ÎN SEARA ASTA, VORBEȘTE-MI DE IUBIRE

ELIN HILDERBRAND

ELIN HILDERBRAND

ÎN SEARA ASTA, VORBEŞTE-MI DE IUBIRE

Original: *The Matchmaker* (2014)

Traducere din limba engleză de:
DANIELA TRUŢIA

virtual-project.eu

2019

PARTEA ÎNTÂI

Dabney

Lui Dabney nu-i venea să creadă. Clipi de două ori, gândindu-se că nu mai are ochii unei fetişcane – nici măcar ai unei femei tinere –, gândindu-se că în ultima vreme nu se simţise bine: oare *mintea îi juca vreo festă*? După douăzeci şi şapte de ani? Subiect: *Salut!*

Dabney Kimball Beech, de douăzeci de ani directoare a Camerei de Comerţ[1] de pe insula Nantucket[2], se găsea în biroul ei de la etajul al doilea, cu vedere spre Main Street, stradă de importanţă istorică şi pavată cu piatră. Era sfârşit de aprilie, vineri dimineaţă înainte de Weekendul Narciselor Galbene[3], al doilea weekend important al anului pentru Dabney, iar buletinul meteo prognoza o vreme splendidă. Afară erau cincisprezece grade, soare şi se anunţau şaptesprezece – optsprezece grade în zilele de sâmbătă şi duminică.

Dabney tocmai verificase prognoza pentru a mia oară în acea zi, pentru a zecea mia oară în acea săptămână (cu un an în urmă, se alesese praful de Weekendul Narciselor Galbene din pricina unui viscol), când în căsuţa de e-mail îi apăru un mesaj de la Clendenin Hughes.

Subiect: *Salut!*

— Oh, Doamne! exclamă Dabney.

Dabney nu înjura niciodată şi rareori lua numele Domnului în deşert (graţie piperului de Cayenne administrat pe limbă de bunica ei catolică, la vârsta de zece ani, pentru că spusese *Iisuse Hristoase*!). Era de ajuns ca exclamaţia de acum să îi atragă atenţia Ninei Mobley, asistenta lui Dabney vreme de optsprezece din cei douăzeci şi doi de ani de când ocupa funcţia de director.

— Ce e? o întrebă Nina. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, se grăbi Dabney să răspundă.

Nina Mobley era cea mai bună prietenă a ei, dar Dabney nu i-ar fi putut spune nici în ruptul capului că pe monitor tocmai îi apăruse un mesaj de la Clendenin Hughes.

---

[1] Agenţie care se ocupă de popularizarea insulei Nantucket şi a obiectivelor ei turistice.

[2] Insulă situată la 50 de kilometri sud de Cape Cod, în statul Massachusetts.

[3] Sărbătoare tradiţională de primăvară în insula Nantucket.

Dabney începu să roadă între dinţi o perlă din şiragul de la gât, ca de fiecare dată când era foarte absorbită de un lucru care o afecta foarte tare. Era conştientă că, în acel moment, milioane de oameni din întreaga lume primeau e-mailuri, o bună parte din ele probabil tulburătoare, şi într-un procent mic, dar semnificativ, şocante. Se întrebă totuşi dacă mai există cineva pe planetă care să fi primit un mesaj la fel de tulburător şi de şocant precum cel primit de ea.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra ecranului, clipi şi-şi încleştă dinţii pe perlă. Era granuloasă, semn că era veritabilă. *Salut! Salut?* Niciun cuvânt vreme de douăzeci şi şapte de ani... şi acum asta? Un e-mail primit la serviciu. *Salut.* Când Clen plecase în Thailanda, nu exista încă poştă electronică. De unde făcuse el rost de adresa ei? Dabney pufni în râs. Clen era ziarist şi primise Premiul Pulitzer. Fusese un fleac pentru el să-i afle adresa de e-mail.

Salut.

Degetul lui Dabney atinse mouse-ul cu un gest nehotărât. Să deschidă mesajul? Oare ce-i scria? Ce i-ar fi *putut* scrie după douăzeci şi şapte de ani de tăcere?

Salut.

Dabney nu găsea puterea să deschidă e-mailul. Ea, care nu fuma şi care bea rareori alcool, simţea acum nevoia de o ţigară şi o duşcă de bourbon. Singurul lucru care ar fi uluit-o mai mult decât acest mesaj ar fi fost un e-mail de la mama ei.

Aceasta murise.

Salut.

Dabney simţi un fior ca un şoc electric pe şira spinării.

Nina era aşezată în faţa propriului calculator, ţinând între dinţi cruciuliţa din aur, un obicei prost preluat de la Dabney, al cărei birou era amplasat la niciun metru jumătate de al ei.

— Zău aşa, Dabney, ce s-a-ntâmplat? întrebă Nina.

Dabney dădu drumul perlei pe care o ţinuse în gură. Şiragul căzu pe pieptul ei cu un sunet înfundat, de parcă ar fi fost de plumb. Nu se simţea bine de câteva săptămâni, poate chiar de o lună, iar acum corpul ei o luase razna. Din pricina acelui e-mail de la Clendenin Hughes.

Dabney se sili să-i zâmbească Ninei.

— Vremea va fi perfectă în acest sfârşit de săptămână! spuse ea. Ni se dau *toate asigurările că va fi soare.*

— Chiar merităm, după ce s-a întâmplat anul trecut, replică Nina.

— Cobor să cumpăr un frappé. Tu vrei ceva?

Nina se încruntă uşor.

— Frappé? aruncă o privire spre calendarul din perete, pe care-l primeau în fiecare an de la service-ul Auto Body din Nantucket. Deja ţi-a venit din nou?

Dabney şi-ar fi dorit să nu fie ca o carte deschisă, dar, fără doar şi poate, predictibilitatea era trăsătura ei caracteristică. Îşi cumpăra frappé o singură dată pe lună, cu o zi înainte de menstruaţie, dar în momentul de faţă mai avea zece zile până atunci.

— Nu ştiu de ce, dar azi chiar am poftă, răspunse Dabney. Vrei să-ţi iau ceva?

— Nu, mulţumesc, spuse Nina, acordându-i atenţie o fracţiune de secundă. Te simţi bine?

Dabney înghiţi în sec.

— Da, totul e-n regulă, încuviinţă ea.

∵

Afară era o atmosferă de sărbătoare. După patru luni de frig şi viaţă grea, în Nantucket venise în sfârşit primăvara. Main Street era ticsită de oameni îmbrăcaţi în galben. Dabney îi zări pe soţii Levinson (perechea numărul 28), cărora le făcuse cunoştinţă cu zece ani în urmă. Pe atunci Larry era văduv, cu doi gemeni la Yale şi Stanford, iar Marguerite, dirigintă la un prestigios internat de fete şi necăsătorită.

Azi, Larry purta un pulover galben din caşmir, iar Marguerite era îmbrăcată într-un sacou de poplin, tot galben. Ţinea de lesă un Golden Retriever pe nume Unchiul Frank. Dabney adora toţi câinii şi în special pe Unchiul Frank, iar Larry şi Marguerite erau una dintre „perechile ei", căsătoriţi doar pentru că ea le făcuse cunoştinţă. Dabney ştia că ar fi trebuit să se oprească să stea de vorbă cu ei. Ar fi trebuit să-l scarpine pe gât pe Unchiul Frank până când acesta începea să scheaune de plăcere. Numai că în clipa asta, nu putea adopta un comportament contrar a ceea ce simţea. Traversă strada spre Nantucket Pharmacy, dar nu intră. O luă pe Main Street şi traversă parcarea A&P, îndreptându-se spre Straight Wharf[4]. Ajunsă la capătul cheiului, rămase cu ochii pironiţi asupra portului. Îl zări pe Jack Cooper, care lucra la barca lui de pescuit închiriată cu ora. Peste câteva săptămâni, vara urma să se instaleze în toată splendoarea ei nebună. Jack îi făcu semn cu mâna şi, bineînţeles, Dabney îi răspunse în acelaşi fel. Dabney cunoştea pe toată lumea de pe insulă, numai că nu putea povesti despre acel e-mail absolut nimănui. Trebuia să lupte cu acest moment din viaţa ei de una singură.

Salut.

---

[4] Cheiul Drept.

Văzu feribotul companiei Steamship, înaintând încet pe apă, ocolind Brant Point. În ora următoare, biroul de la Camera de Comerţ avea să fie invadat de vizitatori, iar Dabney o lăsase singură pe Nina. Mai mult decât atât, plecase de la birou fără să se treacă în „registrul de învoiri”, unicul aspect la care Vaughan Oglethorpe, preşedintele consiliului director al Camerei, ţinea cu tot dinadinsul. Dabney ar fi trebuit să facă stânga-mprejur chiar în acel moment, să se înapoieze la birou şi să facă munca pe care o făcuse fără cusur vreme de două decenii.

Subiect: *Salut.*

După trei ore, deschise e-mailul. Nu avusese de gând să-l deschidă, dar tentaţia crescuse în asemenea măsură încât o resimţea ca pe o durere fizică. O dureau spatele şi abdomenul. Faptul că ştia de existenţa acelui mesaj îi sfâşia măruntaiele.

Dragă Dabney,

Am vrut să te anunţ că urmează să mă întorc în Nantucket pentru o perioadă nedeterminată. Acum şase luni, am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat. Mai mult decât atât, e vremea musonului, şi entuziasmul meu de a scrie despre această parte a lumii a cam scăzut. I-am anunţat pe cei de la Times. *N-am fost niciodată acreditat la redacţia din Singapore. Cu ani în urmă, era cât pe ce, dar – ca de fiecare dată – am călcat pe bătătură pe cine nu trebuie, spunându-i verde-n faţă ce gândeam. Aşa că visul cu Singapore rămâne pentru altă dată. (Oftat din rărunchi.) Am decis că cel mai bun lucru pentru mine e să mă întorc acasă.*

Am respectat dorinţa exprimată de tine mai de mult de a „nu mai lua niciodată legătura cu tine”. A trecut mai mult de un sfert de secol, Cupe. Sper că noţiunea „niciodată” e totuşi limitată în timp şi că ai să mă ierţi pentru acest e-mail. N-am vrut să-mi fac apariţia pe insulă fără să te anunţ în prealabil şi n-am vrut nici să afli vestea de la alţii. Urmează să mă ocup de casa soţilor Trevor şi Anna Jones, Polpis Road 436 şi să locuiesc în casa lor de oaspeţi.

Mi-e teamă că spun prea mult şi totodată prea puţin. Mai întâi de toate, vreau să ştii cât de rău îmi pare pentru felul în care s-au sfârşit lucrurile. Nu trebuia să se întâmple aşa, dar eu, unul, am etichetat de mult faptele ca fiind O SITUAŢIE IMPOSIBILĂ: eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca. N-a fost zi – ba, ca să fiu cinstit, Cupe, n-a fost oră – în care să nu mă gândesc la tine. Când am plecat, am luat cu mine o parte din tine şi am păstrat această parte în străfundul inimii mele ani la rând.

Nu mai sunt cel pe care l-ai cunoscut – nici fizic, nici psihic, nici emoţional. Dar, desigur, am rămas acelaşi.

Mi-aş dori mult să te văd, deşi îmi dau seama că sper prea mult.

Îţi scriu în timpul escalei mele pe aeroportul din Los Angeles. Dacă totul merge bine, mâine-dimineaţă ar trebui să fiu în Nantucket.

Polpis Road nr. 436, căsuţa din spate

Mereu al tău, Clen

Dabney citi încă o dată e-mailul, ca să se asigure că mintea ei tulburată îl înţelesese.

Mâine-dimineaţă.

Perechea numărul 1: Phil şi Ginger (născută O'Brien) Bruschelli, căsătoriţi de douăzeci şi nouă de ani

Ginger: Ar fi prea îndrăzneţ din partea mea să mă consider cea mai bună prietenă a lui Dabney, întrucât, chiar şi în 1981, pe când era elevă în anul întâi de liceu, Dabney era cea mai simpatizată fată din şcoală. Când spun „simpatizată", s-ar putea crede că era blondă, sau majoretă, ori că locuia într-o casă mare pe Centre Street. Nu, nu, nu... avea părul negru, des, tuns băieţeşte şi purta întotdeauna, dar absolut întotdeauna, o bentiţă. Avea ochi mari şi căprui, câţiva pistrui, un zâmbet de ziceai că răsare soarele. Măsura cam un metru şaizeci şi avea un corp subţire şi delicat, pe care nu-l scotea niciodată în evidenţă. Se îmbrăca fie cu pulover tricotat şi fustă, fie cu o pereche de jeanşi Levi's uzaţi şi cămaşă bărbătească mai mare cu câteva numere. Cămăşile erau albe, albastre, roz sau de culoarea piersicii. Întotdeauna o vedeai încălţată cu papuci de stradă ieftini şi fără toc, iar la gât purta un şirag de perle cu cercei asortaţi. Asta era Dabney.

Dabney Kimball era cea mai simpatizată fată din liceu, fiindcă era binevoitoare şi generoasă cu toată lumea. Se purta frumos cu Jeffrey Jackson, care avea o pată roşcată pe obraz. Se purta frumos cu Henry Granger, care începuse să poarte pantofi cu piele perforată şi servietă diplomat încă din anul al doilea. Nu omitea să invite pe nimeni când organiza parade cu care alegorice şi petreceri şcolare de sfârşit de an. Era singură la părinţi şi fusese crescută de tatăl ei, locotenentul Kimball, de profesie poliţist. Mama ei... ei bine, nimeni nu ştia precis ce se întâmplase cu mama ei. Circulau câteva versiuni pe tema asta, cum se întâmplă de regulă cu bârfele, dar tot ce se ştia cu certitudine despre Dabney era că nu mai avea mamă, ceea ce făcea să ne fie şi mai dragă.

Totodată, Dabney se număra printre elevii cei mai isteţi ai liceului din Nantucket; mai isteţ decât ea era Clendenin Hughes, despre care domnul

Kane, profesorul nostru de engleză, spunea că e „un geniu aşa cum se nasc o dată la o sută de ani”. Dabney era probabil un geniu cum se nasc o dată la nouăzeci şi nouă de ani.

În anul întâi, eu şi Dabney fuseserăm proaspăt alese în comitetul de redactare a Anuarului liceului. Comitetul era format în cea mai mare parte din băieţi din ani mai mari – de fapt, toţi erau băieţi din ani superiori, noi fiind singurele fete. Dabney considera că, deşi eram mai mici, elevii anului întâi trebuiau reprezentaţi la fel ca şi cei din anii de studii superiori şi că nimeni nu avea să ne poarte de grijă dacă n-o făceam noi înşine. Prin urmare, în iarna aceea, eu şi Dabney am petrecut mult timp împreună. Mergeam la întrunirile comitetului pentru Anuar în fiecare marţi şi joi, după ore, şi când terminam, asistam la meciurile de baschet ale echipei liceului.

Eu mă îndrăgostisem lulea de Phil Bruschelli. Phil era elev în anul al doilea, iar la meciurile liceului mai mult stătea pe margine. Dacă echipa avea un avantaj mai mare de douăzeci de puncte, intra şi Phil în joc câteva minute. O dată, când s-a întâmplat asta, am strâns-o cu putere pe Dabney de braţ, atât eram de emoţionată.

N-am să uit niciodată expresia de pe chipul ei. Era ceea ce azi aş denumi recunoaştere amuzată.

— Îţi place de el, mi-a spus ea. Îţi place de Phil.

— Nu, nici vorbă, am protestat eu.

Asta pentru că, deşi eu şi Dabney eram cele mai bune prietene, faptul că mă îndrăgostisem de Phil era un secret pe care nu eram dornică să-l destăinui nimănui.

— Ba da, m-a contrazis ea. Îţi place de el. Se vede limpede. Ai roşit până-n vârful urechilor.

— Normal, am zis eu. Sunt aproape 40 de grade aici şi nu uita că sunt irlandeză.

— Nu la faţă, prostuţo, a râs Dabney. Nu ştiu cum să-ţi zic... ai o aureolă trandafirie.

— O aureolă?! am exclamat eu. Trandafirie?

După meci, Dabney a insistat să aştept împreună cu ea în holul din faţa vestiarului băieţilor. Mi-a zis că urma să vină tatăl ei s-o ia.

— De ce nu mergi pe jos? am întrebat-o.

Dabney locuia exact vizavi de liceu.

— Stai aici cu mine, a repetat ea.

Pe urmă, mi-a dat deoparte părul de pe umeri şi mi-a aranjat gulerul cămăşii sport. Stătea atât de aproape de mine, încât i-aş fi putut număra pistruii.

— Cum se face că n-ai iubit? am întrebat-o eu. Ești atât de drăguță și te place toată lumea.

— Ba am iubit, mi-a răspuns ea. Numai că el nu știe încă.

Am vrut s-o întreb despre cine e vorba, dar chiar în acel moment Phil Bruschelli a ieșit din vestiar. Avea un metru nouăzeci. Părul lui negru era încă ud de la duș. Purta un cojoc maroniu de piele întoarsă și era atât de drăguț, că a fost cât pe ce să leșin.

Dabney i-a ieșit înainte.

— Bună, Phil.

Phil s-a oprit.

— Bună, Dabney.

— Ce bine că azi ai avut ocazia să joci puțin! a spus ea. La un meci al liceului. Cred că ești tare fericit.

El a ridicat din umeri.

— Mda, mă rog. Antrenorul zice că trebuie să-mi aduc și eu contribuția. Stai să vezi la anul!

Dabney m-a tras lângă ea.

— O știi pe Ginger, nu-i așa, Phil? Ginger O'Brien. Lucrăm împreună la Anuar.

Phil mi-a zâmbit. N-am mai văzut nimic înaintea ochilor. Am simțit că mă clatin pe picioare. *Mi-a zâmbit!* mi-am spus eu. *Zâmbește și tu!* Numai că mie îmi venea să plâng.

— Mergi la biserică, nu? m-a întrebat Phil. Ești una dintre fetele din altar.

Am simțit că-mi iau foc obrajii de rușine. Trandafiriu, puțin spus! Am încuviințat din cap și am îngăimat un sunet ca un ciripit de vrabie. Cărei fete i-ar conveni să fie recunoscută drept o fată din altar? Și totuși, asta eram și asta fusesem încă de la zece ani. Nu era nici pe departe un secret.

— Mama mă obligă să merg la slujbă o dată pe lună și de câte ori vin la biserică te văd acolo.

— Nici nu mă miră că ai observat-o pe Ginger, a intervenit Dabney. E o fată superbă! Zicând acestea, Dabney m-a luat de gât și m-a sărutat pe obrazul meu stacojiu. Mai vorbim, acum trebuie să plec! A venit tata!

A dat buzna afară, în parcarea din spate. Nici pomeneală s-o aștepte tatăl ei. Locotenentul Kimball conducea o mașină de poliție, pe care aș fi remarcat-o. Afară nu aștepta nicio mașină. Iată cum Dabney pleca acasă pe jos, abandonându-mă exact în clipa când aveam mai mare nevoie de sprijinul ei. Mi-am spus că n-am s-o iert niciodată pentru asta.

Phil m-a întrebat dacă îmi place baschetul și i-am răspuns afirmativ, după care a vrut să știe dacă m-ar interesa să vin să-l văd jucând în echipa de juniori, în după-amiaza următoare, și eu am acceptat fără nicio ezitare. Mi-a

explicat că în acel meci urma să fie prezent mai mult pe teren, și eu am exclamat: *Da? Grozav!* Atunci el a zis: *Deci, ne vedem mâine. Nu cumva să uiți!* Iar eu m-am simțit ca și când un stol întreg de păsări ar fi fâlfâit din aripi în pieptul meu.

Sunt căsătorită cu Phil de douăzeci și nouă de ani și avem împreună patru băieți frumoși, dintre care cel mai mic e înaintaș în echipa Universității Villanova.

Trandafiriu, n-am ce zice!

∵

Dabney pleca de la birou la patru jumătate, ca de obicei. Toate pregătirile pentru Weekendul Narciselor Galbene erau încheiate. Dabney ar fi putut organiza acest eveniment și în somn – har Domnului! –, întrucât își petrecuse toată după-amiaza citind și răscitind e-mailul lui Clen, analizându-l pe toate părțile.

Acum șase luni am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat.

Ce fel de pierdere? se întrebă Dabney. Pierduse un bun prieten? O iubită? Cu zece ani în urmă, Dabney își pierduse tatăl care suferise un atac de cord, iar scumpul ei labrador ciocolatiu, Henry, murise chiar înainte de Crăciun, la vârsta de șaptesprezece ani. Însă niciuna din aceste pierderi nu se compara cu pierderea lui Clendenin.

N-a fost zi – ba, ca să fiu cinstit, Cupe, n-a fost oră – în care să nu mă gândesc la tine.

Dabney ar fi mințit dacă ar fi afirmat că nu se gândise și ea la el. Iubirea vieții ei, perechea perfectă, Ursitul ei. Tatăl copilului ei. Cât o duruse să rupă orice legătură cu el! Dar cu ani și ani în urmă, pe Dabney o uluise înțelepciunea și maturitatea propriei sale decizii.

Singurul mod de a supraviețui este ruptura definitivă. Te rog, respectă-mi dorința și lasă-ne în pace, pe mine și pe acest copil. Te rog, Clendenin Tabor Hughes, fă-mi plăcerea și nu mai lua niciodată legătura cu mine.

El fusese extrem de furios. O sunase pe Dabney în toiul nopții și, în ciuda legăturii telefonice proaste, cu decalaje și bruiaj, țipaseră unul la altul pentru prima oară de când erau împreună, vorbind unul peste celălalt, până când Clen pusese capăt convorbirii, spunând *Fiecare are de făcut o alegere,* după

care trântise receptorul în furcă. Dar o lăsase să procedeze după bunul ei plac. Nu mai luase niciodată legătura cu ea.

SITUAŢIE IMPOSIBILĂ: *eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca.*

În esenţă, despre asta era vorba.

Cu toate astea, atunci când ea născuse, Dabney îşi închipuise că Clendenin îşi va face apariţia la spital. Se gândise că el s-ar putea ivi la biserică, în după-amiaza când se măritase cu Box, şi, la fel ca în filme, l-ar fi întrerupt pe preot în momentul culminant. Îşi imaginase că ar putea veni să asiste la primul recital de pian al lui Agnes sau să participe la petrecerea aniversară de patruzeci de ani a lui Dabney, la Muzeul Vânătorilor de Balene. Se aşteptase ca el să se întoarcă atunci când murise mama lui, Helen; dar Helen Hughes fusese incinerată fără nicio slujbă.

Dabney se aşteptase întotdeauna ca el să se întoarcă.

Dacă totul merge bine, mâine-dimineaţă ar trebui să fiu în Nantucket.

Dabney parcurse pe jos drumul de la birou până locuinţa ei, regretând că nu este o zi din cursul săptămânii, ca să fie singură acasă şi să aibă timp să se gândească. Soţul ei, John Boxmiller Beech – Box pentru prieteni –, era un talentat profesor de economie la Harvard şi petrecea patru nopţi pe săptămână la Cambridge, predând studenţilor. Box era cu paisprezece ani mai în vârstă decât Dabney, având acum şaizeci şi doi de ani, şi părul îi albise complet. Era un eminent om de ştiinţă, spiritual la petreceri, o stimulase pe Dabney să evolueze intelectual, salvând-o într-un milion de feluri. Printre acestea, lucru deloc lipsit de importanţă, o salvase de amintirea lui Clendenin Hughes, cu zeci de ani în urmă. Box o înfiase pe Agnes la vârsta de numai trei ani. La început, nu ştiuse cum să se comporte cu ea – nu-şi dorise niciodată copii –, dar pe măsură ce Agnes creştea, lui Box începuse să-i placă s-o înveţe să joace şah şi să-i pună întrebări despre capitalele europene. O pregătise să meargă la Harvard şi fusese dezamăgit când ea alesese să meargă la Dartmouth. Tot el făcuse naveta cu maşina la Hanover – uneori înfruntând viscole îngrozitoare –, fiindcă Dabney n-ar fi plecat de pe insulă nici în ruptul capului.

Mâine-dimineaţă. Era vineri, ceea ce însemna că Box ajunsese acasă, în Charter Street. Avea s-o însoţească la toate festivităţile organizate în Weekendul Narciselor Galbene, deşi se mişca mai încet după operaţia la genunchi şi îi era greu să-şi amintească numele altor persoane decât cele pe care le ştia de douăzeci de ani. Probabil că Box lucra, prin urmare era prea

absorbit ca să acorde atenţie la ceea ce se petrece în jur, dar dacă Dabney ar fi bătut la uşa biroului său, el ar fi pus stiloul jos, ar fi dat mai încet muzica de Mozart şi ar fi ascultat-o pe Dabney rostind cuvintele de care cu siguranţă se temuse vreme de peste douăzeci de ani.

Am primit un e-mail de la Clendenin Hughes. Se întoarce în Nantucket, nu se ştie pentru cât timp. Soseşte mâine-dimineaţă.

Oare ce-ar spune Box? Dabney nu-şi putea imagina. Fusese sinceră cu Box încă din ziua în care-l cunoscuse, şi totuşi, în drum spre casă, se hotărâse să nu-i spună nimic despre Clen. Verificase istoricul mesajelor, ştergând mesajul, chipurile, necitit, apoi îl ştersese şi din căsuţa mesajelor şterse, ceea ce însemna că mesajul era pierdut pentru totdeauna, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Perechea numărul 8: Albert Maku şi Corrine Dubois, căsătoriţi de douăzeci şi doi de ani

Albert: Dabney Kimball a fost prima persoană pe care am cunoscut-o la Harvard. Şedea pe treptele căminului Grays Hall, plângând cu sughiţuri. Toţi ceilalţi studenţi în anul întâi îşi cărau bagajele prin campusul universitar, însoţiţi de părinţii lor prezentabili şi bine îmbrăcaţi, şi urmaţi de fraţi şi surori care făceau mare zarvă. Priveam cum lumea se îmbrăţişează, ţipând în gura mare, fericiţi că se revedeau după ce fuseseră împreună în Tabăra Wyonegonic, fuseseră adversari înverşunaţi în meciuri de lacrosse, unul la şcoala particulară de băieţi Gilman, altul la şcoala particulară catolică pentru băieţi Calvert Hall, navigaseră împreună de la Newport până în Bermude, schiaseră în Gstaad – lucruri din ce în ce mai absurde, şi aveam senzaţia că nu-i mai pot asculta nicio clipă fără să mă simt îngrozitor de străin printre ei. Eu veneam din Plettenberg Bay, Africa de Sud. Tata era şofer de camion, iar mama, cameristă principală la un hotel pentru turişti. Cursurile la Harvard erau plătite dintr-o bursă oferită de Biserica Unită a lui Hristos. Locul meu nu era la Grays Hall, la Harvard, în Cambridge, în America. M-am strecurat pe o uşă laterală, cu gândul să fug de acolo, să mă înapoiez la gară, la Aeroportul Logan şi să mă întorc la Cape Town.

Atunci am văzut-o pe Dabney plângând şi mi-am zis: *Ia te uită, Albert, mai e cineva la Harvard care se simte la fel de îngrozitor ca tine.* M-am aşezat pe treapta fierbinte şi i-am întins o batistă. Mama mă trimisese în celălalt capăt al lumii, la universitatea cea mai prestigioasă de pe glob, înarmat cu mai bine de douăsprezece batiste albe, călcate.

Cu prima batistă mi-am câştigat o prietenă. Dabney a acceptat-o şi şi-a suflat nasul fără prea multe fasoane. Nu părea surprinsă de prezenţa mea acolo, deşi măsuram un metru nouăzeci, cântăream şaptezeci şi cinci de kilograme şi aveam pielea de un negru vineţiu, la fel ca prunele care se vindeau în Harvard Square.

După ce şi-a suflat nasul, a împăturit frumos batista pe genunchiul salopetei.

— Am s-o spăl şi am să ţi-o dau înapoi, mi-a spus. Numele meu e Dabney Kimball.

— Albert, m-am prezentat şi eu. Albert Maku, sunt din Plettenberg Bay, Africa de Sud. După aceea, am adăugat, ca o înfloritură: *Ngiyajabula ukukwazi,* asta înseamnă, în zulu, „încântat de cunoştinţă”.

Ea a izbucnit din nou în lacrimi şi mi-am zis că poate se speriase de limba zulu, aşa că mi-am propus să nu mai folosesc pe viitor această abordare când mă voi prezenta cuiva în America.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Te simţi singură? Ţi-e frică?

Ea m-a privit şi a încuviinţat din cap.

— Da, am spus eu. Şi mie.

∵

Mai târziu am mers împreună la Mr. Bartley’s Burger Cottage, un celebru restaurant fast-food cu hamburgeri, menţionat în îndrumarul pentru studenţii din anul întâi. Am comandat hamburgeri cu ceapă, sos chili, brânză, murături şi ouă prăjite, cartofi prăjiţi şi sos, iar eu am mâncat, spunându-mi fericit în sinea mea că asta e mâncarea americană care-mi place la nebunie.

Dabney Kimball se născuse şi crescuse pe insula Nantucket, aflată la aproape 100 de kilometri depărtare pe uscat şi alţi cincizeci pe mare. Mi-a povestit că era a cincizecea generaţie din familie care se născuse pe insulă şi am înţeles că, pentru un american, asta era o realizare importantă. Stră-stră-străbunicul ei venise pe insula Nantucket nu mult după ce el însuşi absolvise Universitatea Harvard.

Dabney nu voise să plece de pe insulă din pricina unui eveniment trăit pe când era copil, aşa zicea ea.

— Zău? am întrebat eu. Dar ce-ai păţit?

M-am gândit că poate fusese jefuită sau avusese vreun accident pe autostradă, dar ea a strâns buzele şi am înţeles că întrebarea mea, probabil, depăşise limitele unei prietenii ce abia se înfiripa.

— În Nantucket, nu există universitate, mi-a răspuns ea. Altfel, m-aş fi înscris acolo. A ciugulit ultimii cartofi prăjiţi care înotau în sos. Sufăr de o

fobie. Dacă plec de pe insulă, intru în panică. Mă simt în siguranţă doar când sunt pe insulă. Acolo e casa mea.

I-am povestit că pentru mine „acasă” însemna Plettenberg Bay şi că, până în urmă cu doi ani, nu fusesem niciodată plecat din Africa de Sud. Numai că Plettenberg Bay nu era o insulă, şi avusesem mult de călătorit prin ţară alături de corul de tineret al bisericii mele: Cape Town, Knysna, Stellenbosch, Franschhoek, Joburg şi Pretoria, capitala, până la frumoasele plaje de la Durban. Spre deosebire de Dabney, eu eram umblat prin lume.

— În plus, a adăugat ea, iubesc un băiat pe nume Clendenin Hughes. El merge la Yale şi mi-e teamă să nu-l pierd.

Ei, acum chiar că nu mai ştiam ce să spun. La vremea aceea, habar n-aveam ce înseamnă dragostea.

∵

Eu şi Dabney am rămas prieteni în toţi cei patru ani petrecuţi la Harvard. Ea mergea acasă în Nantucket la fiecare sfârşit de săptămână şi în fiecare vacanţă, şi de fiecare dată mă invita să merg cu ea. În mintea mea, Nantucket era un loc al albilor, scump, elitist şi, în ciuda faptului că o persoană atât de deosebită ca Dabney locuia acolo, simţeam că un băiat african cumplit de slăbănog şi sărac lipit pământului, cu pielea neagră ca abanosul şi venit cu o bursă plătită de biserică, nu ar fi fost bine-venit acolo, aşa că de fiecare dată refuzam invitaţia.

În cele din urmă, în timpul vacanţei de primăvară din ultimul an, după ce fusesem acceptat la Şcoala de Medici şi Chirurgi din Districtul Columbia şi întrucât aveam buzunarele doldora de bani, fiind angajat ca liftier la hotelul Charles – motiv pentru care îmi şi sporise încrederea în mine, nu numai datorită viitoarei cariere medicale şi buzunarului plin de bani, dar şi fiindcă înţelegeam că devenisem în bună măsură american (îmi plăceau filmele cu Mickey Rourke şi mai beam câte o bere la Rathskeller) –, am acceptat invitaţia; aveam să merg cu ea.

Pe atunci, Dabney conducea un Chevy Nova, model 1972, în care m-am făcut comod pentru călătoria până la Hyannis, de unde urma să luăm feribotul spre Nantucket.

— Să-ţi spun ceva, m-a anunţat Dabney. Vine cu noi şi prietena mea Corinne Dubois.

M-am străduit să-mi ascund dezamăgirea. Ţineam neapărat să îi captez atenţia lui Dabney. Nu-mi surâdea deloc ideea ca eu să tac mâlc, în timp ce Dabney şi amica ei, acea Corinne Dubois, trăncăneau verzi şi uscate.

— E o tipă grozavă, frumoasă şi deşteaptă, o să-ţi placă mult de ea, m-a asigurat Dabney. Curând va absolvi Institutul de Tehnologie Massachusetts, cu specializare în astrofizică.

Am luat-o pe Corinne Dubois din faţa Muzeului de Ştiinţă de pe Bulevardul Edward Land. Avea un păr arămiu şi cârlionţat. Purta cercei lungi din argint, fustă lungă din pânză topită şi ochelari de soare negri. Am remarcat toate aceste amănunte într-o fracţiune de secundă, fără să fiu impresionat din cale-afară, cu excepţia, poate, a faptului că această Corinne Dubois nu arăta a absolventă MIT cu licenţă în astrofizică. Dar când s-a urcat în maşină şi i-am simţit parfumul, ceva s-a trezit în mine. Ea a trântit portiera şi şi-a ridicat ochelarii de soare pe creştet, iar eu m-am prezentat.

— Albert Maku, am spus, întinzându-i mâna.

Ea mi-a strâns mâna cu putere.

— Corinne Dubois, mi-a răspuns. Încântată să te cunosc, Albert.

Avea nişte ochi verzi care zâmbeau spre mine. Şi, dacă până atunci nu ştiusem ce înseamnă dragostea, în clipa aceea am înţeles.

Dabney a observat. M-a privit şi mi-a spus:

— Albert, te-ai cam înroşit.

Cum de e posibil ca o persoană cu pielea de culoarea prunei să se înroşească? m-am întrebat eu.

Ştiam însă că avea dreptate.

*

Dabney Kimball Beech era urmaşa unui şir lung de femei puternice. Cu o singură excepţie.

Fusese botezată după stră-stră-străbunica ei, Dabney Margaret Wright, căsătorită cu Warren Wright, căpitanul balenierei *Lexington,* mort în timpul celei de-a doua călătorii pe mare. Dabney avusese trei fii, dintre care cel mai tânăr, David Warren Wright, luase în căsătorie pe Alice Booker. Alice făcea parte din secta quakerilor. Părinţii ei fuseseră susţinători ai politicii aboliţioniste în Pennsylvania şi ajutaseră sclavi fugari. Alice născuse două fete, dintre care cea mare, Winford Dabney Wright, se măritase cu unicul avocat din Nantucket, Richard Kimball. Winford fusese sufragetă. Născuse un singur fiu, Richard Kimball Junior, poreclit Schip, care abandonase studiile la Harvard, făcând un mariaj scandalos cu o cameristă irlandeză pe nume Agnes Bernadette Shea. Agnes Bernadette Shea era preaiubita bunică a lui Dabney. Agnes născuse pe David Wright Kimball, tatăl lui Dabney, care luptase în prima parte a războiului din Vietnam, după care se întorsese acasă, devenind unul dintre cei patru poliţişti de pe insula Nantucket. Se însurase cu o tânără, Patricia Beale Benson, venită în Nantucket să lucreze ca sezonieră.

Patty Benson, mama lui Dabney, era veriga slabă din lanţul genealogic. Părăsise insula când Dabney avea numai opt ani şi nu se mai înapoiase niciodată.

Când Dabney își dăduse seama că era însărcinată (și, într-adevăr, dacă e vorba de scandal, în anul 1988 nu existase scandal mai mare decât faptul că Dabney rămăsese însărcinată fără a fi căsătorită), își dorise un fiu. Nașterea unei fete, după ce ea însăși crescuse fără mamă, părea o provocare peste puterile ei. Dar când îi fusese pusă în brațe fetița nou-născută, o cuprinsese acel sentiment specific tuturor mamelor. Îi dăduse fetiței numele Agnes Bernadette, după bunica ei, și decisese că singura cale de a-și ușura suferința pricinuită de faptul că mama ei o abandonase era să fie ea însăși o mamă bună. Avea să fie mamă întâi de toate, până la capăt.

Ajunsă în apropierea locuinței de pe Charter Street, Dabney zări pe alee mașina Prius a lui Agnes.

Agnes! Dabney se însenină brusc. Agnes venise acasă pentru Weekendul Narciselor Galbene! Îi făcuse o surpriză, ceea ce însemna – presupuse Dabney – că totul fusese iertat.

Dabney nici nu voia să se gândească la neînțelegerea de la Crăciun. Fusese cea mai urâtă confruntare de la... ei bine, de la singurul conflict adevărat din viața lor, pe când Agnes avea doar șaisprezece ani, și Dabney îi destăinuise cine e tatăl ei natural. În comparație cu uraganul de atunci, ceea ce se întâmplase la Crăciun era o ușoară adiere de vânt.

Dabney păși în holul de la intrare.

— Agnes? strigă ea.

Agnes era în bucătărie și mânca un sandviș pe bufet. Lui Dabney i se păru prea slabă. Blugii îi atârnau pe șolduri. Încă și mai șocant: își tăiase părul!

— Oh! exclamă Dabney.

Întinse mâna și atinse creștetul tuns al lui Agnes. Tot părul ei frumos, negru, drept, care-i atârna până la talie fusese retezat. Părea un băiețoi.

— Știu, știu, răspunse Agnes. E altceva, mă simt altă persoană. Ieri-dimineață, când m-am uitat în oglindă, nici nu m-am recunoscut.

Dabney strânse din buze, abținându-se să abată asupra fiicei noianul de întrebări supărătoare, întrebările unei mame, pe care cu greu și le reținu. *Când ți-ai tăiat părul? De ce l-ai tăiat? Oh, scumpa mea, de ce?*

Agnes mușcă din sandvișul cu pui și salată, și Dabney se gândi *Da, mănâncă, mănâncă!* Își spuse că asta e pedeapsa ei pentru că nu se duce niciodată să-și viziteze fata la New York, în ciuda sutelor de invitații primite. Fiica ei venise acasă arătând oarecum ca Twiggy[5] din clipul cu Rolling Stones din 1966 sau ca un delincvent juvenil abia liberat din pușcărie.

Agnes înghiți dumicatul din gură și zise:

---

[5] Model, actriță și cântăreață britanică, renumită pentru silueta ei subțire, de unde și numele (*twig* - „nuia“).

— CJ m-a convins să mă tund.

CJ, evident.

Dabney îşi îmbrăţişă fiica.

— Ce mai face CJ? întrebă ea.

— Foarte bine! răspunse Agnes. E şi el aici. A venit cu mine.

— Da?

Tonul întrebării suna fericit şi încântat chiar şi pentru propriile sale urechi.

— Şi unde-i acum?

— S-a dus să alerge, răspunse Agnes.

— Aha, foarte bine! încuviinţă Dabney.

Pentru Agnes, acel *Aha, foarte bine!* era în regulă. Suna în genul *Oh, foarte bine pentru CJ că e afară şi se bucură de vremea asta superbă de primăvară!* De fapt, în mintea lui Dabney era cu totul altceva: *Oh, foarte bine, măcar nu trebuie să am de-a face cu el chiar în clipa asta.*

Dabney răsuflă adânc, ca să-şi limpezească gândurile, şi-şi promise încă o dată să nu-l vorbească de rău pe CJ. Charles Jacob Pippin avea patruzeci şi patru de ani, faţă de cei douăzeci şi şase ai lui Agnes. Era cu doar patru ani mai tânăr decât Dabney. Dar, aşa cum sublimase Box, Dabney nu avea dreptul să se plângă de această diferenţă de vârstă, întrucât el însuşi era cu paisprezece ani mai mare decât ea, fapt care constituise rareori, ba poate niciodată, o problemă. CJ divorţase de o anume Annabelle, care – se grăbea el să precizeze de fiecare dată – locuia acum în Boca Raton, unde cheltuia fără chibzuială milionul de dolari plătit de CJ, anual, ca pensie alimentară. CJ era impresar sportiv la New York. Lista lui de clienţi includea nouă jucători de la Giants şi alţi patru renumiţi de la Yankees, precum şi alţi câţiva tenismeni şi jucători de golf de primă mână. O cunoscuse pe Agnes cu un an în urmă, în septembrie, la festivitatea anuală de strângere de fonduri pentru Clubul Morningside Heights Boys & Girls, unde Agnes era director executiv. CJ completase un cec generos pentru club, după care dansase cu Agnes toată noaptea în sala de bal de la Waldorf. În lunea următoare, la Club fusese livrată o cutie cu douăzeci şi patru de mingi de baschet nou-nouţe, urmată a doua zi de un morman de obiecte de artă modernă. În ziua de miercuri, fundaşul Victor Cruz de la Giants telefonase la Club ca să întrebe dacă putea veni să semneze autografe pentru copii. Iniţial, Agnes crezuse că era vorba de o farsă. Joi, sosise un uriaş buchet de flori pentru Agnes, împreună cu o invitaţie de a lua masa cu CJ la restaurantul Nougatine, în ziua următoare, vineri.

Agnes fusese curtată ca în filme, aşa că Dabney nu-i putea reproşa că cedase. Care fată de douăzeci şi şase de ani ar fi rezistat? CJ era inteligent, un

om de succes, rafinat – putea discuta pe orice temă, de la Frank Lloyd Wright[6] la Federaţia Mondială de Lupte. De când erau împreună, CJ o dusese pe Agnes în excursii la Nashville, Las Vegas şi Italia, unde se plimbaseră pe coasta Amalfi într-un Ferrari închiriat.

Box, pe care nimeni şi nimic nu-l putea impresiona, îl socotea pe CJ cea mai grozavă făptură de la facerea lumii. CJ juca golf, înţelegea teorie economică, era republican. În mintea lui Box, CJ reprezenta un dublu câştig: un amorez pentru Agnes şi un prieten pentru el.

∵

Cearta de la Crăciun se iscase atunci când Agnes o întrebase pe mama ei dacă ea şi CJ se potrivesc perfect.

Dabney simţise un junghi în inimă. I se spunea Cupe, de la Cupidon. Ea era cea care făurea cupluri în Nantucket, având patruzeci şi două de căsnicii reuşite la activ, fără niciun eşec. Dabney era în stare să-şi dea seama, la o simplă privire, dacă un bărbat şi o femeie se potrivesc perfect. Vedea fie o aureolă trandafirie, fie o ceaţă măslinie. Cu toate astea, nu-i plăcea să-şi dea cu părerea despre cupluri pe care nu le peţise ea. Ce sens ar fi avut? Oamenii aveau să ia o decizie indiferent de predicţiile lui Dabney. Dragostea fierbinte, pasională şi, mai rău, dorinţa trupească erau duşmanii raţiunii şi ai cumpătării.

— Oh, scumpa mea, nu ştiu, răspunsese ea.

— Hai, mamă, te rog, spune-mi, insistase Agnes.

Dabney se gândise la Agnes şi la CJ. De Crăciun, CJ îi dăruise lui Agnes o pereche de pantofi cu toc Christian Laboutin, un nou iPad şi o brăţară din aur cu cheiţă de la Cartier, pe care i-o prinsese el însuşi la încheietură, cu mare emfază. Mai cu seamă acest ultim dar scotea în evidenţă dorinţa de control a lui CJ. Îi plăcea ca Agnes să fie atentă la ceea ce mănâncă, să facă gimnastică cel puţin o dată pe zi, preferabil de două ori. Nu era de acord cu prietenele lui Agnes, le socotea „un pericol pentru relaţia lor”, fiindcă fetele se întâlneau la cocktailuri şi mergeau la cluburi din Meaptacking District[7], la sfârşit de săptămână. Dabney bănuia că mulţi dintre prietenii lui Agnes se îndepărtaseră de ea. Când CJ şi Agnes se plimbau împreună, CJ o trăgea după el ca pe un copil neascultător.

CJ era întotdeauna extrem de amabil cu Dabney, dar într-un fel care aducea a linguşeală. Îi plăcea să amintească faptul că el şi Dabney erau practic de-o vârstă. Amândoi crescuseră în anii ’80, epoca formaţiei J. Geils şi a filmului *Ghostbusters.* Amândoi erau la liceu când dezastrul provocat de

---

[6] Renumit arhitect american (1867-1959).
[7] Zonă comercială din Manhattan.

compania Union Carbide[8] făcuse un milion de victime în India. Lui Dabney nu-i plăcea faptul că CJ își schimbase numele după divorț. Prima lui soție, Annabelle, și toate celelalte persoane din viața lui în acea perioadă îi spuseseră Charlie. Dabney intrase în alertă când CJ afirmase că nu-i plac câinii („prea murdari") și că nu vrea să aibă niciodată copii. Agnes iubea copiii, motiv pentru care și lucra la Clubul Boys & Girls. Acum, începuse și ea să spună că nu-i păsa dacă vă are sau nu copii. Dabney nu avea o explicație rațională, dar intuia că e ceva în neregulă, poate chiar sinistru, dincolo de aparența charismatică a lui CJ.

Când Dabney se uitase la Agnes și la CJ, văzuse o ceață cenușiu-verzuie, precum norii prevestitori de furtună. În mod normal, când Dabney vedea așa ceva, cuplul se destrăma imediat.

Dabney nu avusese de ales și-i spusese lui Agnes adevărul. Mama e mamă.

— Nu, răspunsese ea. Nu vă potriviți perfect.

∵

Agnes își făcuse bagajul și plecase în aceeași după-amiază, cu o zi și jumătate mai devreme decât era plănuit, fără să mai țină seama de tradiția lor de a doua zi după Crăciun: sandvișurile cu costiță și jocurile de societate. Plecase fără să-și ia niciun cadou. Dabney fusese nevoită să le împacheteze și să le trimită prin poștă la New York.

Box ieșise din birou și rămăsese consternat.

— Stai puțin, spusese el. Ce s-a-ntâmplat? De ce-au plecat?

Agnes plecase fără să-și ia rămas-bun de la Box, și Dabney știa că procedase astfel ca să nu-i dea lui Box ocazia de a o convinge să rămână.

Dabney oftase.

— I-am spus lui Agnes ceva ce nu dorea să audă.

Box își ridicase ochelarii cu rame negre, pătrate, și-i proptise pe părul alb ca neaua. Era un om înzestrat și respectat, dar uneori Dabney și-ar fi dorit să fie scutită de o predică. Când era în toane bune, Box considera îndeletnicirea ei legată de pețit drept una frivolă și ridicolă, iar în restul timpului drept o inacceptabilă încălcare a intimității celorlalți.

— Ce anume? întrebase el. Ce i-ai spus?

— Aș prefera să rămână între noi două, răspunsese Dabney.

— Dabney!

Ochii lui de un albastru pătrunzător, limpezi și reci, pretindeau un răspuns.

---

[8] Companie de chimicale care, în 1984 a provocat un dezastru în India, prin eliberarea în atmosferă a unui gaz pesticid extrem de toxic.

— M-a întrebat dacă sunt de părere că ea şi CJ formează o pereche potrivită.

Box îşi ridicase insesizabil bărbia.

— Sper că nu ţi-ai exprimat părerea.

Dabney nu-i răspunsese. Rămăsese în picioare, dreaptă, cu mâinile împreunate în faţă. Studenta care comisese o greşeală, trebuind să dea socoteală în faţa profesorului. Dar Box era *soţul* ei, îşi amintise ea. Erau pe picior de egalitate.

Obrazul lui Box devenise stacojiu.

— *Cu siguranţă* că ţi-ai exprimat părerea. Altfel n-ar fi fugit de acasă.

— N-ar fi fugit de acasă, repetase Dabney.

Avea prostul obicei de a îngâna acele expresii ale lui Box pe care le considera prosteşti. De pildă, „n-ar fi fugit de acasă". Iată-l pe profesorul Beech, încercând să vorbească nu numai ca la Harvard, dar chiar în manieră britanică. Eroinele din literatura epocii edwardiene „fugeau de acasă". Agnes se urcase la volanul automobilului Prius şi plecase fără zgomot şi fără să emită gaze toxice.

— Urât din partea lor că nu şi-au luat rămas-bun, comentase Box. Aveam alte pretenţii de la CJ. Nu stai în casa cuiva, ca apoi să te ridici şi să pleci fără un cuvânt.

— Lucrai, dragule, îl liniştise Dabney. Uşa aia închisă îţi cam taie elanul, ţi-am spus de atâtea ori. Sunt sigură că n-au vrut să te deranjeze.

— Nu m-ar fi deranjat deloc, replicase Box. Doar citeam ceva. Iar o uşă închisă nu-ţi taie câtuşi de puţin elanul. Tot ce aveau de făcut era să bată în ea.

— E vina mea, spusese Dabney.

Acum se alesese praful de-a doua şi a treia zi de Crăciun.

Box trăsese cu zgomot aer în piept. Poate că ar fi vrut să rostească o replică usturătoare, dar, cum era un gentleman desăvârşit, se abţinuse. Ştia că plecarea lui Agnes era o pedeapsă suficientă.

∵

Vremea din Weekendul Narciselor Galbene se anunţa perfectă, dar atât şi nimic mai mult. În rest, viaţa lui Dabney era un haos, complet cu susul în jos. Fiica ei venise acasă – ceea ce era bine –, dar îl adusese şi pe CJ cu ea – ceea ce era rău. Iar Clendenin Hughes urma să ajungă în Nantucket în dimineaţa următoare. Dabney *nu* se simţea bine – o dureau burta şi spatele, era istovită. Colac peste pupăză, te pomeneşti că suferea de boala Lyme!

Dabney se strădui să facă faţă acestui complex de situaţii ca de fiecare dată în cei patruzeci şi opt de ani de viaţă: cu răbdare şi stăpânire de sine. Începu prin a telefona la cabinetul lui Ted Field, programându-se pentru

dimineaţa zilei de luni. Ted Field, medicul de familie al insulei, era extrem de popular şi întotdeauna suprasolicitat. Însă Dabney ştia că va putea obţine o programare, întrucât, cu zeci de ani în urmă, chiar la nunta ei, Dabney îi făcuse cunoştinţă recepţionerei lui Ted Field, Genevieve Lefebvre, cu viitorul ei soţ, Brian (perechea numărul 17). Cei doi erau căsătoriţi de douăzeci şi unu de ani şi aveau cinci fete.

— Ce-ai păţit? o întrebă Genevieve. Eşti bolnavă?

— Nu mă simt prea bine, răspunse Dabney. E posibil să fie maladia Lyme. Habar n-am. Sau poate vârsta.

— Oh, taci din gură. Arăţi exact ca la şaptesprezece ani, protestă Genevieve. Te-am programat la ora nouă.

Odată rezolvat acest aspect, Dabney se simţi ceva mai întremată. Poate avea boala Lyme. Sau, poate, de vină era pur şi simplu stresul.

Strângând din dinţi, reuşi să treacă peste toate cu bine în ziua aceea. Îl întâmpină călduros pe CJ, după care îl trimise împreună cu Agnes să ia covorul şi jerba de narcise galbene care urmau să împodobească automobilul Impala la parada maşinilor de epocă de a doua zi. O sună pe Nina ca să-şi ceară scuze că fusese atât de zăpăcită la birou şi se stropşise la ea fără motiv.

(Când se înapoiase la Camera de Comerţ fără *frappé* de zmeură, Nina mijise ochii spre ea, nedumerită.

— Până la urmă, unde-ai fost?

— Ai nevoie de ochelari, Nina, replicase Dabney.

Nina se crispase de parcă Dabney ar fi plesnit-o peste nas cu un ziar, iar Dabney îşi dăduse seama că se comporta ca o prietenă îngrozitoare şi ţâfnoasă.)

— Nu mă simt prea bine, îi zise acum Dabney. Cred că mă paşte o boală.

— Odihneşte-te în seara asta, surioară, o sfătui Nina. Mâine avem spectacol.

∵

Dabney puse la punct ultimele detalii pentru picnicul „din portbagaj” de a doua zi, deşi pregătise din timp cele mai multe feluri de mâncare. Organiza acelaşi picnic în fiecare an, întrucât, la fel ca Ziua Recunoştinţei sau Crăciunul, Weekendul Narciselor Galbene ţinea de tradiţie. Sandvişurile în mai multe straturi erau specialitatea ei: pâine albă de casă de la Pepperidge Farm, cu un strat de salată de ouă (culoarea galbenă), un strat de cremă de brânză cu ceapă verde (culoarea verde) şi un strat de cremă de brânză cu cireşe confiate (culoarea roz). Agnes şi Box o tachinau amândoi pe tema sandvişurilor în straturi şi pentru faptul că-i plăceau. Le numeau mâncare protestantă prin definiţie. De ce nu brânză Velveeta pe biscuiţi din făină

integrală? Sau ceva cu conopidă murată? Dabney nu le lua în seamă ironiile. Aversiunea lor faţă de sandvişurile în straturi însemna nimic altceva decât faptul că rămâneau mai multe sandvişuri pentru ea şi pentru Peter Genevra, administratorul companiei de apă, care se oprea în fiecare an la portbagajul ei să înfulece vreo şase.

Dabney mai pregătise spirale de şuncă cu glazură de bourbon, o pâine împletită, cu miere şi curry, sparanghel fiert cu sos olandez şi o salată de tortellini cu maioneză şi verdeţuri. Cumpărase tarte cu lămâie de la patiseria Nantucket Bake Shop. Mai luase o sticlă de şampanie Taittinger pentru ea şi pentru Agnes, nişte Bordeaux alb de calitate pentru Box şi un bax de douăsprezece beri Stella Artois pentru oricine s-ar fi oprit să-i salute.

În timp ce înlătura coaja franzelei cumpărate de la Pepperidge Farm, în bucătărie îşi făcu apariţia Box. Sosise acasă în cursul dimineţii, pe când ea era încă la serviciu. Nu se văzuseră de luni dimineaţă de la ora şapte, când Dabney îl dusese cu maşina la aeroport, aşa cum proceda în fiecare dimineaţă de luni.

— Bună, iubito, o salută el, sărutând-o gentil pe obraz.

Felul în care o întâmpinase exprima perfect relaţia dintre ei. Agreabilă, civilizată, fără sex. El i se adresa cu apelativul „iubito” sau uneori „draga mea”. La primele întâlniri şi după căsătorie, Dabney dusese dorul după-amiezilor de joi, fiindcă, pe atunci, Box pleca de la Harvard la ora trei, când termina ultimul curs, şi deseori ajungea pe insulă la cinci. Dabney îl aştepta la aeroport sau pe chei şi mergeau direct acasă, unde făceau dragoste. Acum, Box rămânea în apartamentul lui de la facultate în serile de joi. Lucra până la şapte sau opt, după care lua cina cu colegii. Încercase s-o convingă pe Dabney să vină la Cambridge în serile de joi. Existau multe restaurante, ar fi putut participa la serile de lectură de la Librăria Coop sau ar fi putut merge să asculte orchestra simfonică din Cambridge. Dar Dabney refuza de fiecare dată. Box ştia că invitaţia adresată lui Dabney de a veni la Cambridge era ca şi cum i-ar fi cerut să facă scufundări în Groapa Marianelor fără tub de oxigen. În mintea ei, Dabney era convinsă că nu va supravieţui.

Cu timpul, Box se săturase de refuzul ei de a călători, în timp ce pe Dabney o iritau din ce în ce mai mult insistenţele lui. *N-am pretins niciodată că sunt alta decât cea care sunt!* îi spusese ea, pe un ton ridicat, cu câţiva ani în urmă. Reacţia ei îi luase prin surprindere pe amândoi – în căsnicia lor emoţiile nu erau niciodată nestăpânite şi din acel moment discuţia se încheiase. Box rămânea la Cambridge în serile de joi, iar Dabney nu părăsea insula Nantucket.

— Cum a fost săptămâna asta? îl întrebă Dabney, ca de obicei.

— Bună, răspunse Box. M-a sunat editorul meu din Turcia. Noua ediţie e în lucru.

— Oh, minunat! exclamă Dabney.

Pe lângă postul de la catedra din Cambridge, Box mai redactase şi un manual de macroeconomie, utilizat în peste patru sute de universităţi din întreaga ţară. Manualul fusese tradus în douăzeci şi patru de limbi. O dată la trei ani, Box publica o ediţie revizuită. Sumele de bani rezultate din această muncă erau ameţitoare. Manualul îi aducea lui Box între trei şi patru milioane de dolari pe an. Salariul lui de la Harvard era de numai trei sute de mii. Pentru Box, banii nu aveau prea mare importanţă, iar pentru Dabney contau şi mai puţin, atâta doar că niciodată nu era cazul să-şi facă griji pentru ei. Casa lor de pe Charter Street era un monument istoric conservat până la ultimul element arhitectural, iar ei o umpluseră treptat şi cu grijă cu obiecte rare sau cu opere de artă. Casa urma să-i rămână lui Agnes. Dabney era mândra deţinătoare a unui automobil Chevy Impala roşu-aprins, model 1966, care înghiţea o căruţă de bani, dar ţinea enorm la el. Box conducea un jeep Wrangler hărtănit, când era în Nantucket, şi un Audi RS 4, când mergea pe continent. Nu plecau niciodată în vacanţe, din pricina lui Dabney, deşi în luna iunie, an de an, Box mergea la Londra pentru două săptămâni ca să predea la Facultatea de Economie, iar în luna noiembrie participa la o conferinţă care se ţinea de fiecare dată în altă parte: San Diego, Amsterdam, Honolulu. În fiecare an, făceau o donaţie anonimă de o sută de mii de dolari Clubului Morningside Heights Boys & Girls, unde lucra Agnes şi o altă donaţie de o sută de mii spitalului Nantucket Cottage. Cam acestea erau cheltuielile lor.

Dabney se întrebă dacă Clendenin Hughes ştia că ea se măritase cu un economist renumit şi respectat. Presupunea că da. În zilele noastre, poţi găsi pe internet orice informaţie doreşti. Oare Clen era gelos? Sigur, câştigase un Premiu Pulitzer. Dabney aflase despre asta din însemnările elevilor publicate în Newsletterul fostului ei liceu. Simţise un val de mândrie pentru el, urmat de un sentiment de iritare. *La câte renunţase, bine măcar că luase un Pulitzer!* îşi spusese ea.

Ar fi vrut să nu se mai gândească la Clendenin Hughes.

— Cum a fost săptămâna *ta*? o întrebă Box. Presupun că eşti în febra pregătirilor pentru weekend. Poţi să-mi mai spui o dată programul?

— Cina la Club Car astă-seară, răspunse Dabney. Am rezervat o masă pentru două persoane, dar acum, că Agnes şi CJ sunt aici, va trebui să cer una de patru.

Tăcu o clipă, gândindu-se cum aveau să se întreacă Box şi CJ să achite nota de plată. Încă un lucru pe care-l făcea CJ: întotdeauna ţinea să plătească el tot, altfel se supăra.

— Mâine la amiază parada, iar picnicul la ora unu.

— La cinci o să cădem laţi de oboseală, comentă Box.

— Luni dimineaţă la nouă am programare la Ted Field, îl informă Dabney.

— Serios? se miră Box. Nu te simţi bine?

Dabney privea ţintă la pătratele perfecte de pâine albă de pe tocător. La fel ca acele pătrate era şi viaţa ei – sau, mai bine zis, fusese, până când primise acel e-mail în cursul dimineţii.

— Nu mi-e bine, confirmă ea. Mă gândesc să n-am Lyme.

— Te-a muşcat vreo căpuşă? întrebă Box.

— Nu, din câte ştiu eu, răspunse Dabney.

Ultima oară, se plimbase prin mlaştini în toamna anului trecut, împreună cu câinele lor, Henry. Doar gândul la Henry era suficient să i se umple ochii de lacrimi.

— Nu prea îţi stă în fire să te îmbolnăveşti, spuse Box. Nici nu mai ţin minte când ai fost răcită ultima oară.

— Ştiu.

Glasul ei trăda lacrimile care erau pe punctul de a-i ţâşni din ochi. Nu-i stătea în fire nici să fie melodramatică sau emotivă. Îşi dădea seama că starea ei actuală îl făcea pe Box să se simtă stânjenit.

— Aş vrea să pot rămâne acasă luni, spuse el. Dar...

— Nu poţi, îl completă Dabney.

În fiecare zi de luni, la ora unu, Box ţinea un seminar despre Tobin, cu doisprezece dintre cei mai buni studenţi ai săi din ultimul an. Era grupa lui preferată.

— Presupun c-aş putea s-o rog pe Miranda să-mi ţină locul, spuse el.

Ah, sigur, Miranda. Geniul în economie Miranda Gilbert, o australiancă în vârstă de treizeci şi cinci de ani, cu ochelari de bibliotecară pusă pe şotii şi un accent adorabil. De patru ani era asistenta lui Box la învăţământ şi cercetare. Dabney fusese întotdeauna puţin geloasă pe Miranda. Dar Box n-ar fi avut niciodată vreun secret faţă de Dabney, aşa cum avea ea acum. Ar fi trebuit să-l anunţe pur şi simplu: Clendenin Hughes se întoarce în Nantucket mâine. Şi ce dacă? Faptul că *nu*-i spunea lui Box dădea acestei ştiri o mai mare însemnătate decât era cazul. Faptul de a nu-i spune şi lui denota că pe Dabney o afecta această ştire.

Chiar o afecta.

— Ce mai *face* Miranda? întrebă Dabney.

— Miranda?

Box scoase o cireașă confiată din borcan, o băgă în gură și se strâmbă.

— Bine. Cred că doctorul Bartelby se pregătește s-o ceară în căsătorie.

Doctorul Bartelby, iubitul Mirandei, era internist la spitalul Mass General. În ultimii trei ani, doctorul Bartelby (al cărui nume de botez era Christian) și Miranda veniseră să viziteze plajele din Nantucket vară de vară.

— I-a spus că e pe punctul s-o ceară în căsătorie? Așa, nu mai are niciun haz.

— Habar n-am cum se mai procedează în ziua de azi, răspunse Box. Cred însă că Miranda e pe cale să intre în rândul lumii.

Dabney simți cum o cuprinde un val de amețeală și se sprijini de masa din bucătărie.

— Ți-e rău? întrebă Box.

O prinse cu brațul pe după talie, dar până și o ușoară atingere ca aceea îi provoca durere.

Trebuia să termine sandvișurile până nu se usca pâinea. Sparanghelul trebuia și el curățat și gătit. Agnes și CJ urmau să se întoarcă în curând cu narcisele galbene pentru mașină. Ornarea automobilului Impala, în seara de vineri, era una dintre activitățile de weekend preferate ale lui Dabney. Numai că ea abia găsi putere să iasă din bucătărie, clătinându-se pe picioare, și odată ajunsă în bibliotecă, se prăbuși pe canapea. Box o înveli cu o cuvertură croșetată de scumpa ei bunică, prima Agnes Bernadette. Dabney se simțea de parcă era în pragul morții.

∵

Fii tare! Dabney știa că strămoșii ei înduraseră lucruri mult mai grele. Stră-stră-străbunica ei, Dabney Margaret Wright, venise în Nantucket din Beacon Hill, lăsând în urmă casă, mobilier și prieteni. Împreună cu cei trei fii ai ei se mutase într-o casă de pe Lily Street, iar Warren pornise pe mare la vânătoare de balene. În prima sa incursiune, fusese plecat un an și jumătate, după care rămăsese acasă șase luni. Din cel de-a doua călătorie pe mare nu se mai înapoiase. Dabney Wright făcuse față cum putuse acestei tragedii: se alăturase congregației bisericii Summer Street și se împrietenise cu alte femei care pierduseră oameni dragi pe mare. Nu se văitase niciodată, cel puțin așa își imagina Dabney. Se ținuse tare.

La fel avea să facă și Dabney. După ce-și mai reveni puțin, asamblă sandvișurile și le împachetă în hârtie cerată. Rumeni sparanghelul. Agnes și CJ se ocupară de decorarea automobilului Impala: o jerbă de narcise galbene pe botul mașinii și un covor de narcise pe portbagajul ei lat. Dabney făcu un duș și îmbrăcă rochia cu model petrecut, galben cu bleumarin, marca Dianne von Furstenberg. Era una dintre rochiile lăsate în dulap de Patty Benson când își părăsise soțul și fiica. Dabney nu acorda valoare sentimentală

obiectelor, cel puţin nu în acest caz. Purta tot timpul lucrurile mamei sale, fiindcă îi plăceau şi i se potriveau.

Se strădui, în limite rezonabile, să facă faţă cinei de la Club Car, deşi ar fi preferat să stea în pat, cu un castron de supă şi un roman de Jane Austen. În schimb, comandă antricoate de miel, ca de obicei, la care Box alese un excelent vin Shiraz australian. După prima înghiţitură, Dabney simţi deja că i se învârte capul.

— Ştiaţi că Box preda la Harvard când eram şi eu studentă acolo, dar niciodată n-am mers la vreun curs al lui?

Agnes o privi ţintă. Comandase chiftele de crab, dar nici nu se atinsese de ele.

— Da, mamă, ştim.

CJ îi zâmbi lui Dabney. Purta un pulover bleumarin şi o cămaşă Robert Graham cu un model sofisticat. Înainte de a pleca de acasă, Box admirase pantofii maronii din piele de căprioară ai lui CJ, după care îi spusese lui Dabney: „Ar trebui să-mi iei şi mie aşa ceva!" Dabney trebuia să admită că CJ arăta bine, mirosea frumos, avea părul ondulat şi grizonant şi nişte dinţi albi, frumoşi. Prea albi, poate că-i trata cu ceva. Dar nu era un motiv ca să-i displacă omul acesta. CJ comandase antricoatele de miel aproape în sânge, la fel ca Dabney, şi ea îşi aminti că şi în toamna anului trecut, el comandase exact acelaşi lucru ca ea. Ca şi cum ar fi copiat-o, în încercarea de a-i fi pe plac.

— Dacă îmi aduc bine aminte, te-ai specializat în istoria artei? Lucrarea ta de diplomă a fost despre Matisse?

— Am botezat câinele Hanry, după el, zise încetişor Agnes.

CJ, care detesta câinii („prea murdari"), nu răspunse la provocare.

— Ar trebui să vizitezi capela lui Matisse de la Nisa, i se adresă el lui Dabney.

Nu existau prea mari şanse ca Dabney să ajungă vreodată în Franţa, totuşi aprecie eforturile lui.

— Pictura mea preferată e *Dansul* spuse Dabney. Se află la galeriile MOMA[9], dar n-am văzut-o niciodată.

— Directorul de la MOMA e un prieten al meu, interveni CJ. Aşa că, dacă te hotărăşti vreodată să vii la New York, am să vorbesc cu el.

Dabney îşi bău vinul. Nici nu se atinsese de antricoate. Nu avea niciun pic de poftă de mâncare.

Şi-l imagină pe Clendenin Hughes păşind în sala de mese de la Club Car, săltând-o pe umăr şi luând-o de acolo. Îşi îngădui să-şi plângă de milă o

[9] Museum of Modern Art (Muzeul de Artă Modernă), Manhattan, New York.

clipă. Avusese o viaţă calmă şi tihnită, fericită şi fructuoasă – până în dimineaţa aceea.

Îşi bău vinul.

Înainte de desert, li se aduse la masă şampania, şi nu orice fel de şampanie, ci o sticlă de Cristal. Dabney clipi. Şi ei, şi lui Agnes le plăcea mult şampania, în schimb lui Box îi dădea dureri de cap şi, oricât de pricopsit era, n-ar fi dat niciodată trei sute de dolari pe o sticlă de Cristal.

Rămaseră tăcuţi cât timp chelneriţa destupă sticla şi umplu patru cupe. Dabney era nedumerită. Aruncă o privire imploratoare spre chelneriţă – o femeie cu înfăţişare sobră, îmbrăcată în sacou alb de gală –, dar figura femeii rămase la fel de imperturbabilă precum cea a gărzilor de la Palatul Buckingham.

Brusc, CJ îşi drese glasul şi se ridică în picioare, înălţând paharul.

— Eu şi Agnes vrem să facem un anunţ.

Oh, nu, îşi zise Dabney. *Nunununununununu.*

Agnes zâmbi timid şi ridică mâna dreaptă, astfel încât Dabney să vadă diamantul: lucrat la Tiffany, cu montură de platină, perfecţiunea întruchipată, strălucitor şi scânteietor. Dabney se strădui să adopte o mină încântată şi fericită.

— Agnes a acceptat să fie soţia mea, anunţă CJ.

Dabney icni îngrozită, dar toţi luară sunetul scos de ea drept o exclamaţie de încântare. Era singura care vedea ceaţa aceea verzuie emanând dinspre Agnes şi CJ, ca o radiaţie toxică.

— Minunat! exclamă Dabney.

Box se ridică s-o îmbrăţişeze pe Agnes, apoi pe CJ. Dându-şi seama că aceasta era reacţia potrivită, Dabney îi urmă exemplul. Luă mâna lui Agnes – aceeaşi mână pe care o apăsa pe plastilină pe când Agnes era la grădiniţă, aceeaşi mână cu care bătea palma de bucurie când Agnes lua 1.400 de puncte la examene – şi admiră inelul.

— Ce inel *superb*! exclamă ea.

Măcar asta era adevărat. CJ găsise inelul potrivit: simplu, clasic, de o frumuseţe nepieritoare. Piatra era enormă. Dabney o aprecie la trei carate, sau pe aproape.

Dar ceaţa aceea verzuie, sinistră, care o învăluia pe Agnes nu putea să însemne decât o viitoare catastrofa – CJ urma s-o înşele cu vreuna dintre majoretele de la Giants sau cu vreo subordonată din biroul lui. Dacă nu chiar mai rău. Numai că Dabney nu avea să aştepte să se întâmple asta. Va găsi cumva o cale să-şi salveze fiica.

∵

Sâmbătă dimineaţă, Dabney se simţi mai rău ca de obicei, din pricina vinului Shiraz, a veştii dezastruoase despre „logodnă” şi a sosirii iminente a lui Clen. Cu toate astea, îşi îmbrăcă ţinuta obişnuită pentru Parada Narciselor Galbene: cămaşă galbenă, blugi, pulover bleumarin, pantofi fără toc şi frumoasa ei pălărie de pai Peter Beaton cu panglică bleumarin tip grogrenă. Luase cu ea clipboardul cu lista celor înscrişi la parada maşinilor de epocă, care numărau o sută douăzeci. Soarele strălucea, aerul era parfumat. Lui Dabney îi era cald în pulover şi se gândi să-l scoată, dar ştia că, de cum va porni spre Sconset[10] în automobilul Impala cu capota coborâtă, îi va fi răcoare.

Main Street era un furnicar de oameni veniţi la sărbătoare. Toţi purtau galben şi verde pentru a sărbători cele trei milioane de narcise galbene care înfloreau în Nantucket. Copiii aveau narcise galbene pictate pe obraji şi altele prinse de ghidoanele bicicletelor. Câinii aveau zgărzi îmbrăcate în narcise. Fiecare în parte ţinea să-i atragă atenţia lui Dabney. În anii precedenţi, Dabney gestionase situaţia cu calm şi autoritate. O bucura nespus faptul că toţi o cunoşteau şi că, la rândul ei, îi cunoştea pe toţi. Obişnuia să facă glume între patru ochi cu administratorul oraşului, cu gunoierul, cu librarul, cu patroana magazinului de lenjerie, Andrea Kapenash, cu soţia şefului poliţiei, domnul Berber, cu dirigintele din clasa a cincea, preferatul ei, cu un rezident sezonier din consiliul de administraţie al Bursei din New York, cu un alt rezident sezonier care prezenta ştirile de ora şase la Boston. Aici erau oameni de toate facturile, toţi având în comun un singur lucru, şi anume că iubeau insula Nantucket. Dar în această competiţie, Dabney era indiscutabil fruntaşă. Ea iubea insula Nantucket mai mult decât o iubise cineva vreodată. Ştia că este o dragoste neobişnuită, poate chiar nesănătoasă, dar într-o astfel de zi, nici nu conta. Azi se afla printre oameni care nutreau aceleaşi sentimente ca ea.

Dabney schimbă câteva cuvinte cu toţi cei care-i ieşeau în cale, dar avea senzaţia că vorbea ca un robot; de pildă, robotul telefonic de la Camera de Comerţ când se primeau apeluri în afara orelor de program. Da, vremea era superbă, nu, nu-şi amintea să fi trăit o zi mai frumoasă, nu, nu-i venea să creadă că mai trecuse un an, da, era pregătită să întâmpine vara, întotdeauna era pregătită să întâmpine vara. Mă bucur să vă văd, spunea ea, dar vorbele sunau ca banii falşi. Oare oamenii îşi dădeau seama? Dabney ar fi vrut să apuce pe cineva de braţ – fie şi pe reporterul de la Canalul 5 – şi să-i spună tot adevărul. *Nu mi-e bine deloc, ceva nu-i în regulă cu mine, Clendenin Hughes se întoarce azi în Nantucket, ar putea fi aici chiar în clipa*

[10] Punct din estul insulei Nantucket.

când vorbim, iar soţul meu nu ştie nimic. Fiica mea m-a anunţat aseară că e logodită cu un bărbat care pare minunea lui Dumnezeu pe pământ, dar despre care doar eu ştiu că nu e omul potrivit pentru ea. Şi nu pot face sau spune nimic. Iată-mă, peţitoarea întregului Nantucket, experta recunoscută în materie de iubire, şi tocmai viaţa mea se destramă. Nimic nu este cum ar trebui să fie.

Mă poţi ajuta? Poţi să mă ajuţi?

∵

Dabney dădu nas în nas cu Vaughan Oglethorpe, preşedintele consiliului de administraţie al Camerei de Comerţ, şeful ei, care sărea în ochi cu cămaşa lui neagră, costumul negru şi cravata neagră. Vaughan era unicul antreprenor de pompe funebre al insulei, în stare să întunece şi cea mai însorită zi. Avea părul mai alb decât ultima oară când îl văzuse şi nasul mai coroiat. Începea să semene cu simbolul naţional, vulturul pleşuv. Era la fel de înalt şi slăbănog ca întotdeauna, dar ceva mai adus de umeri. Semăna cu Lurch din *Familia Addams* sau cu un monstru binevoitor. Înfăţişarea perfectă pentru un cioclu.

— Dabney! exclamă el.

Până şi glasul lugubru se potrivea cu meseria lui. Vaughan o cunoştea pe Dabney de o viaţă – cândva, fusese unul dintre iubiţii mamei sale, Patty Benson – şi-i plăcea să-şi aroge meritul pentru toate succesele ei profesionale.

— Bună, Vaughan, îl salută ea. Ce zici de vremea asta?

Vaughan îşi mângâie bărbia osoasă, cu o expresie împietrită. Mirosea a lichid de îmbălsămare. Deseori, când se afla atât de aproape de el, Dabney îşi ţinea respiraţia. Îşi aţinti privirea spre vârfurile pantofilor.

— Ce de lume! tună el dintr-odată. Ai reuşit şi de data asta, Dabney! Ai făcut treabă bună!

— Mulţumesc, răspunse Dabney.

— Ba nu! exclamă el cu glas răsunător. O treabă grozavă!

∵

Ca de obicei, la paradă Box conducea automobilul Impala, în timp ce Dabney stătea pe locul din dreapta. Faptul acesta o deranja puţin, ca în fiecare an. Impala era maşina lui *Dabney.* Box o conducea fix o dată pe an, la această paradă. De ce să nu stea ea la volan, şi Box pe scaunul din dreapta? La urma urmei, era sărbătoarea ei. Dar Agnes, Nina Mobley şi însuşi Box considerau că „da" mai bine ca el să stea la volan. Dabney trebuia să fie liberă să facă semne cu mâna spre mulţime, ca o regină.

Bine, acceptase ea. Bine, fie.

Agnes şi CJ stăteau pe bancheta din spate, mândri nevoie mare în postura lor de proaspeţi logodiţi. Dabney ar fi vrut să adopte o expresie încruntată, dar nu putea. Toţi erau cu ochii pe ea. Trebuia să zâmbească. Trebuia să fie *radioasă.* Îşi duse mâna la pălăria de pai, ca să nu i-o zboare vântul.

∵

De îndată ce parcară în Sconset, sub ulmii gigantici care îşi arborau frunzişul de primăvară, Dabney turnă câte un pahar de şampanie pentru ea şi pentru Agnes. Nu era genul care să-şi caute consolarea în băutură, dar evenimentele se precipitau atât de rapid încât nu vedea altă soluţie. Luă o înghiţitură zdravănă de şampanie, simţind-o înţepătoare pe limbă. Din clipă în clipă urma să se relaxeze.

Aranjă mâncarea pentru picnic pe o masă pliantă acoperită cu o faţă de masă galbenă din in pe care o folosea o singură dată pe an, doar pentru această ocazie.

Îşi dădu seama că uitase să cumpere tartele cu lămâie de la patiseria Nantucket Bake Shop.

— Oh, Doamne! exclamă ea. Am uitat de tarte!

Box tocmai destupa sticla de Bordeaux.

— Nu contează, ridică el din umeri. Şi aşa nu le mănâncă nimeni niciodată.

Dabney rămase cu ochii la el. *Fii tare!* îşi zise ea. Numai că, oricât de puternică, fu copleşită de emoţii şi ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi. Se întoarse cu spatele spre Box, spre Agnes şi CJ, care acum îi apăreau ca un monstru hidos cu două capete, spre toţi cei care începeau să inunde strada. Nu-şi îngăduia s-o vadă careva plângând că uitase să aducă tartele. Se simţea precum Clarissa Dalloway, personajul Virginiei Woolf, care decisese să cumpere ea însăşi florile pentru dineu. Acel picnic, cu şunca, sparanghelul şi sandvişurile în straturi de care toţi *râdeau* fără reţinere, era picnicul lui Dabney. O imagine a ei – şi iată că John Boxmiller Beech, strălucitul şi faimosul economist, îi spunea că nu contează. Era ca şi cum i-ar fi spus că ea, Dabney, nu contează.

Mergea pe stradă poticnindu-se, dorindu-şi să fi fost singură, neştiută de nimeni, dorindu-şi – pentru prima oară în cei patruzeci şi opt de ani ai ei – să nu fi fost prizoniera unei insule unde toţi îşi închipuiau că o cunosc şi unde, de fapt, nimeni n-o cunoştea cu adevărat.

Oh, ceva nu era în regulă.

Avea privirea înceţoşată, de lacrimi şi din pricina şampaniei băute pe stomacul gol. Ştia că ar fi trebuit să se înapoieze la maşină şi să mănânce un sandviş. O mare de oameni se adunase în jurul maşinii cu portiere din lemn, model 1948, care câştigase premiul „Cea mai bună maşină” de trei ori în

ultimii zece ani. Anul acesta era reprezentată o scenă din *Vrăjitorul din Oz.* Şeful poliţiei, Ed Kapenash, era costumat în Sperietoare.

Dabney nu se opri, nu se întoarse din drum, ci continuă să meargă drept înainte. Clarissa Dalloway supravieţuise, dar cineva prezent la dineul ei se sinucisese. Oare era corect? Şi, desigur, Virginia Woolf îşi curmase singură zilele. Sărise în râul Ouse cu buzunarele pline de pietre.

Dabney se simţea nesigură pe picioare. Mâna îi tremura atât de tare încât vărsă şampanie pe mâneca bluzei galbene.

Îl zări aşteptând la intersecţia dintre Main Street şi Chapel Street. Era călare pe o bicicletă cu zece viteze, aceeaşi cu care umbla peste tot când era adolescent, fiindcă ai lui nu aveau bani să-i ia maşină. Mergea cu bicicleta aceea de fiecare dată când se întâlnea cu Dabney şi voia să fie singuri. Obişnuiau să se întâlnească în Cimitirul Quakerilor, pe vechea proprietate abandonată a NHA[11], denumită Greater Light, pe terenul de fotbal al liceului. Melodia lor, cu care crescuseră, era „Brown Eyed Girl" a lui Van Morrison, nu numai fiindcă Dabney avea ochi căprui, ci şi pentru versul care vorbea despre a face dragoste în iarba din spatele stadionului. Versul acela fusese scris pentru ea şi Clen.

Ştia că e el, deşi nu mai semăna nici pe departe cu tânărul de douăzeci şi doi de ani pe care-l văzuse pentru ultima oară pe Steamship Wharf[12], în 1987. Era mai solid – sau cel puţin mai împlinit cu vreo treizeci-patruzeci de kilograme – şi avea barbă şi mustaţă. Era un bărbat în toată firea.

Purta un tricou roşu, blugi şi o pereche de bascheţi. După douăzeci şi şapte de ani, tot mai purta bascheţi? În liceu erau singurul articol pe care dădea banii. Avusese cinci perechi.

Şi mai era ceva schimbat la el, ceva ce nu era în regulă. După o secundă, Dabney îşi dădu seama că lui Clen îi lipsea un braţ. Clipi, crezând că lumina îi juca feste – sau şampania. Dar ceea ce vedea era real: din braţul lui stâng rămăsese doar un ciot. Doar mâneca tricoului roşu fără nimic în ea.

Acum şase luni, am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat.

Îşi pierduse braţul.

Lui Dabney i se făcu negru înaintea ochilor. Totuşi, mai reuşi să întrezărească nişte pete de culoare – roşul tricoului lui Clen, valea înverzită şi ochii lui de scoţian, de culoarea ceaiului diluat. *Eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca.* Nu era în stare să scoată un cuvânt. Probabil că Nina Mobley o căuta, sosise vremea să jurizeze picnicurile. *Nu contează, şi aşa nu*

---

[11] Nantucket Historical Association (Asociaţia Istorică din Nantucket).
[12] Cheiul unde trage feribotul.

le mănâncă nimeni niciodată. Clen! Ar fi vrut să-i rostească numele, măcar numele, dar nici asta nu era în stare. Era la cheremul unei alte forţe. Ceva o înhăţase de ceafa şi o îngenunchea la pământ. *Sper că noţiunea „niciodată” e totuşi limitată în timp.* Dabney ar fi vrut să poată fugi departe, dusă pe ghidonul bicicletei lui. Din clipă în clipă, ar fi trebuit să se relaxeze. Clen era aici. Venise.

Dabney nu se opri lângă el. Îşi continuă drumul. Chiar dacă ar fi fost în stare să scoată vreun cuvânt, ce ar fi putut să-i spună? Nu era pregătită. Nu se simţea bine. După colţ, ascunsă de gardul viu, încercă să respire normal, dar constată că nu putea să respire. Auzi zgomot de sticlă spartă şi-şi dădu seama că paharul de şampanie îi scăpase din mână şi se făcuse ţăndări. Îi vâjâiau urechile. N-o mai ţineau picioarele.

O ceaţă neagră îi acoperi privirea.

Apoi se aşternu tăcerea.

Perechea numărul 30: doctorul Gary Donegal şi Lance Farley, căsătoriţi de zece ani.

Dr. Donegal: Am început să mă ocup de Dabney în 1978, primul meu an în Nantucket. De fapt, Dabney a fost prima mea pacientă. Avea doisprezece ani. Mama ei îşi părăsise familia cu patru ani în urmă, iar tatăl lui Dabney, care era poliţist, îşi făcea griji pentru echilibrul emoţional al fetei, aflată în prag de adolescenţă. Dabney refuza să părăsească insula. Era convinsă că, dacă pleacă de pe insulă, va muri. Sau i se va întâmpla ceva şi mai rău.

— Şi mai rău? am întrebat eu.

Atunci, domnul poliţist Kimball mi-a explicat că ultima oară când Dabney plecase din Nantucket fusese în decembrie 1974, când mama ei, Patty Benson, o dusese la Boston să vadă *Spărgătorul de nuci.* Cumpăraseră bilete în primul rând la reprezentaţia de seară a baletului, după care luaseră un apartament la hotelul Park Plaza. Patty – a povestit domnul poliţist Kimball – provenea dintr-o familie bogată şi era obişnuită să procedeze aşa. Totodată, era răsfăţată, egoistă şi considera că totul i se cuvine. O sezonieră, a comentat el, de parcă aceasta ar fi fost explicaţia aspectelor urâte ale firii ei. Apoi mi-a povestit că Patty Benson părăsise hotelul Park Piaza în toiul nopţii şi nu se mai înapoiase niciodată.

— Nu s-a mai întors niciodată? am întrebat eu.

— Nu s-a mai întors niciodată, a repetat el.

Ştia că Patty nu păţise nimic rău, din moment ce îi dăduse portarului de la hotel numărul de telefon al poliţistului Kimball şi un bacşiş de douăzeci de

dolari, cu rugămintea să-l anunţe pe poliţist să vină la Boston s-o ia pe fiica lor.

Când Dabney se trezise în apartamentul hotelului Park Plaza, Patty plecase. Portarul hotelului trimisese sus pe una dintre cameriste să stea cu Dabney până la sosirea tatălui ei.

Din ziua aceea, Dabney n-o mai văzuse pe mama ei şi nici nu mai primise vreo veste de la ea. În cele din urmă, poliţistul Kimball angajase un detectiv, care aflase că Patty Benson locuia în Texas şi lucra ca stewardesă pe avionul particular al unui milionar cu afaceri în petrol.

Mi-am dat seama că nu mai era nevoie să mă străduiesc să aflu ce se întâmpla cu Dabney. Refuzul de a părăsi insula Nantucket era reacţia firească la faptul că-şi pierduse mama şi că fusese abandonată într-o cameră de hotel, ca o sacoşă goală sau ca un sandviş mâncat pe jumătate.

Dabney nu avea reţineri să vorbească despre mama ei. An de an, mama ei îşi petrecuse verile într-o casă mare de pe Hoicks Hollow Road. Familia Benson fusese membră a Clubului Sankaty Beach. Mama ei obişnuia să spună că o piele bronzată este o piele sănătoasă, îi plăceau filmele alb-negru cu muzică şi dans, îi plăcea să mănânce cozi de homar în Ajunul Crăciunului şi nu dădea doi bani pe tatuajul cu gruparea antidrog şi antialcool Wharf Rat al soţului ei. Avea obiceiul să-i citească lui Dabney în fiecare seară înainte de culcare, iar în unele seri chiar adormea în patul fetei sale. Îi promisese lui Dabney că-i va da voie să-şi facă găuri în urechi când va împlini doisprezece ani, subliniind că singurii cercei acceptabili erau cei cu perle.

Dabney refuza să vorbească despre călătoria pentru vizionarea spectacolului *Spărgătorul de nuci,* despre faptul că se trezise singură într-o cameră de hotel sau că maică-sa nu luase legătura cu ea vreme de doi, apoi trei, apoi patru ani.

Văzusem la viaţa mea destule cazuri de maladii obsesiv-compulsive, agorafobie şi paranoia, dar niciodată nu întâlnisem o combinaţie a celor trei, cum se întâmpla în cazul lui Dabney. Poate că prezint lucrurile într-o manieră mai tragică decât erau în realitate. Dabney era un copil excepţional şi, pe măsură ce intra în anii adolescenţei, devenea şi mai şi. Era o fată adorabilă, inteligentă, cu privirea limpede, receptivă, binevoitoare, cu un limbaj bine articulat şi amuzantă. Dar când venea vorba să plece din Nantucket, te loveai ca de un zid. Spunea că nu va părăsi insula decât dacă viaţa ei va fi în joc.

O examinam de două ori pe lună. Am încercat tratamente împotriva anxietăţii, dar niciunul n-a dat rezultate. Totuşi, în cele din urmă, am făcut suficiente progrese ca atunci când a fost acceptată la Harvard să se învoiască să plece. Până şi pe mine m-a surprins decizia ei.

— V-am spus că nu voi pleca de pe insulă decât dacă va fi în joc viaţa mea, mi-a explicat ea, iar acum exact despre asta e vorba. Ce să fac, să rămân aici şi să mă fac chelneriţă? Să îngrijesc copii? Trebuie să merg la facultate, doctore Donegal. Sunt o fată isteaţă.

Nici că o puteam contrazice: era o fată isteaţă. Prietenul ei, Clendenin Hughes, plecase la Yale, unde se luase cu studiul şi cu viaţa de acolo. Dabney călătorise o singură dată la New Haven ca să-l vadă, dar vizita se încheiase prost. Poliţistul Kimball lucra ambele schimburi în acel sfârşit de săptămână, aşa că m-a rugat să merg s-o aduc acasă.

Abia în decursul acelei călătorii de la New Haven la Cape, la opt ani după ce începusem terapia, am reuşit s-o fac pe Dabney să vorbească. A început cu lucruri pe care le ştiam: îl iubea pe viaţă şi pe moarte pe Clendenin Hughes – „pe viaţă şi pe moarte" însemnând că era convinsă că va muri fie din pricina acestei iubiri, fie în caz că el nu i-ar răspunde cu o iubire pe măsură. Clen voia să călătorească şi să vadă alte meleaguri, iar Dabney nu putea, ceea ce el nu înţelegea, iar ea nu era în stare să-i explice. New Haven îl schimbase pe Clen, mi-a destăinuit Dabney. I-am spus că uneori călătoriile îi schimbă pe oameni, noile experienţe ne modelează, dar Dabney mi-a replicat că ei îi plăcea de ea aşa cum era şi aşa voia să rămână. Timpul petrecut la Cambridge n-o schimbase, iar eu i-am sugerat că poate nu lăsase spiritul locului să pătrundă cu adevărat în sufletul ei. Nu mi-a răspuns, dar când a reluat discuţia, mi-a povestit că în seara aceea, înainte de plecare, mama ei îi destăinuise că viaţa pe care o ducea o făcea îngrozitor de nefericită. Nu-l mai iubea pe tatăl lui Dabney. Se lăsase orbită de aureola romantică a eroului de război, spusese ea. Cândva, îi plăcuse insula Nantucket ca loc în care să-şi petreacă verile, dar traiul pe insulă an de an îi stricase această plăcere. Ajunsese să urască insula din tot sufletul. Se simţea ca un coiot prins în cursă. Era gata să-şi roadă piciorul, numai ca să scape.

— Când m-am uitat la mama, mi-a spus Dabney, am văzut-o într-un nor de fum verzui. Mi-am dat seama că va pleca şi am înţeles că aşa e cel mai bine. Eu şi tata aparţineam trup şi suflet insulei, iar mama ne detesta din pricina asta.

Tocmai voiam s-o liniştesc pe Dabney, să-i spun că mama ei n-o detesta, dar că ea, Dabney, era cumva piciorul coiotului. Ea era cea pe care o sacrificase mama ei ca să-şi recapete libertatea.

Dar înainte să deschid gura, Dabney mi-a adresat o întrebare care m-a luat prin surprindere:

— Domnule doctor, dumneavoastră aţi fost vreodată îndrăgostit?

∵

După ce Dabney a absolvit facultatea, n-a mai venit la mine ca pacientă, deşi a rămas în continuare sub observaţia mea. Am aflat despre plecarea lui Clendenin în sud-estul Asiei, despre sarcina lui Dabney, iar după câţiva ani mi-a ajuns la urechi că se măritase cu economistul de la Harvard. Într-o dimineaţă, am dat nas în nas cu Dabney, cu fiica ei şi cu economistul respectiv, care luau micul dejun la Jared Coffin House[13], şi i-am spus că mă bucur enorm pentru ea. După vreo câteva luni, Dabney mi-a telefonat. La început, am bănuit că are probleme în căsnicie sau vrea să mă consulte pentru depresie, întrucât tatăl ei tocmai decedase în urma unui infarct, dar Dabney mi-a spus doar atât:

— Vreau să vă prezint pe cineva. Când puteţi veni să luaţi cina cu noi?

Persoana pe care voia să mi-o prezinte era Lance Farley, care cumpărase de curând un magazin de obiecte de artă în oraş şi tocmai se angajase la Camera de Comerţ. Din prima clipă când am dat mâna cu Lance Farley, mi-am dat seama ce era în mintea lui Dabney. Evident, eram la curent cu faima de „peţitoare” a lui Dabney, cu „intuiţia ei supranaturală” în chestiuni romantice. Auzisem de numeroasele ei reuşite şi de faptul că putea vedea fie o aureolă trandafirie, fie o ceaţă verzuie. Mi-am amintit ce-mi povestise despre mama ei în seara când fusese abandonată. Şi totuşi, credeam în capacitatea lui Dabney de a lega destine tot atât de mult cât credeam în mesele de spiritism.

Numai că, pe măsură ce beam gin tonic, în grădina din spate a soţilor Beech, ferită de priviri indiscrete şi plină de verdeaţă, după cina la care se servise peşte spadă la grătar, roşii de la ferma Bartlett şi plăcintă cu piersici făcută în casă, după ce am descoperit că eu şi Lance avem aceeaşi preferinţă pentru muzica lui Bach, pentru primele romane ale lui Philip Roth şi pentru ţărmul nordic al Marocului, am recunoscut în sinea mea că, după opt ani de săpături în cele mai ascunse cotloane din creierul cuiva, poate totuşi mai rămânea câte ceva de descoperit. Poate că Dabney chiar avea o intuiţie supranaturală în problemele de suflet.

Cine eram eu să afirm că nu era aşa?

Box

Dabney leşinase pe Main Street, în Sconset. Box nici măcar nu observase lipsa ei, fiind prea ocupat să-şi toarne un pahar de Montrachet şi să-şi facă

[13] Hotel istoric din Nantucket.

un sandviş cu şuncă. Nina Mobley venise să întrebe de Dabney. Jurizarea picnicurilor „din portbagaj” era pe cale să înceapă, dar în niciun caz fără Dabney. Box făcuse un semn vag din mână spre puhoiul de oameni din jurul lor.

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Dabney era cea mai populară femeie de pe insulă. Cunoştea pe toată lumea şi toată lumea o cunoştea pe ea. Probabil se oprise să stea de vorbă cu domnul cutare despre jardinierele de la fereastra casei lor din Fair Street sau se întâlnise cu Peter Genevra de la compania de apă şi-l hrănea cu sandvişuri cu bezea şi ouă de Paşti.

Dar, cum după un sfert de oră Dabney tot nu se întorsese, Nina începu să se neliniştească. Oare trebuia să înceapă jurizarea fără ea?

— Să începeţi fără ea? exclamă Box. Poţi lua măcar în calcul varianta asta?

— Nu prea, recunoscu Nina. Am nevoie de ea.

Box încuviinţă din cap. Dabney şi Nina erau prietene foarte bune, dar Dabney o domina pe Nina.

În clipa următoare, fiul şefului de la brigada de pompieri – Box îl recunoscu, dar nu-şi amintea cum îl cheamă – se apropie şi-l anunţă pe Box că Dabney leşinase pe stradă şi că în acel moment echipajul unei ambulanţe îi acorda primul ajutor.

În timp ce-şi croia drum prin mulţimea de pe Main Street, Box îl zări pe bărbatul de pe bicicletă.

Se poticni. Genunchiul lui drept fusese operat cu un an în urmă şi încă nu se putea baza pe el sută la sută. Împotriva voinţei sale, se mai uită o dată. Ceva la omul acela îi atrăgea atenţia. Un tip solid, bărbos ca un tăietor de lemne, cu un singur braţ.

Omul îşi ridică braţul cel bun, dar nu în semn de salut, îşi zise Box, ci ca o confirmare. *Sunt aici.*

Clendenin Hughes? Oare era posibil? Box nu avea deloc memoria numelor, în schimb avea o bună memorie vizuală. În câteva rânduri, căutase pe internet informaţii despre Hughes, ba chiar îi citise unele articole, printre care seria despre Myanmar, care-i adusese Premiul Pulitzer. Mai mult decât atât, bărbatul semăna leit cu Agnes. Straniu. Box era aproape convins.

Deci, Dabney îl văzuse pe Hughes? Din cauza asta leşinase? Fostul ei iubit. Tatăl lui Agnes. Trecuseră mai mult de douăzeci şi cinci de ani de când Hughes plecase din Nantucket. Trăia peste ocean, undeva prin sud-estul Asiei. Din câte înţelegea Box, Clendenin Hughes era genul de om care are nevoie de frământări politice, de femei străine, de comploturi şi spionaj ca să poată funcţiona.

Din câte înţelegea Box, Hughes rupsese orice legătură cu insula.

Şi totuşi, iată-l că venise.

Clendenin întoarse bicicleta – cu multă îndemânare, ţinând cont că avea un singur braţ – şi se îndepărtă, pedalând.

Un singur braţ?

Box se grăbi spre sensul giratoriu. Avea şaizeci şi doi de ani, trecuse cu mult de vârsta la care să se simtă ameninţat sau gelos. Şi totuşi, ceva îl măcina. Iuţi pasul, ca să se îngrijească de Dabney.

∵

O aduse pe Dabney acasă şi o culcă în pat, dându-i trei aspirine şi un pahar cu apă. Anul acesta, Weekendul Narciselor Galbene o dăduse gata. Dabney se suprasolicitase până la epuizare pentru o sărbătoare păgână.

În timp ce pleoapele ei cădeau grele, Box se gândi s-o întrebe despre Clendenin Hughes. Dar nu voia s-o tulbure mai mult – nici pe ea şi nici pe el însuşi.

∵

Box o cunoscuse pe Dabney cu douăzeci şi patru de ani în urmă, la clubul de golf Sankaty Head, în timpul unui eveniment al studenţilor de la Harvard. Box participa la rugămintea celor de la biroul de dezvoltare, cărora le plăcea ca anumiţi membri ai facultăţii să ia parte la astfel de ocazii şi să zâmbească în dreapta şi în stânga. Box mai venise în Nantucket o singură dată până atunci, la sfârşitul anilor şaptezeci, când împreună cu câţiva colegi de la Harvard, făcuseră o excursie de-a lungul braţului subţire şi nisipos al râului Coatue şi dormiseră pe plajă, în corturi. De atunci, Box nu mai mersese la plajă aproape deloc.

Evenimentul de la Sankaty adunase la un loc mai ales filantropi înstăriţi şi bronzaţi de la jocul de golf, însoţiţi de nevestele lor cu coşuri atârnate pe braţ, care beau scotch şi mâncau cârnăciori în foietaj, însă dintr-odată Box se trezise stând de vorbă cu o fată care abia absolvise la Radcliffe, cu patru ani în urmă, născută şi crescută în Nantucket, pe nume Dabney Kimball. Fata studiase istoria artei, dar colega ei de cameră urmase cursul de economie, aşa că Dabney ştia cine e Box. Nu după multă vreme, fata se oferise să-l ducă a doua zi într-un tur al insulei.

— Oh, nu-i nevoie să faci asta, protestase el.

Fata purta o bentiţă viu colorată, din mătase şi bumbac, pe părul castaniu, iar chipul îi deborda de prospeţime. Box nu s-ar fi considerat nici măcar pe vremea aceea o persoană perspicace, totuşi îşi dăduse seama că sub înfăţişarea simplă şi plăcută a lui Dabney se ascunde o comoară.

— Oh, vă rog! Ar fi o mare onoare pentru mine. Ador să le arăt altora insula. Sunt un fel de ambasador.

— Bine, dar probabil ai alt program, zisese el.

Era suficient de tânără ca să-și petreacă duminicile jucând *bocce* pe plajă sau navigând în jurul portului, lungită pe botul șalupei iubitului ei.

— Am o fetiță de doi ani, spusese ea. Dar duminica are grijă de ea bunica mea, așa că sunt liberă toată ziua.

O *fetiță de doi ani?* se mirase Box în sinea lui. Dacă terminase facultatea cu patru ani în urmă, avea probabil douăzeci și șase de ani. Dacă era mama unui copil de doi ani, însemna că rămăsese însărcinată la douăzeci și trei de ani. Foarte puține fete de la Radcliffe făceau copii în timpul studenției. Toate urmau un masterat sau un doctorat la facultatea de drept, de economie ori de medicină – sau, în cazul absolventelor de istoria artei, petreceau ani întregi studiind la Florența sau la Viena. Box se uitase la degetul lui Dabney ca să vadă dacă purta verighetă, dar nu avea așa ceva. Fata nu purta alte bijuterii în afară de un șirag de perle și de niște cercei cu perle.

— Bine, se învoise Box.

Fusese de acord să viziteze insula fără ca măcar să-și fi dorit acest lucru.

— Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

∵

Duminică dimineață, Agnes rămase acasă cu Dabney, în timp ce Box și CJ se duseră să joace golf la Miacomet.

— Sunt îngrijorată pentru ea, tată, îi spuse Agnes lui Box când se întoarse acasă. Ce-ar fi să-mi iau liber de la serviciu săptămâna asta și să stau cu ea?

— Știi bine că maică-ta n-o să te lase să faci asta, răspunse Box. Nici măcar ea nu-și va lua liber de la serviciu, cu atât mai mult nu va fi de acord ca tu să faci altfel. Gândește-te la copii.

Agnes era director executiv la Clubul Boys & Girls din Morningside Heights, o slujbă din care nu câștiga mai nimic, dar care-i aducea satisfacții enorme. Era un serviciu care, sincer vorbind, îi speria pe Box și pe Dabney. Uneori, fiica lor rămânea la lucru până pe la opt-nouă seara, alături de copii care nu aveau pe nimeni acasă, ca să le dea de mâncare și să-i culce. Box îi trimitea lunar lui Agnes un cec cu o sumă considerabilă, ca să-și achite chiria la locuința din Upper West Side, precum și taxiul de fiecare dată când pleca de la Club după lăsarea întunericului. Cu toate astea, bănuia că Agnes era prea modestă ca să ia taxiul cu regularitate și că pleca acasă cu metroul.

În timp ce jucau golf, CJ recunoscuse față de Box că slujba lui Agnes îl demoraliza și pe el, adăugând că, după ce se căsătoreau, el intenționa s-o încurajeze să lucreze în altă instituție nonprofit, de preferat în centrul orașului. Box fusese de acord că era o idee foarte bună.

— Copiii nu sunt mai importanți pentru mine decât propria mea mamă, declară Agnes.

— Mama ta își va reveni, o asigură Box.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, întări Box. Luni dimineaţă are programare la doctorul Field. Probabil e vorba doar de maladia Lyme. Trei săptămâni de antibiotice, şi se va pune pe picioare.

— Bine, încuviinţă Agnes. Mâine-dimineaţă CJ are o tranzacţie importantă cu un client, aşa că plecăm în seara asta.

— Voi avea eu grijă de mama ta, o asigură Box. Promit.

∵

Când vizitaseră insula, cu un sfert de secol în urmă, Dabney îl dusese pe Box la Quaise şi Quidnet, la Madaket şi Madequecham, la Shimmo şi Shawkemo, la volanul vechiului ei automobil Chevy Nova, model 1972. Nu era maşina pe care Box s-ar fi aşteptat s-o conducă o fată ca ea. Părea genul de persoană care s-ar fi simţit mai confortabil într-un Saab decapotabil sau într-un Volkswagen Jetta, dar ea îi explicase că fusese crescută de tatăl ei – veteran al războiului din Vietnam şi poliţist în Nantucket – care sădise în ea ţicneala pentru maşini. Acest cuvânt, rostit de cineva cu limbaj educat, îl făcuse pe Box să-şi lase capul pe spate şi să râdă cu poftă. Dar Dabney era cum nu se poate mai serioasă. Cumpărase maşina Nova din banii ei şi voia s-o schimbe cu un Camaro. Visul ei era ca într-o zi să aibă o Corvette Stingray cu geamuri duble pe spate şi numere albastre asortate. Adăugase că era un mare fan Chevy.

Regreta că automobilul Nova nu avea tracţiune integrală doar fiindcă nu-l putea duce pe Box pe plajă până în locul ei preferat, Great Point[14].

— E-n regulă, răspunsese Box.

Nu-i spusese fetei că vizitarea insulei depăşise cu mult timpul pe care el îşi propusese să-l petreacă aici, aşa că ratase feribotul pentru care avea bilet de întoarcere pe continent.

— Vă duc în alt loc, care-mi place aproape tot atât de mult. Acolo putem să şi mâncăm. Am pregătit masa de prânz.

Cea de-a doua destinaţie era Polpis Harbor[15], unde ea parcase într-un loc cu vedere spre marea strălucitoare şi spre pânzele ambarcaţiunilor risipite ici-colo. Dabney scosese un coş de răchită din portbagajul automobilului Nova. Pregătise pui fript, salată cu paste şi plăcintă cu căpşune. Îi întinsese lui Box o bere de plante rece ca gheaţa, cel mai delicios lucru pe care el îşi amintea să-l fi gustat în cei patruzeci de ani ai lui.

Până în ziua aceea, Box fusese un burlac înrăit. Avusese relaţii cu zeci de femei – majoritatea foarte inteligente, unele foarte drăguţe, vreo două, şi

---

[14] Punctul cel mai nordic al insulei Nantucket.

[15] Portul (natural) Polpis.

una, şi alta. Dar niciodată nu-şi imaginase dragostea ca pe o notă muzicală şi până atunci nimeni nu îi atinsese acea coardă sensibilă. Acum însă cadenţa aceea răsuna tare şi clar în acea după-amiază la Polpis Harbor, alături de Dabney. Era un sunet dulce, zumzăitor, care aproape că-i tăia răsuflarea. El, care niciodată nu se sinchisise de sentimentele altcuiva, ci doar de cele proprii, îşi dorea s-o cunoască. Era un fruct numai bun de cules. Îi plăcea nasul ei pistruiat şi obraznic. Dar mai ştia totodată că trebuia să procedeze cu băgare de seamă.

— Povesteşte-mi despre fetiţa ta, o îndemnase el.

∵

Marţi după-amiază, Box primi un telefon de la Ted Field.

— Nu-i vorba de căpuşe, nu e Lyme, nici babesioză, nici tularemie, har Domnului. Simptomele ei sunt destul de generale, se potrivesc şi cu o boală transmisă de căpuşe, aşa că i-am prescris antibiotice, pentru orice eventualitate.

— În regulă, zise Box. Mulţumesc.

— Numărul leucocitelor e cam mare, adăugă doctorul. N-ar fi rău să meargă la Boston să facă nişte analize.

— O ştii pe nevastă-mea, răspunse Box. Care-ar fi şansele să meargă la Boston?

— Puţine, spre zero. Ştiu, pentru că i-am propus. Pur şi simplu nu vreau să fiu superficial, în caz că e vorba de ceva grav.

— Chiar crezi că e ceva mai grav? întrebă Box.

— Orice e posibil, răspunse Ted Field. La fel de bine ar putea fi o simplă alergie la gluten. Acum, glutenul e sperietoarea la modă.

∵

Box închise telefonul şi rămase o clipă cu ochii aţintiţi la el. Ceva mai grav? Dabney nu se îmbolnăvea niciodată. Box era convins că soţia lui suferă din pricina stresului. Oricine ar fi văzut-o muncind ar fi crezut că se ocupă de bunul mers al unei companii multinaţionale cu un venit anual de zece miliarde de dolari. Atât de mult îşi lua munca în serios. Apoi, mai era şi năluca bărbatului de pe bicicletă. Clendenin Hughes – sau poate nu fusese el. Poate că Box se înşelase.

Ridică receptorul s-o sune pe Dabney la Camera de Comerţ. Trecuse atâta timp de când nu-i telefonase la serviciu, încât uitase numărul. Oh, 3543, desigur! Ani la rând îi telefonase lui Dabney la birou în fiecare zi: să vadă ce mai face, s-o întrebe despre vreme, să afle ce scor obţinuse echipa lui Dabney la meciul de hochei, să-i spună că o iubeşte. Dar cam tot pe atât trecuse de când ajunsese să fie prea ocupat ca să-i mai telefoneze zilnic. Avea ore, studenţi, consultaţii la birou, asistenţi de supervizat şi de

organizat şedinţe de catedră, manualul lui de redactat şi de revizuit, articole de recenzat şi de publicat, profesori asociaţi de îndrumat, pieţele europene în cădere de analizat şi de comentat (era invitat în emisiuni la CNBC de două-trei ori pe an). În acelaşi timp, primea telefoane de la Ministerul de Finanţe care, deşi prosper, solicita rezolvarea unor probleme complicate, care necesitau timp. Box se plângea constant că ar fi avut nevoie ca ziua să aibă patru ore în plus. În sinea lui, începuse să nu-i mai placă ideea de a merge în Nantucket la fiecare sfârşit de săptămână, aşa încât, de curând, o întrebase pe Dabney dacă ar fi avut ceva împotrivă ca el să petreacă un weekend pe lună cufundat în muncă la Cambridge.

— Oh, cred că e-n regulă.

Răspunsul fusese dat pe un ton calm, dar Box – deşi nu din cale-afară de perspicace când era vorba să citească gândurile cuiva – îşi dăduse seama că *nu* ar fi fost deloc în regulă. Sau poate *ar fi fost*? Dabney era femeia cea mai independentă şi mai sigură pe sine pe care Box o cunoscuse vreodată, şi în decursul anilor, căsnicia lor se preschimbase într-o înţelegere convenabilă pentru amândoi. Erau ca într-o diagramă Venn. Ea îşi trăia viaţa ei fără ca el să se amestece, şi invers. Situaţiile în care interacţionau se împuţinaseră de-a lungul anilor. El îşi închipuia că aşa e normal, la fel cum se întâmpla şi cu dorinţa lui de a face sex. Care era inexistentă. Se gândise să meargă la medic pentru a cere nişte pastile, dar i se păruse ruşinos şi sub demnitatea lui. Oricum, Dabney nu se plângea. Box îşi închipuia că el şi soţia lui pur şi simplu se instalaseră în cuibul călduţ şi confortabil al vârstei mijlocii.

Nina Mobley răspunse la primul apel.

— Camera de Comerţ din Nantucket.

— Bună, Nina, Box la telefon, anunţă el. Soţia mea e acolo?

— Îmi cer scuze, răspunse Nina. Cu *cine* vorbesc, vă rog?

— Sunt Box, repetă el, uşor iritat, deşi trecuse foarte mult timp de când telefonase ultima oară. John Boxmiller Beech. Soţul lui Dabney.

— *Box?* se miră ea. S-a întâmplat ceva?

— Nina, soţia mea e acolo? repetă el.

Dabney veni la telefon.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, s-a întâmplat, răspunse Box. Tocmai m-a sunat Ted Field şi mi-a spus că analizele pentru Lyme au ieşit negative, dar că totuşi ţi-a prescris antibiotice.

— Aşa e. Numai că nu le iau. Mă simt mult mai bine.

— Dacă ţi le-a prescris, ai face bine să le iei, insistă Box.

— Mă simt mult mai bine, repetă Dabney. În definitiv, de ce te-a sunat pe *tine*? Eu sunt pacienta. Nu eşti taică-meu. N-ar fi trebuit să te sune pe tine.

Box era tentat să-i dea dreptate, ţinând cont de confidenţialitatea medic-pacient şi de alte principii deontologice. Numai că el şi Ted vâsliseră împreună la Harvard cu un milion de ani în urmă. Erau prieteni. Se întreba dacă nu cumva Ted îi telefonase tocmai pentru că era vorba de ceva mai grav.

— Mi-a spus că ai numărul leucocitelor crescut şi că ar cam trebui să mergi la Boston să vezi despre ce-i vorba.

— Nici gând, i-o reteză Dabney.

— Ar putea fi şi o alergie la gluten. Poate n-ar mai trebui să mănânci pâine.

— Box, îl întrerupse Dabney. Mă simt mult mai bine.

Era însurat cu femeia asta de douăzeci şi patru de ani. Era conştient că nimeni nu-i spunea *ei* ce să facă, numai că lui nu-i plăcea să i se pună pumnul în gură.

— N-o să-ţi vină să crezi pe cine am văzut la Parada Narciselor Galbene, când am plecat să te caut. Ia ghici!

— Pe cine? întrebă Dabney.

— Pe Clendenin Hughes! Tonul lui încântat suna fals până şi pentru propriile urechi. Era pe bicicletă!

Dabney râse forţat. Poate îşi închipuia că el glumeşte sau că e răutăcios.

— Trebuie să închid, dragule, zise ea scurt. Am de lucru.

∵

Box o curtase pe Dabney un an întreg până să facă dragoste împreună. Ea ţinuse neapărat să-l însoţească în turul insulei şi să pregătească un picnic, dar de îndată ce o sărutase, după prima înghiţitură de plăcintă, Dabney se trăsese înapoi.

— Iartă-mă, se scuzase el. Nu asta voiai?

Ochii ei se umpluseră de lacrimi, ceea ce o făcea şi mai atrăgătoare, nişte ochi căprui, scânteietori.

— Vreau să îmi doresc asta, îi răspunsese ea.

La vremea aceea, Box nu înţelesese la ce se referise ea. El era economist, lucra cu date concrete. Dar răspunsul ei criptic îl făcuse să-şi intensifice strădaniile. Hotărâse că va face tot ce-i stătea în putinţă să pună stăpânire pe inima lui Dabney Kimball.

Ceea ce aflase într-un târziu era că Dabney nu mai avea inimă. Îi fusese pustiită de Clendenin Hughes, un băiat pe care Dabney îl iubea încă din adolescenţă. Hughes era tatăl lui Agnes, deşi la vremea când aflase că avea şi un copil, el deja începuse o viaţă nouă dincolo de ocean. Hughes dorise ca Dabney să se mute în Thailanda, numai că ea nu fusese în stare, din pricina limitărilor sufletului ei. În schimb, Dabney luase decizia s-o crească pe Agnes

fără să primească vreun cuvânt sau vreun bănuţ de la Hughes. Îşi inoculase convingerea că îi va fi mult mai bine dacă nu va mai şti nimic de Clendenin Hughes. Şi nici că mai ştiuse. Dar esenţa problemei era că Hughes luase cu el partea cea mai sensibilă şi mai vie a fiinţei sale.

În cea mai mare parte din acel an, Box îşi petrecuse sfârşitul de săptămână în Nantucket, la Hanul Brass Lantern. Plătea pe câte o lună în avans pentru o cameră cu pat dublu cu baldachin şi fotoliu îmbrăcat în creton, unde şedea şi corecta lucrările studenţilor. Se obişnuise cu parfumul de scorţişoară al lumânărilor şi cu biscuiţii cu caşcaval serviţi la micul dejun. Proprietara hanului, doamna Annapale, îşi dăduse seama că Box venea pe insulă pentru Dabney Kimball. Doamna Annapale o ştia pe Dabney de când se născuse şi o socotea o cauză pierdută – nu din pricina lui Clendenin Hughes, ci fiindcă maică-sa o abandonase în camera unui hotel de lux, pe când avea numai opt ani.

— Ştiţi, comenta doamna Annapale, nimeni nu rămâne întreg la cap după ce păţeşte una ca asta.

Box reuşise numai datorită perseverenţei lui. Îşi făcea apariţia în toiul gerului din ianuarie şi în zile cenuşii şi vântoase din luna mai. Îi aducea lui Dabney bujori şi ghivece cu orhidee, precum şi animale împăiate şi cărţi de poveşti pentru Agnes. Îi citea lui Agnes, deşi nu avea experienţă cu copiii. Cumpăra sticle de scotch de calitate pentru poliţistul Kimball şi fursecuri cu brânză dulce din nord-estul Bostonului pentru bunica lui Dabney, care curând îi îngăduise să i se adreseze cu apelativul „buni" în loc de „doamna Kimball". Îi cucerise pe tatăl, pe fiica şi pe bunica lui Dabney, însă Dabney rămânea la fel de inabordabilă.

Apoi, în iunie, Box plecă să predea pentru prima oară la Londra, la Facultatea de Economie, lipsind din Nantucket trei weekenduri la rând. Când, în cele din urmă, se înapoie pe insulă, o găsi pe Dabney în camera lui, şezând pe patul dublu, aşteptându-l.

— M-am temut că n-ai să te mai întorci, îi spusese ea.

*

În seara ceea făcuseră dragoste pentru prima oară. Box ştia că trecuse mult timp de când Dabney nu mai fusese cu un bărbat şi mai ştia că singurul bărbat cu care fusese era Clendenin Hughes. Pentru Dabney, Clendenin Hughes însemna sex şi, oricât şi-ar fi dorit Box să-i schimbe gândul, câştigând-o dintr-odată cu priceperea lui, totuşi se apropiase de ea încet şi cu blândeţe. Iar ea nu se mai ferise. Ţipase de plăcere, iar dimineaţă îl rugase să facă dragoste din nou.

El îi propusese să comande biscuiţi cu caşcaval.

∵

Asta se întâmplase cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. John Boxmiller Beech era economist: specialitatea lui erau stabilitatea şi creşterea economică, cererea şi oferta. Era primul care recunoştea că nu are habar de tainele sufletului omenesc.

Nina Mobley, căsătorită timp de şapte ani, divorţată de şapte ani

Eu sunt exemplul negativ. Sunt cea pe care Dabney a încercat s-o prevină. Dar eu n-am ascultat-o.

Când am început să mă văd cu George Mobley, lucram de doi ani la Camera de Comerţ pe postul de asistentă a lui Dabney. Trăisem pe Nantucket toată viaţa şi-l ştiam pe George dintotdeauna. Era cu cinci ani mai mare decât mine, iar sora lui, cu doar un an. Tatăl lor era pescar de scoici şi administratorul celei mai căutate pieţe de peşte de pe insulă, a cărei patroană era mama mea. Mama era foarte evlavioasă (ca nişte buni catolici, tradiţionalişti, mâncam cod la cuptor în fiecare vineri). Cunoşteam familia Mobley, îi cunoştea toată lumea, dar niciodată nu-i acordasem vreo atenţie lui George. Ştiam că plecase în statul Plymouth ca să facă studii de statistică, după care se dusese în Islamorada, ca să lucreze pe un vas de pescuit. Ajunsese pescar ca tatăl său, dar îl întrecuse cu mult: el pescuia peşte spadă, marlin, peşti care se expun pe perete.

Pe urmă, tatăl lui George a murit, o dispariţie deopotrivă spectaculoasă şi tragică: fusese azvârlit de pe vas în timpul unei furtuni, piciorul i se agăţase în parâme şi se înecase. George s-a întors pe insulă ca să ia parte la înmormântare. Am participat şi eu la ceremonie, împreună cu mama, iar la masa care a urmat am intrat în vorbă cu George. Era un ger cumplit, de mijloc de ianuarie, dar George avea pielea de un bronz-auriu, după un an de pescuit în zonele tropicale. În acel moment, era un fel de celebritate, fiind cel care suferise pierderea. Mă simţeam onorată că unul în situaţia lui stătea de vorbă cu mine.

N-o întrebasem niciodată pe Dabney ce părere are despre George şi nici ea nu se oferise să-mi spună. George venea la mine la birou în fiecare vineri după-amiază, ca să mă ducă la Clubul Pescarului pentru o gustare. Se mutase înapoi în Nantucket ca să aibă grijă de mama şi de sora lui. Dabney, mereu prietenoasă, ne spunea:

— Ce drăguţi sunteţi împreună! Hai, mergeţi şi distraţi-vă!

Dar când George m-a cerut în căsătorie, Dabney şi-a ronţăit perlele o bună bucată de timp, în loc să sară în sus de bucurie şi să mă felicite. Iar eu mi-am spus în sinea mea: *Dumnezeule, ştiu ce înseamnă asta!*

În următoarele şase luni, Dabney mi-a dat de înţeles, în repetate rânduri, că ar fi bine să contramandez nunta. Dar eu eram îndrăgostită. I-am spus lui Dabney că puţin îmi pasă de ceaţa ei verzuie. Nu m-am lăsat cu niciun chip convinsă să nu mă mărit cu George.

La biserica metodistă, Dabney, care mi-a fost domnişoară de onoare, mi-a aranjat poalele rochiei de mireasă şi mi-a spus:

— Nina, scumpa mea, îţi mai spun o dată, cât încă nu e prea târziu. Nu cred că George e bărbatul potrivit pentru tine. Cred că ar trebui să fugi pe uşa din spate. De fapt, chiar vin cu tine. Putem merge la Murray's să luăm o sticlă de rom şi să ne îmbătăm criţă. Sau la Chicken Box, ca să dansăm.

Am privit în jos, spre Dabney, şi am râs nervos. Ştiam că are dreptate. Şi asta, nu pentru că Dabney ar fi fost binecuvântată cu al şaselea simţ, ci fiindcă la fel simţeam şi eu în adâncul sufletului.

— Eh, am oftat eu. Acum e prea târziu.

∵

Eu şi George am cumpărat o casă pe Hooper Farm Road. În decurs de şapte ani, am făcut cinci copii: doi băieţi, apoi o fată, după care doi gemeni. Mama lui George şi sora lui, care nu se măritase, locuiau la mica distanţă pe aceeaşi stradă, aşa încât am putut merge în continuare la serviciu la Camera de Comerţ. Eram nevoită să muncesc: aveam nevoie de bani şi să ies din casă, ca să nu-mi pierd minţile. Duceam o viaţă agitată, dar eram destul de fericită şi mă tenta să-i spun lui Dabney că se înşelase. Ceaţa verzuie fusese o nălucire pricinuită de ideile preconcepute ale lui Dabney.

Pe urmă, situaţia noastră financiară a luat-o razna. M-am interesat în stânga şi-n dreapta şi am aflat că George era client obişnuit la cazinourile Mohegan Sun şi la Foxwoods, că avea un agent de pariuri în Vegas, că pierduse la joc toate economiile noastre, precum şi banii de colegiu ai copiilor. Contractase un credit garantat cu casa noastră şi, după ce n-a plătit trei rate la rând, banca ne-a luat casa. George, eu şi copiii am fost siliţi să ne mutăm în casa unde locuiau mama şi sora lui George. Am rezistat aşa un an şi două luni, după care am găsit o locuinţă pe care am închiriat-o pe un an şi l-am părăsit pe George.

— Ai avut dreptate, i-am spus lui Dabney. N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu el.

— Ţi-au rămas copiii, mi-a răspuns ea.

Eu mi-am îngropat faţa în palme.

Eram uluită cum un om pe care-l cunoşteam de o viaţă întreagă, alături de care trăisem nouă ani de zile, lângă care dormisem în fiecare noapte, căruia îi născusem cinci copii, pe care-l ţinusem de mână la liturghie în timp ce rosteam Tatăl Nostru, cu care bătusem palma când fiul nostru cel mare

reușise prima lovitură de bază la baseball, din gura căruia crezusem fiecare cuvinţel – chiar şi motivele pe care le scornea pentru a pleca de pe insulă în fiecare duminică – îmi era de fapt un străin. Singurul lucru pe care-l învăţasem din căsnicia cu George Mobley era că fiecare om e un mister. Iar cei care mint şi au secrete sunt întotdeauna cei la care te aştepţi cel mai puţin.

Dabney

Dabney rezistă trei zile fără să cedeze.

Box se înapoie la Harvard pentru sfârşitul de semestru. Avea examene, festivitatea de absolvire, reuniuni cu grupele, inclusiv cea de-a patruzecea sa grupă.

Dabney îi minţise pe Ted Field, pe Box şi pe Nina când le spusese că se simţea mai bine. Nu se simţea deloc mai bine. Ba chiar mai rău. Era epuizată, nu avea poftă de mâncare, o săgetau nişte dureri de mijloc şi, practic vorbind, o durea tot trupul. Dar starea asta nu era una care să treacă cu antibiotice. Dabney fusese infectată de întoarcerea lui Clen.

Nu îşi putea lua gândul de la el: Clen purtând bascheţi ca un adolescent, Clen călare pe bicicletă ca un adolescent, Clen cu un singur braţ. *Am suferit o pierdere foarte dureroasă...*

Dabney îl iubise pe Clendenin Hughes încă de când avea paisprezece ani, când el îi spusese profesorului de engleză, domnul Kane, că Flannery O'Connor scrie ca o femeie singură şi furioasă. Dabney şi-l putea imagina pe Clen în blugi, cu cămaşa de flanel şi bascheţii lui uzaţi, cu părul prea lung, cu nişte coşuri dezagreabile la tâmplă, zvâcnind tot timpul din genunchi, din pricina energiei pe care corpul lui nu reuşea să şi-o stăpânească. La vremea când intrase în dispută cu domnul Kane, venise pe insulă de numai câteva săptămâni. Şi tu de unde ştii cum e o femeie singură şi furioasă? îl întrebase domnul Kane. *Trăiesc cu una în casă,* răspunsese Clen. Toată clasa izbucnise în râs, dar răspunsul lui o impresionase pe Dabney ca fiind unul dureros de cinstit. În acel moment şi în acel loc, Dabney decisese că-i aparţinea lui.

Dabney legase destine încă din clasa a noua, dar ceea ce nu ştia nimeni era că prima pereche pe care o formase erau chiar ea şi Clen. În ziua când el îşi spusese fără menajamente părerea la ora domnului Kane, pe ochii lui Dabney se aşternuse o ceaţă trandafirie. Îşi închipuise că ceva nu era în regulă cu ea, că poate suferea de vreo migrenă, dar pe măsură ce zilele treceau, îşi dăduse seama că acea ceaţă trandafirie apărea doar când se afla

în prezenţa lui Clen; înţelesese astfel limpede faptul că acel văl trandafiriu însemna că se îndrăgostise nebuneşte de Clen, până la moarte. A doua oară, ceaţa trandafirie apăruse în jurul lui Ginger O'Brien, în timp ce-l urmărea pe Phil Bruschelli jucând baschet în sala de sport a liceului. Ginger şi Phil erau căsătoriţi de douăzeci şi nouă de ani. Toate relaţiile înfiripate de Dabney plutiseră în acel superb nor trandafiriu şi toate erau încă împreună – cupluri perfecte toate cele patruzeci şi două.

Cum de se înşelase în privinţa lui Clen?

Poate că magia norului trandafiriu nu acţiona şi în cazul propriei persoane?

Lucrurile începuseră bine. Dabney se străduise să se împrietenească cu Clen. Îl atrăsese în conversaţii, mai întâi despre cărţi, apoi despre subiecte mai personale. În luna decembrie a acelui an, insula Nantucket fusese luată prin surprindere de o ninsoare mai timpurie ca de obicei, iar Dabney îl invitase pe Clen la săniuş. În vârful dealului de deasupra văii Dead Horse, el o sărutase, şi acela fusese începutul. Rămăseseră împreună vreme de nouă ani, până când el plecase în Thailanda. Fuseseră împreună toată perioada liceului, a celor patru ani de facultate, care-i ţinuseră departe unul de celălalt, ea fiind la Harvard şi el la Yale, iar la înapoierea în Nantucket continuaseră să fie împreună vreme de un an, fiecare locuind cu părinţii. Dabney lucra la un magazin de tricouri din oraş, iar Clen scria la ziarul *Nantucket Standard.*

Acel ultim an fusese foarte greu. Dabney se simţea în sfârşit mulţumită şi în siguranţă, acasă, şi lipsită de griji pe insula ei, în schimb Clen era neliniştit şi furios, veşnicul adolescent care nu-şi putea stăpâni energia.

Îşi închipuise oare Dabney că relaţia lor va dăinui? Nici nu şi-ar fi putut imagina altceva.

Dar relaţia nu durase, nici pe departe. Clen plecase în Thailanda, după care urmaseră douăzeci şi şapte de ani de tăcere. Şi totuşi, ceva *durase,* de vreme ce Dabney nu se putea abţine să nu se gândească la el. Era absurd! Dabney era furioasă pe ea însăşi. Nu îngăduia nimănui să aibă control asupra ei. Nu se va duce la Clen nici azi, nici mâine. Nu se va duce la el niciodată. Dar Clen cu siguranţă ştia unde locuieşte ea. Toată lumea din Nantucket ştia că Dabney Kimball Beech locuieşte pe Charter Street. Putea s-o caute în cartea de telefon, numele ei figura acolo clar şi limpede. Mai mult decât atât, putea veni la Camera de Comerţ oricând dorea.

Din acest motiv – sau cel puţin aşa îşi spunea ea –, Dabney plecă de la birou în cea de-a treia după-amiază şi porni cu maşina spre Polpis Road. Îl va vedea pe Clen, îi va spune bun venit şi la revedere, după care va pleca.

Dacă l-ar fi întâlnit întâmplător pe stradă, ar fi fost mai dificil, dar măcar această primă întrevedere avea să aibă loc departe de ochii lumii.

Cu toate astea, când se apropie de căsuţa poştală cu numărul 423, acceleră în loc să frâneze şi trecu în viteză mai departe. Îşi continuă drumul, depăşind lacul Sesachacha, terenul de golf Sankaty Head, străbătu cătunul Sconset, până ajunse din nou pe Milestone Road, unde se îndreptă spre vest. Capota automobilului Impala era coborâtă, şi Dabney scoase un strigăt de triumf către înaltul cerului. Se simţea de parcă ar fi câştigat un joc sau o întrecere. Clendenin Hughes voia s-o vadă! Dar ea nu se va duce la el!

În noaptea aceea, se zvârcoli fără încetare la gândul că Clendenin Hughes era pe insulă, în patul lui. Ştia că se gândeşte la ea.

De câteva ori, se dădu jos din pat şi se uită pe furiş afară pe fereastră, să vadă dacă nu cumva el stătea în faţa casei sale. Clen nu-i văzuse niciodată automobilul Impala. Când plecase el, ea conducea aceeaşi Nova.

Trecuseră atâţia ani. Din câte citise despre el, atunci când câştigase Premiul Pulitzer, Dabney ştia că nu se căsătorise niciodată şi nici nu avea alţi copii.

Se gândi să ia un somnifer. Box ţinea câteva în dulăpiorul de medicamente, rămase din vremea operaţiei la genunchi. Şi totuşi, Dabney continuă să stea lungită în pat, cu ochii în tavan. Era prea agitată ca să poată citi – nici măcar Jane Austen n-ar fi putut s-o liniştească – şi nu avea poftă de mâncare. Văzu cum întunericul de catifea de la patru dimineaţa face loc ciripitului de păsărele către ora cinci, urmat de prima geană de lumină alburie de la ora şase. Coborî la parter şi-şi făcu o cafea. Îşi îmbrăcă echipamentul de alergare: pantalonii gri de yoga şi un tricou roşu-aprins cu un *H* alb pe piept. (Box ţinea ca ea să se îmbrace ca o soţie cu studii superioare, deşi de la absolvirea facultăţii, Dabney nu mai călcase pe acolo decât de două ori.) îşi puse bentiţa, bău cafeaua în picioare şi-şi înnodă şireturile adidaşilor. Porni pe străzile din Nantucket cu o oră mai devreme decât de obicei, ceea ce nu-i stătea în fire, dar nu era de mirare, din moment ce nu se simţea deloc în apele ei.

∵

Se înapoie acasă la şapte fără un sfert, încărcată de energie. Mâncă o felie de pâine integrală prăjită, cu gem de coacăze, şi jumătate de banană. A doua zi, urma să mănânce cealaltă jumătate, cu cereale integrale. Totul era în regulă, totul era normal.

De-abia când intră sub duş o podidi plânsul. Noaptea nedormită şi enorma povară a situaţiei o copleşiră în cele din urmă. Ieşi de sub duş, îşi trase pe ea pantalonii de yoga, un tricou şi, cu părul încă ud, se urcă la volan.

∵

Clen era pe veranda casei, într-un vechi balansoar, fumând o ţigară, cu o armă pe genunchi, ca un personaj din filmele western cu John Wayne. Barba mare îl făcea să semene cu un călugăr sau cu un criminal în serie.

Nu păru deloc surprins s-o vadă pe Dabney coborând din maşină, îşi aruncă ţigara într-un borcan cu apă de la picioare şi ţigara se stinse cu un sfârâit.

— Bună, Cupe, o salută el.

Bună, Cupe.

Glasul lui. Dabney nu se gândise la efectul vocii lui asupra ei. Se temea că îi vor da lacrimile, dar îşi dădu seama că plânsul ar fi fost o reacţie prea potolită. Altceva urma să i se întâmple. Avea să se topească, să se preschimbe într-un pilastru de sare sau să fie victima unei combustii spontane. Ce se întâmpla cu o persoană ajunsă într-o astfel de situaţie? Box ar fi putut încerca să exprime această stare printr-una din formulele lui: dacă se pornea de la cât de mult îl iubise Dabney pe Clen, apoi se calcula derivata şi se împărţea totul la douăzeci şi şapte de ani, s-ar fi ajuns cu siguranţă la infimul procent de unu la sută. Dabney ar fi trebuit să nu simtă nimic, sau aproape nimic. Ar fi trebuit să fie în stare să-i răspundă *Salut, Bestie!* – căci, în existenţa lor de odinioară împreună, acestea erau apelativele ştiute numai de ei doi: Cupe şi Bestie –, după care să dea mâna cu el sau să-l îmbrăţişeze cu blândeţe, din pricina braţului, şi să-l întrebe: *Ei, ia zi, cum ţi-a mers*?

Dabney închise ochii pentru o clipă: ceaţa trandafirie. Trandafiriul era în mod normal motiv de bucurie. Dar nu şi în ziua aceea.

Clen coborî treptele verandei, oprindu-se în faţa ei, iar Dabney se simţi absorbită în culoarea ochilor lui căprui de scoţian: o combinaţie de ceai diluat şi verde ca iarba vâlcelelor. Era mai în vârstă, mai masiv, cu trupul puţin lăsat pe o parte, dar sunetul vocii lui şi frumuseţea ochilor aproape că o făceau pe Dabney să cadă în genunchi. Dragostea lor fusese un castel, castelul ajunsese o ruină, iar Dabney curăţase molozul puţin câte puţin vreme de un sfert de secol, până ce căpătase certitudinea că în sufletul ei nu mai rămăsese decât un petic de pământ sterp.

Şi-atunci, de unde acest sentiment năvalnic, acest val de dorinţă precum argintul topit, această sclipire aurie a ceea ce Dabney se temea să recunoască a fi iubire? Trecuseră atâţia ani de când simţise iubirea în acest fel – o iubire pe care o nutrise numai faţă de Clendenin, pe care o abandonase, dar pentru care se rugase şi sperase că va reveni încât abia dacă o mai recunoştea.

Iubire.

Nu era în stare să scoată un cuvânt. La fel cum se întâmplase când îl zărise în Sconset pe bicicletă. Simţea că se sufocă. Oare va leşina din nou? *Nu* se simţea bine. Întoarcerea lui Clendenin Hughes o ucidea.

— Ai venit, spuse el.

Glasul lui.

Dabney nu se mai putu stăpâni, izbucni într-un plâns cutremurat de suspine, simţindu-se răvăşită, vulnerabilă şi umană. Înainte ca acel e-mail să apară în căsuţa ei poştală (subiect: *Salut*), Dabney nu mai plânsese de luni întregi. De la moartea câinelui lor, Henry. Iar înainte de asta, nu plânsese de ani de zile – iar atunci fuseseră lacrimi de bucurie, când Agnes absolvise liceul, apoi facultatea.

— Eşti la fel de frumoasă, îi spuse Clen. Exact cum mi te-am imaginat. Arăţi la fel ca atunci când ai rămas pe chei, şi feribotul s-a desprins de ţărm.

— Taci! ţipă Dabney.

Era şocată de ţipătul ascuţit şi puternic pe care îl scosese, şocată că încă mai avea glas. Dar cum îndrăznea el ca primele cuvinte să fie exact acelea care-i aminteau de cea mai urâtă zi din viaţa ei? Stătuse rezemat de balustrada feribotului, într-o zi de septembrie, pe fundalul unui cer orbitor de albastru. Îi făcuse cu mâna lui Dabney, strigând din toţi rărunchii *Te iubesc, Cupe! Te iubesc!* Dabney fusese incapabilă să-i strige ceva sau să-i facă semn cu mâna. Rămăsese încremenită ca un stâlp, mută de mâhnire, teamă şi regret, inclusiv furie faţă de ea însăşi pentru că se simţea extrem de slabă şi de vulnerabilă. *Nu putea merge cu el.* Se simţea cum probabil se simţise prima Dabney – Dabney Margaret Wright – când rămăsese aproape în acelaşi loc, urmărindu-şi cu privirea soţul, pe Warren, care pornea pe mare la bordul balenierei *Lexington.*

Dabney Margaret White nu avea să-şi mai revadă soţul niciodată.

Dabney Kimball văzuse ceaţa trandafirie asociată cu Clendenin vreme de atâţia ani încât fusese convinsă că vor rămâne împreună. Dar priveliştea feribotului care dispărea la orizont îi zdruncinase această convingere. *N-am să-l mai văd niciodată pe Clendenin Hughes,* îşi spusese ea.

Şi totuşi, iată-l în faţa ei.

El făcu un pas ca s-o îmbrăţişeze. Ea se opuse, lovindu-l cu pumnii în piept, dar tot cu grijă din pricina infirmităţii sale. Ciudat cum se temea pentru ceva inexistent. Dar Clen o trase aproape cu braţul teafăr, lipind-o de el. Dabney îi simţea mirosul: mirosea la fel şi era acelaşi nemernic neînduplecat dintotdeauna. Nu *renunţa* până când lumea întreagă îi făcea pe plac.

— Dă-mi drumul! îi ceru Dabney.

— Nu, refuză el. N-am să-ţi dau drumul. Prea mult am aşteptat acest moment. Nimic mai mult nu mi-am dorit pe lume decât să te pot strânge iar în braţe.

— Taci! îl rugă Dabney.

— Linişteşte-te, îi zise Clen. N-ai decât să pleci şi să nu te mai întorci niciodată. Te rog numai să-mi dai voie să te ţin în braţe o clipă şi să-ţi dau un singur sărut.

Dabney încetă să se mai împotrivească. Îl înlănţui cu disperare, inhalând mirosul lui, şi o năpădi un val de dorinţă atât de copleşitor, încât simţi cum o cuprinde ameţeala şi se clătină pe picioare. Simţi buzele lui Clen pe păr. Căldura lor i se părea insuportabilă. Îşi ridică obrazul spre el şi, în clipa următoare se sărutau. Săruturi pasionale, lacome, cum Dabney nu trăise niciodată; şi totuşi, nu chiar. Erau sărutări de care Dabney avusese parte doar pe vremea când ea şi Clendenin erau adolescenţi, când magia sărutului pătrunsese pentru prima oară în viaţa lor. Buzele lor se căutau flămânde, arzând de dorinţă. Sărutări atât de vechi, încât redeveneau noi, şi odată cu ele îi cuprindea o dorinţă pătimaşă, dureroasă. Dabney îi simţi bărbăţia pe piciorul ei. Îşi aminti cum era să facă dragoste cu el, cu disperare, nebuneşte, cum simţise că se răstoarnă pământul, cum ţipase când primele orgasme îi cutremuraseră trupul adolescentin şi cum el îi pusese latul palmei peste gură ca ea să-l muşte şi să-şi înăbuşe ţipetele. Mai târziu, îi arătase urmele de dinţi, după care îşi luaseră bicicletele şi porniseră să-şi cumpere frappé de zmeură, Clen zâmbind prosteşte cu gura până la urechi, Dabney simţind o durere plăcută când se atingea de şaua bicicletei.

Atâtea lucruri pe care nu-şi îngăduise să şi le amintească.

Se trase înapoi şi auzi un sunet ca şi când s-ar dezlipi o ventuză. Soarele se ascunse după nori.

— Nu pot, zise ea.

— Ba poţi, o contrazise el, răsuflând greu. Tocmai ai făcut-o.

— Asta a fost... Nici nu ştiu ce-a fost.

El scoase un hohot de râs ca un mârâit. *Bestie*. Dabney îi spunea cândva Bestie din pricina staturii, a părului negru şi ciufulit, a zgomotelor pe care le scotea şi a ferocităţii care răzbea la suprafaţă când era enervat. Când începuse să-l cunoască, îl asemănase cu un personaj de basm: nu chiar animal, dar nici fiinţă umană întru totul. Clen venise în Nantucket cu răni din viaţa lui de până atunci în Attleboro. Tatăl său alcoolic băuse până căzuse mort pe masa din bucătărie. Clen fusese un ciudat şi un sălbatic, dar în acelaşi timp cea mai inteligentă persoană pe care o întâlnise Dabney în viaţa ei.

— Sunt căsătorită, îi spuse ea.

— Puţin îmi pasă.

Sigur că nu-i păsa. De când îl ştia Dabney, Clen se împotrivise convenţiilor, autorităţii şi *regulilor* de orice fel. Îşi închipuia că şi acum lucrurile stăteau la fel. Absolvise liceul ca şef de promoţie, dar fusese la un pas de a fi exmatriculat, fiindcă se luase la harţă cu profesorul de istorie, domnul Druby, pe tema principiilor filosofice ale unui anume Malcolm şi nu mai ştiu cum. Clen îşi ieşise din fire şi proferase cuvinte jignitoare, spunându-i domnului Druby că e un ignorant (cuvânt care lui Dabney îi amintea de denumirea ştiinţifică a unui dinozaur[16]) şi doar mânia mamei lui Clen, Helen Hughes (întrucât toţi, inclusiv directorul, îi luaseră frica) îl salvase pe Clen.

— Puţin îmi pasă şi mie că ţie nu-ţi pasă, replică Dabney. Mie îmi pasă. Box e un om cumsecade.

— Ah, economistul! comentă Clen pe un ton zeflemitor.

— Da.

Clen o privea cu luare-aminte. Dabney nu avea curajul să-i întâlnească privirea. Era prea riscant. Vale înverzită şi ceai diluat, ochi scoţieni căprui, cei mai fascinanţi pe care-i văzuse vreodată. Dabney ştia asta, fiindcă aşa erau şi ochii lui Agnes.

Oh, Doamne, Agnes!

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Hai înăuntru, o invită el. Să vezi unde stau.

— Nu, refuză ea.

— Doar să arunci o privire, insistă el. Pe urmă poţi să pleci. E ceva mai acătării decât maghernița din spatele restaurantului Lobster Trap.

Baraca unde locuia cândva Clen împreună cu mama lui, chelneriţă la acel restaurant. Acolo îşi pierduse Dabney virginitatea, de Crăciun, în primul an de liceu, în timp ce Helen Hughes era plecată de pe insulă pentru cumpărături.

Nu prea era de acord şi totuşi se trezi că urcă treptele care duceau pe veranda casei, urmându-l pe Clen.

— Ce-i cu arma asta? întrebă ea.

— E o puşcă BB, răspunse el. Trăgeam după ciori, folosindu-mă de braţul bun.

În interior, căsuţa arăta ca o vastă cameră de hotel de cinci stele, amenajată în stil rustic-estival. Pat imens cu lenjerie scumpă, de firmă, marmură şi onix de culoarea mierii în baie. În bucătăria complet utilată, erau dulapuri de o parte şi de alta şi o masă lungă din lemn de pin, pe care

---

[16] În original, *ignoramus.*

bâzâia un calculator. Peste tot zăceau aruncate blocnotesuri, pixuri şi ziare, ţintuite locului cu vreo şase ceşti de cafea nespălate. Mai era şi un pahar fără picior, cu un deget de băutură despre care Dabney ştia că e bourbon.

Clen îi spuse că principalul corp de clădire şi căsuţa aparţineau unei familii înstărite din Washington, care venea în Nantucket doar trei săptămâni în august şi în weekendul de Ziua Recunoştinţei, când Joe Biden[17] era invitatul lor obişnuit la masă. Corpul principal era compus din şase dormitoare, îi explică Clen, dintr-o bucătărie demnă de un maestru bucătar şi o piscină. Familia respectivă acceptase ca Clen să locuiască acolo fără să plătească chirie, întrucât el câştigase un Premiu Pulitzer şi se învoise să se îngrijească de casă atât cât îi permiteau puterile în răstimpul celor unsprezece luni cât nu locuia nimeni acolo. În esenţă, asta însemna ca Clen să aibă grijă ca vila să nu ia foc sau să nu fie jefuită. Trebuia să se asigure că termostatul rămâne poziţionat pe 18 grade Celsius şi că ţevile nu îngheaţă.

— Te invit mâine la mine, îi spuse Clen. Pregătesc prânzul.

— Nu pot să mai vin, răspunse ea.

— Ba poţi.

— Sunt *măritată,* Clen.

— Să ştii că l-am văzut pe soţul tău, profesorul, pe stradă în Sconset. Cred că se grăbea să vină după tine.

— Da. Am leşinat, îi explică Dabney.

— Ai leşinat? repetă el. Din cauza mea?

— Păi, faptul că am dat cu ochii de tine nu m-a făcut să mă simt mai bine.

— Şi totuşi, azi ai venit să mă vezi. Iar dacă ai venit azi, ai să poţi veni şi mâine.

— Nu, nu pot.

— De ce?

— De-aia! se răsti ea.

— Cum adică, de-aia?

— Vrei să încetezi? îl rugă ea.

— Nu, n-am să încetez. M-am întors în Nantucket pentru tine. Fiindcă n-am încetat să te iubesc nici măcar o clipă.

— Nu te cred, se răsti ea.

— Am mai fost cu o femeie, mărturisi Clen. O chema Mi Linh. O vietnameză. Foarte frumoasă.

Dabney scoase un icnet abia auzit.

— Relaţia noastră a durat cinci ani, continuă el. Am locuit împreună la Hanoi. De Anul Nou chinezesc, i-am cumpărat un şirag de perle. Le-a purtat

[17] Al 47-lea vicepreşedinte al SUA (n. 1942).

la un dineu la hotelul Metropole. Îi veneau bine, dar am rugat-o să le dea jos. I-am cerut să nu le mai poarte niciodată. Clen tuşi. Până şi tusea lui suna familiar. Începuse să fumeze din ziua în care ajunsese la New Haven. Pe Dabney o înfuria faptul că ţinea minte toate aceste amănunte. Le-a aruncat în lacul Hoan Kiem. Ofrandă pentru ţestoase.

— Minunat, comentă Dabney.

— M-am bucurat să le văd dispărând, urmă el. Perlele ţi se potriveau doar ţie. Mi Linh nu era Dabney şi nici n-ar fi fost vreodată. Ne-am despărţit la câteva săptămâni după aceea.

Dabney lăsă ultimele cuvinte ale relatării să plutească în aer.

— De ce acum? întrebă ea.

El tuşi. Răsuflă adânc.

— E vorba de braţul meu.

Ea încuviinţă din cap.

— Ce-ai păţit?

— Dacă vii mâine, am să-ţi povestesc, răspunse Clen.

Ea deschise gura, cu gândul să spună *Nu vin mâine,* dar nu găsea rostul acestui duel verbal. Se întoarse să plece.

— Am să te fac să-ţi iei vorbele înapoi, zise el.

— Care vorbe? întrebă ea.

Urmă o clipă de tăcere. Dabney făcu greşeala de a-i întâlni privirea. Simţi cum i se înmoaie picioarele. Nu! *Fii tare*.

— Ştii bine care, spuse el.

Brusc, Dabney înţelese.

— La revedere, Clen, zise ea.

∵

Dabney îi telefonă acasă Ninei, cu rugămintea să vină la birou imediat, deşi era abia opt şi jumătate. De cealaltă parte a străzii, dubiţa cu ziare descărca presa la magazinul Hub. În rest, pe Main Street era linişte.

Nina urcă scările greoi, apoi se cocoţă pe marginea biroului, având expresia cuiva gata să sară de pe o clădire.

— Sunt concediată? întrebă ea.

— Poftim?! exclamă Dabney. Nu, Dumnezeule, nu! Cum de ţi-a dat prin minte aşa ceva?

— În optsprezece ani, nu mi-ai cerut niciodată să vin mai devreme.

Era adevărat. Dacă vreodată se pusese problema să fie cineva la serviciu mai devreme, acel cineva fusese Dabney.

— Nu te dau afară, Nina, o asigură Dabney. N-aş face asta niciodată.

Nina acceptă cafeaua pe care i-o adusese Dabney. Îndepărtă capacul alb din plastic al recipientului şi suflă în cafea. De regulă, Dabney îi aducea Ninei

îngheţată, dar azi era atât de tulburată, încât pur şi simplu scăpase asta din vedere. Nici nu-i trecuse prin minte că şi Nina ar putea fi tulburată.

— Atunci ce s-a-ntâmplat? întrebă Nina.

O privi pe Dabney printre pleoapele întredeschise, de parcă răspunsul ar fi fost întipărit cu litere minuscule pe fruntea ei.

Dabney începu să se plimbe de colo până colo prin micul lor birou. Îl cunoştea perfect până în cele mai mici detalii: peretele cu broşuri despre fiecare membru al Camerei, teancurile înalte de ghiduri ale Camerei, fotografiile cu pajiştea Ram la asfinţitul soarelui şi cu farul Great Point făcute de Abigail Pease[18], covorul oriental scămoşat, salvat de Dabney din casa tatălui ei de pe Prospect Street, cele două birouri salvate din vechea secţie de poliţie. Ea şi Nina le numeau birourile *Dragnet*[19]. Dabney lucra la vechiul birou al tatălui ei. Îşi amintea cum se aşeza la birou pe când era copil, în timp ce tatăl ei redacta documentele pentru vreun caz de conducere auto sub influenţa alcoolului sau glumea cu Shannon, centralista cea blondă şi drăguţă. Biroul de la Cameră era căminul ei, numai că în acest moment nu-i oferea niciun confort.

— Lucrăm de atâta vreme împreună, începu Dabney, încât probabil îţi închipui că ştii totul despre mine.

— Aproape totul, o corectă Nina.

— Aproape totul, repetă Dabney. Şi totuşi, sunt absolut convinsă că ceea ce am să-ţi spun acum o să te şocheze.

Dabney sorbi din cafea. În fiecare dimineaţă, Diana de la Farmacie îi pregătea lui Dabney cafeaua perfectă: frişcă, şase plicuri de zahăr, un praf de scorţişoară. Dar astăzi, nici măcar cafeaua nu-i făcea vreo plăcere.

— Ce anume? întrebă Nina. Ce-o să mă şocheze?

Oare Dabney chiar avea de gând să-i spună? Cu ani în urmă, o cameristă irlandeză de la hotelul Park Piaza, pe nume May, o învăţase versurile melodiei din filmul *Plăcinta americană*. De câte ori fredona acest cântec, Dabney simţea că se relaxează. *Bye bye, Miss American Pie.*

— Clendenin Hughes s-a înapoiat pe insulă, zise scurt Dabney.

Nina vărsă cafea pe pieptul bluzei. Dabney o avertizase. Îi întinse Ninei un teanc de şerveţele.

— Mai rău de atât, continuă Dabney. Azi-dimineaţă m-am dus să-l văd. Mai precis, cu puţin timp în urmă.

— Oh, Doamne Dumnezeule! Doamne, Doamne Dumnezeule! exclamă Nina. Urmară câteva secunde nesfârşite, timp în care procesa informaţia.

---

[18] Mary Abigail Pease (1766-1847), descendenta unora dintre primii colonişti din Nantucket.

[19] De la numele unui serial american poliţist, de televiziune. În limbaj poliţist, dragnet denumeşte un sistem coordonat de măsuri pentru prinderea infractorilor sau a suspecţilor.

Dabney privea cum Nina se luptă să depăşească şocul momentului. Păi... Pauză. Zău aşa... Pauză. Sigur că te-ai dus să-l vezi. Pauză. Cum să nu te duci?

Dabney şi Nina nu erau prietene pe vremea când Dabney se despărţise de Clen, dar nu poţi lucra faţă în faţă cu cineva timp de optsprezece ani fără să-i destăinui toate secretele inimii tale.

— Şi l-ai...

Drove my Chevy to the levee but the levee was dry.[20]

— L-am sărutat, murmură Dabney.

— L-ai sărutat? repetă Nina. Răsuflă adânc de câteva ori în stilul tehnicii de respiraţie Lamaze, ceea ce făcea de regulă doar când vorbea la telefon cu fostul ei soţ, George. Mamă, mamă! Măiculiţă! Asta e tare. Tare de tot. Ţii minte când te-am întrebat acum vreo cinci-şase ani...

— Sigur că ţin minte, o întrerupse Dabney.

Ce ai să faci dacă Clendenin Hughes se va întoarce vreodată în Nantucket? o întrebase Nina.

Am să stau în cap şi am să-mi scuip în pantof răspunsese Dabney.

— Şi acum? întrebă Nina.

— M-a invitat la el mâine, răspunse Dabney. A zis că o să pregătească prânzul.

— Mai degrabă vrea să te mănânce pe tine în loc de prânz, comentă Nina.

— Nina!

— Eu zic să te duci, îşi dădu cu părerea Nina. Nu vorbim aici de cine ştie ce ospătar frumuşel de la vreo pensiune de familie. Vorbim de Clendenin Hughes. Prima ta iubire adevărată.

Singura mea iubire adevărată, îşi zise Dabney. Gând pentru care era furioasă pe ea însăşi.

— Nu pot să fac asta, declară Dabney. Şi n-am s-o fac.

— Regret să te informez, Dabney, că nu eşti prima persoană din istoria omenirii care se gândeşte cum ar fi să aibă o legătură extraconjugală, îi spuse Nina. Şi eu am fost la un pas de asta.

— Nu mai spune! exclamă Dabney.

— Cu Jack Cooper, îi mărturisi Nina. Într-o seară, eram la Clubul Pescarilor[21]. George era plecat de pe insulă la jocurile lui de noroc, deşi la vremea aia eu habar n-aveam. Am băut cu Jack şi am stat la taclale... pe urmă eu am spus că trebuie să plec, iar el s-a oferit să mă conducă până la maşină. În parcare, m-a sărutat de noapte bună şi... lucrurile ar fi putut merge mai departe. El voia, voiam şi eu. Dar am pus punct.

---

[20] Vers din cântecul „Plăcinta americană" (Am mers cu Chevroletul până la stăvilar, dar apa secase).

[21] Anglers Club, cunoscut club din Nantucket.

Dabney expiră prelung.
— Pentru că ești o femeie cumsecade și credincioasă.
— Întotdeauna am regretat că n-am făcut-o, replică Nina.
— Serios? se miră Dabney.
— Da, întări Nina. Uneori, regreţi lucrurile pe care le-ai făcut, dar ce-a fost a fost, e de domeniul trecutului. E mult mai greu să regreţi lucrurile pe care nu le-ai făcut, pentru că ele îţi rămân vii și te obsedează. Eternul dar dacă...
Dabney chibzui o clipă. Era adevărat: Clendenin Hughes o obsedase în toţi acești ani. O obsedase faptul că nu plecase la Bangkok. O obseda scenariul cum ar fi putut să fie.
— Trebuie să-ţi spun că răsuflu ușurată, zise Nina.
— Ușurată?
— Chiar am crezut c-ai să mă dai afară. Sau ai să-mi spui ceva oribil, de pildă c-ai să mori.
Singura mea iubire adevărată. Dabney chiar simţea că moare. Toată fiinţa o durea. Își prinse între degete șiragul de perle și începu să le roadă. Peste câteva clipe, sună telefonul din birou, moment în care și ea, și Nina se așezară la birourile lor, gata de treabă, ca de obicei.
Înainte să se apuce de lucru, Dabney spuse:
— Nu sufli o vorbă, ai înţeles?
— Mă jignești dacă-mi ceri asta, replică Nina.

∵

A doua zi, la ora unsprezece și jumătate, în căsuţa poștală electronica a lui Dabney apăru un mesaj de la Clendenin Hughes. Subiect: *Vii să luăm prânzul împreună*?
Dabney deschise e-mailul, dar niciun alt cuvânt.
Șterse e-mailul, după care îl șterse și din fișierul cu mesaje șterse.

∵

În lunea următoare, văzu bicicleta lui Clendenin pe Main Street. Stătea sprijinită de un copac, chiar în raza ei vizuală. Dacă Clen știa cum era așezat biroul ei, probabil își dădea seama că Dabney nu s-ar putea uita pe fereastră fără să-i vadă bicicleta.
Dabney se ridică în picioare și se întinse.
— Te deranjează dacă deschid fereastra? o întrebă ea pe Nina.
— Fă cum vrei, răspunse Nina.
Dabney deschise fereastra și cercetă cu atenţie strada, vrând să privească mai de aproape. Oare chiar era bicicleta lui Clen? Argintie, cu zece viteze și bandă adezivă zdrenţuită atârnând de ghidon. Antică și de demult. Fără niciun dubiu, bicicleta lui Clen.
— Ce aer înmiresmat vine de afară! zise Nina.

— Poftim? exclamă Dabney.

Înadins o lăsase acolo, decise ea. Ca să-i pună nervii la încercare.

*

Se aşeză din nou la birou. Îşi pregătise de acasă un sandviş apetisant – pâine prăjită cu şuncă, salată verde şi roşii, primele roşii de seră de la ferma Bartlett. Dar nu era în stare să înghită niciun dumicat. Se simţea tot rău. Decise ca în dimineaţa următoare să înceapă tratamentul cu antibiotic prescris de doctorul Field.

— Ies puţin cu treburi, zise ea.

— Treburi? se miră Nina.

— Vreau să aprind o lumânare la biserică, îi explică Dabney.

Nina o privi bănuitoare.

— Poftim?

— Pentru ziua de naştere a lui tata.

— Ziua lui de naştere a fost săptămâna trecută, preciză Nina.

— Ştiu, răspunse Dabney. Şi-am uitat să-i aprind o lumânare. Mai am nevoie şi de nişte aţă de la mercerie.

— Aţă? întrebă Nina nedumerită.

— Mi-a căzut un nasture de la poşeta de pânză, o lămuri Dabney.

— Tu habar n-ai să coşi un nasture, i-o trânti Nina. Adu-mi-o mie. Ţi-l cos eu.

Dabney se trecu în registrul de învoiri, precizând „probleme personale”.

— Mă întorc repede, zise ea.

∵

Ajunsă în stradă, se îndreptă fără ezitare către bicicleta lui Clen. Nici măcar nu se obosise s-o asigure cu lacăt: trăia tot în Nantucketul anului 1987. Oricine ar fi putut s-o fure. O clipă, Dabney se gândi să încalece pe bicicletă şi să plece de acolo.

Deodată, îşi dădu seama cât i-ar fi fost de greu lui Clen să pună lacătul la bicicletă cu un singur braţ şi se simţi îngrozitor.

Se uită în jur. Unde era? Îşi lăsase bicicleta în faţa farmaciei. Să fi fost înăuntru, delectându-se cu un frappé de căpşune? Dabney vârî capul pe uşă.

Diana, o fată superbă, originară din Indiile de Vest, cu capul înfăşurat într-un batic de un roz-aprins, o văzu pe Dabney şi-i făcu semn cu mâna.

— Bună ziua, doamnă!

Rozul aprins îi sări în ochi lui Dabney. Dar Clen nu era acolo. Pe Dabney o încercă un sentiment acut de dezamăgire.

Făcu şi ea semn cu mâna.

— Bună, drăguţo, pa, drăguţo! Trebuie s-o şterg!

— Ce doamnă ocupată! exclamă Diana.

Dabney porni grăbită pe stradă către Hub. Clen și ziarele lui. *Bineînțeles* că era la Hub. Dabney își potrivi pe cap bentița. Chiar *era* destul de cald și se temea că transpirase. Simplul fapt de a merge pe stradă o făcu să răsufle greu și să se simtă ușor amețită. De mâine, antibiotice.

Dabney intră în Hub, unul dintre locurile ei preferate în oraș, mirosind a cerneală de tipar și a acadele. În jurul ei, felicitări, reviste, coșuri împletite imitând farul Nava din Nantucket, găletușe cu scoici și stele de mare, ornamente de Crăciun, caramele.

Nici urmă de Clen.

Dabney ieși din Hub și se opri în colțul străzii. Unde era Clen? Se ținuse atât de tare pe poziție, ștersese e-mailul de la el, nu se dusese în Polpis Road, nu cedase tentației, dar iată că fusese de ajuns să-i vadă bicicleta ca să înceapă să-l caute.

Și ce avea să facă dacă dădea de el? Ce avea să-i spună?

Iată ce-i va spune: *Vreau să pleci. N-ai niciun motiv să fii aici. Ai spus că te-ai întors pentru mine, dar simpla ta prezență pe insulă mă... îmbolnăvește. Mă îmbolnăvește, Clen. Nu pot face față acestei situații, îmi pare rău, știu că trăim într-o țară liberă, dar trebuie să pleci.*

Privi atent în lungul arterei Federal Street.

Să fie oare la poștă? Trimitea cumva vreo scrisoare în Vietnam adresată frumoasei Mi Linh?

Dabney era geloasă pe Mi Linh, femeia care aruncase în lac un șirag de perle perfecte, dându-le țestoaselor. Să fi fost oare o glumă?

Porni spre biserica St. Mary ca să aprindă o lumânare pentru tatăl ei. Tatăl ei nu-l plăcuse niciodată pe Clendenin. Îl socotise prea mândru de propria-i persoană. *Băiatul ăsta e prea deștept ca să-i fie bine în viață,* obișnuia să spună domnul Kimball.

Urcă treptele bisericii, ținându-se de balustradă. Transpirase. Locul în care era sigură că nu-l va întâlni pe Clen era Biserica Catolică.

Răcoare, penumbră, tăcere, tihnă – interiorul bisericii era ca un refugiu. Dabney introduse două bancnote de câte un dolar în cutia milei și rosti o rugăciune pentru tatăl ei. Apoi făcu ceva ce nu făcuse niciodată până atunci: mai introduse doi dolari în cutia milei și rosti o rugăciune pentru mama ei.

Bye bye, Miss American Pie.

Ieși din biserică simțindu-se calmă, ușurată și curată.

Porni înapoi pe Main Street și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Bicicleta lui Clen dispăruse.

Exasperant, nu alta!

∵

În noaptea aceea, nu puse geană pe geană.

O altă noapte albă.

În cea de-a treia noapte, pe la ora două, îl sună pe Box. Acesta răspunse abia la al unsprezecelea apel. Orice om în toate minţile şi-ar fi dat seama că bietul de el dormea şi ar fi închis telefonul.

— Profesorul Beech la telefon, zise Box.

Probabil îşi închipuia că-l sunase vreun student beat, care îşi făcuse curaj să se plângă de vreo notă.

— Mă iubeşti? îl întrebă Dabney.

— Poftim? exclamă el. Tu eşti, Dabney? Ce e? S-a-ntâmplat ceva?

— Mă *iubeşti*? îl întrebă ea din nou.

— Da. Bineînţeles că te iubesc.

— Nu mă lua cu „bineînţeles", i-o reteză Dabney. Spune-mi ceva concret. Spune-mi exact ce simţi.

— Ce naiba e cu tine? Ai visat urât?

— Nu mai suntem apropiaţi ca altă dată, îi spuse Dabney. Tot timpul *ai de lucru*! Nu mai facem sex.

— Sex? repetă Box, de parcă n-ar fi auzit acel cuvânt în viaţa lui. Ai idee că mâine-dimineaţă am examenul de absolvire cu trei sute de studenţi?

— Mă doare-n cot de cei trei sute de studenţi ai tăi! se răsti Dabney. Eu vreau să ştiu dacă mă mai iubeşti. Dacă mă doreşti.

Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi un oftat.

— Da, iubito. Te iubesc. Eşti sufletul meu.

— Serios? nu se lăsă Dabney.

— Da, Dabney. Serios.

— Bine, zise Dabney, fără să se simtă complet liniştită.

— Noapte bună, îi spuse Box.

Dabney închise telefonul.

∵

Dimineaţă, se trezi epuizată şi neliniştită, ceea ce nu era deloc bine, întrucât ea şi Nina aveau programate nişte interviuri pentru ocuparea unor posturi. Dispuneau de buget suficient cât să mai angajeze doi asistenţi pe care să-i plătească cu douăzeci de dolari pe oră ca să răspundă la telefoanele care aveau să zbârnâie non-stop în joia de dinaintea sărbătorii Memorial Day[22].

Unul din asistenţi era Celerie Truman, care mai lucrase la Cameră cu o vară în urmă. Celerie[23] – al cărei nume se pronunţa la fel ca acela al legumei subapreciate pe nedrept – era cea mai entuziastă asistentă angajată de

---

[22] Sărbătoare oficială în SUA, celebrată în ultima zi de luni a lunii mai şi dedicată soldaţilor americani căzuţi în luptă sau decedaţi în timpul serviciului militar.

[23] *Celery*, „ţelină", în limba engleză.

Dabney în douăzeci şi doi de ani. Celerie fusese majoretă la Universitatea din Minnesota şi descoperise insula Nantucket prin intermediul colegei sale de cameră de la colegiu. Era o fată plină de viaţă, în stare să strige încurajări pe un stadion cu şaizeci de mii de oameni, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi maiou chiar şi la minus treizeci de grade Celsius. Celerie se dovedise a fi un excelent ambasador pentru Nantucket. Unii vizitatori veneau la Camera de Comerţ doar ca s-o cunoască pe Celerie, fiindcă fusese atât de serviabilă la telefon.

Dabney răsufla uşurată că o persoană atât de informată, isteaţă şi eficientă ca Celerie se angajase din nou. Fata nu avea nevoie de pregătire prealabilă. Celerie era adepta Stilului Dabney de a Rezolva Lucrurile. Până la sfârşitul verii trecute, ajunsese chiar să vină la birou purtând la gât un şirag de perle.

Mai trebuia angajată doar o singură persoană. Nina dăduse un anunţ în ziar la mica publicitate, ceea ce adusese zeci de aspiranţi, ca de obicei. Graţie anilor ei de experienţă, Nina redusese lista de potenţiali candidaţi la trei, care păreau a fi cei mai promiţători şi cu care ea şi Dabney urmau să ţină interviu.

— Primul e un tip de douăzeci şi şase de ani, student la stomatologie, acum în vacanţă. A început să vină în Nantucket când avea zece ani. Părinţii lui au o casă în Pocomo, aşa că va locui la ei.

— Stomatologie, repetă Dabney, căscând. Lipsa de somn îi lăsase sub ochi cearcăne negre şi urâte şi avea impresia că pielea ei căpătase o tentă ciudată. E o premieră. Se uită spre Nina, cerând o confirmare. Adevărat? Eu zic că n-am avut niciodată un student la stomatologie.

— La drept, la medicină, bursieri Rhodes, tipul care îşi scria teza de doctorat despre Clinica Betty Ford după ce călcase pe acolo numai de trei ori, tipa aia trăsnită, care scria cronici muzicale despre Broadway...

— Ruthie, o întrerupse Dabney. Îşi aducea pacheţelele alea cu mâncare care miroseau îngrozitor.

Nina ridică o mână.

— Hai să nu vorbim despre asta.

— Student la stomatologie sună bine, îşi dădu cu părerea Dabney. Curat, igienic, nu ca danezul ăla care nu făcea baie niciodată.

— Franzie, îşi aminti Nina. Hai să nu vorbim nici despre el.

— Cum îl cheamă pe puştiul ăsta? întrebă Dabney.

— Riley Alsopp, răspunse Nina.

∵

Dabney angajase asistenţi la recepţie vreme de douăzeci şi doi de ani şi avea un instinct care nu dădea greş. În ciuda mâncării greu de suportat sau a

mirosurilor corporale ale unora dintre ei, nu fusese niciodată pusă în situaţia de a concedia pe cineva. De cum îl văzu pe Riley Alsopp şi-i remarcă felul în care îi strânse mâna, vocea lui plăcută, zâmbetul cuceritor, cureaua brodată cu rechini ciocan („Mama mi-a lucrat-o”) şi cartea *Zbor deasupra unui cuib de cuci* sub braţ („Vara asta am decis să recitesc clasicii”), starea de spirit a lui Dabney deveni brusc mai bună. Îşi dădu seama că nu avea motiv să îi mai cheme la interviu pe ceilalţi candidaţi. După ce termina cu Riley, se putea duce acasă să tragă un pui de somn.

Îl invită pe Riley Alsopp să ia loc, îi aduse o sticlă cu apă de la frigider, îi admiră părul castaniu, degetele alungite şi pantofii uzaţi, dar speciali pentru navigaţie, şi-i adresă prima întrebare standard.

— De ce vrei să lucrezi la Camera de Comerţ, Riley?

Închise o clipă ochii. *Te rog, nu răspunde „Pentru că vreau să lucrez în oraş*”, se gândi ea. *Nu spune „Pentru că pare o muncă uşoară*”. *Nu spune „Pentru că vara trecută am muncit ca ospătar în Languedoc şi am fost prins furând bani de la casă*”. *Nu spune „Pentru că Celerie Truman e prietena mea şi ne-am gândit că ar fi drăguţ să lucrăm împreună*”.

El răsuflă adânc şi râse scurt.

— Cred că am un singur motiv. Iubesc insula Nantucket.

Dabney zâmbi larg spre Nina, care o privi printre gene, încuviinţând din cap cu un gest imperceptibil. Dabney ştia ce gândeşte Nina: *Am* ţinut interviu cu *zeci de candidaţi şi doar câţiva ne-au dat acest răspuns simplu şi fără cusur.*

— Eşti angajat! spuse Dabney.

— Serios? exclamă Riley. Asta a fost tot? Am memorat o groază de informaţii şi statistici despre insulă. Nu vreţi să le auziţi?

— Nu, răspunse Dabney. Am încredere în tine. Aş avea totuşi două întrebări: când poţi să începi şi când trebuie să pleci?

— Pot să încep de mâine, răspunse Riley. La facultate trebuie să mă întorc pe cincisprezece septembrie, aşa că aici pot veni până în jurul datei de douăsprezece.

— Excelent! se bucură Dabney.

Ce avantaj! Majoritatea asistenţilor spuneau că pot rămâne până la Ziua Muncii[24], dar, nu ştiu cum se face, dar le murea bunica în jur de douăsprezece august, şi atunci fie Dabney, fie Nina trebuiau să răspundă la telefoane tot restul verii, fără a mai putea face şi altceva.

[24] Labor Day, sărbătoare oficială în SUA, celebrată în prima zi de luni din septembrie.

Căzură de acord cu toţii ca Riley să înceapă lucrul în lunea următoare. Atunci trebuia să aducă două formulare cu datele personale pentru declaraţia fiscală şi avea s-o cunoască pe Celerie.

∵

În drum spre uşă, Riley Alsopp se opri în dreptul biroului lui Dabney şi luă în mână fotografia înrămată a lui Agnes.

— E *fiica* dumneavoastră? întrebă el. Sau... staţi aşa... sora?

Dabney se strădui să nu i se citească pe chip plăcerea pe care i-o făcuse complimentul. Ea şi Agnes erau întotdeauna luate drept surori.

— E fiica mea, Agnes.

Riley rămase cu ochii la fotografie. Era o poză artistică alb-negru a lui Agnes, stând în picioare pe Main Street, în zăpadă. Purta o căciuliţă albă tricotată şi mănuşi albe, iar părul negru, lung i se revărsa ca o cascadă peste canadiana albă de schi.

— E o fată frumoasă, zise Riley. *Adică foarte frumoasă.*

Dabney îl studie o clipă pe Riley, simţind că ceva se deschide în sufletul ei.

— Mulţumesc, spuse ea.

Bineînţeles, şi în opinia ei, Agnes este cea mai frumoasă fată din lume, dar rămânea surprinsă de fiecare dată când alţii o socoteau frumoasă. Uneori, se simţea aproape geloasă, ca şi cum Agnes ar fi fost numai a ei şi numai ea ar fi trebuit s-o aprecieze. Totuşi, îi făcu plăcere complimentul lui Riley Alsopp. Era limpede că fusese sincer.

— Ai iubită? întrebă Dabney.

De îndată ce puse întrebarea, îşi dădu seama că era deplasată şi oricum nu era treaba ei.

— Sunt liber ca pasărea cerului, răspunse Riley. Singurele femei din viaţa mea sunt mama şi labradorul meu cafeniu, Sadie.

Mama lui şi Sadie, labradorul cafeniu? Ce dulceaţă de băiat! Dabney se strădui din răsputeri să nu leşine.

Box

Stătea la pupitru şi citea cu voce tare procedurile standard de examinare, în timp ce Miranda Gilbert distribuia fascicole albastre studenţilor cursului numărul 10 de economie, care se foiau şi se agitau în fel şi chip. Box era îngrozitor de demodat, şi ştia asta foarte bine. Aproape toţi colegii lui administrau examenele online, dar Box refuza să le urmeze exemplul. În

anul următor, se vedea silit să capituleze. Presupunea că peste un an, firma care tipărea fascicole albastre avea să dea faliment.

Box căscă în microfon, ceva mai tare decât avusese intenţia.

— V-aţi culcat târziu aseară, dorn profesor Beech? se auzi glasul unul student din ultimele rânduri.

Cei din sală chicotiră pe înfundate. Miranda îi adresă un surâs înţelegător, dar Box reacţionă cu replica „Vă pic pe toţi”, ceea ce stârni un adevărat hohot de râs.

Nu reuşise să mai adoarmă după telefonul primit de la Dabney.

Spune-mi ceva concret, îi ceruse ea. Spune-mi exact ce simţi.

Box simţise iritare, nicidecum amuzament. La ora două noaptea? Oare Dabney băuse? se întrebă el. Soţiei lui nu-i stătea în fire să dea asemenea telefoane. Niciodată, dar absolut niciodată în douăzeci şi patru de ani de căsnicie, nu făcuse aşa ceva.

Nu mai suntem apropiaţi ca altă dată. Nu mai facem sex. Eu vreau să ştiu dacă mă mai iubeşti. Dacă mă doreşti.

*

În mod normal, după examenul la cursul 10 de economie, Box o invita pe Miranda să ia prânzul împreună. Era singura dată în tot semestrul când proceda astfel. Îi plăcea să menţină cu ea o relaţie profesională. Aşa era cel mai bine, mai ales că petreceau atât timp împreună. Din când în când, ea încerca să-l convingă pe Box să iasă împreună la un film, iar el accepta doar când îl copleşea singurătatea. Luau cina împreună cu alţi colegi, niciodată în doi, cu excepţia acestui singur prânz. Box nu voia să-şi audă bârfe, deşi presupunea că asta se întâmpla oricum. Miranda era o femeie foarte frumoasă, isteaţă foc şi lucra cu el de patru ani, perioadă în care îşi demonstrase loialitatea, răbdarea şi fidelitatea. Box îi recunoştea toate aceste excelente calităţi, dar în niciun caz nu nutrea faţă de ea vreun sentiment romantic. Singurele lui amante erau munca, reputaţia şi cariera. Totuşi, era util să păstreze nişte limite.

Telefonul lui Dabney îl tulburase în asemenea măsură încât decise că era mai bine ca de data asta să renunţe la prânzul cu Miranda, chiar dacă nu era nimic între ei.

— Mă tem că flăcăul din rândul treizeci şi cinci avea dreptate, spuse el. N-am dormit bine azi-noapte. Îmi pare rău, dar va trebui să renunţăm la prânzul nostru obişnuit. Îmi cer scuze.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, răspunse Miranda, deşi din glasul ei melodios şi afectat răzbătea iritarea.

Box îşi dădu seama că probabil o jignise. Se pare că în privinţa femeilor din viaţa lui nu era în stare să facă nimic cum trebuie.

Dabney

Joi dimineaţă, în căsuţa poştală electronică o aştepta un e-mail de la Clendenin Hughes. Subiect:?

Dabney deschise mesajul, gândind:?!??!!

„Te aştept diseară la ora 9 în Cimitirul Quakerilor”, suna mesajul.

— Oh, Doamne! exclamă Dabney, ducând brusc mâna la gură.

Iar luase numele Domnului în deşert! Toată starea sufletească pe care o resimţea de luni, de când aprinsese lumânările, se evaporă într-o clipă.

— Ce e? întrebă Nina. Se uită la Dabney cu ochi îngustaţi şi adăugă în şoaptă: Clen?

Dabney încuviinţă din cap. Era o mare uşurare să poată spune cuiva ce are pe suflet. Ar fi îmbolnăvit-o să ţină totul în ea.

— Vrea să ne întâlnim diseară în Cimitirul Quakerilor, zise ea.

— Cam macabru, comentă Nina. Te duci?

— Nu, declară Dabney. Nici vorbă.

∵

Joi seara, Dabney stătea întotdeauna acasă, la un Sandviş şi un Film. Decise că seara aceea nu va face excepţie. Îşi cumpără un Cubano de la Foood for Here & There, îl aşeză frumos pe o farfurie, alături de nişte cartofi prăjiţi, îşi turnă un pahar de apă cu gheaţă şi lămâie şi deschise televizorul din salonaş. Văzu că pe TMC rula *Love Story,* care abia începuse de cinci minute. *Love Story* fusese dintotdeauna filmul ei preferat, chiar şi înainte de a merge la Harvard. Într-un an, de Halloween, Dabney se îmbrăcase la fel ca Jennifer Cavalleri, ceea ce în esenţă însemna ţinuta ei obişnuită: pulover roşu pe gât, bentiţă şi perle. Luase cu ea un exemplar din *Love Story,* ca să nu existe dubii în privinţa personajului pe care îl întruchipa.

Dabney era în stare să reproducă toate replicile, până la ultima: Jenny numindu-l pe Oliver „Filfizon”, Oliver şi Jenny în biblioteca Widener, Jenny şi Oliver mergând cu maşina ca să facă cunoştinţă cu tatăl cel cu inima împietrită, meciurile de hochei şi scena cu Jennifer, superb bronzată, în barcă. Apoi Jenny dorindu-şi să meargă la Paris, numai că pentru ea nu avea să mai existe niciun Paris. Motivul pentru care nu putea rămâne însărcinată era boala ei: suferea de leucemie şi urma să moară.

În timpul pauzei, Dabney se duse la bucătărie să pună farfuria în maşina de spălat vase şi să-şi ia un baton de ciocolată amăruie. Aruncă o privire la ceas. Era 8.45.

Se înapoie în salonaş ca să urmărească sfârşitul filmului, dar nu reuşi să se simtă în largul ei. Lua antibiotic de trei zile şi îi era la fel de rău. În plus, gândul îi fugea în altă parte. Se făcu 8.48, apoi 8.50.

Probabil că el era deja acolo. Dabney ştia că e acolo. În timpul liceului, se întâlneau întotdeauna în Cimitirul Quakerilor. *Cam macabru,* comentase Nina. Lucrul cu adevărat macabru era că Agnes fusese concepută în Cimitirul Quakerilor. Dabney era sigură de asta.

Îşi puse pardesiul şi ieşi din casă. Decise să ia automobilul Wagoneer al lui Box, nu Impala. Impala era maşina cea mai lesne de recunoscut de pe insulă.

La ora nouă şi câteva minute trecea prin faţa Cimitirului Quakerilor. Încetini, privind cu atenţie spre colţul sud-estic, spre mormântul lui Alice Booker Wright, stră-stră-bunica lui Dabney, locul unde obişnuiau cândva să se întâlnească.

Îi zări silueta întunecată şi masivă şezând pe mormântul lui Alice.

El îi făcu cu mâna.

Ea apăsă pe acceleraţie.

∵

Porni înapoi pe străzile oraşului, spunându-şi în gând: întoarce-te, du-te să-l vezi, sărută-l din nou. Îşi aminti mireasma de iarbă cosită din cimitir, fâsâitul noroiului sub tălpile lor şi muchia aspră a pietrei funerare a lui Alice frecându-se de spatele ei, gustul gâtului lui Clen, glasul lui, ochii lui, genunchiul lui legănându-se încoace şi-ncolo, picioarele lui încălţate cu bascheţi. Cât de dragi îi erau lui aceste încălţări; era încăpăţânat, nu renunţa să-i poarte oricât s-ar fi uzat. Dorinţa i se răspândi în sânge asemenea broboanelor de mercur. Întoarce-te la el.

Nu, nu se va întoarce. Parcă maşina pe aleea din faţa casei şi se grăbi să intre, gâfâind. Lăsase televizorul deschis. Tocmai rula ultima scenă a filmului: Oliver stând singur pe zăpadă.

Telefonul sună, făcând-o să sară ca arsă. Oare Clen avea chiar atâta tupeu încât s-o sune acasă? Îşi dădu seama că apelul era de la Agnes. Agnes telefona în fiecare joi seară, la nouă jumătate, ştiind că mama ei era acasă, la Sandviş şi la Film. Slavă Domnului că Dabney se întorsese! Dacă n-ar fi răspuns la telefon, Agnes s-ar fi putut alarma şi l-ar fi putut suna pe Box. Atunci, chiar că ar fi avut de dat nişte explicaţii.

— Bună, iubito, o salută Dabney.

— Mami?

— Eşti bine, draga mea?

Să îndrăznească să spere că porumbeii se certaseră? Oare logodna lui Agnes era periclitată? Oh, cât s-ar fi bucurat Dabney în sinea ei!

— E vorba de slujba mea, răspunse Agnes. Ieri am aflat că nu vom primi fonduri de la buget pentru vara asta. Clubul se închide până la începerea noului an şcolar.

Agnes izbucni în plâns.

— Vai, scumpa mea! exclamă Dabney. Îmi pare tare rău.

— Ştiam că e pe muchie de cuţit, explică Agnes. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu gândul ăsta.

— Şi ce-ai să faci toată vara? o întrebă Dabney.

Îi veni în minte un tablou deprimant: Agnes, lucrând temporar în biroul lui CJ, aducând cafele şi răspunzând la telefon.

— Vin acasă, răspunse Agnes.

— Cum? exclamă Dabney. În Nantucket?

— Da, în Nantucket. Nu detest insula chiar atât cât îţi închipui tu, mamă.

— Nici nu mi-am imaginat că ai detesta-o, răspunse Dabney.

Totuşi, Agnes nu iubea insula Nantucket aşa cum o iubea Dabney. Nu mai venise acasă, vara, din anul întâi de colegiu. Moştenise de la Clendenin gustul pentru călătorii. În liceu, făcuse excursii în Franţa şi Italia, după care petrecuse o vară în Irlanda şi o altă vară lucrând într-o tabără de copii defavorizaţi din Bronx, ceea ce o dusese la slujba ei actuală.

— Pur şi simplu, mi-am închipuit că vrei să rămâi în oraş cu CJ.

— El aşa vrea, explică Agnes. Numai că vara în Manhattan e oribilă. Prefer să merg la plajă. Pot lucra în calitate de consilier la Island Adventures. Am vorbit deja cu Dave Patterson. Pot face planuri pentru nuntă. Şi aş mai sta cu tine şi cu tata.

Agnes venea acasă pe timpul verii! Dabney simţi că o ia cu ameţeală.

— CJ e foarte ocupat, reluă Agnes. Trebuie să negocieze contracte pentru fotbaliştii lui înainte de începerea cantonamentelor. Poartă negocieri şi pentru unul dintre clienţii lui de la Yankees, nu-ţi pot spune care, ce urmează să fie transferat la San Diego. Totuşi, încerc să-l conving să vină în Nantucket la sfârşit de săptămână, ori de câte ori e posibil.

— La sfârşit de săptămână? repetă Dabney.

Adică toată vara va trebui să-şi petreacă weekendurile cu CJ? Închise ochii şi văzu o ceaţă densă, măslinie. Vestea venirii lui Agnes acasă era cea mai frumoasă surpriză la care ar fi putut spera Dabney. O putea salva pe Agnes. Şi era foarte posibil ca Agnes s-o poată salva pe Dabney.

Clendenin

Nu-şi putea tăia friptura, nu-şi putea lega şireturile la pantofi, nu-şi putea încheia butonii la manşetele cămăşii. Putea împinge un cărucior de supermarket, dar nu putea ţine un coş de cumpărături. Să deschidă un flacon de medicamente cu dop ermetic? Nici vorbă! Să taie o roşie îi era greu, dar nu imposibil. Încă nu încercase să depănuşeze un ştiulete de porumb. Tastatul la calculator era o muncă lentă şi dificilă, aşa că acum scria de mână, după care utiliza un program de calculator special. Îi era greu să împăturească rufe sau să scoată dopul unei sticle de vin.

Se putea bărbieri, dar cum întotdeauna detestase bărbieritul, îşi lăsase barba să crească de patru luni, două săptămâni şi trei zile – exact timpul scurs de când îşi pierduse braţul.

Operaţiuni precum aceea de a scoate bani din portofel pentru a-l plăti pe angajatul care livrează pizza şi de a primi cutia fierbinte constituia o complicată echilibristică, agasantă pentru Clen şi stânjenitoare pentru cel din faţa lui. Îşi pierduse braţul stâng, aşa că putea totuşi să dea mâna.

Probabil nu ar fi fost recomandabil să ţină în braţe un copil mic, dar, oricum, în viaţa lui nu exista niciun copil mic.

Putea sparge un ou, putea întoarce o omletă, putea merge pe bicicletă şi putea să înoate. Şi da, putea fuma, bine că se inventase bricheta. Scăpăratul unui chibrit era ceva de domeniul trecutului.

De regulă, la lăsarea întunericului – moment care se instala din ce în ce mai târziu pe măsură ce se apropia luna iunie –, Clen ieşea pe verandă şi vâna ciori cu arma sa BB (devenise din ce în ce mai îndemânatic), după care fuma o ţigară şi arunca mucul în borcanul de maioneză, pe jumătate plin cu apă, de la picioarele lui. Deprinsese acest viciu peste ocean. Îi fusese cu neputinţă să locuiască la Bangkok, la Hanoi şi mai apoi la Siem Reap, fără să fumeze. Îşi închipuise că se va lăsa la întoarcerea acasă, dar deja renunţase la atâtea lucruri încât nu mai putea renunţa şi la ţigări.

Fie îşi pregătea singur ceva de mâncare (o omletă, nişte orez prăjit), fie comanda mâncare, de unde şi momentele stânjenitoare trăite cu angajatul la livrări, deşi de acum Benny îl cunoştea.

Pe urmă, când se întuneca de tot, Clen se suia în maşina pe care o avea la dispoziţie – obţinuse un permis de conducere special, valabil doar dacă purta proteza, ceea ce nu făcea niciodată – şi mergea în oraş, trecând prin faţa casei de pe Charter Street unde locuia Dabney.

Dacă ar fi povestit cuiva ce făcea, lumea ar fi zis că o urmăreşte, l-ar fi socotit un nemernic, un individ incapabil să se desprindă de trecut. Dar el nu

se simţea în niciuna dintre aceste posturi. Trecea prin faţa casei lui Dabney, fiindcă îi plăcea să vadă luminile aprinse şi să se gândească la ea cum stă acasă, cum amestecă o salată, cum pune nişte flori proaspete într-o vază sau cum citeşte în pat un roman de Jane Austen.

Era conştient că Dabney e căsătorită. Era conştient că nu exista nicio şansă să-l părăsească pe economist doar fiindcă el, Clen, decisese să se întoarcă acasă. Dar o iubea într-un fel ce nu putea fi ignorat, prin urmare era decis să-şi încerce norocul. Aşteptase o viaţă întreagă acel sărut din faţa casei lui. La o adică, s-ar fi mulţumit şi cu atât.

În fiecare vis pe care îl avusese de când se înapoiase în Nantucket se vedea cu amândouă braţele. Datorită lui Dabney. Ea îl făcea să-şi regăsească desăvârşirea fiinţei.

∵

Clen aflase despre copil dintr-o scrisoare primită de la Dabney, trimisă într-un plic subţire Par Avion de un albastru-deschis – aparent, nu se deosebea prin nimic de celelalte trei scrisori care-i parveniseră înainte de a ajunge la Bangkok şi în care ea îi mărturisea iubirea pe care i-o poartă şi faptul că îi lipseşte mult. Scrisoarea în care îi anunţase sarcina ajunsese la Clen după ce el se înapoiase la Bangkok după o misiune oribilă în Pattaya, un loc mult mai cutremurător, mai izolat de lume şi mai inuman decât îşi imaginase Clen că ar exista pe pământ. Era plecat peste ocean de peste două luni, suficient cât să-şi dea seama cum merg lucrurile, dar şi ca să i se năruie orice iluzie.

Nu ştiu cum să-ţi dau vestea asta, îi scrisese Dabney, *aşa că am să-ţi spun doar atât: sunt însărcinată.*

Iar câteva rânduri mai jos: *Nu vreau nimic de la tine. M-am gândit să renunţ la copil dar nu am găsit puterea să fac gestul ăsta. Urmează să nasc în mai.*

În mai, se gândi el. Asta însemna că Dabney rămăsese însărcinată în august, cu câteva săptămâni înainte de plecarea lui. În acele ultime zile, făcuseră dragoste de multe ori, cu pasiune, agăţându-se unul de altul, iar Clen nu folosise de fiecare dată un prezervativ. Îi veni în minte o noapte anume din Cimitirul Quakerilor.

Despărţirea lor decursese mult mai lin decât s-ar fi aşteptat. Când el primise oferta să lucreze la agenţia *New York Times* din sud-estul Asiei, se aşteptase ca Dabney să facă o criză de nervi, să ţipe, să plângă, să-l implore să rămână, să ameninţe cu sinuciderea sau că-l va omorî pe el. Dar ea se arătase resemnată, ba chiar se bucurase pentru el. Îi zâmbise şi-i spusese: *Trebuie să accepţi, Clen. Aşa o ocazie ţi se oferă doar o dată în viaţă.* Primise vestea cu atâta calm, încât Clen îşi închipuise, pentru o clipă, că va veni cu el.

Nu, spusese ea. *Eu rămân aici.*

Cu alte cuvinte, ne despărţim?

Suntem făcuţi unul pentru altul spusese ea.

Indiferent ce se va întâmpla, până la urmă tot vom fi împreună.

Chiar crezi? o întrebase Clen.

Să aşteptăm, replicase ea. *Să vedem ce se întâmplă.*

Fusese o remarcă foarte înţeleaptă, dar care totuşi îl rănise. Cu atât mai ciudat cu cât *el* era cel care pleca. Deşi amândoi erau absolvenţi Ivy League, petrecuseră ultimul an făcând munci mai prejos de instruirea lor. Clen ardea de dorinţa de a pleca într-un loc mai mare, mai important, unde chiar se întâmplau evenimente demne de a fi considerate ştiri. Se gândise la New York. O relaţie cu Dabney ar fi fost funcţională la asemenea distanţă, el s-ar fi întors în Nantucket la fiecare sfârşit de săptămână sau la două săptămâni. Dar Bangkok?

Îi făcuse cu mâna de la bordul feribotului, strigând-o pe nume şi spunându-i ce mult o iubeşte, până când o pierduse din ochi. După aceea vomitase peste copastia vasului.

∵

Când primise scrisoarea lui Dabney, Clen împrumutase o mie de dolari în contul următorului salariu şi-i cumpărase bilet de avion. Îi telefonase din biroul supra-încălzit de la Western Union, închipuindu-şi că acum, fiindcă rămăsese însărcinată, va fi silită să vină. Perspectiva de a o revedea pe Dabney era cu mult mai atractivă decât aceea de a avea un copil. De fapt, ce însemna asta, *să ai un copil*? Nu ştia prea bine, dar *nu* se aşteptase ca Dabney să-i spună ceea ce-i spusese, adică *N-am să vin acolo. Voi naşte singură acest copil.*

Poftim?! exclamase el.

E singurul mod de a depăşi cu bine încercarea asta, răspunsese ea.

El nu înţelesese. *Cum*? ţipa în receptor, deşi în spatele lui se formase o coadă de turişti australieni care ascultau fiecare cuvânt.

Te rog să nu mă mai cauţi niciodată. Rupem orice legătură. Să nu mă mai cauţi niciodată. Te rog să-mi respecţi dorinţa. Te rog.

O să ne descurcăm bine amândoi aici, îi promisese el. *Am să închiriez o locuinţă mai mare, am să angajez o femeie care să te ajute cu copilul!*

Clen, repetase ea. *Te rog.*

Te rog ce? Îi venea să-şi smulgă părul din cap de disperare. *Hai, vino, Cupe. Ţi-am luat şi bilet de avion.*

Nu pot! răspunsese ea. *Nu ştiu dacă înţelegi sau dacă ai înţeles vreodată. Nu pot să plec. Îmi e prea frică, şi poate că frică nu-i cuvântul potrivit.*

Clen îi putea auzi răsuflarea. Își dădea seama că Dabney se străduia să își țină lacrimile în frâu.

Îmi pare rău, Clen. Pur și simplu nu pot.

Bine, declarase el. *Foarte bine. Ai câștigat, Dabney. Renunț la slujbă. Mă întorc acasă.*

Nu, refuzase ea. *Cu niciun chip.*

Cum?! exclamase el.

Crezi că vreau să ajungi ca maică-mea? Dacă te întorci să-ți duci viața aici, în Nantucket, vei avea o existență ternă, mult mai ternă decât cea pe care urmează s-o trăiești peste ocean. Și atunci, mă vei urî pe mine, îi vei purta pică copilului nostru, după care vei fugi de acasă în toiul nopții și nu voi mai auzi niciodată de tine. Tăcuse o clipă. Nu, repetase ea. Nici nu te gândi. Nu vreau să te întorci acasă.

N-am să fac asta. Știi foarte bine că n-am s-o fac.

Ceea ce știu eu, urmase Dabney, *este că nu vei fi fericit aici, scriind pentru* Nantucket Standard. *Ești prea talentat. Ești un geniu cum se nasc o dată la o sută de ani, exact cum spunea domnul Kane. Trebuie să privești lucrurile în față.*

Care lucruri? Porți în pântece copilul meu.

Nu va merge nici într-un fel, nici în celălalt. Nu va merge!

Parcă spuneai că suntem făcuți unul pentru altul, că suntem meniți să rămânem împreună până la sfârșitul zilelor.

Ei bine, m-am înșelat, i-o retezase Dabney. *M-am înșelat cumplit. Am avut dreptate în cazul tuturor celorlalți, dar m-am înșelat în privința noastră. Există o singură soluție, o singură cale să supraviețuiesc* și *anume să mă lași în pace. Te rog, lasă-mă să-mi văd de viață.*

Nu pot, protestase el. *Te iubesc!*

Tăcere.

Cum? insistase el. *Plec și dintr-odată nu mă mai iubești?*

Ea spusese ceva, dar mult prea încet ca el să înțeleagă. Își imaginase cuvintele ei ca pe niște picături de ploaie căzând undeva în sudul Pacificului.

N-am înțeles, spusese el.

Nu dintr-odată, răspunsese ea.

Unul dintre australienii care stăteau la coadă tușise semnificativ, și Clen făcuse un semn disperat cu mâna, fără să întoarcă privirea, de parcă ar fi vrut să spună *Mă înec, prietene. Te rog, lasă-mă să încerc să mă salvez.* Își dăduse seama că era cea mai importantă conversație din viața lui. Și mai știa și că avea să-l coste la fel de mult ca biletul de avion pe care tocmai îl cumpărase.

Spune-mi că nu mă iubești, îi ceruse el.

Nu te iubesc.

Minţi, zisese el. Ştii bine asta, aşa cum ştiu şi eu. Minţi, Cupe.

Ai să-ţi găseşti pe altcineva, replicase ea. *La fel şi eu.*

Şi, aşa cum şi-ar da seama orice om care a iubit în viaţa lui, acele vorbe îl distruseseră, îl spulberaseră de parcă ar fi călcat pe o mină sau pe o capcană ascunsă pusă de vreo trupă de gherilă. Trăia cea mai cumplită suferinţă pe care o încercase în viaţa lui. Mai rea decât atunci când îl lovea beţivul de taică-său, mai rea decât atunci când se trezise şi-l găsise pe taică-său mort la masa din bucătărie şi fusese nevoit să bată în uşa dormitorului mamei lui ca să-i dea vestea.

Bine, spusese el. *Bine.* Începând din acest moment rupem orice legătură. *Nu-ţi mai adresez niciun cuvânt. Ai înţeles, Cupe? Nici. Un. Cuvânt.*

Încercase să smulgă cu forţa o reacţie din partea ei, sau cel puţin aşa îşi închipuise.

Singurul mod în care voi putea depăşi acest moment este să rupem orice legătură, îi explicase ea. *Te rog să-mi respecţi dorinţa şi să mă laşi să-mi văd de viaţă, împreună cu acest copil. Te rog, te rog, fă-mi pe plac şi nu mă mai căuta niciodată.*

Dabney.

Tăcere.

Dabney!

Ar fi putut crede că ea închisese telefonul, dar îi auzea respiraţia.

Bine, acceptase el.

Tăcere.

Dacă asta vrei, adăugase el.

Tăcere.

Fiecare om are dreptul să aleagă, încheiase el.

∵

Întotdeauna fusese mai inteligent decât toţi cei din jurul lui şi-şi închipuise că asta l-ar putea ajuta, numai că în cazul de faţă inteligenţa nu conta. Ba chiar era foarte posibil să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Mecanismele minţii lui, pe care le considera bine echilibrate, intraseră practic în derivă, astfel încât orice încercare – de a identifica vreo sursă în Surat Thani, de a-şi porni motocicleta sau de a găti orez – sfârşea într-un dezastru.

În mai, aflase că Dabney născuse o fetiţă, pe care o botezase Agnes Bernadette, după bunica ei. De nenumărate ori, atât de multe că le pierduse şirul, când călătorea în cuşeta sufocantă, pestilenţială a unui vagon de tren de clasa a treia sau mergea prin bălţile plantaţiilor de orez ori rătăcea prin

pieţe în căutarea unor fructe mango bine coapte, în timp ce i se ofereau tinere adolescente, numele acesta îi răsărise în minte ca un clopoţel.

Agnes Bernadette.

∵

De la Agnes primise doar un singur semn, curând după ce fata împlinise şaisprezece ani. Dabney îi destăinuise în cele din urmă identitatea tatălui natural, iar Agnes, fără ştirea lui Dabney, îi trimisese lui Clen o scrisoare prin intermediul redacţiei *New York Times.* Scrisoarea îi parvenise lui Clen, care la vremea aceea locuia la Hanoi, într-un apartament luxos din Cartierul Francez. Tocmai câştigase Premiul Pulitzer şi primise o ofertă de contract pentru a scrie o carte. Pentru prima şi ultima oară în viaţa lui, se umpluse de bani şi în sfârşit se vehicula ideea transferării lui la agenţia din Singapore, unica lui aspiraţie profesională. Clen şi iubita lui, Mi Linh, beau multă şampanie şi cinau la hotelul Metropole de două ori pe săptămână. Îşi petreceau weekendurile într-o staţiune de pe dealurile răcoroase din Sapa. Clen închiriase o vechitură de ambarcaţiune şi navigau amândoi pe apele de smarald ale golfului Halong.

Agnes i se adresase fără ocolişuri: aflase despre Clendenin că era tatăl ei natural şi îşi dorea să-l cunoască. Oricum, mama ei nu avea cum să afle, fiindcă Agnes îşi petrecea vara în Franţa. Putea Clendenin să vină în Franţa să se întâlnească?

Clen amânase răspunsul cât de mult putuse. Îşi dădea seama că cea mai proastă variantă era să nu răspundă. Şi-ar fi dorit din suflet să-şi ia bilet pentru Paris ca s-o cunoască pe Agnes. Era ca într-un film. Din tonul scrisorii, Clen înţelesese că Agnes nu ţinea neapărat ca el să-i fie tată. Acest rol îl juca în viaţa ei economistul. Îşi dorea însă să înnoade o legătură. Împlinise şaisprezece ani, era o femeie în devenire, încerca să înţeleagă cine este şi voia să completeze lanţul cu veriga lipsă. Adică el.

Ceea ce lui Clen îi venea greu să accepte era că această întâlnire ar fi urmat să aibă loc fără ştirea lui Dabney. Îşi imagina că după şaptesprezece ani, Dabney reuşise cumva să se împace cu absenţa lui. Se căsătorise, era la conducerea Camerei de Comerţ şi ducea – presupunea Clen – o viaţă fericită. Dacă ar fi acţionat fără ştirea ei şi s-ar fi întâlnit cu Agnes, iar ea ar fi aflat ulterior... ei bine, Clendenin nu putea risca aşa ceva.

Îi scrisese lui Agnes, încercând să-i explice, în zece pagini, toate aceste aspecte. Era cumva un gest de căinţă, fiindcă după mulţi ani ajunsese să înţeleagă faptul că declaraţia lui Dabney de negare a iubirii faţă de el fusese de fapt suprema dovadă de iubire. Dabney voise ca lui să nu-i treacă prin cap să se întoarcă acasă, ştiind că astfel va fi nefericit şi neîmplinit. *Faptul că nu m-am întors la mama ta şi implicit la tine este marea ruşine a vieţii mele. Nu*

am altă scuză decât aceea că eram tânăr și egoist și credeam că sunt menit să înfăptuiesc lucruri mărețe. În anii de când am plecat din Nantucket, am cunoscut sublimul și oroarea, am încercat să scot la iveală adevăruri și să aduc lumină și sens în această parte a lumii, adesea greșit înțeleasă. Dar, deși nu te-am cunoscut, am fost conștient întotdeauna că cea mai mare realizare a mea este aceea de a fi zămislit un copil. Pe tine.

Clen așteptase un răspuns, dar se și temuse de el. Dacă ar fi început o corespondență secretă cu Agnes, Dabney ar fi fost distrusă. Nu era o modalitate adecvată de a întreține o relație cu fiica lui, chiar dacă își dorea asta. Își dorea asta.

Dar o asemenea ipoteză ieșise din discuție. Agnes nu-i mai scrisese niciodată.

∵

Nu putea scoate un pește din apă cu mulineta, nu putea săpa un mormânt, nu putea schimba un cauciuc. Nu putea amesteca un pachet de cărți de joc, nici împărți cărțile la pocher. N-ar fi putut în veci să încheie șiragul de perle de la gâtul lui Dabney. Acest ultim aspect îl întrista pe Clen mai mult decât gândea el că ar fi fost cazul.

Și totuși, nu se simțea descurajat. Nu încă. O sărutase, și asta îl făcea să fie și mai hotărât. Nu se va da bătut. O va face pe Dabney să-și retragă acele cuvinte și să admită că nici atunci nu crezuse în ele.

Perechea numărul 40: Tammy Block și Flynn Sheehan, căsătoriți de trei ani

Tammy: *Suntem perechea despre care lui Dabney nu-i place să vorbească.*

Tuturor ne-ar plăcea ca viețile noastre să fie frumoase și ordonate. Liceu, facultate, căsătorie, copii, slujbă, biserică, comunitate, vacanțe de două săptămâni în Aruba sau Toscana, după care să ne privim copiii și pe copiii copiilor noștri cum ne calcă pe urme. Unii au parte de o astfel de viață, alții, nu.

Eu am renunțat la facultate, studiam la Universitatea Fairleigh Dickinson (noi toți o numeam „Fairly Ridiculous”[25]) – sau mai degrabă a trebuit să mă retrag după trei semestre. Nu făceam față la cât aveam de citit, cititul mă adormea, plus că beam alcool în fiecare noapte și fumam multă iarbă. M-am măritat cu un tip pe care l-am cunoscut la un bar de motocicliști și despre care nu știam mare lucru. Am mers cu motocicleta până în Atlantic City, unde ne-am căsătorit, după care ne-am mutat în Rhode Island, fiindcă proaspătul meu soț urma să lucreze ca bucătar într-un restaurant cu specific

[25] „De-a dreptul ridicol“ (în limba engleză) - joc de cuvinte intraductibil: numele universității și adverbul *fairly* se pronunță la fel.

pescăresc, deschis de un amic al lui. Eu am rămas însărcinată, am născut un băiat, apoi pe al doilea, în anul următor. Soţul meu m-a părăsit pentru una dintre chelneriţele din acel restaurant, a fugit cu ea şi n-am văzut niciun ban de pensie alimentară de la el.

Trebuia să-mi câştig cumva existenţa, dar şi să mă pot ocupa tot timpul de copiii mei. În acel moment, cu pregătirea mea, aş fi putut să fiu doar prostituată sau funcţionară la registratură la CITGO, iar cum ambele erau opţiuni de tot râsul, am încercat să-mi obţin licenţa de agent imobiliar.

Mă pricepeam să vând case, iar arma mea secretă era una care îmi folosise din plin toată viaţa: lipsa de entuziasm. Vrei casa? Foarte bine. N-o vrei? O s-o cumpere altcineva.

Am venit în Nantucket acum zece ani, probabil la fel cum ajungeau mulţi aici: am venit în vacanţă şi n-am mai vrut să plec. Mi-am vândut casa în stil victorian de pe Prospect Street, oraşul Providence, la un preţ de trei ori mai mare decât cel plătit la cumpărare, am pus profitul la bancă şi am închiriat o căsuţă cochetă pe School Street. (Căsuţa avea două ferestre în dreapta uşii de la intrare şi una în stânga. Mă dădeam în vânt după terminologia din arhitectură.)

Dabney Kimball locuia la o stradă distanţă, pe Charter Street. O vedeam trecând pe stradă în fiecare dimineaţă şi trebuie să spun că nu părea deloc genul de persoană pe care mi-ar fi plăcut s-o am prietenă. Cred că ceea ce nu-mi plăcea la ea erau bentiţa şi perlele. Cum să porţi perle la şapte dimineaţa când ieşi la alergare? Am aflat curând că Dabney era director la Camera de Comerţ şi că era foarte iubită aici pe insulă. Când am dat interviu la agenţia imobiliară Congdon & Coleman pentru postul de agent asociat, tipul care m-a intervievat mi-a zis:

— Oh, sunteţi vecină cu Dabney Kimball.

— Da, am confirmat eu.

— Dacă în Nantucket s-ar alege un preşedinte, a adăugat el, Dabney ar câştiga cu un procent copleşitor.

Am decis că, în calitatea mea de agent imobiliar nou instalat în oraş, ar fi indicat să fac cunoştinţă cu Dabney Kimball; prin urmare, am aranjat în aşa fel încât, la şapte dimineaţa, când ea trecea prin faţa casei mele, să fiu afară, udând stratul de flori din faţa casei.

Am crezut că n-o să-mi acorde nicio atenţie, dar ea s-a oprit şi mi-a zâmbit larg. Aşa am cunoscut şi eu farmecul lui Dabney Kimball Beech.

— Bună! m-a salutat ea. Te-ai mutat acum câteva săptămâni. Ardeam de nerăbdare să te cunosc. Eu sunt Dabney.

— Tammy Block, m-am recomandat eu.

Am dat mâna cu ea.

— Ești cea mai nouă angajată de la Congdon & Coleman, a spus ea.

Nu trecuseră mai mult de douăsprezece ore de când dădusem interviul. De unde aflase?

— Da, am răspuns. Așa e.

— Ți-am văzut băieții în stația de autobuz. Sunt tare frumoși.

Am zâmbit mândră. Cine rezistă unor complimente adresate propriilor copii? În clipa următoare, am devenit mai circumspectă. Probabil voise doar să se arate amabilă cu mine.

— Azi e marți. Diseară sunt singură acasă. Vino la mine să bem un pahar cu vin. Vrei?

M-am dus pentru „un pahar cu vin". Am golit împreună două sticle, alături de o farfurie cu migdale afumate, o excelentă brânză franțuzească, niște biscuiți gustoși și o pastă de gutui – ceva ce nu gustasem și despre care nici nu auzisem în viața mea, dar absolut delicioasă. Așa era totul acasă la Dabney: de bun-gust, frumos și variat, dar nu pretențios. M-a făcut să mă simt absolut în largul meu, chiar și după ce am aflat că soțul ei este un economist celebru, care predă la Harvard, și că Dabney însăși studiase la Harvard. De regulă, în prezența persoanelor cu școală îmi era rușine de cele trei semestre amărâte petrecute la Fairly Ridiculous, dar în compania lui Dabney nu am trăit acest sentiment.

M-a întrebat dacă sunt căsătorită. *Am divorțat de mult,* i-am răspuns.

A avut un licăr în privire și mi-a spus că se pricepe la pețit. Avea la activ patruzeci și două de cupluri, toate încă împreună.

Am râs și i-am răspuns:

— Oh, Doamne, nici măcar să nu încerci! N-am nevoie de un soț, nici măcar de un iubit. Ceea ce-mi trebuie mie e un instalator care să-mi repare toaleta din baia băieților, care curge tot timpul.

Chiar a doua zi, Flynn Sheehan s-a înființat în capul scărilor. Mi-a stat inima în loc. Avea cei mai frumoși ochi albaștri pe care-i văzusem în viața mea.

— M-a trimis Dabney Kimball, mi-a spus el.

Mi-a trimis un soț, mi-am zis eu. Și, Dumnezeule, mersese direct la țintă! Numai ce mă uitam la Flynn Sheehan și mi se înmuiau picioarele.

— Zicea ceva de o toaletă care trebuie reparată? m-a întrebat el.

Am râs, m-am prezentat și l-am poftit pe Flynn Sheehan în casă. Îmi părea bine că abia mă întorsesem de la serviciu și eram încă îmbrăcată în rochie, machiată și purtam pantofi cu toc. L-am condus pe Flynn Sheehan la etaj.

— De cât timp ai închiriat casa familiei Reilly?

— De trei săptămâni, am spus eu.

— Practic, am crescut în casa asta. Kevin Reilly era cel mai bun prieten al meu. A fost ucis în Irak în ’91.

— Oh, Doamne! am exclamat eu. Îmi pare foarte rău.

— De-asta am venit cât am putut de repede. Se ştie că părinţii lui Kevin nu se prea ocupă să întreţină casa asta...

— Oh, am spus eu. Casa e frumoasă. Superbă. Îmi place totul aici, în afară de toaleta care curge.

Flynn s-a oprit în capul scărilor. Se uita la semnele de pe tocul uşii, nişte iniţiale scrise cu creionul, pe care nici nu le observasem.

Mi-a arătat o însemnare, cam la nivelul taliei lui.

— Aici e Kevin şi aici sunt eu, amândoi la cinci ani. Aici, Kev la zece ani, la doisprezece, eu, la treisprezece, şi el, la cincisprezece.

Am privit cu atenţie însemnările: FS 2/10/77. KR 8/29/83.

Flynn mi-a arătat semnul cel mai de sus, cam la înălţimea lui.

— Asta e ultima, chiar înainte de plecarea lui. Era mai înalt decât mine cu vreun centimetru jumătate.

M-am uitat la semnul acela: FS 3/30/91. KR 3/30/91.

Flynn a clipit de câteva ori.

— Mi-a fost ca un frate.

Nu ştiam ce să spun, dar în inima mea se petrecea ceva ciudat, cum nu se mai întâmplase de multă vreme.

Pe urmă, am observat că purta verighetă şi mi-am zis: *Asta-i soarta mea*.

*

Flynn a reparat toaleta în doi timpi şi trei mişcări, dar când am vrut să-i plătesc, a dat din mână. Era cel mai frumos bărbat pe care-l vedeam după ani de zile şi, la numai trei minute după ce făcuserăm cunoştinţă, îmi dezvăluise cea mai vulnerabilă parte a sufletului său. Atâta doar că era însurat.

În pragul uşii, la plecare, mi-a întins cartea de vizită. FLYNN SHEEHAN, INSTALATOR. Adresa era la post restant. Aş fi vrut să ştiu unde locuieşte. Aş fi trecut cu maşina prin dreptul casei, să încerc s-o zăresc pe frumoasa lui soţie.

— Dacă ai nevoie de ceva sau doreşti ceva, chiar fără legătură cu vreo reparaţie, sună-mă.

Am simţit cum mă înroşesc la faţă. M-am întrebat ce voise să spună cu asta.

— Soţii Reilly îmi sunt ca o familie. Dacă ceva ar fi în neregulă cu casă, ar vrea ca eu să mă ocup.

Am încuviinţat din cap.

— Bine.

Flynn a coborât treptele de la intrare şi s-a îndreptat către camioneta lui, fluierând.

— La revedere! am strigat în urma lui. Mulţumesc.

A doua zi, când am văzut-o pe Dabney, mi-a zis:

— Deci, ai făcut cunoştinţă cu Flynn.

— Da, am încuviinţat eu. Îţi mulţumesc că l-ai trimis la mine.

Dabney m-a privit cu luare-aminte. Avea ochi de un căprui-închis, care uneori aruncau un fel de scântei aurii.

— Ei bine, ce părere ai?

— Mi-a reparat toaleta în treizeci de secunde. Probabil că aş fi reușit şi singură, dacă mi-aş fi pus mintea.

— Nu, m-a întrerupt ea. Întrebam ce părere ai de Flynn.

— E un tip de treabă, i-am răspuns.

— Trandafiriu! a exclamat ea. Ţopăia pe loc ca un copil. Ştiam eu! Ştiam eu! Trandafiriu!

— Trandafiriu?! m-am mirat eu.

— Ţi-a plăcut de el.

— Dabney, am oprit-o eu. E însurat.

Dabney s-a întristat brusc, de parcă i-aş fi trântit pe jos un cornet cu îngheţată.

— Mda, a spus ea. Ştiu.

∵

Am învăţat rapid ceva despre Nantucket. Deşi era o insulă micuţă, puteau să treacă luni întregi fără să întâlneşti pe cineva. Au trecut şase luni fără să dau ochii cu Flynn Sheehan. Ba chiar zile şi săptămâni fără să mă gândesc la el. Apoi, pe neaşteptate, îmi venea în minte – cel mai adesea când urcam scara şi vedeam însemnările de pe tocul uşii – şi speram şi mă rugam în sinea mea să curgă robinetul de la bucătărie sau să se strice lumina de la frigider.

Într-o seară s-a întâmplat să fiu la restaurantul American Seasons pentru a sărbători o reuşită. Tocmai vândusem prima mea casă, o clădire care avea nevoie de reparaţii, undeva pe Pilgrim Road, evaluată la 1,2 milioane de dolari. Evaluatorul fusese nevoit să se înapoieze acasă la familie, dar băieţii mei erau la fotbal până la ora şapte, aşa că aveam la dispoziţie câteva ore libere. Nu-mi închipuisem că la ora cinci putea să fie vreun client la bar, dar mă înşelasem. Când am intrat, Flynn Sheehan stătea la bar de unul singur, cu un pahar mare de bere în faţă.

— Bună, Flynn, l-am salutat. Sunt Tammy Block, cea care a închiriat...

— Casa familiei Reilly, m-a completat el. Mi-a zâmbit în colţul gurii şi am crezut că îmi stă inima. De parc-aş fi putut să te uit.

∵

Am spus destul, numai că din acest moment povestea a luat o întorsătură urâtă. Unii oameni au vieţi frumoase şi ordonate, în timp ce existenţa altora e încurcată şi tulbure din punct de vedere moral. Eu am avut parte de cea din urmă. Mă întrebaţi dacă am avut o aventură cu Flynn? Ei bine, da. Mă doare şi mi-e ruşine că trebuie s-o spun. Mă întrebaţi dacă Amy Sheehan – pe care toată lumea o socotea o femeie amărâtă – a aflat despre legătura noastră din lista convorbirilor telefonice ale lui Flynn şi dacă a dus vestea în toată insula despre cât eram de depravată? Răspunsul este da. Dacă eram gata să-mi strâng catrafusele, să-mi rup copiii de prieteni şi să plec de pe insulă? Da.

Au existat două motive pentru care n-am făcut asta. Unu: îl iubeam pe Flynn Sheehan cu toată fiinţa mea. După ce Amy a mânjit toate străzile cu numele noastre, de parcă le-ar fi mânjit cu sânge, Flynn s-a confruntat cu o alegere dificilă. Putea încerca să-şi repare căsnicia şi să-şi salveze familia sau putea s-o abandoneze. M-a sunat la ora unsprezece noaptea şi m-a anunţat: „Mi-am părăsit soţia, Tammy. Te iubesc”.

Celălalt motiv pentru care n-am plecat din Nantucket era Dabney Kimball Beech. De cum a aflat vestea, a bătut la uşa mea. M-am făcut că nu aud. Nu voiam s-o ascult cum îmi ţine o predică. Fără îndoială că cineva cu o viaţă desăvârşită ca a lui Dabney n-ar fi fost niciodată de acord cu adulterul, deşi, practic vorbind, ea fusese cea care mi-l scosese în cale pe Flynn.

Văzând că nu răspund la uşa din faţă, a bătut la cea din spate. Cum n-am răspuns nici atunci, a început să-mi bată în fereastră. Am fost nevoită să mă ascund în baie, unde nu avea cum să mă vadă. Dar Dabney n-a renunţat, aşa că în cele din urmă am cedat. I-am dat drumul în casă pe uşa din spate şi am aşteptat să-şi înceapă tirada.

Ea m-a îmbrăţişat. Pe urmă s-a aşezat la masa din bucătărie.

— Am să te ţin de mână până când ai să încetezi cu plânsul.

Am plâns destul de mult. Nu mă puteam opri. Când, în cele din urmă, am făcut o pauză ca să-mi suflu nasul, am spus:

— De ce mi l-ai trimis dacă ştiai că-i însurat?

— Pentru că formaţi un cuplu perfect, mi-a explicat ea. Sunteţi sortiţi să fiţi împreună.

Dabney a avut dreptate. Flynn a divorţat de Amy şi s-a căsătorit cu mine pe plaja din Madaket, de faţă fiind numai copiii noştri, Dabney şi John Boxmiller Beech. Şi azi mai sunt oameni pe insulă care nu vorbesc cu mine, care evită să se uite în ochii mei la supermarket, care refuză să mă recomande ca agent imobiliar, chiar de-aş fi unica din Nantucket. Dar o am pe Dabney – care nu-i deloc ceea ce pare.

E cu mult mai mult.

Dabney

Era peste măsură de entuziasmată. Maşina Prius a lui Agnes era probabil la bordul feribotului de ora cinci. Nu era doar o vizită de weekend, nu venea doar pentru câteva zile, ca la Crăciun. Agnes avea să petreacă acolo întreaga vară!

Din păcate, Box urma să plece cu doar câteva ore înainte de sosirea lui Agnes. Venise să petreacă sfârşitul de săptămână în Nantucket, dar în dimineaţa aceea, Dabney îl dusese la aeroport. Box trebuia să se înapoieze la Boston în aceeaşi seară, pentru ca în dimineaţa următoare să ia avionul spre Londra. Avea să lipsească două săptămâni.

— Am senzaţia că aproape nu ne mai vedem unul cu altul, comentă Dabney.

— Asta-i viaţa pe care o ducem, replică Box.

Dabney se lipi strâns de el; Box păru că se împotriveşte puţin, dar când ea îşi ridică obrazul spre el, o sărută pe vârful nasului ca pe un copil.

— Te rog, lasă teatralismele, îi spuse el. Nu-ţi stă bine.

— Teatralisme, repetă Dabney. Sună ca denumirea unui curs modernist la Harvard.

— M-am referit la telefonul pe care mi l-ai dat în toiul nopţii săptămâna trecută, preciză el.

— Ştiu bine la ce te-ai referit, spuse ea. Am vrut doar să te amuz.

— Faptul că m-ai trezit în miez de noapte ca să-mi pui întrebări la care deja cunoşti răspunsul nu-i deloc amuzant.

— Iartă-mă, se scuză Dabney, deşi îşi mai ceruse iertare în trei ocazii diferite în timpul weekendului.

El o bătu uşor pe umăr.

— Gata, am plecat.

Apucă mânerul geamantanului cu rotile şi porni către poartă.

— Te iubesc, dragule! strigă Dabney în urma lui, dar probabil era un teatralism, din moment ce el nu-i răspunse. Nici măcar nu întoarse capul.

∵

Dabney îşi făcu planul să plece de la birou la patru jumătate, ca să poată ajunge acasă înainte să sosească Agnes, dar chiar în timp ce-şi strângea lucrurile, auzi un semnal sonor al computerului. Aruncă o privire spre monitor. Un e-mail de la Clendenin Hughes. Subiect: *Orez prăjit.*

Şterge-l, se îndemnă ea. Agnes era în drum spre casă. Şterge-l!

Asta-i viaţa pe care o ducem. Deschise mesajul. *Vino diseară la mine acasă să luăm cina împreună. Azi mi-a sosit un colet cu un wok. Te rog. La ora 8.*

Era tentată să-i răspundă: Nu pot. Iau cina cu Agnes.

Fiica lui.

Era tentată să-i răspundă: Nu. Nici să nu te gândeşti. Dar se temea că orice răspuns, chiar şi unul negativ, nu va face decât să-l încurajeze.

Şterse mesajul, după care îl şterse şi din fişierul cu mesaje şterse.

∵

Când îşi făcu apariţia automobilul Prius, Dabney aştepta pe alee. Îşi dădu seama cu groază că la volan era CJ.

Agnes coborî pe portiera din dreapta şi alergă să-şi îmbrăţişeze mama.

— Am venit! strigă ea. Nu pot să cred că toate lucrurile mele au încăput în maşinuţa asta!

CJ o salută pe Dabney cu entuziasmul lui obişnuit, ca şi cum ea ar fi fost unica persoană din lume pe care şi-ar fi dorit s-o vadă. Mirosea minunat.

— N-am vrut s-o las pe fiica ta să conducă singură atâta drum.

— Sigur că nu, întări Dabney. Tu cât rămâi?

— Plec înapoi la ora nouă, cu avionul clientului meu. Spuse ceva în şoaptă şi-i făcu cu ochiul lui Dabney. Un avion particular.

Dabney nu auzise numele clientului – fie că, pe lângă toate celelalte boli de care suferea, era pe cale să îşi piardă acuitatea auditivă, fie că CJ se ferise ca ea să audă. Puţin îi păsa. Era fericită că CJ nu rămânea peste noapte.

— Am nişte pui la marinat, îi anunţă Dabney.

— Mi-am permis libertatea să rezerv o masă la Cru[26] pentru cină, spuse CJ. Sper că vii cu noi.

Dabney şovăi. Oare *chiar* sperau că-i va însoţi sau voiau să fie singuri? Simţi un val de sfârşeală şi de slăbiciune. Durerea din abdomen îi revenise şi se acutizase. Antibioticele nu avuseseră niciun efect. Presupunea că următorul pas va fi să evite alimentele cu gluten. Gata cu cerealele la micul dejun. Gata cu adoratele ei sandvişuri cu costiţă, salată şi roşii. La fel de bine ar fi putut să renunţe să respire.

— Hai cu noi, mamă! o îndemnă Agnes. Îţi plac stridiile!

∵

Dabney adora restaurantul Cru – era cochet, select, cu atmosferă plăcută. În seara aceea, localul oferea nouă sortimente de stridii, iar Dabney decise să comande câte trei din fiecare.

— Excelentă idee! aprobă CJ. Aşa am să fac şi eu.

---

[26] Restaurant din Nantucket, renumit pentru fructele de mare.

Stridiile pentru Dabney şi pentru CJ fură aduse pe un platou cu gheaţă, aproape de dimensiunile unei anvelope Goodyear. Dabney le asezonă pe ale ei aşa cum îi plăcea – mai întâi lămâie proaspătă, apoi hrean, după care pe jumătate din ele turnă un strop de cocktail, iar pe restul puse sos *mignonette*.

— Eh, vezi? zise CJ. Eu sunt un purist. Le mănânc natur.

Chelnerul le adusese o listă a stridiilor, care fuseseră aşezate de jur-împrejurul platoului în sensul invers al acelor de ceasornic, astfel încât să poată fi identificată fiecare în parte.

— Parcă ar fi un joc de societate! zâmbi încântată Dabney.

CJ comandase o băutură numită Dirty Goose, servită în pahar de martini. Îl goli dintr-o singură înghiţitură, după care făcu semn cu mâna chelnerului să-i mai aducă încă unul. Pe masă erau şi chifle abia scoase din cuptor. Prima provocare în calea deciziei lui Dabney de a nu mai mânca grâu era să nu se atingă de chifle. Împinse coşul către Agnes.

— Ia o chiflă, draga mea. Eşti mult prea slabă.

— Mă simt foarte bine, mamă. Mulţumesc, răspunse Agnes.

— Nu vrei o chiflă, CJ? întrebă Dabney.

— Nu, mulţumesc, refuză CJ. Eu şi Agnes nu mâncăm carbohidraţi.

— Nu? se miră Dabney.

Pentru ea era o noutate. Agnes arăta de parcă i-ar fi prins bine o farfurie plină ochi cu *fettuccine Alfredo* zilnic, timp de o lună întreagă, dar îşi dădu seama că nu era cazul să insiste.

Dabney mâncă stridii Belon din Maine, apoi Hama Hama din statul Washington, după care Kumomoto din Columbia Britanică, acestea din urmă fiind dintotdeauna preferatele ei.

— Vrei şi tu una, Agnes? întrebă ea.

Agnes studie atent platoul. Sigur că voia! Dabney şi Box erau experţi în materie de stridii – una dintre puţinele lor extravaganţe. În fiecare an, pentru petrecerea de Crăciun, Box comanda douăsprezece duzini de stridii Blue Point şi alte douăsprezece duzini de Kumomoto. Dabney prepara sos *mignonette* de casă, cu zmeură proaspăt zdrobită. Agnes crescuse cu stridii la fel cum alţi copii creşteau cu biscuiţi Pepperidge Farm Goldfish.

— Nu, mulţumesc, răspunse Agnes.

— Hai, scumpo, te rog, serveşte. Putem să mai comandăm. Ce zici de una Island Creek?

CJ goli paharul de Dirty Goose şi trânti paharul pe masă cu atâta putere, încât Dabney se întreba cum de nu-l spărsese.

— Nu, mamă, mulţumesc, repetă Agnes.

— Dacă Agnes vrea o stridie, interveni CJ, poate lua una de la mine.

Scoase o stridie din cochilie și, cu zeama picurând din ea, i-o dădu în gură lui Agnes de parcă ar fi hrănit un pui de pasăre.

Dabney simți un nod în gât de furie și neputință. Se apucă să mănânce o stridie Wellfleet.

— Deci, Dabney, vorbi CJ, ai reușit să-mi furi logodnica vara asta.

O stridie French Kiss din Noua Scoție. Din greșeală, Dabney trase intens pe nas mirosul de hrean și întinse mâna după paharul cu apă.

— Poftim?

— Sper că ești fericită.

— Eu...?

Dabney se uită la Agnes, parcă cerându-i ajutor. Agnes făcu ochii cât cepele. Dabney înțelese că i se cerea să joace rolul de țap ispășitor.

— Agnes nu va mai fi niciodată nevoită să muncească, declară CJ. Nici la Club, nici în altă parte. Sunt perfect capabil să-i asigur o existență la fel cu cea cu care a fost obișnuită. Poate chiar mai bună.

— Sigur, încuviință Dabney. Îmi dau seama.

— Dar tu ai vrut să vină acasă. Înțeleg cum vine asta, s-o ai pe singura ta fiică din nou în dormitorul din copilărie, toată vara. Înainte să se mărite și să plece de lângă tine pentru totdeauna.

— Nu-i deloc așa, răspunse Dabney.

Agnes stătea cu capul plecat și cu bărbia în piept. Nu avea de gând să scoată o vorbă în apărarea ei sau a lui Dabney. Îi era *frică* de CJ. Agnes, care naviga pe mare și făcea schi nautic de la vârsta de cinci ani, care plecase singură cu avionul, în Europa, la cincisprezece ani, care mergea zilnic cu metroul din Strada 125 până acasă pe întuneric, se temea de CJ Pippin. Era evident că Agnes nu-i spusese lui CJ că fusese ideea *ei* să vină acasă în Nantucket. Ea însăși era cea care-și dorea să meargă la plajă, să stea în casa ei, în prezența reconfortantă a părinților, să aibă șansa de a se întoarce pentru ultima vară la vechea ei slujbă de consilier pentru activități în natură și sporturi extreme.

Brusc, peste toată masa, se așternu ceața verzuie și spectrală atât de bine-cunoscută lui Dabney.

Lui CJ i se aduse al treilea pahar cu băutură, tot Dirty Goose.

— N-am să-i interzic lui Agnes să rămână, zise el. Dar aș vrea să se întoarcă la New York la fiecare sfârșit de săptămână. Și dacă nu în fiecare weekend, atunci măcar o dată la două săptămâni.

Dabney avu, pentru o clipă, senzația că ea și CJ divorțau și făceau aranjamente pentru custodia unui copil.

— Ești binevenit la noi oricând dorești, îi spuse Dabney. Avem suficient spațiu.

CJ pufni dispreţuitor şi luă o duşcă zdravănă de băutură.

— Am patruzeci şi patru de ani, zise el. Aruncă o privire către Agnes, care stătea cu mâinile împreunate la piept ca o călugăriţă. Am depăşit vârsta când acceptam să stau în *camera de oaspeţi* a cuiva. Dacă mă întorc vara asta, o să vreau să am un loc al meu, astfel încât eu şi Agnes să ne bucurăm de intimitatea necesară. Dar e cam târziu să încep să caut locuinţă şi nici măcar nu ştiu în care weekend am să fiu suficient de liber ca să călătoresc. Dabney, clienţii mei sunt de fapt nişte puştani, unii au abia nouăsprezece sau douăzeci de ani. Trebuie să fiu la dispoziţia lor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Vara e o perioadă foarte aglomerată, în special pentru jucătorii mei din Liga Naţională de Fotbal. Presupun că ai auzit de Bantam Killjoy?

Dabney nu auzise de Bantam Killjoy. CJ vorbea despre o persoană? Sau despre un nou joc video?

Clătină din cap.

— A fost principalul favorit în selecţie, atacant originar din Oklahoma, nominalizat pentru trofeul Heisman. La mare căutare în mass-media, pentru că amândoi părinţii lui au murit în atentatele cu bombă din Oklahoma City, pe când el era doar un bebeluş.

— O poveste foarte tristă, interveni şi Agnes. Dar cu final fericit. Numai că Bantam are nevoie de sfaturile lui CJ, care îi este acum ca un frate mai mare sau ca un unchi.

— Da, îmi imaginez, încuviinţă Dabney. Îmi pare rău, nu urmăresc meciurile de fotbal dintre colegii, în afară de cele dintre Harvard şi Yale.

— Ei bine, faptul că l-am cooptat pe Bantam Killjoy a fost pentru mine o mare realizare, şi principalul meu scop în vara asta este să mă asigur că va ajunge în cantonament. Din păcate, e un obiectiv mai important decât să vin aici. Dacă Agnes va dori să mă vadă, va trebui să vină la New York.

Dabney băgă în gură o stridie East Beach Blonde din Rhode Island. CJ făcuse mare tam-tam când comandase stridiile – luând şi de data asta ceea ce ceruse ea –, dar nu se atinsese de niciuna. Singura stridie care lipsea din farfuria lui era cea pe care i-o dăduse în gură lui Agnes. Dabney avea o bănuială că lui CJ nici măcar nu-i *plăceau* stridiile. Le comandase doar pentru că aşa comandase Dabney. Iar asta întărea motivul pentru care Dabney nu-l plăcea pe CJ. Era total lipsit de sinceritate: tot ce făcea era doar de faţadă.

— E ridicol, comentă Dabney.

— Ridicol? exclamă CJ. Hai să vedem ce înseamnă ridicol. De patru ani, fiica ta insistă să vii la New York şi de patru ani o tot refuzi...

Dabney apucă o stridie Yaquina din Oregon, micuţă, cam cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, dar aproape că nu reuşi s-o înghită.

— Sunt sigură că Agnes ţi-a povestit, sufăr de o anumită fobie...

CJ lovi cu palma în masă.

— Eşti mama ei şi n-ai venit niciodată s-o vezi.

Agnes îşi puse mâna pe braţul lui CJ, dar el o dădu la o parte brutal. Oare a *lovit*-o? se întrebă deodată Dabney.

— Şi încă ceva, continuă el. Agnes mi-a spus că ai văzut în globul tău de cristal că noi doi nu ne potrivim.

— N-am niciun glob de cristal, ripostă Dabney. Mi-aş dori să am aşa ceva.

— Atunci nu-mi dau seama după ce criterii judeci tu cine se potriveşte cu cine.

— N-am niciun criteriu, răspunse Dabney.

— N-ai nici glob de cristal, n-ai nici criterii, insistă CJ. Părerea mea e că toată treaba asta cu peţitoria ta e o tâmpenie.

— Păi, n-ai fi singurul care are părerea asta, replică Dabney.

Luă de pe platou o stridie Wianno.

CJ împinse farfuria lui spre Agnes.

— Ia, iubito, o îndemnă el. Mănâncă-le tu.

Agnes se uită fără chef la toate acele stridii frumoase cât fuseseră proaspete, dar care acum pluteau în zeama proprie.

— Sau mănâncă o chiflă, îi sugeră iarăşi Dabney.

— Nu mâncăm carbohidraţi, repetă CJ. O să mănânce stridiile. Nu-i aşa, scumpa mea?

Ospătarul reveni la masa lor.

— Cum vă simţiţi la noi? întrebă el.

Dabney nu-i răspunse: *Sper că viitorul meu ginere e doar băut şi NU pur şi simplu lipsit de inimă, deşi mă tem că ăsta-i adevărul.* Nici nu spuse: *Te rog, adu-mi un pahar de şampanie sau unul de Bordeaux alb şi bun, fiindcă nu mai rezist o secundă fără să beau ceva. Nici: Omul ăsta încearcă să mă facă să cred că sunt o mamă rea, numai că eu ştiu ce înseamnă o mamă rea, fiindcă am avut una, şi NU sunt o mamă rea.*

Nu. În schimb, Dabney îi zâmbi chelnerului, gândindu-se: *Am gustat toate cele nouă sortimente de stridii şi toate au fost delicioase – dulci, moi, uşor sărate, excelente. Nimic nu-i mai gustos decât o stridie proaspătă şi rece.* Îşi dădu seama de starea de leşin care o cuprinse; ceaţa verzuie îi pătrunsese în ochi şi în plămâni.

— Totul a fost perfect, răspunse ea cu mare efort.

De îndată ce chelnerul se îndepărtă, Dabney îşi puse şervetul pe masă şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi.

Nu se simţea bine, fie din cauza acelui văl verzui, fie din pricina alergiei la gluten, care ameninţa să-i spulbere toate măruntaiele. *Asta-i viaţa pe care o ducem,* îşi zise ea.

— Draga mea, i se adresă ea lui Agnes. Nu mă simt bine. Cred că am nevoie de o gură de aer. Ne vedem acasă, da?

— Bine, răspunse Agnes. Vrei să mergem cu tine?

— Nu, nu, refuză Dabney.

Îi făcu semn de rămas-bun lui CJ, spunându-i în gând: *Călătorie sprâncenată cu ăla de-i rosteşti numele în şoaptă.*

Ieşi din restaurant cu paşi grăbiţi. Era bolnavă de dragoste, atât şi nimic mai mult.

∵

În timp ce mergea pe Main Street, îi telefonă lui Box. N-ar fi avut de ce să obiecteze, era abia şapte jumătate.

— Alo? răsună glasul lui Box.

Dabney auzi în fundal muzică de Mozart şi-şi imagină că Box servea un pahar de Bordeaux alb înainte de cină. Oare urma să iasă în oraş sau îşi gătea singur? Se va duce singur sau cu colegii? Ori poate cu Miranda Gilbert? De când Box locuia în alt oraş, Dabney se dusese doar de două ori în apartamentul lui de la facultate şi niciodată nu rămăsese peste noapte.

— Dragule, vorbi ea.

— Da? Tu eşti, Dabney? Totul e-n regulă? A sosit cu bine Agnes?

— Da, a sosit cu bine. A adus-o CJ cu maşina.

— Bun băiat, comentă Box.

— CJ nu rămâne, urmă Dabney. Pleacă înapoi diseară cu avionul particular al lui...

Şopti ceva neinteligibil.

— Poftim? exclamă Box.

— Se pare că a făcut alergie la casa noastră, explică Dabney. Sau poate vrea să mă pedepsească pe mine, fiindcă am zis că el şi Agnes nu se potrivesc. Sau încearcă s-o domine pe Agnes.

— Dabney, o întrerupse Box. Te simţi bine?

— Nu prea, răspunse Dabney. De fapt, nu mă simt bine deloc.

Îşi dădu seama că e pe cale să ajungă la teatralisme, dar nu se putea abţine. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-i spună lui Box despre Clendenin?

— Trebuie să-ţi ţii firea, iubito, o povăţui Box. Poate ar fi bine să-l suni pe doctorul Donegal.

Doctorul Donegal, psihologul ei. Box îşi închipuia că soţia lui e pe cale s-o ia razna.

De fapt, într-adevăr, chiar o lua razna.

— Vreau să nu pleci mâine, dragule, îi zise Dabney. Vreau să anulezi plecarea la Londra. Te rog. Întoarce-te în Nantucket. E şi Agnes aici şi... şi eu.

— Să anulez plecarea la *Londra*? repetă Box. Iartă-mă, iubito, ai zis cumva să anulez plecarea la *Londra*?

— Da, răspunse Dabney. Te rog.

— Îţi dai seama că plecarea asta e pregătită de aproape un an? urmă Box. Nu există nicio posibilitate să-mi găsească un înlocuitor care să ţină prelegerile. Şi, Doamne, Dabney, mă plătesc regeşte.

— Nu mai avem nevoie de bani, insistă Dabney. Cred că amândoi suntem de acord cu asta.

— În niciun caz nu-i vorba de bani, spuse Box, ci de reputaţia mea, de cuvântul meu şi alte chestiuni de genul ăsta. Iar tu exagerezi. Ceva te frământă, dar rezolvarea nu ţine de venirea mea în Nantucket.

Dabney tăcu.

— Mă întorc peste două săptămâni, iubito, adăugă el.

Nici nu se gândea să renunţe la Londra. Orice ar fi spus sau ar fi făcut Dabney. Erau în joc reputaţia lui, cuvântul lui, cariera lui strălucită şi respectată în economie.

— Ai dreptate, se resemnă Dabney. Sigur că ai dreptate.

— Odihneşte-te, o îndemnă Box. Părerea mea e că eşti surmenată. Şi ai slăbit prea mult. Somn şi mâncare bună, draga mea. Nici n-ai să ştii când trece timpul până mă întorc.

Zicând acestea, Box închise telefonul.

∵

Dabney ajunse acasă, dar nu intră. I se învârtea capul. Mâncase nouă stridii, dar tot îi era foame. În frigider avea pui marinat. L-ar fi putut pune pe grătar. *Du-te în casă şi pune puiul pe grătar,* se îndemnă ea.

Verifică ceasul mobilului. Opt fără un sfert.

Te rog. Ora 8.00.

Asta-i viaţa pe care o ducem.

Se sui la volanul automobilului Impala şi porni spre Polpis Road.

PARTEA A DOUA

IUNIE/IULIE

Agnes

Box o rugase să stea cu ochii pe mama ei cât timp era el plecat la Londra.

— În ultima vreme, nu s-a simţit prea bine, zise el. A avut un comportament ciudat.

— Sigur, tată, răspunse Agnes.

Şi totuşi, Dabney era atât de independentă, iar Agnes, atât de prinsă cu problemele ei, încât îi luă vreo câteva zile ca să-şi dea seama că mama ei se purta ciudat. Ca şi cum ar fi ascuns ceva.

În prima zi petrecută de Agnes acasă, Dabney se trezi să-şi facă plimbarea de dimineaţă, ca de obicei, purtând bentiţă şi şiragul de perle. Plecă de acasă în timp ce Agnes îşi pregătea o ceaşcă de cafea cu frişcă naturală. (Bucuriile vieţii ţineau de lucrurile mărunte: CJ punea în cafea doar lapte degresat şi insista ca şi Agnes să facă acelaşi lucru, numai că CJ era la sute de kilometri depărtare, iar Agnes poftea la frişcă, ce naiba!)

Până când Dabney se îmbrăcă, gata să plece la serviciu, Agnes era deja la masă, în faţa unei farfurii cu ouă jumări, pâine integrală prăjită, gem de coacăze făcut în casă şi costiţă crocantă. Pentru ea, era un mic dejun de-a dreptul indecent. CJ îşi prepara întotdeauna o băutură energizantă – spanac, germeni de grâu, alge. Agnes îşi cumpăra câteodată câte o apă cu vitamine în drum spre metrou, iar în weekend mai mânca câte o jumătate de grape-fruit. În timp ce ronţăia o bucăţică de costiţă, Agnes se gândi cât de oripilat ar fi fost CJ dacă ar fi văzut-o cum se îndoapă, încă în pijama la opt fără un sfert, mai ales că nu-şi făcuse gimnastica de dimineaţă nici cât să-şi atingă degetele de la picioare. În fiecare dimineaţă la ora şase, CJ ieşea la alergat în Central Park, după care se ducea la sala de gimnastică, unde ţinea să-l însoţească şi Agnes. Înainte ca Agnes să se întoarcă acasă, CJ îi spusese că se temea ca ea să nu-şi piardă bunele obiceiuri. Marea lui spaimă, presupunea Agnes, era ca ea să nu se înapoieze la New York grasă şi leneşă.

Agnes îl asigurase că nu se va întâmpla aşa ceva. Dar în timp ce înfuleca delicioasele ouă jumări, înţelese că el chiar avea motive de îngrijorare. Nici

nu trecuseră douăzeci şi patru de ore de când se întorsese acasă şi deja devenise o purcică şleampătă. Numai că se simţea grozav aşa.

— Ţi-aş fi pregătit eu micul dejun, iubito, îi zise Dabney.

— Sunt om în toată firea, mamă, răspunse Agnes. Vrei să-ţi fac o felie de pâine prăjită? Restul am hăpăit eu.

— Mă bucur să te văd că mănânci, scumpo, zise Dabney. Eşti prea slabă.

— *Tu* eşti prea slabă.

Hainele atârnau pe mama ei şi oasele pometilor îi ieşeau în afară.

— Tata spune că nu te simţi bine.

— Cred că am alergie la gluten, îşi dădu cu părerea Dabney.

— Boala secolului, replică Agnes. Atunci, probabil, nu vrei pâine prăjită.

— Am plecat la birou, o anunţă Dabney. Diseară, la restaurantul Brotherhood, se ţine o reuniune neoficială cu colegii de la Cameră. Ajung târziu acasă, după cină. Te descurci singură?

— Bineînţeles, răspunse Agnes.

Dabney zâmbi şi o sărută pe frunte.

— Te iubesc, draga mea. Mă bucur mult că eşti aici.

Agnes se instalase direct în camera ei de copil, pe care mama ei o redecorase pentru a servi de cameră de oaspeţi. Avea un pat enorm şi alb, cu perne bleumarin şi mobilier frumos din lemn de pin de culoarea untului. Camera era inundată de lumină, fiind singura orientată spre est. Agnes nu înţelegea ce are CJ împotriva acestei încăperi. Îi era teribil de dor de CJ – şi totodată nu-i simţea deloc lipsa. Când nu era cu el, putea mânca după pofta inimii, putea respira liber. CJ era desăvârşit, atât de plăcut privirii, atât de stăpân pe sine în felul lui de a fi, atât de încununat de succese în cariera lui şi atât de absurd de generos, încât Agnes se întreba ce găsise la ea. Agnes era tânără şi drăguţă, devotată ideii de a face bine celor din jur, dar ea văzuse fotografii cu fosta soţie a lui CJ, Annabelle (Agnes o căutase pe Google şi o găsise pe Facebook şi pe Twitter). Annabelle era un top model superb, întotdeauna impecabil coafată şi machiată. Făcuse parte din tot felul de comitete pentru acţiuni caritabile şi prezidase diverse evenimente. Fusese cu adevărat un om de societate, avea prieteni de societate, care deţineau apartamente cât un etaj întreg în clădirile antebelice de pe Park Avenue, în timp ce Agnes locuia într-o garsonieră dintr-un bloc fără ascensor pe West 84 Street. Şi CJ locuise pe Park Avenue, dar pierduse apartamentul la divorţ, iar Annabelle îl vânduse şi-şi cumpărase o proprietate pe faleză în Boca Raton, unde era implicată în acte de caritate, prezida diverse evenimente şi trăia din banii lui CJ.

O *profitoare*, aşa o numea CJ. *Bună de nimic. Nu ştie valoarea banului pentru că n-a fost niciodată nevoită să-l câştige singură.*

În afară de aceste comentarii, CJ nu spunea prea multe despre Annabelle, nici despre motivul pentru care se destrămase căsnicia lor, deşi Agnes îl întrebase în repetate rânduri. CJ îi povestise că el şi Annabelle semnaseră o hârtie prin care se angajaseră să nu comenteze niciodată despre detaliile despărţirii lor. Un angajament de confidenţialitate. La vremea aceea, păruse un lucru rezonabil, dar după cele auzite de la Manny Partida cu câteva săptămâni mai înainte, Agnes nu mai era la fel de sigură. Îşi spunea că o vară departe de CJ era poate decizia cea mai bună.

Manny Partida era şeful lui Agnes, directorul regional, cu autoritate peste toate cluburile Boys & Girls din New York City. El fusese cel care venise s-o anunţe pe Agnes că guvernul nu va mai finanţa niciun program de vară pentru clubul ei în acel an. Vestea o lovise pe Agnes în moalele capului. Clubul ei avea peste şase sute de membri. Ce aveau să facă acei copii toată vara, neintegraţi într-un program? Agnes îi iubea pe copiii de la clubul ei cu atât mai mult cu cât aceştia erau lipsiţi de posibilităţi. Preferaţii ei, cei doi gemeni în vârstă de zece ani, Quincy şi Dahlia, nu aveau un cămin: locuiau împreună cu mama lor într-un adăpost, nu întotdeauna acelaşi. Veniseră la club ducând fiecare câte un geamantan pe rotile, pe care Agnes le ţinea în siguranţă în biroul ei, pentru ca nimeni să nu le şterpelească lucrurile. Dahliei îi plăcea să confecţioneze căsuţe de zâne din nuiele şi iarbă, uneori din paie şi pahare de la McDonald's pe care le găsea prin spărturile asfaltului din jurul terenului de baschet. Lui Agnes îi venea să plângă la gândul că cei doi copii nu aveau o locuinţă sigură toată vara.

Ca şi cum vestea asta n-ar fi fost suficientă, Manny îi mai anunţase o bombă:

— Mi-a şoptit o vrăbiuţă că eşti logodită cu Charlie Pippin?

— CJ, încuviinţase Agnes. Da, e adevărat.

Privise în jos la mâna stângă, deşi nu purta pe deget inelul de logodnă. Diamantul dăruit de CJ era prea valoros ca să-l poarte la serviciu fără a se expune riscurilor.

— Când l-am cunoscut eu, adică nu cu mult timp în urmă, continuase Manny, îşi zicea Charlie.

— L-aţi cunoscut? se mirase Agnes.

— Era mare donator la Madison Square Club, unul dintre cei mai generoşi. Acum zece – doisprezece ani, spusese Manny. El şi prima lui soţie.

Agnes încuviinţase din cap. Pe de o parte, n-ar fi vrut să audă despre CJ şi Annabelle, dar pe de alta, ardea de nerăbdare să afle fiecare amănunt.

— Îmi dau seama că oamenii se schimbă, comentase Manny.

Agnes zâmbise, fără să înţeleagă.

— Poftim?

— Oamenii se schimbă, explicase Manny. Şi-a schimbat numele, şi-a schimbat orientarea spre Morningside Heights Club, ceea ce e bine, pentru că îţi prind bine banii ăştia. Numai că eu te-aş sfătui să fii cu băgare de seamă.

— Să fiu cu băgare de seamă? repetase Agnes.

— Umblă vorba că nu s-a purtat prea frumos cu prima lui soţie.

— Nu s-a purtat frumos? se mirase Agnes.

Manny ridicase amândouă palmele. Purta un tricou albastru-deschis şi un costum kaki, iar la gât, un lanţ cu o cruce argintie mare de vreo şapte centimetri.

— Nu spun că ar fi lovit-o, fiindcă nu cunosc detaliile. Dar un timp au circulat fel şi fel de zvonuri. Ceva s-a întâmplat la una dintre seratele de binefacere de la Madison Square Club. Băuseră amândoi, nevastă-sa licitase ceva foarte scump fără să-i ceară acordul, el şi-a ieşit din fire şi-am auzit... Manny ezitase să continue relatarea. Aşa am auzit eu, Agnes, prin urmare, să nu crezi chiar tot ce se spune. Dar nu mi-aş fi iertat niciodată dacă nu ţi-aş fi spus. Am auzit că s-ar fi purtat violent cu ea.

— Cum?

— Cică ar fi tras-o de păr, i-ar fi sucit braţul, oricum, ceva nu prea frumos. Manny se ridicase în picioare. Dar, repet, asta s-a întâmplat acum zece – doisprezece ani, iar oamenii se mai schimbă. Atât te rog, Agnes, ai grijă. Eşti unul dintre cei mai buni directori pe care i-am avut vreodată şi nu vreau decât să te ştiu fericită.

Manny Partida ieşise din birou, iar Agnes rămăsese o bună bucată de timp ţintuită pe scaun, spunându-şi că Manny Partida îi îndrugase numai tâmpenii, el sau oricine altcineva la care Manny plecase urechea. Cei de la Clubul Madison Square probabil erau invidioşi că CJ îşi transferase preferinţele financiare mai spre centrul oraşului şi că-l adusese pe Victor Cruz să dea autografe! Lorna Mapleton, directoarea de la Madison Square, era trecută de şaizeci de ani. Probabil îşi închipuia că Agnes e mult prea tânără ca să ajungă la cârma clubului. *Violent?* Agnes nu şi-l putea imagina pe CJ capabil să se poarte violent cu ea. E drept că avea o fire temperamentală, devenind irascibil mai ales atunci când bea, iar Agnes îl auzise vorbind la telefon şi făcându-şi interlocutorul cu ou şi cu oţet. Dar cu Agnes se purtase întotdeauna cu multă blândeţe, se îngrijea să-i fie bine, motiv pentru care şi ţinea ca ea să facă gimnastică în fiecare clipă liberă şi îi supraveghea cu stricteţe regimul alimentar – fără carbohidraţi, fără brânză, fără sosuri. Spunea că trupul ei e templul lui. Nu, niciodată n-ar fi în stare s-o lovească.

Agnes nu-i povestise lui Dabney ce-i spusese Manny Partida – Dumnezeule, nici vorbă, vestea ar fi adus-o pe Dabney în stare de şoc –, numai că luase hotărârea să petreacă acea vară acasă în Nantucket.

∵

În acea primă după-amiază, Agnes porni pe jos prin oraş. Nu îi plăcea în mod deosebit viaţa citadină, ca lui Dabney. Mama ei era profund ataşată de oraş. Pentru ea, imaginea Nantucketului era aceea a patru cvartale pătrate. Acolo era inima oraşului: agenţii imobiliari, agenţii de asigurări, farmacia cu tejgheaua de gustări, galeriile de artă, florăriile, magazinele de obiecte rare, bisericile, oficiul poştal, clădirile administrative, buticurile cu articole de îmbrăcăminte, cele cu tricouri. Oraşul era locul unde existau oameni. Dabney iubea oamenii şi oricine îi ieşea în cale pe străzile din Nantucket, fie şi pentru o oră-două în cursul unei zile, era considerat „familia ei”.

Dimpotrivă, Agnes prefera anonimatul, de asta îi şi plăcea în Manhattan. Se prea poate să fi fost reacţia căpătată la anii în care crescuse în calitate de fiică a lui Dabney Kimball. În adolescenţă, nu reuşise niciodată să ascundă nimic. Fie că trăgea un fum de ţigară pe aleea din spatele cheiului Steamship Wharf sau se ţinea de mână cu vreun băiat pe o bancă în faţa cafenelei Hub, totul ajungea la urechile lui Dabney în mai puţin de o oră. Iată de ce Agnes prefera locurile mai ferite şi mai liniştite din Nantucket – plajele izolate, potecile prin pădure, lacurile mai puţin cunoscute.

Numai că astăzi avea altă dispoziţie. Astăzi voia să fie recunoscută drept fiica lui Dabney Kimball. Se opri la librăria Mitchells Book Corner şi răsfoi câteva cărţi, apoi traversă strada ca să se uite la elegantele rochii de ocazie de la Erica Wilson. Probă una îndrăzneaţă, galbenă, şi o cumpără la primul impuls – era o culoare vie, culoarea verii. La New York, şi ea, ca toată lumea, avea tendinţa să se îmbrace în negru.

Admiră toate vitrinele, plimbându-se fără o ţintă anume, ca un turist, şocată că nimeni nu o recunoştea. Domnul Cowen, fostul ei antrenor de hochei pe iarbă, trecu pe lângă ea. Sigur, Agnes nu mai locuise pe insulă de la absolvirea liceului. Îşi tăiase şi părul. Şi totuşi, o încerca un straniu sentiment de dezrădăcinare. Aici se născuse, dar nu mai aparţinea acestor locuri.

Exista un singur mod de a scăpa de această senzaţie. Urcă scările care duceau spre biroul Camerei de Comerţ.

Camera de Comerţ din Nantucket îşi avea sediul deasupra unei foste săli de bowling, iar în birou persista întotdeauna un vag iz de pantofi de bowling. Ca să mai atenueze senzaţia acestui miros, Dabney mai aprindea din când în când lumânări cu aromă de măr verde. Combinaţia de pantofi de

bowling şi măr verde ajunsese o caracteristică definitorie a Camerei şi, prin asociere, a lui Dabney înseşi.

Când Agnes păşi înăuntru, o întâmpină un ţipăt fericit, entuziasmat, poate chiar uşor isteric.

Nina Mobley.

— Agnes! Mi-a zis maică-ta că eşti în oraş, dar nu mi-am închipuit că o să am norocul să te văd încă din prima zi!

— Bună, Nina, o salută Agnes, aplecându-se s-o îmbrăţişeze.

La fel ca Dabney, Nina era genul de femeie la care nu se vedeau urmele trecerii timpului: acelaşi păr castaniu şi creţ, aceeaşi cruce de aur la gât, aceeaşi privire scrutătoare. Nina avusese întotdeauna acea căutătură printre pleoapele îngustate, de parcă lumea din jur i-ar fi apărut mereu neclară.

Agnes observă că biroul lui Dabney era gol şi, din obişnuinţă, băgă capul pe uşă în camera unde asistenţii răspundeau la telefon. Văzu o fată cu părul blond şi strâns în coadă de cal în creştetul capului, care turuia despre „restaurantul ei preferat, American Seasons". La biroul cel mai apropiat, şedea un tânăr cu un păr castaniu şi des ce cădea în cârlionţi peste gulerul cămăşii albastre-deschis. Amândoi erau atât de drăguţi, perfecţi, de parcă Dabney i-ar fi selectat dintr-un catalog. Băiatul tocmai termina un frappé a cărui provenienţă Agnes o recunoscu imediat: farmacia de peste drum. Tocmai sorbea cu zgomot ultimele picături, când ridică privirea şi o văzu pe Agnes. Sări ca ars. Agnes observă că purta un şort înflorat şi şlapi, ambele articole contravenind obişnuitului cod vestimentar al lui Dabney.

— Ah, bună! o salută el. Scuze. Pot să te ajut cu ceva? Numele meu e Riley Alsopp.

Agnes îi zâmbi. Tânărul părea o fire foarte deschisă. Probabil nou angajat, prea nou ca să ştie de interdicţia de a purta ţinută de plajă la birou. Agnes lucrase ca asistentă într-o vară şi detestase această regulă. Mama ei o silise să poarte o fustă kaki până la genunchi şi bluze încheiate până la ultimul nasture. („Arăt la fel ca *tine*" se plânsese Agnes.) Maică-sa insistase ca atunci când Agnes nu vorbea la telefon cu posibili vizitatori, să memoreze ghidul Camerei şi să înveţe detaliile mai puţin cunoscute ale istoriei vânătorii de balene specifice insulei.

Şi iată că Riley avea un exemplar al lui Salinger din *Dulgheri, înălţaţi grinda acoperişului şi Seymour: o prezentare,* deschis pe birou. Ciudat. Tipul trecuse de vârsta lecturilor obligatorii de vacanţă.

— Eu sunt Agnes, se prezentă ea. Sunt...

— Fata lui Dabney, o întrerupse el. Mama ta vorbeşte tot timpul despre tine. Ţi-am văzut şi fotografia.

Îi zâmbi, dând la iveală două şiruri de dinţi foarte albi, regulaţi.

Agnes se răsuci în loc. Spre deosebire de marea majoritate a birourilor, unde șefii se ascundeau în zona din spate, Dabney și Nina stăteau în prima încăpere de la intrare. Desigur, ideea lui Dabney. Voia să fie prima persoană de care să dea cu ochii cei care intrau în Cameră. Numai că biroul lui Dabney era tot gol, iar Nina Mobley vorbea la telefon.

— Unde-i mama? îl întrebă Agnes pe Riley Alsopp. Ai idee?

— A ieşit pe la ora prânzului, răspunse Riley. Încă nu s-a-ntors.

— La ora prânzului?

— În jur de douășpe, preciză el. Poţi să verifici în registru.

Lângă ei, blonda cu coadă de cal continua să sporovăiască despre un *alt* restaurant preferat al ei, Cru.

— Cru e o alegere mai bună pentru fructe de mare, explică ea. American Seasons e pentru animale de uscat.

Animale de uscat? repetă Agnes în sinea ei.

Riley Alsopp îi făcu cu ochiul.

— Încă învăţ tainele meseriei, zise el.

— E prima ta vară aici? întrebă Agnes.

— Prima vară când lucrez aici, explică el. Vin în Nantucket de la zece ani. Acum sunt student la stomatologie în Pennsylvania.

Asta explica aspectul impecabil al danturii, își zise Agnes. Nu și cartea lui Salinger sau șortul înflorat. Agnes nu înţelegea unde s-ar fi putut duce mama ei. Dabney plecase pe la prânz și încă nu se întorsese? Era aproape trei.

— Unde s-a dus mama? întrebă ea. A spus?

Riley ridică din umeri.

— Secretele biroului nu ajung la mine.

— Înţeleg, zise Agnes.

Oare Dabney avea programare la doctor și nu suflase o vorbă despre asta?

— Vii diseară la petrecerea de socializare? o întrebă Riley. E la Brotherhood of Thieves.

— Nu, răspunse Agnes. Nu mai frecventez astfel de evenimente. Am fost târâtă pe la ele când eram copil. Până la cincisprezece ani, am băut pe furiș mai mult Chardonnay prost decât ar fi fost cazul.

Riley râse. Era așa *drăguţ;* probabil că mama ei pusese numaidecât mâna pe el și poate chiar îi tolera șortul înflorat.

— Bine, Riley, mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi zise Agnes.

Își dădu seama că intonaţia folosită semănase ciudat de mult cu cea a lui Dabney. Întoarse capul și, spre dezamăgirea ei, Nina vorbea în continuare la telefon. Ea știa probabil unde e mama ei.

Blonda cu coadă de cal închise telefonul.

— Tipii ăştia vor veni cu siguranţă în Nantucket pentru o săptămână, în septembrie! se adresă ea tuturor celor din încăpere. Îşi ridică amândoi pumnii în aer în semn de victorie. Apoi dădu cu ochii de Agnes şi aproape că sări peste birou. Tu trebuie să fii Agnes! exclamă ea. Îi strânse mâna lui Agnes neobişnuit de puternic. Eu sunt Celerie Truman. E al doilea an când lucrez aici, la Cameră. Sunt o *mare, mare* admiratoare a mamei tale.

Agnes abia reuşi să-şi stăpânească amuzamentul. Unde oare găsea Dabney oameni înzestraţi cu asemenea energie?

— Ah, bună! zise şi Agnes, tot cu intonaţia mamei sale. Încântată de cunoştinţă, Celerie.

Făcu o pauză, sperând că pronunţase corect numele fetei. Celerie, la fel ca denumirea *legumei*? Ce părere avea mama ei de treaba *asta*? Dabney avea o problemă cu numele proprii. Era convinsă că singurele nume potrivite sunt cele demne de Curtea Supremă de Justiţie: Thurgood Marshall, Sandra Day O'Connor. Celerie nu era un antroponim potrivit pentru Curtea Supremă.

— Sper că vii la petrecere, zise Celerie. E la Brotherhood, *alt* restaurant preferat al meu. Pentru ocazii neoficiale.

— Din păcate, n-am să fiu aici diseară, spuse Agnes. O înspăimânta asemănarea izbitoare la vorbă cu mama ei, dar cuvintele îi ieşeau involuntar. O auzi pe Nina închizând telefonul. Scuzaţi-mă!

Le făcu semn cu mâna lui Celerie Truman şi lui Riley Alsopp. Erau atât de adorabili, şi laolaltă, dar şi separat, încât Agnes se întrebă dacă nu cumva, vara asta, Camera de Comerţ urma să fie mediul unde se vor lega destine. Maică-sa era neîntrecută în aşa ceva.

Agnes se înfiinţă lângă biroul Ninei.

— Unde-i mama?

Nina îşi împreună mâinile la piept.

— Povesteşte-mi despre New York! o rugă ea. E minunat, aşa-i? Am auzit că te măriţi! Ceremonia, la biserica St. Mary şi petrecerea, la Clubul de Yachting, aşa zicea mama ta.

Agnes ştia că erau multe de povestit. Nu avusese ocazia să stea de vorbă cu Nina nici de Crăciun, nici în Weekendul Narciselor Galbene. Nina Mobley avea de îngrijit cinci copii. Agnes le fusese baby sitter la toţi. Numai că acum nu avea chef de stat la taclale.

Se uită rapid în registru. Dabney se învoise cu cinci minute înainte de ora douăsprezece, menţionând *probleme personale/prânz* drept motiv al absenţei.

— Aşteaptă puţin, iartă-mă, se scuză Agnes. A spus cumva mama unde se duce?

Nina trase aer în piept, apoi râse încurcată.

— Avea de rezolvat nişte treburi.

— Treburi? se miră Agnes. Ce treburi?

Nina Mobley o privi pe Agnes printre pleoapele îngustate.

— Oh, scumpa mea, aş vrea să-ţi pot spune.

*

Agnes porni înapoi spre casă, gândindu-se că ea şi mama ei probabil trecuseră una pe lângă cealaltă – Dabney dăduse o fugă fie până la băcănie ca să mai cumpere nişte ouă, fie până la Bartlett Farm pentru roşii de seră. Dar ar fi făcut asta în miezul zilei? Niciodată! Şi-apoi, aceste treburi nu i-ar fi luat trei ore. Dabney se purta ciudat, aşa-i spusese Box. Avea o sumedenie de ciudăţenii – o formă rară de tulburare obsesiv-compulsivă şi o agorafobie care o făceau incapabilă să plece din Nantucket. Mai era şi darul ei mistic într-ale peţitului. Poate că mergea la doctorul Donegal, terapeutul ei. Sau poate trecea printr-o criză specifică vârstei mijlocii, şi Agnes avea s-o găsească în penumbra răcoroasă de la Chicken Box, bând bere şi jucând biliard.

Ha! râse Agnes de sine însăşi. Probabil că Dabney era acasă.

∵

Dar Dabney nu era acasă. Agnes trăia un sentiment de teamă iraţională, ca un copil abandonat. Şi, ca să pună capac la toate, telefonul mobil al mamei sale era la încărcat pe masa din bucătărie. Zău aşa, la ce mai ai telefon mobil dacă nu-l iei cu tine când pleci de acasă? Agnes se gândi să-l sune pe Box la Londra. Acolo era ora nouă şi jumătate. Probabil că Box tocmai lua cina. Agnes nu ţinea să-l întrerupă şi, în definitiv, ce-ar fi putut să-i spună? *Mama e plecată de trei ore şi nu ştiu unde s-a dus.* Insula nu era chiar atât de mare. Dabney trebuia să fie *undeva.*

Îşi târî picioarele până în dormitor şi se trânti pe pat. Era suficient de obosită ca să doarmă neîntoarsă până dimineaţă.

∵

Se trezi pe acordurile melodiei „Empire State of Mind”, interpretată de Alicia Keys – tonul de apel al mobilului ei, ales de una dintre fetiţele de la Clubul Boys & Girls. Agnes era mahmură, avea braţele şi picioarele amorţite, totuşi întinse mâna după telefon, cu gând că poate suna mama ei.

Apucă mobilul şi constată că era ora cinci şi că apelul era de la CJ. Cum de dormise atât de mult? Ce nu era în regulă cu ea? se gândi să lase robotul să răspundă. CJ ar fi ghicit din vocea ei că o trezise din somn, iar Agnes nu avea chef să-i explice că deja se ghiftuise cu cinci mii de calorii în ziua aceea şi că tocmai se trezise după un „pui de somn” de două ore. Numai că lui CJ *nu*-i plăcea ca pe telefonul lui Agnes să intre căsuţa vocală. Când îi telefona, se aştepta ca ea să şi răspundă.

Agnes îşi drese glasul.

— Alo?

— Agnes, zise el. Eşti bine?

Ea se întinse ca o pisică. Soarele târziu al amiezii lăsa o dâră de lumină gălbuie pe podeaua din lemn a încăperii. Apartamentul din New York al lui Agnes, oricât de frumos, nu avea parte de această lumină naturală. La urechile ei ajunse un vuiet de sirene şi hărmălaia oraşului. Nu-i ducea dorul câtuşi de puţin.

— Da, răspunse ea. Sunt bine.

— Azi nu m-ai sunat nici măcar o dată, îi reproşă CJ. Credeam că nu poţi trăi fără mine.

— Oh! exclamă Agnes. Păi, nu pot.

— Bravo, încuviinţă CJ. Eu tocmai am plecat de la birou. Mă duc la sala de gimnastică şi pe urmă mă întâlnesc cu Rocky să facem un meci de tenis la perete. Tu ce faci?

Agnes se ridică în capul oaselor şi ciuli urechea la nişte zgomote din casă, semn că venise mama ei.

— Nimic.

— Tu şi mama ta aveţi planuri mari pentru diseară? întrebă CJ. Sandvişuri cu unt de arahide şi o partidă de Parcheesi[27]?

— N-avem niciun fel de planuri, răspunse ea.

— Nu vuieşte tot Nantucketul că te-ai întors pe insulă? Nu-ţi bat la uşă toţi foştii iubiţi?

— Nu, răspunse iritată Agnes.

— Hei, iubito, nu te supăra. Dacă e să se supere cineva, ăla sunt eu. Uite că sunt nevoit să trăiesc aici, în imensitatea oraşului, fără femeia pe care o iubesc.

— Ne vedem peste zece zile, zise Agnes.

— *Dacă* reuşesc să ajung acolo, sublinie CJ. Nu mai pot locui în casa părinţilor tăi. Detest să fac pe nebunul, dar pur şi simplu am depăşit vârsta. Sunt pe lista de aşteptare la hotelul White Clephant, aşa că ţine-mi pumnii. Altă variantă ar fi să vii tu acasă, la New York.

Agnes îşi suflă nasul. Nu *voia* să se întoarcă la New York. Abia sosise în Nantucket şi voia să stea aici şi să bucure de acest loc. Slujba ei de consilier la tabăra Island Adventures începea a doua zi. Agnes îşi dorea o rutină. Îşi dorea soare, plajă şi aer oceanic. Dorea să fie cu mama ei.

— Ar fi mult mai bine dacă ai putea să vii tu aici, spuse Agnes.

— Eh, răspunse CJ. Om trăi şi-om vedea.

---

[27] Versiunea americană a unui joc indian de societate.

Agnes se gândi din nou la ceea ce îi povestise Manny Partida. Nu-şi închipuia că CJ ar fi vreodată în stare s-o agreseze. Dar nu suporta să i se vorbească la fel ca unui ţânc.

— O aud pe mama la parter, zise ea. Trebuie să închid. Te sun mai târziu, iubitule. Pa!

∵

Dar la parter era linişte şi încă şi mai întuneric. Dabney nu se înapoiase. Agnes îşi imagina că, după ce-şi rezolvase treburile misterioase, mama ei se întorsese la birou şi acum se îndrepta probabil spre restaurantul Brotherhood, pentru întrunirea de socializare.

∵

Dabney scoase rochia galbenă din punga de cumpărături şi o privi lung preţ de câteva minute.

Dacă reuşesc să ajung.

Îşi scoase şortul şi tricoul şi trase rochia pe ea. Rimel, lac de buze, o mână trecută prin păr şi o pereche de sandale aurii. Decise să se ducă la reuniune, de dragul vremurilor de odinioară.

∵

Ţinând în mână un pahar de Chardonnay de calitate mediocră – un progres faţă de vinul la cutie din vremea adolescenţei –, Agnes se strecură printre invitaţi, în căutarea mamei sale. Cea mai frumoasă parte a restaurantului era cea veche: o grotă amenajată la subsol, cu tavan scund, din bârne, ziduri din piatră şi mese din lemn scrijelite. În copilăria şi adolescenţa ei pe insulă, Agnes adora să vină aici, deşi, dintr-un anumit motiv, Dabney îi îngăduia doar când era vreme ploioasă. Încăperea era luminată cu lumânări şi oferea confortul limitat, dar primitor, al unei cabine de vapor. Agnes comanda întotdeauna un platou cu brânzeturi Boursin. Pâine, unt, brânză, muştar, murături, lumină de lumânări, ploaie, uneori vreun invitat care cânta la chitară rece – amintiri frumoase care îi abătură atenţia preţ de câteva clipe.

Localul era ticsit de figuri familiare. Toată lumea pălăvrăgea, bea şi se servea cu ardei iuţi prăjiţi şi minisendvişuri Reuben de pe tăvile plimbate de chelneri de colo-colo. Agnes înşfacă şi ea un sandviş (carbohidraţi, ce poftă îi era de ei!), apoi un ardei iute, pe urmă încă un sandviş, tot timpul cu ochii după mama ei. O văzu pe Tammy Block, agenta imobiliară pe care Dabney o combinase cu Flynn Sheehan, stârnind un scandal de mari proporţii cu câţiva ani în urmă. Îi zări şi pe tipul care lucra la agenţia de turism, proprietarul unui căutat magazin de suveniruri, Barley Ivan, care confecţiona nişte coşuri superbe din răchită, şi pe impunătorul proprietar al galeriei, Ed Law, legendarul proprietar al magazinului de tricouri Nantucket

Cotton, unde Dabney şi, o generaţie mai târziu, Agnes lucraseră în adolescenţă.

Agnes nu reuşea să dea de mama ei, deşi ştia că trebuia să fie pe undeva pe acolo. Dabney iniţiase acest eveniment cu mulţi ani în urmă – o petrecere lunară, prilej cu care membrii Camerei se adunau „să discute chestiuni din comunitatea oamenilor de afaceri” – un eufemism răsunător pentru a desemna statul la bârfa la un pahar de băutură.

Era acolo şi proprietarul magazinului de articole de cosmetică şi al firmei de tractare. Mai era Hal Allen de la firma Allen Heating and Cooling. Agnes se întâlnise cândva cu fiul lui, Duke, pe când era în liceu.

Nu-ţi bat la uşă toţi foştii iubiţi?

Unde era mama ei?

În colţul din spate, un chitarist interpreta un cântec al lui Jack Johnson. Agnes răsuflă adânc şi se concentră o clipă la muzică. Cântecele lui Jack Johnson o duceau întotdeauna cu gândul la jerbe de hibiscus şi băuturi cu lapte de cocos. Îşi dorea cu ardoare să meargă în Hawaii în luna de miere, dar CJ fusese în Hawaii „nici nu mai ştia de câte ori”, împreună cu Annabelle. CJ îşi dorea o croazieră în Alaska. Agnes auzise de frumuseţea ţinutului Alaskăi, numai că era foarte frig şi cine şi-ar fi dorit să-i fie frig în luna de miere? Iar ideea de a-şi petrece luna de miere în cabina înghesuită a unui vas de croazieră îi displăcea şi mai mult. Dar CJ insistase că avea să-i placă la nebunie.

Cântecul luă sfârşit, răsunară câteva aplauze răzleţe, şi chitaristul vorbi în microfon:

— Îi dedic următoarea melodie lui Agnes, care s-a întors în Nantucket pe timpul verii.

Un murmur străbătu mulţimea. *Agnes? Agnes în persoană?* Gata cu anonimatul ei, deşi nu sperase nicio clipă că va rămâne aşa la nesfârşit. Agnes îşi lungi gâtul ca să vadă cine era chitaristul. El zâmbi – dantura aceea, şortul înflorat. Era Riley, tânărul de la birou.

Riley începu să cânte „Puff, the Magic Dragon”, una dintre melodiile preferate ale lui Agnes în copilărie, pe care o învăţase la un cerc din Montessori, deşi Riley nu avea de unde să ştie acest detaliu. Doar dacă îi spusese Dabney.

∵

Agnes sporovăia, folosind exact aceleaşi expresii ca mama ei – *Oh, mă bucur mult că vă văd, a trecut ceva timp, am venit acasă pe timpul verii, lucrez la Island Adventure, sunt fericită că m-am întors, nicăieri nu-i mai frumos ca în Nantucket* – până când, într-un târziu, Riley luă pauză şi apăru lângă ea, cu un alt pahar de Chardonnay.

— Bună, îl salută ea. Mulţumesc că le-ai dezvăluit tuturor prezenţa mea. Oricum, mi-a plăcut cântecul.

— Nu pot să cred c-ai venit, zise el.

— Nu m-ai anunţat că vei *cânta,* spuse Agnes.

— N-am vrut să mă dau mare.

— Ai cântat grozav, îl lăudă Agnes.

Ce încântată trebuie să fi fost Dabney când aflase că Riley cânta la chitară!

— Sper că mama te plăteşte în plus pentru asta.

— Cânt pentru bacşiş, replică el.

Îi arătă lui Agnes un pahar de plastic cu o singură bancnotă de cinci dolari în ea.

— Riley, mama e aici? îl întrebă Agnes.

— N-am văzut-o.

— Nu-i aici, spuse Agnes.

Sorbi ultima înghiţitură de Chardonnay din paharul de plastic. Ştia că mama ei nu e acolo: dacă ar fi fost, ar fi fost în centrul atenţiei.

Agnes îl studie pe Riley. Avea ochi căprui, în nuanţa părului, şi un singur pistrui închis la culoare pe obraz. Doar cât se uita la el şi-şi dădea seama că părinţii lui încă erau căsătoriţi, că avea fraţi, probabil surori, şi că viaţa lui se desfăşurase fără obstacole, astfel încât putuse lesne deveni surfer, chitarist şi viitor medic stomatolog.

Agnes îşi închipuia că e un tip de treabă. Maică-sa angaja numai tipi de treabă.

— S-a întors mama la birou în după-amiaza asta? întrebă Agnes.

— Nu, răspunse Riley. Nina zicea că e plecată cu treburi.

— Mi se pare ciudat. Mama e cea mai francă persoană din lume. Nu dispare aşa, cu una, cu două.

— Eu nu ştiu nimic, explică Riley. Lucrez la Cameră de doar două săptămâni şi jumătate. Mama ta şi Nina au înţelegerile lor, codul lor secret, porecle pentru oameni, aşa că eu şi Celerie habar n-avem despre ce vorbesc. Sunt convins că o fac înadins. Mă gândesc că eu şi Celerie nu trebuie să vedem decât vârful aisbergului.

— Ei, află că nu trebuie să porţi şort la serviciu, îl informă Agnes. Nu te-a certat mama?

— Nu, răspunse Riley. Mi-a zis că-i place şortul foarte mult.

— Zău?

Agnes începea să aibă senzaţia că planeta se învârte în sens invers.

— Da, întări Riley. Dacă vrei să ştii unde-i mama ta, poate-ar trebui s-o întrebi pe Nina.

— Am încercat azi după-amiază, spuse Agnes. Nina n-o dă de gol.

— Ei, eu am terminat cu cântatul. Nu vrei să plecăm de aici? Să mergem în altă parte? îi propuse Riley.

— Oh, Doamne, da! acceptă Agnes.

∵

Se urcară amândoi în jeepul lui Riley, un Wrangler verde-închis, deasupra căruia era fixată o placă de surf pentru începători, lungă de aproape doi metri. Era vehiculul emblematic pentru insula Nantucket.

Riley îi povesti că-l avea de la optsprezece ani şi că-l condusese doar pe insulă, între casa părinţilor lui din Pocomo şi plajele de surfing de pe ţărmul sudic.

— Îmi cer scuze că-i plin de păr de câine, adăugă el. Am un labrador cafeniu, Sadie, ea e regina acestui castel.

— Oh, Doamne! exclamă Agnes. Şi noi am avut un labrador cafeniu, Henry; a trăit până la treisprezece ani. Mama *adoră* labradorii cafenii. Cred că tocmai am înţeles de ce te-a angajat pe tine.

Riley pufni în râs.

— Crede-mă că sunt obişnuit ca lumea să mă placă datorită câinelui meu. Ei, ia zi, unde să te duc?

Agnes trase de mătasea galbenă a rochiei, acoperindu-şi picioarele. Nu era obişnuită să fie întrebată ce-şi doreşte *ea.* În viaţa ei din New York, CJ lua toate deciziile. El alegea restaurantele, spectacolele de pe Broadway şi petrecerile la care să meargă, el îi spunea când să se întâlnească la sala de gimnastică, el alegea culoarea lacului de unghii, când Agnes mergea să-şi facă pedichiura.

De fapt, ce-şi dorea *ea*?

— Vreau să dau de mama, îi spuse. Şi sunt lihnită.

Riley ridică paharul de plastic în care era bancnota de cinci dolari.

— Ce zici de un local mai ieftin? Porni maşina, se uită peste umăr şi dădu în marşarier. Mai întâi mâncăm, zise el. Pe urmă mergem s-o găsim pe mama ta.

∵

Se opriră la restaurantul Strip, pe cheiul Steamship Wharf, unde Agnes comandă un cheeseburger cu chipsuri (carbohidraţi şi iar carbohidraţi!), iar Riley, trei felii de pizza şi două doze de Coca Cola. Merseră cu maşina până la Children's Beach[28] şi mâncară în maşină, admirând portul.

— Veneam mereu aici când eram copil, zise Riley.

— Da, şi eu, spuse Agnes.

---

[28] Plaja Copiilor.

Nu avusese intenţia să concureze cu nostalgia copilăriei resimţită de Riley, dar întinderea acoperită de iarbă de la Children's Beach i se întipărise în minte, numărându-se printre primele ei amintiri.

Străbunica ei o dăduse în leagăn şi o învăţase cum să-şi ia avânt cu picioarele. Box obişnuia să stea pe băncile verzi din lemn, citind *The Economist*, în timp ce Agnes se distra la barele de căţărat. Mama ei înfigea în nisip, pe ţărm, umbrela ei veche şi caraghioasă, cu dungi roşii şi albe, perfect asortată cu costumul ei de baie cu dungi roşii şi albe, în timp ce Agnes umplea găletuşă după găletuşă cu nisip amestecat cu apă.

— Ia spune, ce te-aduce acasă vara asta? o întrebă Riley.

— Lucrez la Clubul Boys & Girls din Manhattan, numai că am pierdut finanţarea vara asta, îi explică Agnes.

— O pauză binevenită? comentă Riley.

— Unii ar putea zice şi aşa, răspunse Agnes. Dar eu îmi fac griji pentru copiii mei. Practic, şase sute de copii nu au unde să meargă vara asta.

— Uau! exclamă Riley.

— Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, urmă Agnes. Mă consolez cu gândul că se vor duce toţi la biblioteca publică, unde e aer condiţionat, şi vor citi.

— E un punct de vedere rezonabil, încuviinţă Riley.

Îşi împături felia de pizza în două, şi un firicel de grăsime roşiatică i se prelinse pe bărbie. Agnes îi întinse un şerveţel.

— Ador copiii, zise el. E unul dintre motivele pentru care doresc să mă fac stomatolog. Mă interesează şi aspectul medical, nu zic, dar visul meu e să întemeiez o afacere solidă de familie. Vreau să-mi văd copiii crescând, să-i aud povestind despre meciurile de lacrosse, despre competiţiile de gimnastică şi despre primele lor întâlniri.

— Câteodată, mă îngrijorează faptul că mă ataşez prea mult de copiii de la club, îi mărturisi Agnes. Se gândi la Quincy şi la Dahlia îndurând fierbinţeala dalelor trotuarului. Cândva, îi spusese lui CJ că ar dori să-i adopte şi să le ofere siguranţa unui cămin. Numai că, aşa cum îi amintise CJ, Quincy şi Dahlia aveau deja o mamă. Iar CJ nu-şi dorea deloc copii, nici ai lui proprii, nici adoptaţi. Unii dintre ei chiar duc o viaţă grea, continuă Agnes. E greu să nu te implici în bunăstarea lor, poate chiar mai mult decât e cazul.

Riley îi zâmbi.

— Ai o inimă bună, zise el. Aşa mamă, aşa fiică.

Pe Agnes o cuprinse brusc îngrijorarea.

— Ai ceva împotrivă să mergem? Mergem s-o căutăm?

Riley azvârli coaja de pizza afară pe geam, şi pescăruşii hămesiţi se năpustiră asupra ei.

— Sigur că da, zise el.

∵

Insula Nantucket măsoară doar douăzeci şi unu de kilometri lungime şi şase kilometri jumătate lăţime, dar nu e nici pe departe mică sau simplă. Există nenumărate drumuri de ţară şi zone necunoscute. Agnes nu ştia de unde să înceapă căutarea. Însă oriunde s-ar fi aflat Dabney, plecase cu automobilul Impala, ca atare nu avea cum să nu dea de ea.

— S-o luăm spre est sau spre vest? întrebă Agnes.

— Spre est, îşi dădu cu părerea Riley. Poate s-a dus în Sconset.

— În Sconset? se încruntă Agnes.

Dabney avusese întotdeauna sentimente confuze faţă de Sconset, la fel cum soldaţii unionişti simţiseră faţă de generalul Lee[29]. La un moment dat, cu mulţi ani înainte să se nască Agnes, localnicii din Sconset voiseră să se separe de restul insulei. Îşi doreau o primărie proprie şi autorităţi proprii, fapt care o supărase rău pe Dabney. Acum, în calitate de directoare a Camerei de Comerţ, Dabney trebuia să aibă în vedere şi să promoveze regiunea Sconset – Weekendul Narciselor Galbene era sărbătorit acolo în întregime –, numai că Sconsetul fusese nevoit să se supună regulilor ei: Dabney urma să meargă o dată pe an la Chanticleer, o dată pe an la Summer House (însă numai ca să bea un pahar şi să asculte un pianist, nu avea încredere în mâncarea de acolo) şi o dată pe an la Cazinoul Sconset, ca să vizioneze un film. În absolut fiecare zi din timpul verii, Dabney le sugera turiştilor să meargă cu bicicleta în Sconset, unde îi sfătuia să ia prânzul la restaurantul Claudettes şi să mănânce îngheţată în Piaţa Sconset – ceea ce ea, una, nu făcea niciodată. Agnes nu şi-o închipuia pe maică-sa mergând în Sconset, nici pentru cine ştie ce treburi misterioase, nici pentru alt motiv.

— Nu în Sconset. S-o luăm spre vest.

Riley coti la dreapta pe Cliff Road, şi Agnes deveni concentrată. Scrută cu atenţie aleile tuturor caselor impunătoare de pe partea dreaptă, care dădeau spre Sound. Poate că sosiseră nişte prieteni din afara insulei şi o convinseseră pe Dabney s-o şteargă de la birou şi să se fofileze de la reuniunea de socializare? Câteodată, prietenii ei Albert şi Corinne Maku îşi făceau apariţia pe nepusă-masă şi doreau să se distreze. Poate existau şi alţii despre care Agnes nu ştia nimic – posibil vreunul dintre cuplurile lui Dabney din 1989, 2002 sau 2011?

Zău aşa, ce altă explicaţie putea exista?

Riley butonă radioul maşinii şi, negăsind nimic pe placul lui, îl închise.

---

[29] Robert Lee (1807-1870), unul dintre principalii comandanţi ai armatei confederate în Războiul Civil american (1861-1865).

— Ia spune, Agnes, ai iubit? întrebă el.

— Am un logodnic, răspunse ea.

— Oh, scuze, n-am ştiut. Mama ta nu mi-a spus că eşti logodită, iar tu nu porţi inel.

Nu, se gândi Agnes, cu un sentiment de vinovăţie. Îşi scosese inelul. Din întâmplare, îi căzuseră ochii pe bonul pentru inel, aflat pe măsuţa de corespondenţă a lui CJ: costase douăzeci şi cinci de mii de dolari. Fusese cât pe ce să leşine. Un inel de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Agnes nu l-ar fi putut purta în vecii vecilor la Morningside Heights, nici în Nantucket, când era ghid în excursii cu bicicleta sau tururi de căţărare. Inelul stătea în cutia lui de pe măsuţa de toaletă. Era frumos, dar inutil, ca un papagal în colivie.

— Nu ţi-a spus mama? se miră ea.

— Nu, dar cum ziceam mai devreme, nu sunt părtaş chiar la toate secretele biroului.

— Dar nu-i un secret, ripostă Agnes. Deşi poate că mama nu vrea să se afle. Ea nu-i de acord.

— Nu?

— Nu, oftă Agnes. Ştii că mama mea e un fel de peţitoare, aşa-i?

Riley îşi lăsă capul pe spate şi râsul lui răsună în aerul înserării.

— Are la activ patruzeci şi două de cupluri, explică Agnes. Toate sunt şi acum împreună. E *renumită* pentru asta. Vede un fel de aură: trandafirie, dacă e de bun augur, verde, dacă e de rău. Aura mea alături de CJ e verde, aşa că mama nu se grăbeşte să ne dea binecuvântarea.

— Glumeşti? întrebă Riley.

— Nu glumesc deloc.

— Ţi-am zis că eu nu văd decât vârful aisbergului, comentă Riley. Deci se ocupă de peţit! Nu mă mai mir că a fost atât de entuziasmată când i-am spus că am interpretat rolul lui Tevye din musicalul *Scripcarul de pe acoperiş*.

Agnes zâmbi. Imposibil să fii prost dispus lângă băiatul ăsta: prea era optimist, lua viaţa aşa cum era.

— Ai face bine să fii cu ochii-n patru, îl preveni ea. Cred că mama are planuri mari cu tine şi cu Celerie.

— Zău? se miră Riley. De fapt, chiar mă gândeam s-o invit pe Celerie în oraş.

Incredibil, dar Agnes simţi un junghi de gelozie, auzindu-l. Oh, Doamne, ce se întâmpla cu ea?

— Ar trebui! îl îndemnă ea.

— Cred însă că are pe cineva, spuse Riley. Acasă în Minnesota.

— Minnesota e destul de departe, comentă Agnes.

— Ai dreptate, încuviinţă el. Bine, aşa am să fac. Am s-o întreb dacă vrea să iasă cu mine sâmbătă la Great Point.

Alt junghi de gelozie. Lui Agnes îi plăcea *nespus* Great Point. Pentru ea, o zi de vară perfectă însemna o ladă frigorifică plină cu băuturi, câteva sandvişuri cu avocado, costiţă, roşii şi salată verde de la magazinul Something Natural şi o excursie la Great Point cu un jeep ca acesta, decapotabil, cu radioul dat la maximum.

Agnes îl urmări cu privirea pe Riley virând în curbele de pe Madaket Road. El şi Celerie aveau să formeze un cuplu reuşit. Agnes gândise astfel din prima clipă când îi văzuse împreună la birou. Numai că atunci, la birou, nu-l cunoscuse pe Riley. Nu-l auzise cântând „Puff, the Magic Dragon", nu-l văzuse mâncând pizza, nu vorbise cu el despre slujba ei. Uimitor cum, doar după o oră, trăia sentimentul că poate ridica pretenţii în ceea ce îl priveşte. Gândul că el şi-ar fi putut revărsa afecţiunea asupra lui Celerie, fata cu coadă de cal jucând în sus şi în jos, cu gesturi de majoretă, cu preferinţe pentru diverse lucruri, o tulbura din cale-afară.

Nu, ceea ce o tulbura cu adevărat pe Agnes era că nu putea da de mama ei. Brusc, avu certitudinea că, dacă mergeau spre Madaket, n-o vor găsi.

— Te rog să mă duci acasă, ceru ea.

Riley frână brusc, şi cutia chitarei se lovi de spătarul scaunului lui Agnes, scoţând un sunet disonant.

— Poftim? Eşti sigură?

— Da, răspunse Agnes. E o prostie. Căutăm acul în carul cu fân. Am s-o aştept pe mama acasă.

— Oh, sigur, nicio problemă, se învoi Riley. Dar să ştii că-mi face plăcere s-o căutăm în continuare.

Din glasul lui răzbătea o undă de tristeţe. Îi plăcuse această aventură şi acum iată că lua sfârşit. Fără nicio legătură cu Agnes.

— Apreciez, zise Agnes. Dar aş prefera să merg acasă.

Chipul frumos al lui Riley, cu dinţii lui perfecţi, albi şi regulaţi, oglindea ceva ce sugera tristeţe sau regret. Dar expresia aceea avea să dispară de îndată ce Riley o va invita pe Celerie în oraş, şi Celerie va accepta, Agnes era sigură de asta. Nu se îndoia că vor fi amândoi învăluiţi într-o aură trandafirie.

∵

Când, în sfârşit, Dabney intră pe uşă, Agnes şedea la masa din bucătărie, cu un pahar de lapte gol în faţă. Mâncase şase biscuiţi cu ovăz din proviziile mamei sale şi lăsase trei apeluri de la CJ să fie preluate de căsuţa vocală.

Dabney tresări vizibil dând cu ochii de Agnes, gata-gata să scape din mână geanta de pânză.

— Oh! Scumpo, iartă-mă... nu m-am aşteptat... ce faci... ce?

Agnes o cercetă din priviri pe mama ei. Purta tot bluza bleumarin cu mânecă scurtă, fusta cadrilată, pantofii fără toc şi perlele, exact ca la plecare, în dimineaţa aceea. Avea părul bine prins în bentiţă. Dar era ceva schimbat la ea. Ce anume? Arăta parcă mai bronzată. Fusese la *plajă*? se întrebă Agnes. Gândul îi fugi la Riley şi la Celerie la Great Point, ceea ce avu darul s-o irite şi mai tare.

— Unde-ai fost? o întrebă Agnes.

Tonul ei era aspru. Îşi aminti că i se mai adresase pe acel ton mamei sale doar o singură dată până atunci.

La început, Dabney afişă o expresie impenetrabilă. Femeia asta, despre care Agnes crezuse că e ca o carte deschisă, *chiar* ascundea ceva. Vârful aisbergului, într-adevăr!

— Să-mi spui chiar acum! îi ceru Agnes. Îşi dădea seama că vorbea ca un părinte cu copilul lui. Ai plecat de la serviciu la amiază. N-ai răspuns la telefon! Nu te-ai dus la reuniune! Unde. Ai. Fost?

Ochii lui Dabney sclipiră sfidător.

— În oraş, răspunse ea.

Acum, rolurile se inversaseră pe deplin, se gândi Agnes.

Dabney

Era perfect previzibilă, niciodată nu se comporta altfel decât îi era firea. Singurul lucru ieşit din comun pe care-l făcuse în viaţa ei fusese să înceapă această legătură extraconjugală.

Dar era vina lui Clendenin Hughes. El îi smulsese inima din piept pe când avea doar paisprezece ani, şi de atunci nu fusese niciodată în stare să şi-o mai recupereze.

Singura ei justificare era iubirea.

De cum deschise uşa căsuţei lui Clen, Dabney simţi în nări miros de usturoi şi de ghimbir. Clen era în faţa aragazului. Se răsuci spre ea, deloc surprins s-o vadă, ceea ce ei i se păru înnebunitor. Dabney îi întinse o sticlă de Gentleman Jack. În drum spre el, se oprise la magazinul de băuturi Hatch's.

— Numai tu eşti în stare să aduci un dar la o întâlnire care se va încheia cu sex, comentă el.

— Ia-ţi gândul, ripostă ea.

— Punem pariu? o provocă el.

Şi, dintr-o singură mişcare unduioasă, o prinse cu braţul drept, o săltă pe umăr şi o duse spre pat.

Lui Dabney nu-i mai rămânea decât un singur lucru: să râdă.

— Opreşte-te! îi ceru ea.

— Cum?

— Închide aragazul, îl îndemnă Dabney. Doar nu vrei să dai foc la casă.

— Punem pariu? repetă el.

∵

Era la fel, şi totuşi diferit. Nu avu timp să-şi dea seama ce i se întâmplă, fiindcă nu era în stare să gândească. De fapt, trăia senzaţia că e mistuită toată de flăcări. Gura lui devora fiecare părticică a trupului ei, o ardea pielea sub atingerea lui, greutatea lui o strivea şi, oricât de mult i-ar fi oferit el, ea dorea şi mai mult, şi mai grabnic, şi mai mult. Buzele lui îi prinseră sfârcurile sânilor, şi ea gemu, lipindu-se de coapsa lui. *Cât* timp trecuse de când nu mai trăise asemenea senzaţii? Când el o pătrunse, avu impresia că se frânge în două. Deschise gura şi urlă ca un animal. În viaţa ei se culcase cu doar doi bărbaţi – Clen şi Box –, dar Clen cel de acum era al treilea. O ameţea apropierea de trupul lui. Limba lui. Buzele lui, gustul lui, mirosul lui, mâinile ei în părul lui des, obrazul ei lipit de barba lui, pielea ei pe pielea lui. Trecuseră ani de zile de când îşi amintea să fi avut un trup, dorinţe, *nevoi.*

La final, el îi potopi obrazul şi gâtul cu sărutări, în timp ce transpiraţia îi răcorea trupul. Ea întinse mâna şi mângâie rotunjimea ciotului de braţ. Pielea era moale ca de bebeluş.

Închise ochii. Văzu flori de cireş, gumă de mestecat şi zmeură atât de coaptă şi zemoasă, încât cădea de pe vrej la cea mai uşoară atingere.

∵

Când veni vremea să plece acasă, o podidi plânsul.

— Oh, Cupe, nu plânge, o rugă Clen, ceea ce o făcu să plângă şi mai tare. Vino şi mâine, îi spuse el.

— *Nu pot*! răspunse Dabney.

— Doar cinci minute, insistă el. Te rog.

∵

A doua zi, Dabney se trecu în registru la amiază, invocând drept motiv *probleme personale/prânz.*

— Iar treburi? o întrebă cu subînţeles Nina.

Dabney o privi cu asprime.

— Cred că n-ar trebui să te treci în registru când pleci, îşi dădu cu părerea Nina. Pleacă pur şi simplu. Vaughan n-a mai verificat registrul de ani de zile.

Dabney îi era recunoscătoare Ninei pentru îngăduinţa ei şi pentru bunăvoinţa cu care accepta să-i fie complice, dar însemnarea în registru

devenise o regulă la Cameră, şi Dabney nu avea puterea s-o încalce. Avea să-şi continue legătura amoroasă în timpul orelor de program, dar semnându-se în registru – adică agăţându-se cu toată forţa de ultima fărâmă de integritate rămasă în fiinţa ei.

∵

Cele „cinci minute” deveniră o după-amiază întreagă petrecută la piscină. Clen pregăti margarita cu pepene galben şi plutiră în piscină pe saltele pneumatice. Clen rămăsese un bun înotător, în ciuda infirmităţii suferite, se mişca prin apă cu forţă şi siguranţă. Dabney îl privea uimită.

— Pun pariu că ţi-ai închipuit că înot în cerc, aşa-i? râse el.

Apa îl făcuse să-şi regăsească firea glumeaţă. Se stropiră, se băgară unul pe celălalt cu capul în apă, apoi îşi turnară alte băuturi, comportându-se la fel ca adolescenţii de odinioară.

De fiecare dată când îşi propunea să se ridice şi să plece, Dabney găsea câte un motiv să mai rămână.

— Nu pot să cred că am să ratez reuniunea, zise ea. În paisprezece ani, n-am lipsit o dată.

— Am să comand pizza, cartofi prăjiţi şi aripioare, o anunţă el.

— Nu pot mânca pizza. Am renunţat la gluten.

— E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, râse el.

Avea dreptate. Indiferent ce se întâmpla cu ea, nu era vorba de alergie la gluten.

— Eşti prea slabă, remarcă el.

— Am patruzeci şi opt de kilograme, ca în clasa a opta, spuse ea.

— Doamne, Cupe! exclamă el.

Bolnavă de dragoste, se gândi ea. Nu-şi îngăduise încă să trăiască un sentiment de vinovăţie şi se temea că, atunci când acest sentiment îşi va face apariţia, ea pur şi simplu va dispărea. Box era la Londra. Locuia într-un apartament la hotelul Connaught, şi viaţa lui cotidiană presupunea o limuzină Bentley cu şofer, care făcea naveta între hotel şi Facultatea de Economie sau îl ducea la restaurantele Gordon Ramsay şi la Nobu. Elementele din peisajul lui erau Big Ben, Catedrala St. Paul, Galeria Naţională, Covent Garden, Podul Londrei şi Tamisa. Dabney putea rosti denumirile acestor repere, însă nu avea nici cea mai vagă idee cum arăta viaţa lui acolo, la fel cum nici el nu avea habar cum arăta viaţa ei acum.

Când se va înapoia, va trebui să-i spună.

∵

Luară cina în pat, şi Dabney bău o bere, ceea ce nu mai făcuse din vara anului 1987. Mânca gemând şi oftând de plăcere, întindea cu degetele fâşii de brânză din pizza şi le lăsa să-i cadă în gură. Sugea sosul de pe oscioarele

de pui, înmuia cartofii fierbinţi în ketchup, în maioneză şi muştar, iar şi iar. Niciodată n-ar fi mâncat aşa în faţa lui Box, dar în prezenţa lui Clen se simţea complet în largul ei.

Probabil tot din acest motiv, presupunea ea, deschisese şi discuţia:

— Sunt îngrijorată pentru Agnes.

Numele *Agnes,* deşi rostit pe un ton firesc, păru să golească de aer întreaga încăpere.

Dabney se încordă.

— Iartă-mă, zise ea, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

— Nu, nu, protestă Clen. Te rog. Te rog, spune-mi. Ce s-a întâmplat?

— E logodită, îl anunţă Dabney.

Clen tuşi.

— Agnes se mărită?

— Da, răspunse Dabney. Vorbea aproape în şoaptă. Aşa simţea nevoia, din pricina orei târzii, a întunericului şi a subiectului delicat. Cu un tip pe nume CJ Pippin. E impresar sportiv la New York.

— Dar Agnes şi acest CJ, impresar sportiv la New York... fac o pereche perfectă?

— Nu.

— Serios? Clen deveni brusc atent. Era interesat de poveste. Şi tu îngădui să se întâmple asta, Cupe?

Dabney râse.

— Dacă îngădui? Întrebarea ta denotă cât de puţine ştii despre ce înseamnă să fii părinte.

— Ai dreptate, încuviinţă el. Ce ştiu eu despre copii ar încăpea pe buricul degetului mare, ba încă ar rămâne loc să scriu şi Tatăl Nostru.

— Trebuie să plec, se hotărî Dabney.

Durerea trecutului lor comun, consumat cu mai bine de un sfert de secol în urmă, era imposibil de descris.

∵

Se ridică pe vârfuri ca să-şi ia rămas-bun de la el.

— A trecut mult de când n-am mai avut parte de aşa o zi, zise ea. Îţi mulţumesc.

— Dabney?

— Da?

— Vreau s-o cunosc, spuse el.

— Pe cine? se miră ea, după care exprimă un refuz tăios: Nu.

— Dabney?

— Nu.

Îi întoarse spatele şi porni spre maşină, clătinând din cap.

∵

Tot drumul spre casă, își repetă în gând: *Agnes, Agnes, Agnes.*

Și tu îngădui să se întâmple asta, Cupe?

∵

Câteva zile mai târziu, Dabney o auzi pe Agnes vorbind la telefon cu CJ. Nu avusese intenția să tragă cu urechea, dar din momentul în care îi ajunseră la urechi vorbele ei, nu se mai putu clinti din loc.

— Nu înțeleg care-i problema dacă stai *aici,* spunea Agnes... Mama te *place...* Sigur că *da...* Nu mai insista, CJ... nu, nu vin la New York... e vară, aici mă simt acasă... nu vreau, CJ... da, dragule, *bineînțeles* că te iubesc... și eu ți-aș putea spune același lucru... bine, iubitule, iartă-mă, am spus *iartă-mă.* Lacrimi. CJ, te rog. *Iartă-mă!*

Și tu îngădui să se întâmple asta, Cupe?

Nu, nu îngăduia. Era timpul să intervină.

∵

Primul ei gând fu Dave Patterson, care administra programul Island Adventures. Era un tip șleampăt, genul de întreprinzător care își petrecea timpul în aer liber. Pusese pe roate Island Adventures pornind de la o tabără de zece copii și ajunsese la programul actual, extrem de apreciat, cu o capacitate de două sute de copii. Achiziționase propriul teren și-și construise propriile facilități, inclusiv un zid de cățărat, înalt de peste cincisprezece metri. Numai că Dave locuia în Nantucket tot timpul anului – la fel ca Dabney, nici el n-ar fi părăsit în ruptul capului insula (încă un motiv pentru care Dabney îl plăcea foarte mult) – și, oricât de mult o durea să recunoască, totuși Dabney n-o vedea pe Agnes locuind tot timpul anului pe insulă.

Dabney mai avea o idee pentru Agnes, și anume Riley Alsopp.

O deranja cumva că Riley făcuse ceea ce era de așteptat, adică îi dăduse întâlnire lui Celerie Truman?

Nu chiar. Dabney auzise toate detaliile chinuitoare ale întâlnirii chiar de la Celerie, care venise la birou cu o jumătate de oră mai devreme, tocmai ca să-i poată povesti lui Dabney. Nu conta că Dabney era șefa ei, nu conta că era și șefa lui Riley, nu conta că, în calitate de directoare, poate n-ar fi agreat ideea unei relații între cei doi asistenți ai ei, nevoiți să fie colegi de birou toată vara. Celerie părea nerăbdătoare, ținea cu tot dinadinsul să-i relateze lui Dabney toată povestea.

Iată ce se întâmplase: Riley intenționase s-o ducă pe Celerie la Great Point în cursul după-amiezii, dar Great Point fusese închis din pricina unor păsări fluierari care-și făcuseră cuib acolo; prin urmare, Riley sugerase să meargă la Smith’s Point – în esență, același lucru: o fâșie de plajă uitată de lume,

numai că situată de cealaltă parte a insulei. Celerie acceptase fără fasoane: sigur, ce naiba, nu fusese niciodată la Smith's Point sau la Great Point. Unul dintre marile ei eşecuri în prima vară petrecută aici fusese acela că nu reuşise să-şi facă un prieten posesor de maşină cu tracţiune integrală. Toţi prietenii lui Celerie conduceau automobile Mini Cooper, aşa că fusese numai la Surfside[30]. Pe drumul dintre Great Point şi Smith's Point, maşina lui Riley rămăsese în pană de benzină. Jeepul era vechi, indicatorul de combustibil îi juca feste. Se găseau în apropiere de Cisco Brewers[31], aşa că deciseseră să-şi petreacă acolo după-amiaza, bând bere, stând la soare şi ascultând muzică *live.*

Deci, toate bune şi frumoase, nu? Ei bine, nu! Celerie băuse prea mult şi prea repede, pe nemâncate. Se pare că singura mâncare servită la berărie era de tip fast-food, iar Celerie, după cum sugera şi numele, era vegetariană. În maşină, avea un sandviş de la restaurantul Something Natural, numai că, până să-şi aducă aminte de el, sandvişul stătuse în soare ore întregi şi era de-a dreptul periculos. Riley propusese să cheme un taxi sau să-l roage pe tatăl lui să vină să-i ia, dar Celerie, care era băută, ţinea morţiş să facă un singur lucru, şi anume să bea şi mai mult. Începuse să se comporte ca o tembelă (cuvânt folosit chiar de ea). Se dusese la solistul formaţiei şi-i sugerase să-l lase pe Riley să cânte. Solistul n-avea niciun interes să-i cedeze microfonul lui Riley, dar Celerie continuase să-l bată la cap. Riley îi spusese solistului să nu-şi facă probleme pentru că el unul nu ţinea să cânte. Celerie începuse să plângă, insistând că Riley voia să cânte, iar după câteva secunde începuse să vomite. Îi fusese atât de rău, încât ţinuse baia de la berărie ocupată timp de două ore. Riley o aşteptase la uşă, întrebând-o tot timpul dacă are nevoie de ajutor, dacă să cheme un taxi sau pe colega ei de cameră.

Când, în sfârşit, Celerie îşi făcuse apariţia, Riley o aştepta cu jeepul pornit. Tatăl lui venise şi-i adusese o canistră de benzină. Riley o condusese pe Celerie acasă şi o însoţise până la uşă. Între timp, se lăsase întunericul, iar colega ei de cameră era la Chicken Box. Celerie reuşise să ajungă în sufragerie, unde se prăbuşise pe preş cu faţa în jos.

Fusese cea mai ruşinoasă experienţă din viaţa ei, ţinuse ea s-o informeze pe Dabney, cu excepţia a ceea a ce păţise în anul al doilea de facultate, întâmplare mult prea umilitoare ca să fie relatată, chiar şi acum.

După toată această păţanie, Riley o sunase a doua zi ca s-o întrebe cum se simte, şi când ea se lansase într-un şir nesfârşit de scuze, el îi spusese: „Te

[30] Punctul cel mai sudic al statului Massachusetts.
[31] Distilerie, vinărie şi fabrică de bere din Nantucket.

rog să nu-ţi faci griji, i se poate întâmpla oricui, e vina mea că am uitat de sandvişuri, poate ieşim împreună cu altă ocazie”.

Celerie se uitase rugător la Dabney şi o întrebase: „Crezi că o să mă mai invite altă dată?”

Dabney îşi dăduse seama că i se cerea părerea în calitate de peţitor. *Se vede treaba că sunt bolnavă,* îşi spusese ea. Radarul pentru asemenea încercări de manipulare încetase să-i mai funcţioneze.

Îi zâmbise lui Celerie:

— Nu se ştie niciodată.

Bineînţeles însă că Dabney ştia: Riley făcuse doar un gest de politeţe. Era bine-crescut. Băiatul avea nevoie de cineva cu câţiva ani mai mare. Celerie abia dacă împlinise douăzeci şi doi de ani.

Riley avea nevoie de Agnes.

Şi poate nu atât de mult pe cât avea Agnes nevoie de el.

∵

Şi, în timp ce se ocupa de Agnes, de ce nu s-ar fi ocupat şi de Nina?

Dabney mai încercase o dată să intervină în viaţa amoroasă a Ninei, când o sfătuise să nu se mărite cu George Mobley. Nina n-o ascultase, şi Dabney nu o blamase pentru asta. Dabney aşteptase prea mult până să-i vorbească deschis, şi între timp relaţia avansase prea mult ca să mai fie destrămată. La fel ca un bolovan rostogolit pe panta unui deal. Nina rămăsese înglodată în datorii, dar şi cu cinci copii reuşiţi şi talentaţi. În cei cinci ani de la divorţul ei, Nina nu fusese nici măcar la o întâlnire cu un bărbat. Îi spunea lui Dabney că e prea obosită, prea ocupată şi prea dezamăgită.

Numele care tot apărea în viaţa Ninei era Jack Copper. Lui Dabney i se întipărise în memorie conversaţia în care îi povestise Ninei despre întoarcerea lui Clen, prilej cu care Nina îi mărturisise că fusese la un pas de a începe o relaţie cu Jack. Jack Copper era burlac, aşa fusese dintotdeauna, şi era un bărbat vânjos, mereu ars de soare, aspru şi pragmatic. Avea un accent caracteristic zonei de sud a oraşului Boston, care-l scotea din minţi pe Box, dar pe care Dabney îl adora. *Arararar, wicked pissah*[32]*, I gotta stop smokin’, arararar, kinda tough when you live at the bah*[33]*.* Jack Copper închiria o barcă de pescuit pe care o ţinea la bordul vasului său *Whaler,* lung de treisprezece metri. Întotdeauna prindea peşte, ceea ce atrăgea o mulţime de clienţi bogaţi. Obişnuia să bea bere la Clubul Pescarilor, să joace darts la Chicken Box şi conducea o camionetă Chevy. Întotdeauna îi vorbea lui Dabney despre automobilul ei Impala şi visa şi el să aibă o Corvette Stingray

---

[32] Expresie argotică de sarcasm din zona New England, cu sensul „nemaipomenit“.

[33] Traducere aproximativă: „Grozav, n-am ce zice, tre’ să mă las de fumat, numa’ că-i cam greu când îţi duci traiul la bar.“

cu două geamuri pe spate şi numere asortate albastre. Jack Copper nu era o alegere rea. Poate că Dabney nu s-ar fi gândit la Jack, dar reţinuse faptul că Nina regreta că renunţase la el.

Dabney formă numărul firmei de ambarcaţiuni Eleanor Sea Fishing Charters. Denumirea „Eleanor Sea" provenea de la numele mamei lui Jack, Eleanor C., care ţinuse cândva o pensiune pe India Street.

Dabney se aşteptase să fie nevoită să lase un mesaj pe robotul telefonic. Tipii ca Jack nu răspundeau niciodată la telefonul din birou, mai ales vara. Rămase uimită când Jack ridică receptorul.

— Copper la telefon.

— Bună, Jack, îl salută Dabney. Sunt Dabney Kimball!

Dabney îl informă pe Jack că era câştigător la tombola organizată la reuniunea de socializare şi că premiul consta într-un cupon de o sută de dolari la magazinul de băuturi Hatchs. Îi propuse astfel să vină să-l ridice de la biroul ei în cursul după-amiezii.

Ştia că Jack nu va renunţa la bere gratis.

— La naiba, sigur că vin! răspunse Jack. La trei sunt acolo.

∵

Dabney fu încântată când Nina îşi făcu apariţia la birou într-o rochie strânsă pe corp, roşie, cu o croială îndrăzneaţă, care-i punea în evidenţă decolteul. Rareori Nina se îmbrăca aşa. De parcă ar fi ştiut.

La două şi jumătate, Dabney îi spuse:

— E cam târziu, mă duc să mănânc ceva de prânz. Mă întorc cam într-o oră.

Se trecu în registrul de învoiri.

— Nu ştiu de ce mai faci asta, comentă Nina.

— Pentru că sunt o bomboană de fată.

— Păi, chiar erai cândva. Nu ştiu dac-aş mai putea să folosesc şi acum acest cuvânt.

— Cred că va trece pe aici Jack Copper ca să ia ceva, zise Dabney, punând un plic pe biroul Ninei.

— Ce-i asta? întrebă Nina.

— Un cupon pentru Hatchs. L-a câştigat la tombolă la ultima reuniune.

— Nu-i adevărat, o contrazise Nina. Câştigătorul a fost Hal Allen. O privi pieziş pe Dabney. Tu nici *măcar* n-ai fost la reuniune.

— Tu dă-i plicul lui Jack, repetă Dabney. Vine să-l ia la ora trei.

— Dabney, ce e-n capul tău? o întrebă Nina.

Dabney, deja la jumătatea scărilor, se prefăcu că n-o aude.

∵

Când se înapoie, o oră mai târziu (după ce trecuse pe la casa din Polpis Road să petreacă „cinci minute” cu Clen), biroul era învăluit într-o ceaţă verzuie. Dabney se năpusti în sus pe scări, înspăimântată de parcă ar fi dat foc clădirii.

Încăperea de la intrare, unde îşi aveau biroul Dabney şi Nina, era învăluită în ceaţa aceea verzuie, numai că Nina nu era la locul ei. Dabney băgă capul în biroul din spate. Celerie şi Riley vorbeau amândoi la telefon, sporovăind veseli, fără să-şi dea seama de dezastrul atmosferic de dincolo de uşă. Desigur, îşi aminti Dabney, *cei doi* nu aveau cum să observe ceaţa. Numai ea o putea vedea.

Făcu semn cu mâna, până când Celerie îşi rugă interlocutorul să aştepte câteva clipe.

— Da, şefa? zise fata.

— Unde-i Nina? întrebă Dabney. Nu-i în birou.

Celerie ridică din umeri.

— Era aici acum un minut, stătea de vorbă cu un tip cu cozoroc alb.

Dabney se înapoie în primul birou, dând din mâini energic ca să împrăştie ceaţa verzuie şi deasă, şi se uită în registru. Nina nu se trecuse la învoiri, numai că ea nu era atât de scrupuloasă ca Dabney. Poate ieşise la o cafea sau la un pahar cu Jack.

Deodată, i se păru că aude zgomot în sala de şedinţe. Spera să fie doar o închipuire. Totuşi, trebuia să verifice. Dacă nu era nimeni nici în sala de şedinţe, va da o fugă în josul străzii, până la Clubul Pescarilor.

Deschise uşa sălii de şedinţe şi dădu cu ochii de Jack Copper şi de Nina, înlănţuiţi, sărutându-se cu pasiune, sprijiniţi de masa unde se ţineau şedinţele de consiliu. Ceaţa verzuie era atât de densă încât Dabney abia îi desluşea pe cei doi amorezi, dar îşi dădu seama că erau puşi pe fapte mari.

— Hei, voi de acolo! îi salută ea veselă.

Cei doi se desprinseră imediat unul de altul şi atmosfera se limpezi suficient de mult încât Dabney să observe dezamăgirea de pe chipul Ninei.

— Nina, trebuie să vorbesc cu tine o clipă, spuse Dabney. Iar tu, Jack, poţi să pleci. Ţi-ai luat lucrul pentru care ai venit, da?

Jack trase în jos de poalele cămăşii şi-şi potrivi cozorocul.

— Mmm... mda, mormăi el. Mai vorbim.

Şi ieşi în grabă din sala de şedinţe. Dabney aşteptă până când îi auzi paşii pe scări, apoi închise uşa. Ceaţa se risipi cu repeziciune.

— Doamne, ce ruşine mi-e! zise Nina. Mă simt de parc-aş avea din nou şaisprezece ani, şi tu ai fi maică-mea. De ce n-ai *bătut* la uşă?

— N-am ştiut unde eşti, răspunse Dabney. Eram îngrijorată.

— Îngrijorată pentru ce? exclamă Nina. Nu făceam altceva decât să ne sărutăm. Doar d*e-asta* l-ai chemat, nu? De-asta ai dat o sută de dolari din banii tăi pentru alt bilet la tombolă, așa-i? De-asta l-ai chemat la trei și-ai plecat strategic la două și jumătate, nu?

— Așa e, spuse Dabney. Îmi pare rău.

— Nu, *mie* îmi pare rău, replică Nina.

Privi afară pe fereastră către Main Street și la silueta lui Jack Copper, care se îndepărta grăbit.

— Acum gata, e clar. N-o să mai pună în veci piciorul aici. Dacă o să vreau să-l văd, va trebui să merg să-l caut. Mersi, n-am ce zice.

— De fapt, ți-am făcut un serviciu, explică Dabney.

— Un serviciu? exclamă Nina. *Tu* poți să pleci și să te distrezi. De când a plecat Box la Londra, te-ai văzut cu Clen practic în fiecare zi. Și am suflat eu vreo vorbă despre asta? Nu! Pentru că ești cea mai bună prietenă a mea și vreau să fii fericită. Numai că tu n-ai aceleași sentimente față de mine.

— Ba da, o contrazise Dabney.

— Ba nu! se răsti Nina. Ai aranjat întâlnirea asta doar ca să mă faci să sufăr.

— Când am ajuns la birou, am văzut fumul verde, îi explică Dabney. La fel cum a fost și cu George! Jack Copper nu-i pentru tine, Nina.

— Puțin îmi pasă dacă e sau nu! Nina deja ridicase tonul. Tot ce-mi doresc e un bărbat care să-mi acorde atenție! Nu vreau decât să mă distrez! Nu există și vreo categorie de mijloc? Ceva gen galben, fericire de moment? Sau un albastru liniștit? Sau un roșu intens?

— Nu, răspunse Dabney. Nu așa funcționează lucrurile.

— Ei, atunci foarte rău, replică Nina.

— Eu vreau să găsești un om deosebit, spuse Dabney. Omul potrivit pentru tine. Cineva cu care să rămâi pentru tot restul vieții.

— Dar mie nu-mi trebuie cineva pentru toată viața! Mie îmi trebuie cineva pentru *ziua de azi*! Și tu l-ai alungat!

— Ba vrei pe cineva pentru toată viața, zise Dabney. Știu bine că vrei. Ochii i se umplură de lacrimi. Și dacă tu nu vrei, eu vreau asta pentru tine.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Fusese convinsă că Jack Copper era omul potrivit, dar nu, fusese o alegere greșită. Instinctul ei dăduse greș.

Nina îi întinse un șervețel lui Dabney.

— Dabney, ce-i cu tine? o întrebă ea.

Dabney nu știa nici ea prea bine.

Agnes

Însoţea un grup de zece biciclişti spre lacul Quidnet. Şase băieţi şi patru fete, toţi foarte rezistenţi, în afară de un puşti pe nume Dalton, din New York (Park Avenue, între străzile Sixty-Ninth şi Seventieth), care mergea la colegiu. Dalton avea buzele îngrozitor de crăpate, şi unul dintre motivele pentru care rămânea mereu în urmă, ţinând grupul pe loc, era că se oprea la fiecare trei-patru minute ca să-şi dea cu unguent. Buzele crăpate şi casca de biciclist – Agnes observase că era marca cea mai scumpă de pe piaţă – care era prea mare pentru el şi-i cădea tot timpul pe ochi. Din pricina căştii cu pricina, fusese la un pas de a se ciocni de fetele care pedalau în faţa lui.

Lui Agnes nu-i venea deloc să recunoască, dar nu-i prea plăcea de Dalton. Ceva mai devreme, se răstise la el, spunându-i că ori ţinea pasul cu ceilalţi, ori va fi trimis cu grupul copiilor de nouă ani. Nu fusese prea frumos din partea ei. În realitate, nu era supărată pe Dalton – atâta doar că o călca pe nervi –, ci pe CJ. Acesta anulase vizita de la sfârşit de săptămână. Nu îi ieşise pasienţa cu apartamentul de la White Clephant, şi acesta se pare că fusese pretextul invocat de el de a nu mai veni.

— Nu văd de ce nu poţi să stai în casa noastră, insistase Agnes. Box e la Londra, iar mama e tot timpul plecată.

— N-o să mă simt comod, răspunsese CJ. Nici în largul meu. Iar dacă e vorba să petrec timp cu tine, aş vrea să am parte şi de confort, şi de relaxare.

Incomodat şi stingherit din pricina lui Dabney, se gândise Agnes. Dacă Dabney ar fi fost la Londra, CJ ar fi venit.

— Aş vrea să vii tu la New York weekendul ăsta, îi ceruse el.

— Nu, refuzase ea. Nu pot.

— De ce?

Agnes se străduise să scornească un motiv. *Putea* merge la New York, numai că nu voia. Oricum, CJ urma să încingă telefonul tot weekendul, negociind interminabila afacere cu Bantam Killjoy. BK fusese selecţionat pentru echipa Jaguars, dar nu-i plăcea acolo, voia să meargă undeva în Vest. CJ încerca să-l aducă în Kansas City sau la San Diego. Cel puţin, asta îşi închipuia Agnes că se întâmplă. Cumva, rămăsese în urmă cu noutăţile.

— Sunt în *Nantucket,* CJ, subliniase ea. Vreau să merg la plajă. Să mă bucur de vară.

— Ne putem bucura de vară şi în oraş, insistase el. Ne putem plimba în Central Park, putem sta cu picioarele în fântână. Putem merge la un meci cu Yanks. Putem face rezervare la oricare restaurant din oraş. Vrei să iau o masă la Le Bernadin? Sau la Minetta Tavern?

— Mmm... ezitase ea. Poate weekendul viitor.
— Sună de parcă nici n-ai vrea să dai ochii cu mine, îi reproşă CJ.
— Ba vreau, îl contrazisese Agnes.
După aceea, îl potopi cu o ploaie de scuze pentru discuţia purtată în contradictoriu.

∵

La ieşirea spre Quidnet Road, Agnes, adună grupul în jurul ei. Câţiva copii erau foarte simpatici – Archie, Samantha, Bronwyn, Jamey (băiat) şi Jamie (fată). Toţi erau transpiraţi şi fripţi de sete, apă mai aveau doar cât le rămăsese pe fundul sticlelor. Puştii abia aşteptau să înoate şi să mănânce de prânz.
Agnes le dădu ultimele instrucţiuni – o luaţi uşor la stânga pe Quidnet Road, mergeţi opt sute de metri până la lac, puneţi lacătul la biciclete, nu vă depărtaţi de grup, nimeni nu intră în apă până nu dau eu semnal cu fluierul –, după care toţi aşteptară să-şi facă apariţia Dalton. Rămăsese în urmă cu vreo patruzeci de metri, ca să-şi dea cu unguent.
În aceeaşi clipă, lui Agnes îi atrase atenţia automobilul Impala al mamei sale, care rula în viteză pe Polpis Road. Mama ei era la volan, cu ochelarii de soare la ochi, şi cânta. Lui Agnes îi ajunseră la urechi frânturi din melodia „Hang Fire” a formaţiei Rolling Stones.
Agnes îi făcu cu mâna, strigând după ea. Dar maşina trecu pe lângă ea. Dabney era prea concentrată asupra destinaţiei sale ca să-şi observe unicul copil.
Unde se ducea? Agnes nu reuşi s-o urmărească cu privirea.
Puştii priveau nedumeriţi.
— Era mama ta? întrebă Samantha. Adică, mama ta, pe bune?
Agnes îşi dădu seama că, în ochii lor, probabil părea prea bătrână ca să aibă o mamă.
— Era maşina ei? vru să ştie Archie. Un Chevrolet Impala din 1967?
În fiecare grup exista şi câte un împătimit de maşini. Agnes încuviinţă din cap.
— Da, era mama mea. Mama mea pe bune. Şi da, e maşina ei.
— Tre’ să ai o mamă foarte *mişto*! comentă Archie.

∵

În aceeaşi seară, la cină, Agnes aşteptă până când Dabney îşi termină primul pahar cu vin şi şi-l turnă pe al doilea. Abia atunci îi adresă întrebarea. Şi de data asta, maică-sa părea să fi stat la soare. Pistruii de pe obrajii ei se accentuaseră.
— Te-am văzut azi pe Polpis Road, zise Agnes. Lângă intersecţia cu Quidnet. Mergeam la camping cu copiii. Unde te duceai?

Dabney mâncă din somonul la grătar cu sos de mărar făcut în casă şi pe chipul ei se aşternu o expresie de extaz. Agnes trebuia să recunoască. Mama ei gătea dumnezeieşte. De când se întorsese acasă, Agnes se îngrăşase trei kilograme.

— În vara dintre ultimul meu an de liceu şi primul an de colegiu am făcut pană de cauciuc pe Main Street. Îşi şterse buzele şi sorbi din vin. Eram cu Nova. Am intrat în bordura de granit de la magazinul Murray's Toggery. Nici nu m-am dat bine jos din maşină să văd ce se întâmplase, că a apărut o maşină de poliţie. Era bunicul! zâmbi ea.

— Oh! exclamă Agnes.

— Ce şanse erau ca propriul meu tată să se nimerească în zonă fix când mi s-a spart mie cauciucul? Am fost fericită să-l văd, chiar dacă m-a pus să schimb eu însămi roata. Ţi-aduci aminte cum era bunicul tău.

— Mamă, insistă Agnes. Unde te duceai azi?

— Mi-a venit în minte întâmplarea asta, fiindcă e teribil de ciudat să te întâlneşti cu părinţii tăi sau cu copiii taman când ieşi în oraş să faci şi altceva. Când îţi trăieşti viaţa.

— Mamă...

Dabney luă cu degetele o tulpină de sparanghel şi începu să-l ronţăie.

— Am luat masa la clubul Sankaty Beach, răspunse ea.

— Zău? se arătă Agnes circumspectă.

Ceva nu era în regulă. Lui Dabney nu-i plăcea să meargă la clubul Sankaty Beach, fiindcă mama ei, Patty Benson, fusese membră a clubului, aşa că Dabney decisese că era un loc blestemat.

— Parcă nu erai de acord să mănânci acolo.

— Ei bine, răspunse Dabney, azi am mâncat.

Nina Mobley

Dabney nu era în birou când Marcus Cobb veni să se înscrie în registru la Cameră. Marcus Cobb era de fapt doctorul Marcus Cobb, medic oftalmolog, care-şi deschisese cabinet pe Old South Road.

Un doctor de ochi adevărat! îşi zise Nina.

Medicul era un bărbat cu statură medie, ras în cap, îmbrăcat la cămaşă şi cravată. Ninei îi plăcea să vadă un bărbat în cămaşă şi cravată, probabil fiindcă crescuse în Nantucket, unde nimeni nu purta cămaşă şi cravată, cu excepţia directorului liceului şi a agenţilor de asigurări de peste drum.

— Ştiţi, mi-ar trebui nişte ochelari. De ani de zile văd ca prin ceaţă.

Doctorul Cobb izbucni în râs. Crezuse că Nina face glume.

Perechea numărul 17: Genevieve Martine şi Brian Lefebvre, căsătoriţi de douăzeci şi unu de ani şi având cinci fete

Genevieve: Când am întâlnit-o prima oară pe Dabney, aveam douăzeci şi unu de ani, iar ea şaptesprezece. Lucram împreună la Nantucket Cotton, un magazin de tricouri, cel mai căutat din toată insula. Eu veneam din Canada, tocmai absolvisem McGill cu o diplomă inutilă în limba şi literatura franceză. Ajunsesem în Nantucket, fiindcă întâmplarea făcuse să mă îndrăgostesc de soţul verişoarei mele. Proveneam dintr-o familie catolică numeroasă, şi mama, care era de-a dreptul *verklempt*[34] faţă de mine, îmi ceruse să plec din ţară şi să mă rog la Domnul să mă ierte.

Am acceptat prima slujbă care mi s-a oferit. Magazinul de tricouri avea nevoie disperată de personal. Dabney, deşi cu patru ani mai tânără, încă adolescentă, era şefa mea. Proprietarul, un tip pe nume Ed Law, mi-a spus că trebuia să fac ce-mi spune Dabney şi să urmez toate instrucţiunile ei. Era cea mai bună angajată pe care o avusese vreodată, declarase el.

Dabney era o fată frumuşică – purta mereu blugi, pantofi fără toc, un şirag lung de perle, cum porţi numai la operă, şi bentiţă, iar când era de serviciu, purta un tricou roz având pe piept inscripţia NĂSCUT ÎN NANTUCKET cu litere bleumarin. Ed Law îi făcuse tricoul la comandă, mi-a povestit ea. Iar eu mi-am zis: *Mamă, ce tip de treabă e acest Ed Law.*

Dabney a fost cea care mi-a relatat că Nantucket Cotton era cel mai mare magazin de vânzare cu amănuntul din întreaga insulă, cu o cifră de vânzări mai mare chiar şi decât cea a galeriilor şi a magazinelor de bijuterii. Toţi cei care veneau în Nantucket voiau să cumpere o amintire, explicase Dabney. Un tricou nu cântărea mult, nu costa o avere şi era un obiect practic. Ed Law fusese prima persoană de pe insulă care mersese dincolo de simplul nume al insulei. Crease un tricou care satiriza primul vers al unui celebru *limerick* licenţios. Tricoul era inscripţionat: EU SUNT BĂRBATUL DIN NANTUCKET

Am vândut mii de bucăţi.

Curând, am aflat despre Dabney că era nu doar un şef foarte priceput – organizată şi corectă în privinţa programului de lucru, atentă cu registrul de casă şi cu „banca”, un exemplu demn de urmat pentru dăruirea cu care muncea (în viaţa mea n-am întâlnit pe cineva să împăturească un tricou mai bine decât ea, plus că le aşeza în ordinea crescătoare a mărimii, ceea ce Ed Law nu ne impunea, dar aşa-i plăcea lui Dabney să facă treabă) –, dar şi o

[34] Intransigentă, intolerantă.

adevărată maestră când venea vorba să servească clienţii. Stătea de vorbă cu toţi, îi întreba de unde sunt şi unde locuiesc. Avea cunoştinţe enciclopedice despre insulă şi întotdeauna le recomanda turiştilor restaurante sau locuri mai puţin cunoscute pentru plimbări cu bicicleta ori pentru picnicuri. Oamenilor le plăcea grozav! Majoritatea cumpărau mai multe tricouri decât avuseseră iniţial de gând, şi asta graţie lui Dabney. Ed Law venise cu ideea de a vinde hărţi turistice cu trei dolari bucata, Dabney urmând să le personalizeze, în funcţie de dorinţele şi intenţiile fiecărui turist.

— Ar trebui să lucrezi la Camera de Comerţ, i-am spus eu.

Ea mi-a zâmbit larg.

— Ai dreptate! mi-a spus. Chiar c-ar trebui!

— Dar ce s-ar face Ed Law în cazul ăsta? am întrebat eu.

Am izbucnit amândouă în râs.

∵

Dabney avea un iubit pe nume Clendenin Hughes, care o aştepta de fiecare dată când ieşea din tură. Stătea pe banca de la intrarea în magazin şi citea până când Dabney termina programul. Pe urmă, o lua de mână şi plecau împreună.

∵

Am lucrat cu Dabney trei veri, până la nefericita mea relaţie amoroasă cu Ed Law. Tocmai primisem iertare pentru tărăşenia cu soţul verişoarei mele când am luat totul de la capăt. După ce am plecat de la Nantucket Cotton, am muncit ca chelneriţă la Atlantic Café, după care am decis să-mi iau o „slujbă adevărata”. Aşa am fost angajată ca secretară de Ted Field, care la vremea aia era nou-venit pe insulă, ceea ce mă făcea să mă simt o veterană.

Între timp, am continuat să am relaţii cu bărbaţi însuraţi, în ciuda eforturilor mele susţinute de a-i evita. Nu eu eram de vină, ci ei. Mă minţeau. Ed Law insistase că era divorţat – ceea ce nu era câtuşi de puţin adevărat. Când Dabney era pe cale să îşi finalizeze studiile la Harvard, eu mă întâlneam cu Peter Pompierul, despre care am aflat ulterior că avea... o nevastă şi doi copii în Billerica, Massachusetts. Iar când am aflat că Dabney rămăsese însărcinată, tocmai rupsesem relaţia cu Greg, un pilot din Bermude. Însurat.

Mi-aş fi putut cere iertare de dimineaţa până seara, dar la ce bun? Era ca un blestem, sau ca un fel de boală pe care o purtam în mine.

Am văzut-o pe Dabney la băcănie – la mijlocul lui februarie, în toiul nopţii – cu burta la gură. Am icnit, şocată. Dabney Kimball, care se ocupase de registrul de încasări: gravidă, imensă, cu burta ca un balon.

Cumpăra îngheţată de ciocolată. A ridicat privirea şi m-a văzut, dar nu mi-a zâmbit.

— Oh, bună, Genevieve, m-a salutat ea.

M-a năpădit un val de afecţiune pentru ea. Dabney era aproape singura care-mi pronunţa numele corect, din patru silabe. gene-vie-eve.

— Ce-i cu tine? am întrebat. E copilul tău... cu Clen?

Ea m-a privit cu nişte ochi complet inexpresivi.

— Nu, mi-a răspuns.

Şi s-a îndepărtat.

∵

Ei bine, nu poţi fi recepţionistă la cabinetul unui medic fără să auzi toate bârfele: da, era copilul lui Clendenin, nu, nu era copilul lui Clendenin, era al cuiva venit pe insulă în timpul verii, ba nu, nu era nici al unui turist sezonier, până la urmă era al lui Clendenin. Probabil, posibil al lui Clendenin, nimeni nu ştia exact, iar Clendenin era plecat de pe insulă ca reporter în Sudan.

Când s-a născut copilul, am ştiut numele şi greutatea fetiţei la mai puţin de o oră: Agnes Bernadette, 2,30 kilograme, 46, 48 centimetri. Dar niciun anunţ în ziar.

Atunci m-am întrebat: *Cum se poate ca fata cea mai drăguţă, mai deşteaptă şi mai veşnic tânără pe care am cunoscut-o vreodată să ajungă în situaţia asta?*

Drept cadou, am comandat o cămăşuţă mititică, roz, cu inscripţia NĂSCUTĂ ÎN NANTUCKET, brodată cu litere bleumarin. Mi-am zis că era un dar extrem de inspirat. Dabney mi-a trimis câteva cuvinte pe o foaie cu monograma ei: „Mi-a plăcut grozav tricoul... atâtea amintiri frumoase... îţi mulţumesc că te-ai gândit la noi”. De atunci n-am mai văzut-o şi nici n-am mai avut vreo veste de la ea multă vreme. Pe atunci, Ted Field nu era medicul ei.

∵

După vreo câţiva ani, am primit o invitaţie la nunta lui Dabney. Urma să se mărite cu un profesor de economie de la Harvard! M-am bucurat nespus pentru ea, chiar dacă mă rodea puţin invidia. Ardeam de dorinţa de a cunoaşte şi eu omul potrivit – necăsătorit – ca să mărit cu el.

Dabney şi Box s-au căsătorit la Biserica Catolică, iar petrecerea de nuntă a avut loc în curtea din spate a casei bunicii lui Dabney de pe North Liberty. A fost o nuntă exact cum te-ai fi aşteptat să aibă Dabney – cu o mulţime de trandafiri, cocktailuri cu şampanie, apetitive gustoase, un cvartet de coarde care cânta Vivaldi, iar Dabney arăta superb într-o rochie crem de dantelă. A făcut fotografii cu toată lumea, chiar şi cu angajaţii de la firma de catering care aduseseră mâncarea şi cu băieţii de la parcare. Agnes purta o rochiţă roz, în ton cu trandafirii, şi mi-am spus: *Acesta e finalul potrivit pentru o fiinţă magnifică precum Dabney.*

Chiar înainte să ne așezăm la masă, Dabney m-a prins de braț.
— Te pun la altă masă, mi-a zis.
— Poftim? am exclamat eu.
Pe cartonașul meu era scris „Masa Indigo”, dar Dabney mi l-a smuls din mână.
— N-am fost o prietenă prea bună sau prea grijulie în ultimii ani, mi-a spus ea. Știu asta foarte bine. Dar am de gând să mă revanșez chiar acum. Hai cu mine. Vreau să stai la Masa Roz.
Masa Roz era în față, chiar lângă ringul de dans unde în curând avea să cânte orchestra. Am avut senzația că sunt în avion și cineva mă împinge spre clasa întâi sau către un hotel unde mi se dăduse un apartament cu vedere spre ocean. Speram că Dabney nu mă mută doar fiindcă se simțea vinovată că neglijase relația de prietenie cu mine. La magazin ne distraserăm pe cinste pe seama „Omului din Nantucket”, dar discutaserăm și subiecte serioase – plecarea mamei sale, relația ei pasională cu Clendenin, rolul meu nedorit de „a cincea roată la căruță”. O iubeam pe Dabney, aveam s-o iubesc întotdeauna, indiferent unde aș fi fost așezată la nunta ei.
Atunci l-am văzut pe Brian. Un tip blond, lat în umeri și cu ochelari cu rame înguste.
— Genevieve, mi s-a adresat Dabney. Ți-l prezint pe Brian Lefebvre, văr de-al treilea cu Box. Tocmai a absolvit dreptul la Harvard și vrea să-și înființeze un cabinet de avocatură pe insulă.
Lefebvre, m-am gândit eu. *E francez. Facultatea de Drept la Harvard. Se mută în Nantucket.*
Am luat loc lângă el și i-am zâmbit. Totul părea de bun augur, dar eram încă circumspectă.
— Mă bucur să te cunosc, Brian, am spus. Eu sunt Genevieve Martine.
Am dat mâna cu el. Era grozav de fâstâcit, ceea ce-l făcea adorabil.
— Vă las să vă cunoașteți, a spus Dabney. Eu trebuie să merg să zâmbesc la aparatul foto.
L-am văzut pe Brian cum întinde mâna și atinge brațul lui Dabney. L-am văzut murmurând cuvântul *mulțumesc* și mi-am făcut de lucru cu șervetul roz din in împăturit în formă de lebădă pe farfuria mea, pe care l-am așezat frumos pe genunchi.
— Deci, Genevieve... a inițiat el dialogul.
Pornise cu dreptul, fiindcă îmi pronunțase numele perfect.
— Cu ce te ocupi aici, pe insulă?
— Sunt secretară-șefă la cabinetul medicului de familie Ted Field.
— Oh! a exclamat el. Și... ești căsătorită?
— Nu, am răspuns. Tu?

El a scuturat energic din cap.

— Nu, mi-a răspuns.

Nu purta verighetă, dar știam din experiență că asta nu însemna nimic.

— Serios? m-am mirat eu.

— Păi... a început el.

Mda, am gândit eu, *acum urmează povestea. E despărțit, divorțul nu s-a pronunțat. E însurat, dar nevastă-sa locuiește în Europa. Mi-a zis că e necăsătorit, fiindcă a fost impresionat de frumusețea mea. Ceea ce vrea de fapt să spună este că-i însurat.*

— Am fost căsătorit, mi-a explicat el. Cu mult timp în urmă. Acum cinci ani. A durat șapte luni, n-am copii. Mă gândesc să-mi dau o a doua șansă.

— A doua șansă, am repetat eu. Ca la golf.

— Exact, a întărit el. Când ai dreptul să repeți o lovitură fără să fii penalizat.

Mi-am îngustat pleoapele, rămânând în continuare sceptică.

— Dar ești divorțat, nu? Divorțat cu acte-n regulă?

— Nu doar divorțat, mi-a răspuns el. Căsătoria a fost anulată. S-a aplecat mult spre mine și mi-a șoptit: Sunt catolic. Anularea căsătoriei a însemnat foarte mult pentru mama mea.

Nu-mi venea să cred.

— Îmi spui adevărul, da?

— Dabney mi-a zis să aduc cu mine actele de divorț ca să ți le arăt. Mi-a zis să aduc actul de anulare semnat de episcop. Am crezut că glumește.

Am râs cu poftă.

— Ți-a zis să aduci actele de divorț?

El mi-a zâmbit și a roșit până-n vârful urechilor. În acel moment, era cel mai adorabil bărbat pe care-l întâlnisem în viața mea.

În clipa următoare, mi-am dat seama ce se întâmpla. Ne aflam la Masa Roz. Roz... desigur!

Box

Primise un e-mail de la Ministerul de Finanțe: președintele și ministrul aveau nevoie de el la Washington. Amânase răspunsul la e-mail aproape douăsprezece ore, timp în care cumpănise ce să facă. Pe urmă, un funcționar dăduse cumva de urma lui la hotelul Connaught și-i lăsase un mesaj la recepție. O fată care abia absolvise universitatea îi înmână lui Box mesajul cu o privire plină de venerație. Pentru ea, scena părea probabil ca ruptă

dintr-un film, dar pentru Box era vorba doar de o veste agasantă. Aruncă mesajul.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, pe mobil îl aştepta un mesaj vocal chiar de la ministru. Preşedintele avea mare nevoie de sfatul lui. Wall Street îl supunea la mari presiuni privind rata dobânzilor şi sancţiunile comerciale din Coreea de Nord. Lucrurile scăpaseră de sub control, dar ar fi putut s-o ia razna şi mai rău, şi „ştim cu toţii ce vrea să lase în urmă preşedintele în materie de deficit”. Şi: „Te rog, Box, ca o favoare personală, ca un serviciu adus ţării tale...”

Box se aşeză pe marginea patului şi răsuflă prelung. Toţi preşedinţii aflaţi la primul mandat îşi făceau griji că nu vor mai fi realeşi. Cei aflaţi la al doilea mandat se preocupau de ceea ce vor lăsa în urmă.

Dabney voise ca el să nu se ducă nici măcar la Londra. Nici nu-şi putea imagina reacţia ei când o va suna s-o întrebe dacă îşi putea prelungi absenţa cu încă o săptămână, fiindcă urma să meargă la Washington.

Dar era vorba de preşedintele Statelor Unite şi de ministrul de finanţe, ba chiar mai mult, era vorba de munca lui. Şi, aşa cum cel puţin unul dintre studenţii lui ţinea să sublinieze în fiecare semestru, majoritatea teoriilor economice nu aveau niciun efect asupra *vieţii* oamenilor. Nu şi de această dată. Dacă Box nu se ducea să rezolve această problemă, se va duce altcineva şi va da totul peste cap.

Formă numărul lui Dabney.

— Bună, iubito, începu el.

Se lansă în argumentaţia pregătită dinainte: ministrul de finanţe, politica economică a ţării, încă o săptămână, regrete. Dar chiar şi cu această călătorie la Washington, se va întoarce la Nantucket înainte de 4 Iulie.

Reacţia lui Dabney îl surprinse.

— Sigur, dragule, cum să nu, dacă ministrul are nevoie de tine, du-te! Mă bucur pentru tine şi sunt mândră de tine. Ce onoare!

Box nu avea cum să nu fie de acord: era o onoare. Îi părea bine că Dabney redevenise cea dintotdeauna, agreabilă şi gata să-i acorde sprijinul. Se arăta mult mai încurajatoare decât se aşteptase Box.

— Mulţumesc, iubito, zise el. Îţi mulţumesc pentru înţelegere.

— Fii serios, răspunse ea.

Tonul lui Dabney era bine dispus, aproape vesel. Probabil se simţea mult mai bine, se gândi el.

Box formă numărul ministrului de finanţe.

Nina îşi făcu apariţia la birou purtând nişte ochelari eleganţi şi anunţă că miercuri seară avea întâlnire cu doctorul Marcus Cobb.

Dabney rămase mută de uimire.

— Cine e doctorul Marcus Cobb? întrebă ea.

Numele îi suna cunoscut, dar nu-şi amintea unde-l mai auzise. Suna ca unul dintre acele nume pe care Oprah le ridicase la rang de celebritate – Doctor Phil, Doctor Oz – dar nici vorbă de aşa ceva.

— Oftalmologul, preciză Nina. S-a înscris la Cameră la începutul săptămânii.

— Adevărat! exclamă Dabney.

Tocmai îi prelucrase cererea cu o zi în urmă. „Îmi *pierd* memoria", se gândi ea.

— M-a invitat în oraş când a venit la birou, îi povesti Nina.

— Serios? se miră Dabney.

Era uimită că auzea despre asta pentru prima oară.

— Şi unde te-a invitat?

— La Galley, la cină, răspunse Nina.

Restaurantul Galley, situat pe plajă, nu doar că era potrivit pentru o primă întâlnire, era cea mai bună alegere.

— Nu pot să cred, spuse Dabney.

— Nu poţi să crezi că cineva ar vrea să mă invite în oraş? întrebă Nina.

— Nu! protestă Dabney. Nu asta am vrut să spun. Nu ştia cum să-i explice Ninei ce simţea. Dacă, într-un târziu, Nina avea să iasă cu un bărbat, Dabney ar fi vrut să fie ea cea care să îi pună în legătură. Ca să se revanşeze pentru dezastrul cu Jack Copper. Când îl cunosc şi eu?

— Nu ştiu, răspunse Nina. Pe chipul ei era o expresie pe care Dabney nu reuşea s-o descifreze. Mă gândesc că poate de data asta o iau mai încet... poate am să păstrez secretul un timp... te-ai supăra dacă nu ţi l-aş prezenta prea curând?

— Îţi promit că n-am să suflu o vorbă, declară Dabney. Ştiu că am făcut-o lată cu Jack, Nina. Aş vrea din tot sufletul să-l cunosc pe doctorul Marcus Cobb, doar să-l văd şi-atât, şi-ţi jur că n-am să scot un cuvânt despre vreo aureolă sau vreun fum. Îţi jur!

— Dabney, vorbi Nina, de data asta nu vreau să intervii în niciun fel. Bine?

— Oh! exclamă Dabney. Bine.

Dabney se strădui să nu se arate ofensată. Cumva ar fi trebuit să se bucure că Nina își luase soarta în mâini. Era și așa extrem de ocupată cu ale ei.

∵

Ea și Clen petrecuseră aproape fiecare după-amiază împreună, fie la piscină, fie pe plajă. Clen prefera piscina. Era mai puțină agitație, vântul nu-i răvășea ziarele, aveau la dispoziție o baie, precum și blenderul pentru margarita. Dabney începea să se obișnuiască cu băuturile la gheață și cu sandvișurile făcute în casă – care mai de care mai gustoase –, aduse la șezlong.

Prefera plaja, fiindcă pentru ea plaja însemna Nantucket și îi reamintea de verile din tinerețe. Odinioară, Clen și Dabney fuseseră Regele și Regina plajei Madequecham. În fiecare duminică, Clen răspundea de butoiașul cu bere, iar Dabney se ocupa de lemnul de foc, de cărbune, de hotdog și de hamburgeri, de pulpele de pui marinate, de chipsuri, de salata de cartofi și de prăjiturile cu cacao. Se încingeau cu tot felul de jocuri. Ascultau Who and The Boss și Van Morrison. *Making love in the green grass behind the stadium with you, my Brown-Eyed Girl*[35].

În acele după-amiezi, purtau conversații lungi și încărcate de sens. Clen îi povestise cum își pierduse brațul într-o împrejurare atât de teribilă și tulburătoare, încât Dabney nici nu suporta să se gândească la ea. Din când în când, întindea mâna și mângâia pielea ciotului de braț, meditând la curajul lui Clen și la câte îndurase.

∵

Se trecea în registru aproape în fiecare zi, cu mențiunea *probleme personale.* Problemele ei personale erau: Plajă. Piscină. Sandvișuri. Conversație. Dragoste.

Dragoste.

— Ia-ți vorbele înapoi. Vreau să te aud cum îți retragi cuvintele, îi spusese Clen.

Ea își pusese palma pe obrazul lui și se uitase în ochii lui în nuanța poienilor verzi și a ceaiului diluat.

— Le retrag.

Nu te iubesc.

— Spune-mi că nu așa simțeai atunci când mi le-ai spus.

— N-am simțit așa atunci când ți le-am spus, repetase ea. Te-am iubit întotdeauna, Bestie, și am să te iubesc toată viața.

---

[35] „Am făcut dragoste cu tine pe iarba din spatele stadionului, fata mea cu ochi căprui" (în limba engleză).

∵

Trăiau o stare de beatitudine, care însă se apropia de sfârşit. Câştigaseră un răgaz de o săptămână, când Box anunţase că pleca la Washington.

— Preşedintele? râsese batjocoritor Clen. Eşti sigură că nu-şi dă prea multă importanţă?

Box avea şi el defecte, ca oricare altul, dar supraaprecierea nu făcea parte dintre ele. În ceea ce o priveşte pe Dabney, ea era recunoscătoare pentru o săptămână în plus de libertate.

Pe de altă parte, Agnes devenea pe zi ce trecea tot mai curioasă. *Unde te duceai azi? Te-am văzut trecând cu maşina pe Polpis Road. De ce n-ai fost la serviciu? Am sunat la birou la ora trei şi mi-au spus că ai plecat. Din nou. Ce se întâmplă, mamă? E ceva ce-ar trebui să-mi spui? Te duci din nou la doctorul Donegal? În cazul ăsta, foarte bine. Nina zice că ieşi în oraş cu treburi. Ce fel de treburi? Ea ştie unde te duci*?

Dabney ardea de dorinţa de a-i spune fiicei ei adevărul.

— De ce nu-i spui? o întreba Clen.

Poate că, dacă ar fi avut o legătură amoroasă cu doctorul Marcus Cobb sau cu vreun tânăr ospătar de la Boardgin House, i-ar fi mărturisit totul fiicei sale. Dar Clendenin Hughes era o bombă nucleară.

La o săptămână după ce Agnes împlinise şaisprezece ani, Dabney începuse s-o înveţe să şofeze în parcarea plajei Surfside. Mergeau acolo seara, după cină, numai ele două, şi Dabney stătea pe scaunul din dreapta şi o învăţa mici trucuri care, după părerea ei, îi puteau fi utile. Foloseau Mustangul lui Dabney, pe care îl cumpărase sub impulsul momentului, după ce automobilul Camaro îi lăsase de tot. Avea Mustangul de numai un an şi jumătate (fusese o greşeală să cumpere un Ford), dar maşina aceea avea mare importanţă pentru ea, fiindcă era locul în care îi spusese lui Agnes adevărul.

Dabney nu-şi mai amintea cu exactitate cuvintele folosite. Cum i-ar fi putut spune?

Scumpa mea, iubito, fata mea... Tata – Box – nu-i tatăl tău bun. Tatăl tău natural este un bărbat pe nume Clendenin Hughes.

Cam aşa ceva.

Acum trăieşte în Asia. A plecat din ţară înainte să aflu că sunt gravidă şi i-a fost imposibil să se întoarcă. Ar fi fost mult mai uşor să mă duc eu la el, dar nu puteam pleca, aşa că l-am rugat să mă lase să te cresc singură. Nu-ţi explic prea bine, iubito, e mult prea complicat.

Clendenin Hughes. Acum locuieşte în Thailanda, aşa cred, sau în Vietnam.

Tot ce-şi mai amintea Dabney erau ţipetele ascuţite, isterice ale lui Agnes, de parcă i-ar fi înfipt o furculiţă în ochi.

Amânase prea mult momentul acestei confesiuni. Doctorul Donegal o sfătuise să-i spună la treisprezece ani. Box îi ceruse să facă asta pe când Agnes avea zece ani.

Dar Dabney era mama lui Agnes, ea hotăra ce trebuia să ştie fiica ei şi când anume.

Dabney voise ca Agnes să nu afle nimic, niciodată.

Ce importanţă avea? Chiar aşa, *ce* conta? Box fusese un tată bun. Fusese alături de Agnes dinainte ca ea să aibă primele amintiri. De ce i-ar fi împuiat capul lui Agnes cu informaţii de care ea nu ar fi avut niciodată nevoie?

Fiindcă acesta era adevărul. Fiindcă era vorba de glasul sângelui. Dabney şi Box minţiseră multă vreme – sau, dacă nu minţiseră, cel puţin ocoliseră adevărul. Agnes întrebase de ce nu seamănă deloc cu Box, iar el îi răspunsese: „Genetica umană are capriciile ei, drăguţa mea”. Agnes o întrebase pe Dabney despre fotografiile din anuarul liceului, în care ea şi Clen apăreau împreună. *El a fost iubitul* tău, mamă? Da, aşa cred. Ce s-a întâmplat cu el? Oh, a plecat de mult.

Agnes nu-şi văzuse niciodată certificatul de naştere. Numele lui Clen nu figura pe acel act. Aceasta fusese dorinţa lui Dabney. Rana sufletească era prea proaspătă, o încercau prea multe emoţii contradictorii. Doctorul Benton, predecesorul lui Ted Field, o asistase la naştere şi avea o bănuială privind paternitatea copilei, dar Dabney îl privise în ochi şi-i spusese că ea nu are habar. Declarase că făcuse sex cu o mulţime de băieţi în vara precedentă.

La rubrica pentru numele tatălui stătea scris *Necunoscut.*

∵

Dabney decisese să-i spună lui Agnes adevărul la împlinirea vârstei de şaisprezece ani, din pricina certificatului de naştere. Agnes avusese nevoie de o copie de pe acesta pentru o cerere de înscriere la un curs de vară în străinătate, şi dacă până atunci Dabney reuşise să-i ascundă lui Agnes certificatul de naştere – la înscrierea la şcoală şi la Little League –, acum era cu neputinţă să nu ajungă în mâinile fetei. Agnes ar fi putut plăti oricând cinci dolari la registratură ca să-şi scoată un duplicat.

Ţipetele. *M-ai minţit. M-ai minţit în legătură cu existenţa mea. Cum să mai am de-acum încredere în ce-mi spui tu? De unde ştiu că tu eşti mama mea?* Îmi pare rău că eşti. *Regret* că eşti mama mea.

Dabney era pregătită pentru această reacţie. Doctorul Donegal o avertizase să se aştepte la aşa ceva. Sigur, una era să ştii că te vei confrunta cu asemenea momente, şi alta, să treci prin ele. Dabney era fericită că alesese să-i mărturisească tot adevărul lui Agnes în timp ce la volanul

Mustangului se afla chiar ea. Agnes ar fi fost în stare să apese pe accelerație, să traverseze plaja în trombă și să se oprească direct în ocean.

Regret că ești mama mea.

Dabney știa că alte fete de vârsta lui Agnes spuneau astfel de lucruri mai tot timpul, dar Agnes nu vorbise niciodată așa. Dabney nu mințea niciodată. Vorbele lui Agnes o duruseră, cu atât mai mult cu cât Agnes avea tot dreptul să fie furioasă. Îi ascunsese o informație importantă, poate cea mai importantă. Dabney o *mințise* în legătură cu propria ei existență. Dabney apreciase greșit momentul. Nu fusese câtuși de puțin de acord cu Box că trebuia să-i spună la vârsta de zece ani. Ce copil de zece ani e destul de matur să înțeleagă ce înseamnă paternitatea? Agnes de-abia învățase ce era sexul. Iar la treisprezece ani, Agnes traversa perioada pubertății: îi venise ciclul, începuse să se epileze, îi apăreau coșuri pe față – nu, Dabney nu avea de gând să-i pună în cârcă și alte griji, povestindu-i despre Clen.

La șaisprezece ani, Agnes era matură, responsabilă, inteligentă și echilibrată. Dabney crezuse că va lua lucrurile așa cum sunt. Asta avea să îi explice de ce nu existau fotografii cu Box și Agnes când era bebeluș și de ce nu semănau unul cu altul.

Dar Agnes făcuse o criză de isterie. Starea ei depășise cu mult o simplă supărare sau tulburare. Dabney condusese din parcarea plajei Surfside până la casa lor din Charter Street, în timp ce Agnes plângea în hohote. Deși geamurile Mustangului erau ridicate, Dabney nu se îndoia nici acum că o auzise toată insula.

Când ajunseseră acasă, Agnes îi telefonase lui Box la Cambridge. Dabney își închipuise că Agnes va fi la fel de supărată pe Box fiindcă păstrase secretul, dar nu se întâmplase așa. Agnes nu dorise decât ca Box să-i confirme adevărul spuselor lui Dabney (ca și cum Dabney ar fi putut minți într-o astfel de situație), iar când el susținuse mărturisirea mamei sale, Agnes plânsese întruna, îngăduindu-i lui Box – și numai lui – s-o îmbărbăteze.

Pentru Agnes, Dabney era mincinoasa, femeia desfrânată, dușmanul. Nu vorbise cu Dabney timp de trei săptămâni, dar chiar și după aceea, relația rămăsese tensionată.

Dar mama e mamă. Dabney se condusese după aceste cuvinte, ceea ce nu însemna că nu făcuse și greșeli. Greșise că nu-i spusese lui Agnes mai devreme. *Iartă-mă, iubito!*

Box era și el destul de supărat pe Dabney, care fusese nevoită să suporte o nesfârșită pleiadă de reproșuri de genul „Ți-am spus eu că așa o să se întâmple”.

Dabney se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să aştepte până când Agnes împlinea optsprezece sau chiar douăzeci şi unu de ani. Poate greşeala ei consta în faptul că aşteptase, nu prea mult, ci nu îndeajuns. Poate ar fi trebuit să aştepte până când Agnes ar fi avut suficientă experienţă ca să-şi dea seama că viaţa e complicată şi te poţi aştepta să fii rănit chiar de persoana pe care o iubeşti cel mai mult.

Cu toate astea, în săptămânile de după aflarea marelui secret, Dabney observase că Agnes începuse să manifeste oarecare curiozitate în legătură cu Clendenin Hughes. Anuarele lui Dabney ajungeau la picioarele patului lui Agnes. Fata îl căutase pe Clen pe Google la computerul de acasă. Obţinuse o listă cu articolele lui şi poate chiar citise câteva dintre ele. Pe urmă, Dabney găsise o scrisoare adresată lui Clin prin intermediul redacţiei *New York Times.* Scrisoarea zăcea pe manualul de matematică al lui Agnes, la vedere, de parcă Agnes ar fi vrut ca Dabney s-o vadă. Sau mai curând, fusese lăsată acolo ca o formă de tortură.

Rareori în viaţa ei, îşi dorise Dabney ceva atât de mult cum îşi dorise să citească acea scrisoare.

∵

Pe urmă venise vara, ca în fiecare an, şi Agnes participase la un program de instruire în Franţa, de unde se înapoiase câteva săptămâni mai târziu cu o pasiune pentru eşarfele de mătase, cu obiceiul de a i se adresa lui Dabney spunându-i „maman" şi o apetenţă nouă şi nestăvilită pentru pricomigdale. Îi adusese lui Dabney o reţetă imbatabilă de *baguette,* apoi mama şi fiica făcuseră pâine împreună şi o mâncaseră cu unt dulce şi sare de mare – ba chiar odată cu un ingredient magic, câteva grame de ciocolată neagră –, şi lucrurile reveniseră în bună parte la normal. Dabney era mama, Box era tata, iar numele lui Clen nu mai fusese adus în discuţie niciodată. Viaţa îşi urmase cursul.

∵

Dar Dabney nu era naivă. Ştia că provocase o daună considerabilă şi cauzase o rană adâncă, la fel cum păţise şi ea când mama ei dispăruse o dată pentru totdeauna, lăsând-o pe Dabney în grija lui May, camerista irlandeză. Dabney se temea că poate nu ştia să se comporte ca o mamă adevărată tocmai pentru că ea însăşi nu avusese parte de grijă maternă.

Dar nu, nu era loc de scuze. Dabney nu-şi plânsese niciodată de milă. Era o femeie pe picioarele ei. Luase o decizie, bună sau rea.

Fiecare om are dreptul să aleagă.

Dar cum să-i spună lui Agnes că era îndrăgostită de Clendenin Hughes, tatăl ei natural, şi că avea cu el o relaţie extraconjugală?

Fiecare om are dreptul să aleagă?

Atunci, nu.

∵

Când se trezi, a doua zi de dimineaţă, nu se simţi în stare să se dea jos din pat. N-ar fi putut descrie starea ei. O durea... tot corpul.

— Vrei să-l chem pe doctorul Field? o întrebă Agnes.

— Nu, răspunse Dabney.

Nu era vorba de stres, nici de sentimentul de vinovăţie. Era bolnavă de dragoste.

— Doar sun-o pe Nina şi trage storurile.

Lumina soarelui îi dădea dureri de cap. Simţea nevoia ca dormitorul să fie cufundat în întuneric. Mare păcat, aproape că-i venea să plângă, dar nu avea de ales. Trupul îi era invadat, cotropit de durere.

Agnes îi aduse un pahar de apă cu gheaţă şi două felii de pâine prăjită cu unt. Pâinea avea să rămână neatinsă.

— Am vorbit cu Nina şi i-am spus că eşti bolnavă, îi zise Agnes. Ai nevoie să-ţi mai aduc ceva?

— Te rog, nu-i spune tatei, insistă Dabney. Nu vreau să-şi facă griji.

În dimineaţa următoare, îşi revenise. Vorbea puţin mai greu, dar altfel, era în regulă. Deci, poate nu era bolnavă de dragoste, ci doar avea vreun virus care trece în douăzeci şi patru de ore.

∵

— Diseară mergem la restaurantul Boarding House, anunţă Dabney. Să te îmbraci cu ceva cochet.

— Îţi pare rău pentru mine, fiindcă CJ şi-a contramandat venirea, zise Agnes. O să stau acasă şi-o să lâncezesc. O să mănânc biscuiţi Oreos direct din pungă şi-o să mă uit la o emisiune de doi bani la televizor.

— Rezervarea e pentru ora şapte, spuse Dabney. Ne vedem la restaurant, eu am de rezolvat nişte probleme.

— Ce probleme? întrebă Agnes.

— Tu îmbracă-te cu ceva drăguţ! repetă Dabney.

Agnes

Când ajunse la restaurantul Boarding House, la cină, Dabney o aştepta deja la masa ei obişnuită din curtea interioară, numai că exista şi un al treilea scaun, pe care şedea Riley Alsopp.

Când Agnes se îndreptă spre ei, Dabney o întâmpină cu un zâmbet larg.

— Uite-o! exclamă ea.

Riley Alsopp se ridică în picioare. Purta cămaşă şi cravată, pantaloni kaki şi şlapi. Când o văzu pe Agnes, zâmbi cu gura până la urechi.

— Bună, Agnes!

Maică-mea e incurabilă, îşi zise Agnes.

∵

Înainte de desert, Dabney se retrase.

— Voi doi mai rămâneţi şi distraţi-vă, îi îndemnă ea. Eu mă duc acasă. Încă nu mi-am revenit pe deplin. Îşi puse şervetul pe farfuria goală. Devorase toată mâncarea. Nota e achitată, Riley. Soţul meu insistă să avem un cont la acest local. Ar mânca aici şi micul dejun, şi prânzul, şi cina, zi de zi, în fiecare săptămână. Oricum, mai rămâneţi la un pahar după masă, vă rog, poate încă o bere, ce vreţi voi.

Dabney se grăbi să-şi ia geanta de pânză şi puloverul, străduindu-se să dispară cât mai curând, dar în acelaşi timp cât mai firesc, astfel încât Agnes şi Riley să rămână singuri. Agnes o văzuse pe mama ei de nenumărate ori apelând la acest tertip.

Se aplecă în faţă pe scaunul ei. Ca o reacţie de apărare împotriva tentativei mamei sale de a o cupla cu cineva. Băuse prea multe pahare de Shiraz.

— Îţi dai seama că încearcă să ne combine, nu?

Riley răsuflă prelung.

— Da.

— Aşa e când îi intră o idee în cap, urmă Agnes.

— Vede ceva? întrebă Riley. Adică... ţi-a spus dacă a *văzut* ceva la noi... roz sau altceva?

Agnes zâmbi. Roz, trandafiriu, la ea şi Riley Alsopp? Îşi imagină pentru o clipă cum ar fi să aibă o relaţie cu Riley, şi primul cuvânt care-i veni în minte fu *uşor.* Oare *voia* ceva uşor? Nu-i venea să creadă ce gânduri îi treceau prin cap. Era logodită cu CJ, iar faptul că era furioasă pe el nu însemna că putea începe o relaţie cu altcineva, fie el şi acest Riley Alsopp, atât de drăguţ şi lipsit de complicaţii.

— Cum a fost întâlnirea cu Celerie? întrebă ea.

— Un dezastru de la un capăt la altul. S-a îmbătat şi a vomitat.

— Doamne, mi s-ar putea întâmpla şi mie. Am băut mult vin.

— Problema n-a fost că a băut şi a vomitat, îi explică Riley. Ci faptul că nu avem nimic în comun. Nu funcţionează chimia. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Treaba e că trebuie să stau cu ea cât e ziua de lungă, şi e clar că se aşteaptă s-o invit din nou.

— Iar tu n-ai de gând?

— Exact.

Agnes îl apucă de mână.

— Hai s-o urmărim pe mama.

— Poftim?

Agnes îl trase de mână, silindu-l să se ridice.

— O urmărim pe mama. Are un secret.

Riley o urmă pe Agnes afară din restaurant până ajunseră în stradă.

— Ce fel de secret?

— Se duce undeva. Ascunde ceva. În seara aia, când ar fi trebuit să fie la reuniune...

— Da, o întrerupse Riley. Unde-a fost?

— A ajuns acasă la ora zece seara. N-a vrut să-mi spună unde-a fost.

Agnes porni grăbită pe Federal Street, apoi coti pe Main. O zări pe Dabney peste drum, cam la un cvartal distanță în fața lor.

— Pun pariu cu tine că în momentul când ajunge acasă, se suie în Impala și pleacă.

— Crezi?

— O s-o urmărim. Cu Priusul meu.

— Ai un Prius? întrebă Riley. Cum ți se pare?

Agnes își dădu ochii peste cap. Toată lumea o întreba același lucru.

— E-n regulă. Merge bine pe benzină.

∵

Porniră în urmărirea lui Dabney în Priusul lui Agnes, întâi pe Main Street până la Fair, apoi de pe Fair până pe Charter. Pe Charter, Agnes îl opri pe Riley. Nu se puteau apropia prea mult de casă.

— Sunt convinsă că sare direct în mașină, spuse în șoaptă Agnes. Dar Dabney nu se sui în Impala. Deschise poarta și intră în casă pe ușa laterală. Agnes își închipui că poate se dusese să-și ia cheile. Așteptă. În camera lui Dabney se aprinse lumina.

Brusc, Agnes își dădu seama că ea și Riley se țineau de mână. Se țineau de mână de-a binelea, cu degetele împletite. Riley avea mâini calde și puternice, mâini de stomatolog.

Riley mângâie degetul mare al lui Agnes cu degetul lui. Agnes își trase mâna. Dacă CJ ar fi văzut-o în clipa asta, își zise ea, ar fi angajat un asasin plătit. O trecu un fior din cap până-n picioare amintindu-și ce se întâmplase cu părul ei.

— Riley, zise ea, sunt logodită. Urmează să mă căsătoresc.

Riley își drese glasul.

— Știu, spuse el. Apoi adăugă încetișor, cu tristețe în glas: Iartă-mă. Lumina din camera lui Dabney se stinse. Agnes așteptă cu sufletul la gură,

convinsă că mama ei va ieşi din casă. Dar nu. Casa şi strada erau cufundate în tăcere. Misterul rămânea neelucidat.

Agnes coborî din maşină şi se îndreptă spre casă. Se simţea înfrântă. Nicio persoană din viaţa ei nu-i era de folos.

— Noapte bună, Riley, zise ea.

Clendenin

Femeia care făcea curăţenie în casa de care se îngrijea Clen, Irene Scarpilo, îl anunţă că nu mai putea să vină. Fiica ei era gravidă cu gemeni. Irene urma să se mute la Plymouth, ca să fie mai aproape de ea.

— Am nevoie de altă femeie pentru curăţenie, îi spuse el lui Dabney.

— Se rezolvă, răspunse ea.

Clen o strânse în braţe. Şedeau unul lângă altul pe primul promontoriu din rezervaţia naturală Coatue. Ajunseseră acolo cu vechiul Wagoneer al economistului. Mâncau rulouri cu homar pregătite de Dabney. Sandvişurile erau delicioase, ziua, strălucitoare, dar starea lor de spirit era mohorâtă. Economistul urma să se înapoieze în acea seară.

— Ce faci pe 4 Iulie? îl întrebă Dabney.

— Merg la o petrecere, răspunse Clen.

— Serios? se miră ea.

Părea surprinsă, şi pe drept motiv. De când se înapoiase în Nantucket, Clen nu fusese nicăieri şi nici nu se văzuse cu nimeni în afară de Dabney.

Elizabeth Jennings îl invitase pe Clen la petrecerea ei anuală de pe Cliff Road. Elizabeth şi soţul ei, Mingus, trăiseră în Vietnam, împreună cu Clen, timp de vreo şase ani înainte de moartea lui Mingus. Acesta lucrase ca şef al redacţiei *Washington Post,* iar Elizabeth se dovedise a fi soţia perfectă pentru o persoană nevoită să trăiască departe de ţară. Fusese alături de el în orice împrejurare, dăduse petreceri pentru americanii care duceau dorul ţării natale, în apartamentul lor din Cartierul Francez din Hanoi. Clen serbase Ziua Recunoştinţei împreună cu soţii Jennings ani la rând. Elizabeth reuşise cumva să facă rost de un curcan în fiecare an. Acum, Elizabeth se înapoiase în State şi se stabilise în Georgetown, venind însă în Nantucket pe timpul verii.

— A cui petrecere? întrebă Dabney.

Lui Clen i se păru că distinge în tonul ei o undă de gelozie.

— Elizabeth Jennings. Locuieşte pe Cliff Road.

— Oh, Doamne! exclamă Dabney.

— Te pomeneşti că mergi şi tu.

— Şi noi. Elizabeth e membră în Consiliul Camerei, şi de trei ani încoace am fost invitaţi de fiecare dată la petrecerea ei. Box vine de la Washington anume pentru ocazia asta.

Clen detesta din tot sufletul faptul că Dabney folosea pronumele *noi* pentru a se referi la ea şi la economist.

— De unde o cunoşti pe Elizabeth? întrebă Dabney.

— L-am cunoscut pe soţul ei când eram plecat peste ocean. Clen făcu o pauză, gândindu-se că era mai bine să procedeze cu băgare de seamă. Am lucrat cu Mingus mai întâi la Saigon, pe urmă la Hanoi. Era partenerul meu la „infracţiuni".

— Sună periculos, comentă Dabney.

— Tu l-ai cunoscut pe Mingus? întrebă Clen.

— Nu. Doar pe Elizabeth, de câţiva ani, de când a cumpărat casa. Şi-a pus în minte să cunoască toate notabilităţile din Nantucket. Am impresia că-i place să se învârtă în lumea bună.

— Oh! exclamă Clen.

În ceea ce îl priveşte, el ţinuse întotdeauna foarte mult la Elizabeth. Cele două cupluri, Clen şi Mi Linh şi Elizabeth şi Mingus, îşi petrecuseră vacanţele împreună la Hoi An, printre clădiri chinezeşti vechi de trei sute de ani, făcute din lemn de tek şi mii de lampioane colorate atârnate de-a curmezişul străzilor pavate cu piatră cubică. Obişnuiau să bea *café au lait* pe terasa de la Cargo Club şi uneori se plimbau seara cu barca în josul râului. Hoi An era un loc magic. Elizabeth fotografia copiii vietnamezi şi le dădea creioane, dulciuri şi gumă de mestecat. *Să le dăm de lucru dentiştilor vietnamezi,* comenta adesea Mingus. Clen nu reuşea să armonizeze imaginea femeii pe care o cunoscuse în Vietnam cu persoana care dădea petreceri în reşedinţa de vară de pe Cliff Road. Ca şi cum Elizabeth ar fi avut două personalităţi: una orientală şi una occidentală. Presupunea că remarca aceasta era valabilă şi pentru el.

— Dacă tu şi economistul veţi fi acolo, atunci poate ar fi mai bine ca eu să stau acasă, opină Clen.

— Nu vorbi prostii, ripostă Dabney.

— Nu vorbesc prostii, insistă Clen. Nu putem merge toţi acolo.

Era un argument pe care Dabney nu avea cum să-l contrazică.

∵

Cu toate astea, în după-amiaza zilei de 4 Iulie, Clen decise că totuşi se va duce la petrecere. Se obişnuise s-o vadă pe Dabney în fiecare zi, dar acum n-o văzuse cu o zi înainte şi nu avea s-o vadă nici a doua zi. Poate duminică, îi spusese ea, dacă reuşea să fugă de acasă.

Mergea la Elizabeth Jennings, fiindcă îi era dor de Dabney şi fiindcă voia s-o vadă.

∵

Îşi puse costumul cu dunguliţe, făcut la comandă în Hanoi în lunile de după câştigarea Premiului Pulitzer. Una din mânecile sacoului atârna goală, ca o şosetă pusă la uscat într-o zi fără pic de vânt. Lui Clen nu-i plăceau petrecerile, fiindcă de fiecare dată se găsea câte cineva care, după un pahar în plus, îl întreba ce se întâmplase cu braţul lui.

∵

Khmerii Roşii, răspundea el. *Macetă.*

Cherchelitul respectiv holba ochii la el. *Serios?*

Mda. O poveste plicticoasă.

∵

Petrecerea începu în curtea din faţă, unde toţi se aliniară ca să fie fotografiaţi de Elizabeth pe terasa de la intrare. Elizabeth nu mai folosea vechiul aparat Leica cu care lucrase în Vietnam, acum avea unul modern, digital.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Clen era să apară într-o fotografie. Se uită în dreapta şi în stânga, întrebându-se dacă putea s-o evite pe Elizabeth cu aparatul ei cu tot şi să intre în casă pe uşa laterală. Voia să ajungă la bar. Ca fostă amfitrioană la Washington şi soţie a unui renumit jurnalist, Elizabeth avea cu siguranţă nişte scotch de calitate.

Clen ridică privirea la ţanc cât să-i vadă pe Dabney şi pe economist zâmbind spre aparatul lui Elizabeth. Îl cuprinse un val de emoţii contradictorii, neplăcute: gelozie, furie, tristeţe, dor. Erau prezenţi acolo împreună, formau un cuplu. Dabney purta o rochie roşie de mătase cu umeri goi, una în care Clen n-o mai văzuse niciodată. În picioare avea pantofi cu toc înalt, de aceeaşi culoare. Vestimentaţia era frumoasă şi elegantă, dar ea nu semăna cu Dabney pe care o ştia el. Cu toate astea, purta un şirag de perle şi o bentiţă bleumarin cu steluţe albe, precum şi nelipsita geantă de pânză. Economistul părea în vârstă: păr alb, ochelari, îmbrăcat într-un sacou bleumarin la două rânduri de nasturi, de parcă ar fi fost comandantul Clubului de Yachting (*Oare chiar era comandantul?* se întrebă Clen), cu un aer superior şi plin de sine, fiindcă petrecuse ultima săptămână în spatele uşilor închise, cu preşedintele şi cu ministrul de finanţe.

Ai să-i spui, aşa-i? o întrebase Clen pe Dabney.

Da, răspunsese ea. *De cum se întoarce. De cum se întoarce şi-şi reintră în rutina zilnică. Am să-i spun. Trebuie să-i spun.*

După fotografie, economistul îi ţinu uşa lui Dabney, şi ea dispăru înăuntru.

Clen se gândi să meargă acasă, dar nu putea renunţa la ea.

Box

Nu aveai cum să nu-l remarci: un tip înalt, solid, cu barbă şi un singur braţ. Elizabeth Jennings îl trăsese după ea toată seara, lăudându-se cu el, jurnalistul care câştigase Premiul Pulitzer, Clendenin Hughes. Se cunoscuseră în Vietnam, ciripea Elizabeth. *Vă puteţi închipui?* După aceea, înşira pe rând toate evenimentele extraordinare din viaţa lui Clendenin Hughes: povestea cu Khmerii Roşii, tirania din Myanmar, cel mai bun reportaj despre loviturile de baston primite de Michael Fay[36], dezastrul mandatului Thaksin[37] în Bangkok.

Box se întoarse cu spatele. Elizabeth Jennings habar nu avea că Hughes era tatăl copilului lui Dabney. De-ar fi ştiut, nu i-ar fi invitat niciodată pe toţi trei la petrecere.

Dabney stătea de vorbă cu congresmanul statului Massachusetts (D) lângă bufetul de crudităţi. Tipul era un fanfaron, dar luptase alături de Dabney ca să ţină marile lanţuri de magazine departe de Nantucket, şi ea îi rămăsese veşnic îndatorată, ca atare era silită să-l asculte depănându-şi nemulţumirile în legătură cu Autoritatea Navală. Box îşi propuse să intre cu un aer hotărât şi s-o salveze, totodată servindu-se şi cu câteva stridii. La Elizabeth găseai întotdeauna mâncare bună şi băutură şi mai bună. Plus o privelişte superbă spre golful Nantucket. Era o seară senină, ideală pentru artificii. Ministrul încercase să-l reţină pe Box în D.C. ca să participe la festivităţile de pe Mall, dar Box îşi dăduse seama că era fericit să ajungă în Nantucket.

Box renunţă s-o mai salveze pe Dabney. Se temea că ea va profita de ocazie şi i-l va plasa pe Box plicticosului congresman, ca apoi să se facă nevăzută printre oaspeţi.

Box îşi umplu farfuria cu pui prăjit, coaste şi salată de varză cu porumb şi începu să se plimbe de colo-colo prin salon. Petrecerile de genul acesta nu-l mai atrăgeau ca pe vremuri. Erau prea solicitante. Oamenii care îl cunoşteau îl abordau cu câte o problemă, iar cei care nu-l cunoşteau în general îl plictiseau. Dabney îl socotea un mare snob, dar avea şaizeci şi doi de ani şi, sincer vorbind, îşi câştigase acest drept.

---

[36] Cetăţean american (n. 1975) condamnat la şase lovituri de baston în Singapore, la vârsta de optsprezece ani, în urma acuzaţiei de furt şi vandalism.
[37] Prim-ministru al Thailandei între 2001 şi 2006.

Box încercase s-o convingă pe Agnes să vină la petrecere. Seara ar fi fost mult mai reuşită cu ea acolo, unde mai pui că, de când se întorsese, abia dacă dăduse ochii cu ea. Dar Agnes plecase la plaja Jetties ca să vadă focurile de artificii împreună cu nu ştiu ce flăcău care lucra pentru Dabney la Cameră. Box o întrebase pe Agnes dacă se ducea cumva la vreo întâlnire – fata muncise mult ca să pregătească un picnic – şi o mai întrebase ce se întâmpla cu CJ.

— Nu, tată, n-am întâlnire, îl lămurise Agnes. Vine şi Celerie. De fapt, sunt un fel de însoţitoare a lor. E o poveste lungă.

Lui Box nu-i plăceau poveştile lungi, îndeosebi cele legate de relaţii aranjate. Acesta era domeniul lui Dabney.

Agnes îi spusese că CJ îşi petrecea vacanţa într-o lojă de lux a stadionului Yankees. Îi ceruse lui Agnes să meargă la New York, dar Agnes lucra a doua zi, aşa că nu era oportun, lucru cu care Box se declarase de acord.

— Petrecere frumoasă! îi urase el.

Agnes îl îmbrăţişase mai strâns decât de obicei şi-i spusese:

— Eu şi mama ne bucurăm nespus că eşti acasă. Ne-a fost tare dor de tine.

Box se întrebase dacă era adevărat.

*

Tocmai se delecta cu un excelent Chardonnay Louis Jadot, când îşi făcu apariţia Clendenin Hughes, ţinând în mână un pahar plin cu scotch. Dând cu ochii de Box, Hughes se opri brusc. Se răsuci în loc, gata să facă stânga-mprejur. Box nu-l putea învinui pentru asta, dar nici nu voia ca Hughes să-i scape. Era un prilej mult prea bun.

— Îmi cer iertare! îl strigă Box şi se ridică în picioare. Domnul Hughes?

În ciuda staturii sale – cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decât Box –, în clipa aceea Hughes părea un copilandru. Tânăr şi vulnerabil, iar la asta se adăuga, desigur, şi infirmitatea sa. Box îşi aminti că trebuie să se poarte civilizat.

— Domnule profesor, îl salută Hughes.

Măcar nu se prefăcea că n-ar şti cine e Box.

— Poţi să-mi spui Box, îl invită Box. Te rog.

Întinse mâna ca să i-o strângă pe a lui Hughes, dar acesta ţinea paharul cu băutură, aşa încât Box îşi retrase mâna, stânjenit.

— Frumoasă petrecere, începu Hughes.

— Aşa e, Elizabeth face întotdeauna treabă bună, întări Box. O cunoşti bine?

— Da, am lucrat împreună cu soţul ei în Asia timp de şase ani. Cred că pot afirma că sunt singurul invitat la această petrecere care a văzut-o călărind un elefant.

— Fără îndoială, aprobă Box. Şi... te-ai întors definitiv pe insulă? Te-ai stabilit aici?

— Definitiv sună pompos, răspunse Hughes. Dar insula e casa mea. Am crescut aici.

— Da, spuse Box. Sigur, ai dreptate.

Hughes îşi clătina paharul din care se auzea zăngănitul cuburilor de gheaţă.

— Dar dumneata de unde o cunoşti pe Elizabeth? De la Washington?

— Nu, răspunse Box. De aici, de pe insulă. Locuiesc aici jumătate din an, iar cealaltă jumătate, la Cambridge. Şi mai am o normă completă de catedră la Harvard.

— Da, ştiu, răspunse Hughes.

— Văd că te-ai documentat, comentă Box. Dar eşti ziarist, aşa că nu mă surprinde.

— Eu nu mă bucur nici pe departe de influenţa dumitale, spuse Hughes. În spatele uşilor închise, alături de preşedintele Statelor Unite? Pentru mine e doar un vis.

Box îl privi ţintă.

— Ai aflat că am avut întrevedere cu preşedintele? Deci... ai vorbit cu Dabney?

Hughes îşi zăngăni din nou cuburile în pahar. Era un indiciu pentru faptul că se afla în încurcătură.

— Da, răspunse. M-am întâlnit întâmplător cu Dabney pe Main Street şi m-a pus în temă. Nu se ştie cum, paharul lui se goli dintr-odată. Ei, oricum, ar trebui să şi mănânc ceva înainte ca acest Glenfiddich să-şi facă efectul. Mi-a părut bine să te cunosc...

— Aşteaptă o clipă, îl opri Box. Te-ai întâlnit întâmplător cu Dabney pe Main Street? Mie nu mi-a spus nimic.

— Nici nu avea ce, comentă Hughes. A fost o întâlnire pur întâmplătoare pe stradă.

— Dumneata şi Dabney aţi fost cândva foarte apropiaţi, urmă Box.

— Foarte apropiaţi, confirmă Hughes. Îmi pare rău dacă asta te deranjează. Fiecare are un trecut.

Box nu ştia cum să-şi stăpânească furia care-l sugruma. *Gelozie,* descoperi el. Era turbat de gelozie pe bărbatul din faţa lui, cel care îi zdrobise inima lui Dabney şi apoi fugise în celălalt capăt de lume. Box şi Dabney erau căsătoriţi de douăzeci şi patru de ani, o perioadă fructuoasă pentru amândoi. Crescuseră o fiică, îşi făcuseră o casă frumoasă şi-şi făuriseră nişte cariere pline de satisfacţii. Dabney îi dăruise lui Box zâmbetul ei deschis, mintea ei sclipitoare, firea ei afectuoasă şi trupul ei cald – dar niciodată inima ei.

Pentru că inima ei aparţinea acestui bărbat.

Box scrâşni din dinţi şi-şi impuse din nou să se comporte *civilizat.*

— Înţeleg cum stă treaba cu întâlnirile întâmplătoare de pe stradă, zise el. Dar, pe viitor, ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai ţine departe de soţia mea. Pentru ea nu poate fi uşor să te ştie din nou aici, pe insulă.

— Iartă-mă, interveni Hughes, dar nu cred că-i treaba dumitale.

— Nu, *dumneata* să mă ierţi, i-o întoarse Box. Chiar este treaba *mea.* Dabney e soţia mea.

Hughes îşi puse paharul pe o policioară lateral, care era probabil un obiect de artă şi n-ar fi trebuit să fie atinsă de un pahar umed fără un suport dedesubt. Box ar fi acordat atenţie acestui detaliu, fără îndoială, nu şi domnul Hughes. Domnul Hughes era un necioplit, căruia puţin îi păsa de artefacte şi care habar nu avea cum să se poarte cu lucrurile frumoase.

— Îmi dau seama că actualmente eşti însurat cu Dabney, domnule profesor. Dar asta nu-ţi dă dreptul să comentezi relaţia mea cu ea.

— I-ai provocat multă suferinţă, spuse Box.

— Ce ştii dumneata despre asta? i-o întoarse Hughes. Erai *aici* când s-a întâmplat? Nu, nu erai. Nu ai căderea să vorbeşti despre un trecut care a fost al meu şi al ei, domnule.

Acel apelativ, „domnule”, îl lovi pe Box în moalele capului, atât de mult dispreţ sugera.

— Ţi-am crescut fiica.

Hughes strânse buzele, dar nu zise nimic. Box făcu un pas spre el, cu pumnii încleştaţi.

— Am dus-o la orele de balet, i-am făcut fotografii înainte de reuniunile dansante de la şcoală, i-am plătit colegiul.

Hughes încuviinţă din cap.

— Aşa e, ai făcut toate astea.

Dar Box voia mai mult decât o simplă recunoaştere a unor fapte. Voia un mulţumesc sau nişte cuvinte de scuze, preferabil şi una, şi alta, eventual însoţite de o atitudine de umilinţă. Box nu-şi amintea să fi fost vreodată în viaţa lui atât de furios. Ce motiv ar fi avut? Vreun student impertinent? Vreo şedinţă la facultate care nu se desfăşurase cum trebuie?

— Agnes e a mea, declară Box. Şi Dabney e tot a mea.

— Pari foarte sigur de asta, zise Hughes.

Până să-şi dea seama ce face, Box se năpusti asupra lui Hughes şi-şi abătu pumnul spre el, cu gând să-l pocnească în falcă, dar lovitura nimeri sub claviculă. Impactul, dureros pentru pumnul lui Box, îl dezechilibră pe Hughes, care se prăvăli peste policioara laterală, răsturnând o lampă. Paharul lui căzu pe podea şi se făcu ţăndări.

— Nu zău? mormăi Hughes, masând locul loviturii încasate de la Box. Chiar vrei să ne batem? Am să te omor, şi asta doar cu un singur braţ.

Box făcu un pas înapoi, împleticindu-se. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Hughes îl *putea* doborî cu un singur braţ. Începuse ceva ce nu avea cum să termine: o bătaie corp la corp în salonul lui Elizabeth Jennings.

— Te rog, ridică el mâinile împăciuitor. Îmi pare rău.

— M-ai lovit, ripostă Hughes. Şi-acum îţi pare rău.

— Clen! Dabney intră în salon, clătinându-se pe tocurile înalte. Ce *faci*? În clipa următoare, dădu cu ochii de Box. Dragule... îşi plimbă rapid privirea de la unul la altul. Ce faceţi aici?

Se apleca să culeagă cioburile paharului, risipite pe jos.

— Soţul tău mi-a tras un pumn, o anunţă Hughes.

— Clen! îl mustră ea.

— M-a pocnit, Cupe. El a-nceput.

Dabney se uită la Hughes, fără să dea drumul la cioburile în palmă.

— Du-te şi distrează-te, îl îndemnă ea. Te rog. Strângem noi aici.

— Dabney.

— *Strângem* noi, repetă ea. Du-te.

— Plec acasă, anunţă Hughes.

Box era şocat de felul în care îşi vorbeau cei doi. Nu era expert în poveşti amoroase. Nu pretindea că are cine ştie ce intuiţie în materie de inteligenţă emoţională. Dar acest simplu schimb de replici trăda, fără niciun dubiu, intimitatea dintre ei. Ca şi cum ar fi stat de vorbă în fiecare zi.

— Nu, interveni Box. Plec eu.

Agnes

Riley îi telefonase cu rugămintea de a-i face un serviciu.

Celerie îl invitase pe Riley să meargă împreună să vadă jocurile de artificii de pe plaja Jetties. Îi lansase invitaţia la birou; Dabney şi Nina auziseră totul, aşa încât Riley nu avusese cum să găsească un pretext ca s-o refuze. Nu putea minţi de faţă cu Dabney şi cu Nina.

— Uite ce e, începu Riley. Vreau să vii cu noi. Te rog.

— Nu, se opuse Agnes. Nici nu mă gândesc. Cred că aseară ţi-ai făcut o impresie greşită...

— Ştiu că eşti logodită, spuse Riley. La început n-am conştientizat, fiindcă nu porţi inel, pe urmă mama ta mi-a spus că logodnicul tău a renunţat la planul de a mai veni în weekend...

— Aşa ţi-a spus mama? Normal că aşa ţi-a spus.

— Hai, totuşi, să rămânem prieteni, o rugă Riley. Amici, camarazi, vrei? Asta se poate, nu?

— Asta se poate, acceptă Agnes, deşi nu era adevărat.

CJ era cel mai gelos bărbat din lume. Agnes remarcase asta la a treia lor întâlnire. Luau cina la restaurantul Peter Luger, iar Agnes cochetase cu chelnerul. Cât ai clipi, CJ se ridicase de pe scaun şi-i ceruse şefului de sală să-i mute în altă aripă a restaurantului.

Urmase incidentul cu Wilder, la serviciu. Wilder era reprezentant coordonator la Boys & Girls şi, din când în când, el şi Agnes ieşeau la o bere la barul cu specific irlandez Dubliner. Într-una din aceste ocazii, CJ îşi făcuse apariţia pe nepusă masă la localul cu pricina, însoţit de un client al lui – fundaş la Washington Redskins –, chiar în momentul în care Wilder trăgea de o şuviţă de păr a lui Agnes, imitându-l pe Vladimir, cel mai agasant copil de la club. Când Wilder le explicase lui CJ şi fundaşului – un individ solid ca un copac, cu trupul acoperit de tatuaje – de ce o trăgea de păr pe Agnes, CJ izbucnise într-un râs isteric şi-i ceruse să repete gestul. *Vrem să vă vedem făcând asta încă o dată, nu-i aşa, Morris?* Morris mormăise ceva neinteligibil. *Hai, dă-i drumul,* insistase CJ, *mai trage-o o dată de păr pe iubita mea*. Wilder se scuzase, pretextând că trebuia să meargă la toaletă, şi plecase din bar. A doua zi, CJ o dusese pe Agnes la salonul de coafură Bumble + Bumble şi privise aşezat pe scaun cum Agnes donase treizeci şi trei de centimetri din părul ei la organizaţia nonprofit Locks of Love.

Agnes avea multe nelămuriri în legătură cu această amintire. Mai întâi de toate, nu-l întrebase niciodată pe CJ de unde ştiuse că ea era la Dubliner.

Îşi imagina că probabil nu va lega niciodată o prietenie sinceră cu un bărbat, aşa că de ce nu s-ar bucura de compania lui Riley în acea vară? În plus, nici nu avea vreun plan pentru ziua de 4 Iulie. Părinţii ei stabiliseră să iasă în oraş.

∵

Agnes făcu trei pachete cu mâncare pentru picnic, urmând un meniu şi nişte reţete recomandate de Dabney: sandvişuri din baghete lungi, salată de cartofi cu mărar, roşii cherry umplute cu guacamole, afine şi zmeură cu cremă de vanilie. Bere, o sticlă de şampanie, sărăţele, nuci picante.

De când venise acasă, Agnes luase în greutate mai mult de două kilograme.

Riley îşi adusese chitara. Celerie se ocupase de pături, saci pentru gunoi, pahare de plastic, tirbuşon, şerveţele şi artificii.

Nu era chiar atât de rău pe cât se aşteptase Agnes. Fusese sigură că se va găsi într-o situaţie jenantă: Celerie voia o întâlnire cu Riley, iar Riley voia o

întâlnire cu Agnes. Din acest motiv, Agnes îşi pusese pe deget inelul de logodnă. Diamantul era prea voluminos ca să treacă neobservat. Celerie îl remarcă din prima clipă, şi Agnes sesiză nu doar sentimentul ei de uşurare – logodită, Agnes nu mai prezenta un pericol dar şi entuziasmul ei.

— Mama ta nu mi-a spus că urmează să te *căsătoreşti*! exclamă Celerie cu cea mai încântată voce de majoretă. Te măriţi în Nantucket?

— Da, răspunse Agnes. La biserica St. Mary. Petrecerea se va ţine la Clubul de Yachting.

— Şi eu vreau să mă mărit în Nantucket, declară Celerie, încuviinţând din cap cu convingere.

Celerie era împopoţonată toată în roşu, alb şi albastru. Purta un şort roşu din denim, un tricou cu dungi albe şi albastre, şlapi roşii şi – ceea ce lui Agnes i se părea ciudat şi totodată înduioşător – îşi dăduse părul pe spate, prinzându-l sub o bentiţă de grogrenă bleumarin cu steluţe albe, exact ca aceea pe care avea s-o poarte Dabney în aceeaşi seară.

Celerie cumpărase ambele bentiţe, astfel ca ea şi Dabney să poarte la fel.

Riley nu comentă nimic la acest schimb de replici. Se străduia să le conducă pe cele două fete prin mulţime, cărând în acelaşi timp cutia cu chitara şi lada frigorifică cu băuturi.

— E un tip de treabă logodnicul tău? întrebă Celerie.

Agnes îşi spuse că Celerie vorbea de parcă ar fi fost mai tânără decât cei douăzeci de ani pe care îi avea. Ce fel de întrebare era asta? Sigur că era de treabă, altfel Agnes nu s-ar mărita cu el.

Agnes încuviinţă din cap şi toţi trei îşi continuară drumul.

Pe urmă însă, Agnes îşi dădu brusc seama că *de treabă* nu erau chiar primele cuvinte care i-ar fi venit în minte dacă era să îl descrie pe CJ şi că CJ n-ar putea fi considerat *de treabă* nici chiar după criteriile din Vestul Mijlociu ale lui Celerie. CJ era sigur pe el şi fascinant. Ştia ce vrea, avea lumea la degetul mic, putea rezolva orice problemă – sau cel puţin aşa i se părea lui Agnes. În viaţa ei cotidiană, la serviciu – unde avea parte de mult haos –, CJ aducea stabilitate. Viaţa alături de el era interesantă: restaurant, celebrităţi, atleţi profesionişti, bani, avantaje, petreceri. Farmecul unei vieţi alături de CJ o ameţea. Agnes se întreba deseori cum de prima lui soţie, Annabelle Pippin, se lipsise de toate acestea. Trebuie să fi fost la fel de greu precum un tratament de dezintoxicare.

Agnes se gândi la spusele lui Manny Partida: *Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă nu ţi-aş fi spus.*

CJ n-ar fi agresat-o niciodată pe Agnes, poate doar atât cât să o silească să-şi taie părul, deşi era adevărat că CJ avea nevoie de mai multă îngrijire

decât un coş plin de căţeluşi din rasa sharpei. Şi-i plăcea ca lucrurile să se facă după voia lui.

∵

Găsiră un loc bun pe nisipul plajei Jetties şi se aşezară acolo. De jur-împrejur erau perechi sau familii – toţi fericiţi, arşi de soare şi flămânzi. Agnes se trânti pe pătură cu un profund sentiment de uşurare, ea, Riley şi Celerie formând un triunghi în jurul lăzilor frigorifice. Desfăcu capacul la o bere pentru Riley şi turnă şampanie pentru ea şi pentru Celerie.

— Ar trebui să ciocnim, propuse Celerie. Să bem în cinstea naşterii naţiunii noastre.

Lui Agnes îi plăcea mult sinceritatea fetei. Îşi ridică paharul de plastic.

— Noroc!

Ciocniră toţi trei. Celerie îi zâmbi lui Riley şi zise:

— Diseară am să fiu fată cuminte!

— Mai bine ai grijă să mănânci! replică Riley.

Agnes despachetă sărăţelele şi nucile picante, iar Riley scoase chitara din cutie şi începu s-o acordeze. Agnes privea lung spre Cliff. Părinţii ei erau acolo, la o petrecere, ca nişte oameni în toată firea. Dabney n-ar fi comis iar nebunia să dispară, acum că Box era acasă.

Agnes se juca cu inelul. Era prea larg, trebuia să-l strâmteze pe măsura degetului ei. CJ nu ştia că-i este mare, fiindcă, atunci când i-l oferise, Agnes repetase în câteva rânduri că i se potriveşte perfect. Ar fi trebuit să-i spună că îi e prea larg şi că diamantul e prea mare. N-ar fi putut să-l poarte niciodată în siguranţă în cartierul unde lucra. Dar asta ar fi condus, inevitabil, la comentariul lui CJ că ea n-ar trebui să mai lucreze în acel cartier. După căsătorie, CJ voia ca Agnes să renunţe la acea slujbă.

Soarele cobora spre asfinţit. Agnes îşi bău şampania. Riley cânta la chitară melodia „Good Riddance” a formaţiei Green Day, iar cei din jur îi ţineau isonul.

I hope you have the time of your life[38].

CJ era la stadionul Yankees, urmărind două meciuri consecutive cu echipa Angels, urmate de jocuri de artificii. Agnes mai fusese în loja de onoare şi trăise o experienţă de neuitat. CJ bea probabil Dirty Goose, ciugulind câte ceva de pe un platou cu crudităţi (afară de cazul când trişa, aşa cum obişnuia ea. Agnes spera că CJ se îndoapă cu brânză Brie la cuptor), *pălăvrăgind cu nevestele jucătorilor şi cu* diverşi membri ai familiei Steinbrenner[39].

---

[38] Sper să te distrezi de minune.

[39] George Michael Steinbrenner (1930-2010), om de afaceri american, proprietar şi comanager al echipei newyorkeze de baseball Yankees.

Brusc, i se făcu dor de el şi pentru o clipă regreta *că nu* se află şi ea la stadionul Yankee. *Îşi veni repede în fire. Oricât de amuzant* ar fi fost să se găsească alături de CJ în Bronx, totuşi nu era ca în Nantucket.

Riley cânta la chitară „Only the Good Die Young", şi tot mai multă lume i se alătura, fredonând versurile. Scena se transforma treptat într-un adevărat concert. Îl rugară să interpreteze „Country Road", apoi „Sweet Home Alabama". Agnes închise ochii şi ascultă glasurile cântând la unison în jurul ei. Îşi îngropase tălpile în nisip, şi şampania îi încălzise măruntaiele. Simţea că trăieşte şi că e prezentă. O noapte senină, o plajă aurie, mâncare bună, iar acum, datorită lui Riley, melodiile lor preferate, ale căror versuri le ştiau cu toţii.

— „High Hopes"! ceru Celerie.

Bineînţeles, îşi spuse Agnes.

∵

Nu ştia când pierduse inelul, dar dacă se gândea bine, probabil îi căzuse în timp ce servea mâncarea, tăind sandvişurile lunguieţe sau luând salată cu lingura. Tot ce ştia Agnes era că, în timp ce pleca de pe plajă, înconjurată de o mulţime numeroasă – toţi comentând că artificiile din acest an fuseseră mai frumoase ca oricând –, îşi dăduse seama că nu mai avea inelul pe deget. Avu instantaneu senzaţia că-i stă inima în piept. Se opri brusc, spre nemulţumirea celor care veneau în urma ei.

— Oh, Doamne! şopti ea.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Riley.

Mergea alături de ea, în timp ce Celerie o luase înainte. Se pricepea grozav să interrelaţioneze cu oamenii, după ce petrecuse o bună parte a anilor de colegiu ca majoretă pe stadionul Humphrey Metrodome.

— *Inelul meu,* murmură Agnes.

Efectiv nu era în stare să rostească cele două cuvinte. Erau cumplite, îi veni în minte clipa aceea, cu cinci-şase ore în urmă, când decisese că ar fi bine să-şi pună inelul. Nu, *nu* fusese câtuşi de puţin o idee bună. Ar fi trebuit să-l lase acasă, în cutia lui de pe măsuţa de toaletă.

— Inelul tău? repetă Riley.

— Nu-l mai am, şopti Agnes.

∵

Celerie era deja cu mult înaintea lor. Agnes şi Riley hotărâră să se înapoieze la locul unde şezuseră, în încercarea de a căuta inelul. Se lăsase întunericul, iar nisipul era rece şi plin de gunoaie. Agnes măsură din ochi vasta plajă Jetties, dintr-un capăt în altul. Cum ar fi putut să identifice cu certitudine jumătatea de metru pătrat pe care şezuseră? Atâta lume se vânzolise pe acolo, încât inelul fusese probabil acoperit de nisip.

Pe Agnes o cuprinse o senzaţie de greaţă. Inelul dispăruse.

Se opri din mers. Deşi lada frigorifică şi coşul de picnic erau acum mai uşoare, totuşi o dureau braţele.

— Riley, zise ea. Hai să mergem. N-o să-l găsim în vecii vecilor.

Era atâta tristeţe pe chipul lui Riley, încât Agnes ar fi zis că el fusese cel care primise în dar inelul de la logodnica lui, renumit impresar sportiv la New York.

— Trebuie să mai căutăm, nu se lăsă el. Să mai încercăm.

Agnes acceptă, deşi ştia în sinea ei că nu are niciun sens. Inelul era scump; mai mult chiar, era de o valoare inestimabilă. Era conştientă că-l putea înlocui, că putea cumpăra un alt diamant de trei carate cu montură în platină de la Tiffany, dar n-ar fi fost acelaşi inel, şi CJ şi-ar fi dat seama.

Era îngrozitor. Agnes abia mai răsufla. Riley stătea în picioare lângă ea, luminând nisipul cu lanterna telefonului mobil.

— Ne sună Celerie, zise el. S-o întreb dacă poate să ne ajute?

Agnes cernea nisipul pumn cu pumn, părându-i-se de fiecare dată că vede inelul. Celerie ar fi venit cu forţe proaspete, dar în acel moment, Agnes nu era în stare să mai suporte atitudinea binevoitoare, plină de îngrijorare, a altcuiva.

— Nu poţi să-i spui că ne vedem mai târziu? îl întrebă ea pe Riley.

Celerie ţinuse morţiş să meargă la Chicken Box, să se întâlnească cu colega ei de cameră.

— Du-te, Riley. Nu-i nevoie să rămâi cu mine. E vina mea. Sunt aşa o *proastă*!

Agnes strigă tare ultimul cuvânt, adresându-l cerului întunecat şi spuzit de stele de deasupra lor. O lume întreagă, imensă, o plajă cu un număr infinit de fire de nisip şi un inel – un diamant, cel mai frumos lucru pe care ar fi sperat vreodată să-l aibă.

— Nu te las singură, declară Riley.

Lăsă căsuţa vocală să preia apelul lui Celerie.

∵

Agnes se gândise de vreo şase ori să renunţe la căutare, dar în clipa când dădea să se scuture de nisip şi să pornească înfrântă către casă, îşi spunea: *Dar dacă e în următorul pumn de nisip? Sau în următorul*?

Petrecerea de pe Cliff era în toi, deşi Agnes presupunea că părinţii ei se întorseseră deja acasă. Lui Box nu-i plăcea să stea mai târziu de ora zece.

Ce vor spune când le va da vestea că pierduse inelul?

— Ne putem întoarce mâine cu detectorul de metale al tatălui meu, propuse Riley.

Era pentru a treia oară când sugera să revină în dimineaţa următoare, cu detectorul. Îşi dădea seama că truda lor era inutilă.

— Tu poţi să pleci, îi repetă Agnes, tot pentru a treia oară.

— Agnes...

— Ce e? se răsti ea.

Se trânti în fund pe nisip, cu ochii la Riley, care ţinea cuminte în mână dreptunghiul incandescent al telefonului.

Se trânti şi el pe nisip, alături de Agnes, şi-şi puse mâna puternică şi caldă de stomatolog pe genunchiul ei.

— Uite ce e, zise el. Îmi pare rău pentru inel.

— CJ o să mă omoare, spuse ea.

— Sigur că o să se supere, urmă Riley. Dar, dă-mi voie să subliniez, e un simplu *obiect.* Unul valoros, preţios, înţeleg. Dar tot un obiect e.

Agnes n-ar fi avut în veci curajul să-i spună lui CJ că-l pierduse, ceea ce însemna că va trebui să încerce să-l înlocuiască fără ştirea lui. De unde va scoate banii? Cu slujba ei, câştiga şaizeci şi opt de mii de dolari pe an şi mai avea unsprezece mii de dolari puşi deoparte. Presupunea că îşi putea cheltui economiile ca să cumpere un alt inel şi să-l plătească în rate.

Sau ar fi putut apela la părinţii ei pentru suma respectivă. *Mamă, tată, am nevoie de douăzeci şi cinci de mii de dolari ca să cumpăr un alt inel de logodnă; da, ştiu* că asta înseamnă leafa de profesor pe un semestru, plus casa şi masa la Dartmouth, dar dacă nu înlocuiesc inelul cu unul identic, CJ o s-o rupă cu mine.

Nu va fi niciodată în stare să-i roage pe părinţii ei să-i dea bani. Poate doar pe Box? Box îl plăcea mult pe CJ.

Dar nu.

Trebuia să-l găsească. Îi părea rău că inelul nu fusese prins pe mâna ei la fel ca brăţara Cartier.

Continuă să caute, cernând nisipul pumn cu pumn, fiecare centimetru pătrat în parte. Căută sub fiecare pietricică şi sub fiecare scoică.

— Ne putem întoarce mâine-dimineaţă, repetă Riley. A patra oară. Cu detectorul de metale.

— Nu pot să plec, refuză ea. Vine fluxul. Dacă îl vor lua valurile?

— Fluxul nu ajunge până aici, o asigură Riley.

Agnes începu să plângă. Inelul dispăruse. CJ nu avea s-o ierte vreodată. O va băga în aceeaşi categorie cu Annabelle Pippin, femeia care-i cheltuia banii fără rost. Manny Partida spusese că CJ îşi pierduse cumpătul cu Annabelle, fiindcă femeia oferise o sumă prea mare la o licitaţie *fără acordul lui* – aceste ultime trei cuvinte rămâneau valabile şi în cazul ei. Nu că CJ nu şi-ar fi

permis banii aceştia. În cazul acesta era vorba de faptul că *nu-şi dăduse acordul.*

Agnes îşi aminti de momentul când găsise chitanţa pentru inel pe măsuţa lui de corespondenţă. Chiar la vedere. Agnes dăduse cu ochii de chitanţă când intrase în apartamentul lui CJ, iar el era la duş. Ca şi cum ar fi vrut ca Agnes s-o găsească.

Douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Agnes îşi va cere scuze, dar era posibil ca el să n-o ierte, la fel cum n-o iertase nici pe Dabney fiindcă afirmase că el şi Agnes nu se potriveau.

Stând pe nisipul rece şi căutând neîncetat, în timp ce plângea în hohote, Agnes îşi dădu seama că Dabney avea dreptate. CJ nu numai că nu era partenerul potrivit, dar chiar reprezenta o alegere nefastă.

— Ia asta, o îndemnă Riley, întinzându-i un şerveţel mai puţin folosit din coşul de picnic.

Agnes îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul.

∵

Agnes avea o relaţie cu CJ de un an întreg când îi destăinuise că Box nu e tatăl ei natural. Voise să păstreze secretă această parte a vieţii ei, dar când lucrurile începuseră să devină serioase, îi mărturisise adevărul. CJ răspunsese că totul era în regulă, că nu era cazul ca ea să se simtă ruşinată sau jenată şi că era bucuros că în sfârşit ea nu se mai sfiise să-i spună. Îi zâmbise încurajator, adăugând:

— Asta explică unele lucruri la tine.

— Cum ar fi? întrebase ea.

Dar el nu-i răspunsese, şi universul ei se mai clătinase puţin.

∵

Ceva mai încolo pe plajă, câţiva copii pregăteau rachete din sticle. Agnes îl lăsă pe Riley s-o apuce de mână şi s-o ridice în picioare.

Dabney

Îl urmări cu privirea pe Box, care traversa cu paşi mari peluza din faţa casei lui Elizabeth Jennings, îndreptându-se spre locul unde parcaseră maşina Impala, pe Cliff Road. Dabney ştia că ar fi trebuit să-l urmeze, dar nu găsea puterea să plece.

Voia să fie unde era şi Clen.

În secunda în care Box ieşi din cameră, Dabney ridică din sprâncene spre Clen.

— De fapt, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— M-a pocnit, îi răspunse Clen. Mi-a tras un pumn.

Arătă spre piept.

— Nu pot să cred, zise Dabney. Ce i-ai spus?

— Știu că te-ai bucura să fie vina mea, replică Clen.

— Nu-i adevărat.

— Trebuie să-i spui, Cupe.

— Știu că trebuie. Dar...

În acel moment, discuția fu întreruptă de Elizabeth Jennings, care dădu buzna în încăpere, în tipicul ei stil furtunos. Dabney o cunoștea pe Elizabeth, care făcea parte din consiliul director al Camerei de Comerț de un an și jumătate. De dragul adevărului, Dabney trebuia să admită că o socotea pe Elizabeth puțin cam plină de sine, iar așa-zisa ei eleganță i se părea puțin cam studiată. Elizabeth se bucura de simpatia cercurilor din Washington. Era o gazdă în buna tradiție a lui Sally Quinn[40] și Katharine Graham[41]. Ce mai știa Dabney despre ea? În CV-ul lui Elizabeth era menționat faptul că studiase la Universitatea Mary Washington și că, scurt timp, lucrase ca asistent administrativ la Departamentul de Stat. Dabney știa că Elizabeth provenea dintr-o veche familie înstărită din Washington și că se înrudea cumva cu președintele Taft. Mai știa că Elizabeth avea două fiice și că soțul ei murise. Nu știa însă că soțul lui Elizabeth, Mingus, fusese prieten (partener la infracțiuni!) cu Clendenin Hughes. Un lucru extrem de neplăcut.

— Am auzit gălăgie aici, zise Elizabeth. Își roti privirea prin încăpere, oprindu-se asupra carpetei de sub policioara laterală, care alunecase de la locul ei. Se aplecă s-o îndrepte. Când se ridică din nou, o fulgeră din ochi pe Dabney ca pe un copil neascultător. Aș putea să întreb ce s-a întâmplat?

— Oh! exclamă Dabney. Nu avea curaj să se uite la Clen. Nimic.

— M-am dezechilibrat, explică Clen. Am scăpat din mână paharul și s-a spart. Îmi pare foarte rău, Elizabeth.

— Sper că n-ai pățit nimic, spuse Elizabeth.

— Nu, o liniști Clen. Am adunat noi cioburile, dar mâine poate ar trebui pus aspiratorul.

Elizabeth îi zâmbi larg lui Clen, de parcă nimic n-ar fi încântat-o mai mult decât să-și scoată aspiratorul Dyson sau să îi dea sarcini suplimentare menajerei. O amfitrioană veșnic binevoitoare, presupuse Dabney.

— Și John? insistă Elizabeth, adresându-i-se lui Dabney. El unde-a plecat?

---

40 Ziaristă și scriitoare americană (n. 1941) care colaborează la *Washington Post.*

41 Publicistă americană (1917-2001), directoare timp de peste două decenii a ziarului familiei, *Washington Post* și câștigătoare a Premiului Pulitzer în 1998.

John? Dabney rămase o clipă năucită, apoi îşi dădu seama că Elizabeth se referea la Box. Nimeni nu-i spunea John. Faptul că Elizabeth pomenise acel prenume avu darul s-o înfurie şi mai mult pe Dabney.

— A plecat, răspunse ea sec.

Ar fi putut folosi alte cuvinte, care să mai atenueze efectul replicii – *a trebuit s-o șteargă, nu s-a simțit bine, era frânt după toată agitaţia de la Casa Albă* –, numai că Dabney nu ţinea să-i facă lui Elizabeth favoarea unei scuze elegante.

— În cazul ăsta, foarte urât din partea lui că n-a venit să-şi ia rămas-bun, declară Elizabeth.

Avu aerul că evaluează scena din faţa ei – Dabney şi Clen singuri în salon, un pahar spart şi un renumit profesor de economie de la Harvard, care plecase de la petrecere fără să îi mulţumească gazdei. Elizabeth Jennings nu era la curent cu trecutul lui Dabney şi Clen – sau poate era? Nu se ştie niciodată – dar nici naivă nu era. Probabil îşi făcuse o idee destul de clară despre ce se întâmplase, măcar în linii mari. Poate că în mintea ei ţesea o bârfă, la fel cum ai ascuţi nişte dinţi de furculiţă.

Pleacă, se îndemnă Dabney. *Du-te acasă și găsește o cale de a-ţi cere scuze de la Box. Sau termină cu toată prefăcătoria și spune-i adevărul.*

∵

Numai că Dabney nu plecă. Ieşi din nou afară, chipurile să-şi toarne încă un pahar de şampanie de colecţie Moët & Chandon, de care nu avea nevoie. Aproape imediat o abordă congresmanul, care, după toate aparenţele, reușise să îi plictisească pe toţi ceilalţi invitaţi, ca atare nu avea altă soluţie decât să-i împoaie capul lui Dabney, pentru a doua oară, cu opiniile sale.

Clendenin era în capătul terasei. Elizabeth continua să-l ţină de braţ, într-un fel oarecum posesiv, îşi spuse Dabney. Simţi cum îi arde faţa de gelozie.

Clendenin şi Elizabeth?

Partea bună în ceea ce-l priveşte pe congresman era că nu se aştepta ca Dabney să întreţină conversaţia cu el. El vorbea, şi Dabney nu trebuia decât să dea din cap şi, la momentul cuvenit, să spună: *Sigur da, înțeleg, evident.*

Clendenin şi Elizabeth petrecuseră ceva timp împreună „în străinătate". Elizabeth nu se temea să călătorească. Era genul de femeie care îşi făcea apariţia în holul unui hotel din Orient, fumând o ţigară cu portţigaret din sidef, în timp ce un puști thailandez în costum tradiţional îi târăște cufărul Louis Vuitton abia coborât de la bordul unui vas cu aburi. Dabney se simţi ridicolă. Văzuse prea multe filme.

Goli rapid paharul de şampanie, şi congresmanul pocni din degete spre chelner ca să i-l umple din nou, gest nu atât grosolan, cât mai curând generat de teama că Dabney îl va abandona, ducându-se la bar. I se aduse un nou

pahar de şampanie, şi un alt chelner îşi făcu apariţia cu tarte cu fructe, frumoase ca un vitraliu. Dabney refuză: nu mai putea înghiţi niciun dumicat.

Clendenin şi Elizabeth. Dabney avea să-l piardă din nou, în favoarea Orientului sau a amintirilor exotice de acolo... *din nou*!

Pe chip i se întipări o expresie de gelozie furibundă: buzele ei schiţară un rânjet. Scrâşni din dinţi.

Uită-te spre mine, îl îndemnă în gând Dabney.

S-ar fi simţit mai bine dacă Clen ar fi privit spre ea.

Dar el era adâncit în conversaţie: tocmai îi explica ceva lui Elizabeth şi încă unei perechi pe care Dabney nu o cunoştea. Îi auzea vocea, dar nu înţelegea ce spune. Uitase cât de exuberant putea fi în societate. Acum se comporta absolut strălucit, într-atât încât Dabney îi purta puţin pică pentru asta. Grupul format în jurul lui îi sorbea fiecare cuvinţel.

Presupuse că asta era pedeapsa ei pentru ce-i făcuse lui Box.

Începură jocurile de artificii şi toată lumea întoarse capul să le vadă cum explodează în jerbe deasupra portului. *Bucură-te de ele,* îşi zise ea. Dar nu, nu putea fără Clen. Aproape că-i venea să-l smulgă de lângă Elizabeth. Bârfe despre o asemenea scenă s-ar fi răspândit printre invitaţii la petrecere, dar ce-i păsa lui Dabney? Ar fi putut privi artificiile la adăpostul braţului puternic şi ocrotitor al lui Clen.

Dragostea este oribilă. O detesta.

Ca să pună capac, congresmanul îşi dădu brusc seama că stă alături de o femeie care trăieşte şi respiră.

— Dabney, i se adresă el. Te simţi bine?

Dabney îşi înălţă faţa spre cer chiar în momentul în care o imensă jerbă de artificii albe, ca o crizantemă, explodă deasupra lor. Spera ca chipul să-i fie luminat în aşa fel încât suferinţa ei cumplită să pară un extaz.

Agnes

Îşi descoperi inelul într-o baltă de apă cu gheaţă, pe fundul lăzii frigorifice cu băuturi.

Nu se pierduse. Era acolo, în palma ei. Nu dispăruse.

Nu se pierduse! Nu dispăruse!

Nu avea cuvinte să dea glas sentimentului de uşurare care o cuprinsese.

Dar mai exista o emoţie, care punea în umbră acest sentiment de uşurare, o emoţie necunoscută, pe care o resimţea ca pe o trapă care se închide.

Dabney

A doua zi, pe cinci iulie, se simţi prea rău ca să se dea jos din pat. Telefonă la serviciu, lăsând pe robot un mesaj pentru Nina şi anunţând că o întorsese gripa şi, dacă avea noroc, ajungea probabil la birou pe la ora prânzului. Dar când se făcu ora nouă, îşi dădu seama că nici vorbă de aşa ceva. Abia reuşi să se târască până la baie. Agnes era la serviciu, şi Box la parter, în biroul lui. Imediat după prânz, îl auzi umblând de colo-colo prin bucătărie ca să-şi pregătească de mâncare, fără să vină să vadă ce e cu ea. Avea nevoie de nişte apă cu gheaţă şi de o pastilă de Advil. Se văzu nevoită să aştepte până la cinci şi jumătate, când sosi Agnes. O rugă pe Agnes să-i dea mobilul, dar fata o privi nedumerită. Telefonul fix era chiar la capul patului lui Dabney.

Totuşi, Agnes îi aduse apa şi medicamentul, precum şi telefonul mobil, plus o felie de pâine prăjită cu unt, pe care Dabney nu reuşi s-o mănânce.

— Mulţumesc, murmură ea.

— Oh, mamă! exclamă Agnes.

∵

În seara aceea, Box nu veni în pat, şi Dabney presupuse că fie se simţea furios, fie îi era ruşine; nu îşi putea da seama cu exactitate ce emoţie îl apăsa. Avu un vis cu Clen şi Elizabeth Jennings care jucau *mah-jongg*[42] pe o plută din scânduri în dreptul plajei Steps şi că pluta era învăluită de o oribilă ceaţă trandafirie. Să formeze oare Clen şi Elizabeth perechea perfectă?

Se trezi spunându-şi: *Nu!*

∵

Ziua de şase iulie o găsi tot bolnavă. Dabney auzi muzică clasică la parter, dar Box nu se arătă.

Telefonul ei mobil rămânea mut. Îşi dorea ca Clen să-i trimită un mesaj, dar poate era supărat şi pe ea sau poate îi era ruşine ori poate era îndrăgostit lulea de Elizabeth Jennings. Nu era exclus să o părăsească şi Box, şi Clen. O vor abandona, la fel cum făcuse mama ei.

Tatăl ei o crescuse excepţional, dar, sincer vorbind, întotdeauna existase o fărâmă din fiinţa lui Dabney care nu se simţise iubită.

Şapte iulie. Bolnavă. Agnes nu se duse la serviciu. Dabney dădu să protesteze, dar îi era greu să articuleze vreun cuvânt. Pe urmă, Agnes îi explică:

— Plouă, mamă. Toarnă cu găleata. Tabăra e închisă azi.

Ropotul ploii în fereastră îi dădea o stare de linişte.

---

42 Joc cu piese, originar din China.

Dabney auzi glasul lui Agnes la parter:
— Tată, chiar se simte rău. N-ar trebui s-o ducem la spital?
— O mai lăsăm o zi, răspunse Box.
Încă o zi, își zise Dabney.
Oare cum de avea Box haine curate? se întrebă ea. Şi ce mâncau el şi Agnes?
La miezul nopţii, sosi un mesaj de la Clen: *Spune-mi când pot să te văd.*

∵

În dimineaţa zilei de opt iulie, Dabney se trezi cu senzaţia că era o versiune mai grasă şi mai goală pe interior a propriei fiinţe. Totuşi, se simţea suficient de bine cât să facă un duş şi să coboare la parter pentru a mânca un bol cu fulgi de cereale.
Box şedea la masă, cu o cafea neagră şi cu *Wall Street Journal* în faţă. O privi pe deasupra ziarului.
— Te simţi mai bine?
Ea încuviinţă din cap.
Box dădu şi el aprobator din cap şi spuse:
— Mâine trebuie să plec la Washington. Mă întorc vineri. *Washington. Se întoarce vineri, se gândi Dabney.*

∵

Pe la ora prânzului, reuşi să ajungă la birou.

Agnes

Riley îi lăsă un mesaj în căsuţa vocală: „Mama ta s-a trecut în registru la ora trei, şi eu am urmărit-o. S-a dus cu maşina până pe Polpis Road numărul 436. A parcat pe alee".
Agnes ascultă mesajul de două ori. Riley o *urmărise* pe Dabney? Era o acţiune îndrăzneaţă. O făcuse pentru Agnes. Sau fiindcă era curios din fire ori poate intrigat de faptul că Dabney ascundea un secret.
Agnes căută pe Google adresa Polpis Road numărul 436 şi află că acea casă aparţinea soţilor Trevor şi Anna Jones, două persoane de care Agnes nu auzise în viaţa ei.

∵

În seara aceea, Dabney coborî din nou în bucătărie, ca să pregătească cina: miel la grătar, *succotash*[43] proaspăt şi salată verde. Box era tot în

[43] Salată de porumb dulce cu fasole, mazăre, uneori ardei gras şi roşii.

camera de lucru, dar Agnes presupunea că va fi curând atras de aroma cărnii rumenite combinată cu cea de usturoi şi rozmarin. În ultimele trei seri, comandaseră mâncare thailandeză.

— Mamă, cunoşti pe cineva cu numele de Trevor sau Anna Jones? întrebă Agnes.

Dabney tocmai amesteca salata. Agnes sesiză o ezitare de o fracţiune de secundă în felul în care mama ei mânuia ustensilele de bucătărie.

— Nu, răspunse Dabney.

— Nu? se miră Agnes. Tu cunoşti pe toată lumea. Nu-i ştii pe Trevor şi pe Anna Jones? Care stau pe Polpis Road?

— Nu, repetă Dabney. O privi pe Agnes fix în ochi. Nu, întări ea. Nu cunosc niciun Trevor şi nicio Anna Jones.

Dabney

Consiliul director se întrunea de patru ori pe an: în ianuarie, în aprilie, în iulie şi în octombrie. Dabney detesta aceste întruniri. Începea să se teamă de ele cu câteva săptămâni înainte, deşi întotdeauna se desfăşurau fără incidente.

Şedinţele aveau loc în sala de consiliu, care era mică şi sufocantă. Aceeaşi încăpere unde Dabney dăduse buzna peste Nina şi Jack Copper. În acel spaţiu se găseau o masă dreptunghiulară şi zece scaune. Existau o singură fereastră micuţă, care se deschidea în partea de sus, şi o singură priză la care Dabney conecta un ventilator al cărui picior era şubred. Ventilatorul împrăştia hârtiile tuturor celor prezenţi şi făcea mult zgomot, dar experienţa îi învăţase pe participanţi că, în absenţa lui, şedinţa din luna iulie ar fi fost insuportabilă.

Toţi cei zece directori veneau la şedinţa din iulie, fiindcă participau Elizabeth Jennings şi Bob Browning, singurii rezidenţi nepermanenţi ai insulei membri în consiliu. În mod normal, Dabney stătea în picioare la această şedinţă, întrucât nu era loc şi pentru cel de-al unsprezecelea scaun, iar ea nu se număra printre egali. Ea era o simplă angajată. Ceilalţi erau şefii ei.

Dabney întocmise raportul financiar şi cererile de subvenţii adresate de consiliul regional de turism, precum şi un raport complet asupra Weekendului Narciselor Galbene şi un proiect pentru activitatea Plimbare de Crăciun. Pusese în mijlocul mesei douăsprezece sticle cu apă rece şi câteva pixuri de rezervă. Nu-şi dădea seama din ce motiv se simţea atât de

neliniştită. La aceste întruniri, totul se desfăşură ca la carte. Directorii o ascultau pe Dabney informându-i despre bunul mers al Camerei, se uitau la rapoartele de finanţare, complete şi detaliate, deşi nimeni nu le citea vreodată. Pur şi simplu dădeau din cap aprobator şi admirativ, iar Vaughan chiar o bătea uşurel pe creştet pe Dabney ca pe un căţel cuminte, după care şedinţa se încheia.

În ziua aceea, membrii consiliului sosiră pe rând, salutând-o pe Dabney ca de obicei. Jeffrey Jackson o sărută pe obraz ca întotdeauna, iar Martha se arătă interesată de noul ei laptop, de parcă ar fi fost un animal de companie. Betty şi Karen se arătară mai îndatoritoare ca de obicei. Betty chiar îi oferi lui Dabney locul ei la masă, dar Dabney refuză. Trebuia să se ţină tare. Nu putea lua loc cât timp unul dintre directorii ei stătea în picioare.

Bătrânul domn Armstrong, de la firma Nantucket Auto Body, zise:

— Dabney poate sta la mine în braţe.

Toţi izbucniră în râs, deşi mai mult din politeţe, fiindcă domnul Armstrong era un bătrân depravat, căruia probabil i-ar fi plăcut s-o ţină pe Dabney pe genunchi.

Elizabeth Jennings n-o salutase şi nici măcar nu se uita spre ea, ceea ce-i dădea lui Dabney o senzaţie de rău organic. Dabney luă un teanc de hârtii din mijlocul mesei şi i-l întinse lui Elizabeth.

— Poftim, Elizabeth.

Aceasta luă hârtiile fără să-i mulţumească şi fără să-i arunce măcar o privire. În schimb, se întoarse imediat spre Karen, agenta imobiliară, care după toate aparenţele fusese, cu o seară înainte, împreună cu Elizabeth, la restaurantul Company of the Cauldron. Amândouă începură să comenteze despre somonul comandat acolo.

Îi dăduse peste nas, se gândi Dabney. Fusese umilită. Ca să vezi! Se uită pe rând la cei adunaţi în jurul mesei, să vadă dacă mai remarcase cineva. Bineînţeles că fiecare îşi vedea de treaba lui sau studia hârtiile, preocupat de misiunea de a menţine Nantucketul ca reper turistic animat şi popular.

Pe toată durata şedinţei, Dabney funcţionă pe pilot automat, ventilatorul răcorindu-i spatele. Era singura modalitate de a depăşi acele momente fără să leşine. Trebuia să se ţină tare. Se consolă cu gândul că nu *ea* se comportase necivilizat la petrecerea lui Elizabeth, ci Box şi Clen. Clen îi spusese că încercase să iasă din salon când dăduse cu ochii de Box, dar Box iniţiase o conversaţie care foarte curând scăpase de sub control. Se încăieraseră pentru Dabney, dar Elizabeth Jennings nu avea de unde să ştie asta. Poate era supărată pentru reacţia lui Box sau pentru paharul spart de Clen.

Bugetul era în ordine, cererile de finanţare fuseseră completate meticulos şi existau fonduri din belşug, în asemenea măsură încât Dabney decisese să facă ceea ce rareori făcea, şi anume să ceară o mărire de salariu – nu pentru ea, ci pentru Nina Mobley. Aerul din încăpere devenise irespirabil, şi Dabney avea senzaţia că i se scursese tot sângele din trup. Părul roşcovan al lui Elizabeth Jennings rămăsese perfect pieptănat şi netezit, dat după o ureche, iar unghiile ei erau fără cusur, date cu ojă roz-pal.

La petrecere, îl ţinuse pe Clen de braţ cu un gest foarte posesiv.

Nu-i al tău, i se adresă Dabney în gând. *E al meu.*

Dabney îşi drese glasul ca să-şi facă simţită prezenţa. Nu-l prevenise pe Vaughan că avea de gând să ceară o mărire de salariu, fiindcă la sfârşitul fiecărei şedinţe el întreba dacă mai sunt probleme în afara ordinii de zi.

Aerul din încăpere devenise înăbuşitor, astfel că lui Dabney începeau să i se împăienjenească ochii. Bob Browning moţăia. Karen, agenta imobiliară, trimitea mesaje pe mobil în văzul tuturor.

— Totul pare a fi în ordine, declară Vaughan. Mai sunt şi alte probleme?

— Da, răspunse Dabney.

Toate privirile se întoarseră spre ea. Dabney simţea înţepături în tălpile picioarelor. Oare era posibil să-ţi amorţească tălpile din pricina statului în picioare?

— Te ascultăm, Dabney, o îndemnă Vaughan.

— Aş vrea să solicit o mărire de salariu, zise Dabney.

Un murmur străbătu încăperea.

— Chiar meriţi, comentă Jeffrey Jackson, care de regulă îi ţinea necondiţionat partea lui Dabney.

— Nu pentru mine, explică Dabney. Bineînţeles că nu. Mie îmi ajunge remuneraţia pe care o primesc. Mă gândeam la Nina Mobley. A făcut o treabă extraordinară, a preluat şi mai multe sarcini, îndeosebi în ultimele luni. Dabney făcu o pauză. Aş sugera să i se acorde o mărire de douăzeci la sută.

Elizabeth Jennings pufni dispreţuitor şi râse cu un aer de superioritate.

— Ei bine, comentă ea, frumoasă bombă la final de şedinţă.

Bombă, se gândi Dabney. Chiar aşa se exprimase Elizabeth, *bombă*? Dabney se clătină. Simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Întinse mâna să se sprijine de spătarul scaunului pe care şedea Martha.

— *Cât* cere? tună bătrânul Armstrong.

— Nina nu cere nimic, preciză Dabney. Eu cer. Vreau să spun, eu cer... pentru ea. Ea nici nu ştie de solicitarea asta. Dar merită o mărire. Aş dori să i se acorde. Îşi face treaba şi... *o face şi pe a mea,* fu cât pe ce să adauge. Îşi dădu seama în ultima clipă cât de prost ar fi sunat. Şi se descurcă foarte bine.

— Ne place să credem că *toţi* vă faceţi treaba bine, zise Elizabeth. De asta vă plătim. Ca să vă faceţi treaba bine. Nu primiţi bani în plus pentru că vă faceţi treaba bine.

Elizabeth o sfredelea pe Dabney cu privirea. O ura pe Dabney. Dar de ce? Până atunci, Dabney nu avusese niciodată vreun duşman. Existase Jocelyn, la Yale, la acel nenorocit de picnic din portbagaj. Jocelyn fusese îndrăgostită de Clen, indiferent ce ar fi însemnat „îndrăgostit” la vârsta aceea. Acum, Elizabeth urmărea să pună mâna pe Clen şi cumva ştia că Dabney îi stătea în cale. Dar de unde ştia?

De unde ştia?

— Nu mai contează, spuse Dabney.

Îşi urmări cu privirea mâna mişcându-se încet prin faţa ochilor, ca şi cum ar fi şters ideea de a obţine o creştere salarială pentru Nina Mobley.

— Stai puţin, hai să discutăm pe tema asta, interveni Jeffrey Jackson. Jeffrey Jackson avea o pată roşiatică ce se întindea pe gât şi pe jumătatea inferioară a obrazului. În şcoala elementară, doi colegi îşi bătuseră joc de el, iar Dabney îi luase apărarea. De atunci, Jeffrey fusese întotdeauna un devotat susţinător al lui Dabney.

— Nu-i nimic de discutat aici, îi reteză vorba Elizabeth Jennings. Cel puţin, nu acum. Sala asta e un cuptor şi s-a făcut aproape ora şase. Nu ştiu ce gânduri aveţi voi, dar eu una am alte planuri pentru astă-seară. Cred că discuţia despre mărirea salariului doamnei Mobley ar trebui amânată pentru şedinţa următoare.

— De acord, o susţinu Karen, agenta imobiliară.

Dabney clipi de câteva ori. Simţea cum i se preling pe spate picături de transpiraţie. Era curioasă cum va reacţiona Vaughan Oglethorpe. Nu-i plăcea ca alţi membri ai consiliului să-i încalce autoritatea, dar privind spre el, Dabney văzu că obrazul lui părea ca de ceară topită.

Am să leşin, îşi zise ea.

Din fericire, Vaughan întrerupse şedinţa, Martha se ridică, gata de plecare, iar Dabney se prăbuşi pe scaunul ei.

Clendenin

Elizabeth Jennings îl invită la cină la restaurantul Straight Wharf.

— Elizabeth, trebuie să-ţi spun că nu fac o figură prea grozavă într-un restaurant din Nantucket, spuse el.

— Nicio problemă, răspunse ea. Atunci, hai la mine acasă. Mâine-seară la şapte.

Şi închise telefonul înainte ca el să exprime vreun refuz.

∵

Clen aduse un bax de şase beri Singha, pe care printr-o minune le găsise la Hatchs. Era berea pe care obişnuiau s-o bea el, Mingus şi Elizabeth la Bangkok şi la Saigon, cu mulţi ani în urmă.

Clendenin bătu la uşa lui Elizabeth cu sentimentul că era un dobitoc. Ce *căuta* el acolo? Retrăia oarecum nişte nostalgii lipsite de sens.

Ea scoase un chiot de încântare imediat ce dădu cu ochii de el. Părea puţin abţiguită. Alt chiot, când Clen îi întinse berea.

— Singha! exclamă ea. Sigur n-am vedenii? Ţi-au livrat-o cu avionul? Şi e de la gheaţă. Ţii minte ce grozavă era o bere Singha de la gheaţă după ce colindam toată ziua în arşiţa aia cumplită? Ești un geniu!

Elizabeth purta o rochie elegantă verde-albăstruie, cu paiete, şi era în picioarele goale. Era o femeie frumoasă – păr în nuanţa scorţişoarei, unghii lungi, parfumată –, şi Clen nu reuşise niciodată să dea uitării imaginea ei ieşind din piscină în staţiunea Nha Trang. Purtând bikini roşii. Dar Elizabeth avusese întotdeauna un soi de disperare, o parte a fiinţei sale care se străduia prea mult; şi, la urma urmelor, Elizabeth nu era Dabney.

Masa era aranjată afară, pentru două persoane, cu lumânări aprinse în felinare. Pentru început, Elizabeth îi turnă un whisky Glenfiddich, şi amândoi rămaseră să admire golful Sound de la picioarele lor.

Clen îşi dădu seama că era vorba de o întâlnire. Elizabeth îi dăduse întâlnire acasă la ea. Nu se gândise la asta până atunci. Îşi închipuise că vor fi şi alţi invitaţi sau că ea îl chemase din amabilitate sau din plictiseală. Clen era un vechi prieten dintr-o altă existenţă.

Mingus şi Clen băuseră la greu în Saigon, la restaurantul La Caravelle, pe urmă se înghesuiseră pe o motocicletă pe care o făcuseră praf în faţa Palatului Reunificării. Mingus şi Clen băuseră la greu la Majestic şi la Continental. Ce îşi mai amintea Clen? Ventilatoarele de ratan din tavan, cocktailurile Singapore Sling, cojile de arahide pe de podea. El şi Mingus fumau Lucky Strike fără filtru, aprinzându-le una după alta. Ţigările puseseră capăt vieţii lui Mingus: cancer pulmonar la cincizeci şi doi de ani.

Când aflase diagnosticul, Mingus era deja în State. Murise la Washington. Clen nu reuşise să se întoarcă pentru înmormântare. Totuşi, îi trimisese lui Elizabeth o scrisoare lungă, care era nu atât o dovadă de compasiune, cât un poem în proză compus din amintiri: Bangkok, Singapore, Mandalay, Rangoon, Siem Reap, Saigon, Hanoi, Hoi An – şi vacanţa de o săptămână în Nha Trang. Se duseseră într-o staţiune de cinci stele, pentru care plătise

Elizabeth. Ea insistase să meargă şi Clen, deşi lui i se păruse ciudat că le strică vacanţa idilică. Dar fusese raiul pe pământ, lucru de care Clen chiar avea nevoie – piscina aparent fără margini, nenumăratele sticle de vin Domaines Ott în frapieră, un anumit fel de salată picantă cu papaya verde adusă chiar sub umbrelă. Într-o seară, când Mingus se dusese devreme la culcare, Clen şi Elizabeth plecaseră de la restaurantul unde luaseră cina, pornind în plimbare către un loc de pe plajă. Amândoi băuseră destul de mult şi Clen abia era în stare să admire luna oglindită în Marea Chinei de Sud. Ceva se întâmplase, ea spusese ceva sau poate el, şi Elizabeth îşi apropiase mult obrazul de al lui. *Sărut-o,* se gândise el. Ar fi fost cu neputinţă să n-o facă. Acel bikini roşu. Dar Clen se trăsese înapoi, se ridicase şi se scuturase de nisip.

— Am înţeles greşit? întrebase ea. Am văzut că te uitai la mine.

Înţelesese greşit? Nu, nu înţelesese greşit. Asta se întâmplase înainte ca Clen s-o întâlnească pe Mi Linh, pe vremea când se simţea singur. Chiar *se uitase* la Elizabeth, se uitase toată săptămâna. Dar Clen nu era omul care să-şi trădeze singurul prieten adevărat. Prin urmare, se înclinase în faţa ei şi plecase la culcare.

∵

Acum Elizabeth îi adresase o întrebare, dar Clen nu o auzise. Ceva legat de cuvântul *Orient.*

— Poftim? zise el.

— Ţi-e dor de Orient?

— Oh, răspunse el. Nu ştiu. Uneori. Îmi lipsesc unele lucruri. Mâncarea din Thailanda, călugării din Cambodgia, barurile de hotel din Vietnam. Dar nu cine ştie ce. Nu pe cât mi-am închipuit. Dar ţie?

Elizabeth îşi sprijini bărbia în palmă.

— A fost o perioadă din viaţa mea la care ţin foarte mult, răspunse ea. Dar s-a încheiat. N-am să mă întorc acolo niciodată. Tu?

— Doar dacă mă cheamă cei din Singapore, spuse Clen.

În clipa următoare, îşi dădu seama că era atât de legat de Dabney încât, chiar dacă i s-ar oferit o slujbă în Singapore, ar refuza-o. Nu avea de gând s-o părăsească a doua oară.

∵

Cina era servită de personalul firmei de catering. Alţi bărbaţi poate ar fi fost impresionaţi, dar Clen se simţea doar trist. Să fii invitat la cină şi să mănânci mâncare gătită de alţii?

Ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, li se servi muşchi de vacă la grătar. Clen îşi privi neajutorat farfuria. Nu putea tăia friptura. Era unul dintre motivele pentru care nu accepta invitaţii la masă în oraş.

Apucă furculiţa şi gustă din cartofii gratinaţi, după care puse furculiţa la loc pe masă cu un zăngănit.

— Oh, Doamne! exclamă Elizabeth. Iartă-mă. Nu m-am... gândit.

— Nu face nimic, o linişti Clen. E-n regulă.

Elizabeth se uită în jur, după vreunul din chelnerii angajaţi, dar trei dintre ei aveau treabă la bucătărie. Se ridică în picioare.

— Dă-mi voie s-o tai eu.

Clen schiţă o grimasă. Era o situaţie umilitoare pentru amândoi: cum să-i taie Elizabeth friptura precum unui copil?

— N-am ştiut niciodată cum ai ajuns în situaţia asta, zise Elizabeth.

— Care situaţie? întrebă Clen.

— Braţul tău, preciză ea. Ce s-a-ntâmplat?

Khmerii Roșii, se gândi el. *Maceta. O poveste plicticoasă.*

Ca să mai atenueze stânjeneala de moment, Clen îi spuse adevărul. Scria un articol despre fete cumpărate în provincie şi vândute la Bangkok ca să se prostitueze. Avea o sursă, o femeie de treizeci de ani, a cărei fetiţă de treisprezece ani dispăruse şi, din câte se pare, se prostitua pe Khao San Road. Clen scotocise toate bordelurile renumite în căutarea fetei, pe care o chema Bet. Bet avea pielea de culoare deschisă şi pistrui; bunicul ei fusese un irlandez pe nume O'Brien. Datorită culorii neobişnuite a pielii ei, oamenii şi-o aminteau. Clen pătrunsese din ce în ce mai adânc în lumea interlopă a oraşului. I se oferiseră fete din ce în ce mai tinere, până când i se propuseseră serviciile unei copile care nu putea avea mai mult de nouă ani. Îi povesti lui Elizabeth că-şi simţise sufletul ca o crenguţă uscată ce tocmai se frânsese în două. Luase fetiţa şi voise s-o scoată de acolo. Ea începuse să ţipe. Nu voia să meargă cu Clen. Nu-l cunoștea, nu-şi dădea seama că el încerca s-o salveze, iar el nu cunoștea limba suficient de bine ca s-o liniştească. Ştia cuvântul thailandez pentru poliţie, *tarwc,* dar asta nu făcuse decât s-o înspăimânte şi mai mult pe copilă.

Clen nu apucase să facă nici cincizeci de metri pe alee, că fata îi fusese smulsă din braţe de paznicii bordelului. Aceştia erau mai mici de statură decât Clen – toţi bărbaţii originari din sud-estul Asiei erau mici de statură –, dar erau patru sau cinci la număr şi toţi păreau instruiţi în arte marţiale. Îl bătuseră pe Clen până îl umpluseră de sânge şi-i rupseseră braţul în patru locuri; una dintre aceste fracturi era deschisă, aşa că singura soluţie a medicilor de la spitalul unde ajunsese în cele din urmă fusese să-i amputeze braţul puţin mai jos de umăr.

Clen îşi împinse farfuria deoparte. Povestea aceasta avea darul să taie pofta de mâncare.

Elizabeth abia putea să respire.

— Oh, zise ea. Se întinse peste masă şi-l prinse de mâna dreaptă. De-asta ai plecat?

— A fost unul dintre motive, răspunse Clen. În acelaşi timp, mi-am dat seama că nu voi fi niciodată numit în redacţia din Singapore. Îşi trase mâna din mâna ei. Am supărat pe cine nu trebuia când scriam articolul despre bătaia cu bastonul.

— Pe cine? întrebă Elizabeth.

— Pe Jack Elitsky.

— L-am cunoscut pe Jack, spuse Elizabeth. Mingus l-a ajutat o dată într-o chestiune, nu mai ţin minte ce anume; parcă mi s-a șters tot din minte de când m-am întors în ţară.

— Jack n-a avut nicio vină, explică Clen. Eu am fost un măgar îngâmfat. Niciodată n-am suportat bine autoritatea.

— Un rebel, comentă Elizabeth.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Clen.

∵

Depăşiră amândoi un moment stânjenitor la uşă, când îşi luară rămas-bun. Clen se grăbise toată seara să ajungă la acest moment, refuzând desertul, vinul de Porto şi încă un pahar de scotch, dorindu-şi doar să ajungă cât mai repede acasă şi să-i trimită un mesaj pe telefon lui Dabney. Nu mai ştia nimic de ea din ziua de 4 Iulie, când o ignorase cumva după încăierarea cu economistul. Dar acum îi simţea cumplit lipsa.

O *sărutare scurtă pe obraz,* se gândi el. *Mulţumesc pentru cină.*

Elizabeth se sprijini de uşa de la intrare, rămasă închisă, barându-i drumul. Privi în sus spre el, pe sub şuviţele ondulate în nuanţa scorţişoarei, o privire de sirenă. Probabil că trucul funcţionase cu alţi bărbaţi.

— La petrecerea mea de 4 Iulie... zise ea. Când erai în salon cu soţii Beech... Ce s-a-ntâmplat? V-aţi bătut? Habar n-aveam că-i *cunoști* pe soţii Beech.

— Nu-i cunosc, răspunse el, după care preciză: Adică nu-l cunosc pe profesor. Dabney a fost iubita mea când eram în liceu.

— *Zău?* se miră Elizabeth. Interesant.

— Nu ştiu cât e de interesant, se grăbi să replice Clen. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Elizabeth să-şi închipuie că între el şi Dabney există ceva „interesant". Au trecut secole de-atunci. E de domeniul trecutului.

— Am văzut-o acum câteva zile la şedinţa noastră de consiliu, îi spuse Elizabeth. Mi se pare că nu arată prea bine. E cam palidă şi foarte slabă. Pare să fie un caz de hepatită C, deşi nu sunt doctor.

Dabney îi spusese lui Clen că fusese gata să leşine. Îi povestise că în sală erau aproape treizeci şi opt de grade şi că fusese atât de agitată înainte de

şedinţă încât sărise peste masa de prânz. Acum, că auzise şi părerea lui Elizabeth, Clen îşi dădu seama că Dabney *chiar* era palidă – era galbenă ca ceara – şi foarte slabă. Zilele trecute, îi numărase vertebrele de pe şira spinării. Se îndoia că ar fi avut ceva atât de grav precum hepatita C, dar intenţiona să-i sugereze cu blândeţe să consulte totuşi un doctor.

Clen îşi drese glasul.

— Îţi mulţumesc pentru cină.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, dar Elizabeth îi prinse obrazul cu amândouă palmele şi-l sărută apăsat pe buze.

Clen se trase înapoi. Pe chipul ei se aşternu brusc o expresie umilită, amintindu-i de acea noapte, de demult, lângă Marea Chinei de Sud. *Oh, fir-ar să fie!* îşi zise el. Oare îi dăduse de înţeles că asta vrea de la ea? Îşi închipuise Elizabeth cumva că el avea să fie mai receptiv la farmecele ei acum că Mingus nu mai era?

— Elizabeth, spuse el.

Ea deschise uşa.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse, recăpătându-şi calmul. Aceeaşi gazdă impecabilă dintotdeauna. A fost o seară minunată.

— Minunată, într-adevăr, încuviinţă el, abia stăpânindu-se să n-o ia la fugă prin iarba scăldată în razele lunii.

Dabney

Miranda Gilbert şi logodnicul ei, doctorul Christian Bartelby, urmau să-şi petreacă weekendul la ei, la fel ca în ultimele trei veri. Dar, cu câteva zile înainte, Miranda telefonă ca să anunţe că logodnicul ei nu putea veni. Avea treabă la spital.

— Sunt convinsă că nu vreţi să vin numai eu singură, adăugă Miranda.

— Cum să nu! obiectă Dabney.

Spusese asta doar din politeţe. În realitate, cea mai bună variantă ar fi fost ca Miranda să anuleze vizita de tot. Dabney voia să-i vorbească lui Box despre Clendenin, şi asta i-ar fi fost cu neputinţă cât timp aveau un musafir în casă.

— Minunat! exclamă Miranda. Mă şi vedeam pusă în faţa tristei opţiuni de a merge singură la cinema sau de a cheltui prea mult pe Newbury Street. Atunci, rămâne cum am stabilit.

Dabney închise telefonul cu un neaşteptat sentiment de uşurare. I se luase o greutate de pe inimă.

Nu voia să-i spună lui Box despre Clendenin. Era prea îngrozitor.

Asta-i viaţa pe care o ducem.

∵

Miranda sosi vineri după-amiază, cu numai câteva minute înainte ca Box să aterizeze cu avionul de la Washington, aşa încât se înghesuiră toţi în automobilul Impala şi porniră spre casă împreună. Dabney nu-i spusese lui Box că doctorul Bartelby nu mai putea să vină, şi Box era evident descumpănit s-o vadă pe Miranda singură. Femeia profită de ocazie şi tot drumul până acasă nu mai conteni să-i mulţumească lui Dabney pentru că fusese de acord ca ea să vină singură. Bostonul era un cuptor în această perioadă a anului, spuse Miranda, lucru pe care Box îl ştia prea bine.

— Mmmm, da, confirmă Box.

Odată ajunşi acasă, Miranda începu să-i turuie lui Dabney despre cât de încântătoare era camera lor de oaspeţi. Mai frumoasă decât cele de la hotelul Four Seasons, declară ea. Miranda era o femeie înaltă, cu păr blond-roşcat, un ten ca de porţelan, ochi verzi şi nasul puţin cam ascuţit pentru a putea fi numită cu adevărat frumoasă. Purta o rochie din bumbac roz-pal şi o pereche de sandale fără toc, cu barete împletite. Părul i se încreţise de la umezeală, iar felul ei de a fi era mai deschis şi mai agreabil decât îşi amintea Dabney din alte veri. Aproape că părea *frivolă* – dar oare era posibil? Pe urmă, Dabney îşi dădu seama că nu numai rochia Mirandei era roz, ci şi aura ei. Răspândea o lumină de culoarea trandafirilor căţărători New Dawn în toată splendoarea lor.

Miranda avea aură roz!

Cu Box?

Miranda Gilbert şi Box, cuplul perfect? Dabney fusese întotdeauna puţin geloasă pe Miranda, dar niciodată nu-şi închipuise... niciodată în vizitele precedente nu existase vreun indiciu... dar, desigur, în celelalte ocazii fusese întotdeauna însoţită de doctorul Christian Bartelby... din pricina căruia, cumva... Dabney nu văzuse aura.

Buun, îşi zise Dabney. *Ca să vezi!*

— Te las să te instalezi, îi spuse Dabney. Să-ţi aduc ceva de băut? Un pahar de Shiraz? Un gin tonic?

— Oh, un gin tonic ar fi grozav! exclamă Miranda. Se trânti pe pat. Dabney, trebuie să-ţi spun că aici e raiul pe pământ. În fiecare an, aştept cu nerăbdare acest sfârşit de săptămână. Dar Christian... e aşa de prins cu pacienţii lui. Pur şi simplu n-a reuşit să-şi ia liber.

Dabney încuviinţă din cap.

— Mă întorc imediat cu băutura.

*

Cina consta din antricot de vită şi legume de fermă marinate, gătite la grătar, o salată verde mare, câteva chifle bune şi cantităţi mari de Shiraz. Dabney aşezase masa afară şi îi îndemnase pe Box şi pe Miranda să ia loc şi să stea la taclale cât timp pregătea ea cina.

— Ai nevoie de ajutor? întrebase Miranda.

— Sunt genul care vrea să facă totul singură, răspunsese Dabney.

Box tăcuse câteva clipe.

— Confirm, adăugase el.

Şi toţi trei pufniseră în râs.

∵

Dabney zăbovi în bucătărie, tot aruncând câte o privire pe fereastră. Roz? Miranda avea aură roz, dar Box nu emana nimic. Absolut nimic. Dacă aura lui avea vreo culoare, era culoarea eterului. Pentru că Dabney era în preajmă şi influenţa negativ câmpul energetic.

∵

Se scuză imediat după ultima înghiţitură de *sabayon* cu căpşune proaspete. Practic, nu se grăbea. Cum s-ar fi putut *grăbi* la *sabayon* făcut în casă şi la căpşunele micuţe şi delicioase? Totuşi, de îndată ce termină de mâncat, Dabney se ridică şi strânse masa, spunându-i Mirandei, care se pregătea să protesteze:

— Stai aici şi simte-te bine, ţi-am zis că-mi *place* să fac eu totul.

Dabney duse vesela de desert la bucătărie şi mai ieşi o dată în grădină ca să umple din nou paharele cu Shiraz. Box şi Miranda erau adânciţi într-o conversaţie despre economistul Milton Friedman, subiect îndrăgit de amândoi, Milton Friedman fiind tema lucrării de doctorat a Mirandei. Dabney bănuia că niciunul din ei nu-i remarcase prezenţa. Paharele lor ar fi putut la fel de bine să fie umplute de nişte zâne.

Asta e bine, îşi zise ea. Poate că era soluţia tuturor problemelor ei.

Şi totuşi, bineînţeles că era supărător. Avea Dabney să cedeze altei femei bărbatul cu care era căsătorită de douăzeci şi cinci de ani? Miranda emana o strălucire ca un bujor înflorit – mai intensă decât rozul propriu-zis. Era îndrăgostită de Box, *moartă după el* iar Dabney socotea că Box merita un asemenea sentiment. Dabney îl adorase pe Box, îl respectase şi chiar îl dorise, dar oare fusese vreodată moartă după el?

Continuă să-i privească de la fereastra bucătăriei, în timp ce clătea vasele, şi simţi un junghi în inimă – nu chiar de gelozie faţă de Box, deşi o asemenea emoţie nu putea fi lesne trecută cu vederea. În ultima vreme, avusese o mulţime de astfel de... impulsuri, presupunea ea. Era bolnavă de dragoste.

Îi trimise mesaj pe telefon lui Clen. *Acum?*

Până să aşeze vasele în scurgător, sosi şi răspunsul.

Da, *te rog să fii aici încă de acum cinci minute.*

Dabney răsuflă adânc. Oare putea pleca de acasă neobservată? Presupunea că da. Va spune că se duce la culcare. Existau toate șansele ca Box și Miranda să mai rămână treji o oră-două, vorbind despre Friedman, pe urmă despre Tobin, apoi despre Larry Summers. Discuția se putea lungi la nesfârșit. Dabney va da o fugă să-l vadă pe Clen cinci minute, apoi va veni numaidecât acasă.

Băgă capul pe ușa din spate.

— Eu mă retrag la culcare. Mai aveți nevoie de ceva?

Box turnă restul de vin în paharul Mirandei și-i întinse lui Dabney sticla goală.

— Mai avem?

— Sigur! răspunse ea veselă.

Obrajii lui Box se îmbujoraseră așa cum se întâmpla după câteva pahare de vin, dar în continuare nu emana niciun fel de aură. Probabil fiindcă era Dabney de față. Bineînțeles! Trebuia să-i lase singuri. O năpădi un val de amețeală și se sprijini de bufet. Nu numai că se implicase într-o legătură îngrozitoare, extraconjugală, dar spera ca și alții să-i urmeze exemplul, așa încât ea să se simtă mai puțin vinovată.

Dabney se grăbi să deschidă încă o sticlă de Shiraz.

Aproape că era prea simplu. Se strecură afară pe ușa de la intrare și se sui la volanul automobilului Impala.

∵

Chiar când făcea sensul giratoriu, zări mașina lui Agnes, nu cu mult în urma ei. Oare Agnes o *văzuse*? Nenorocita de mașină Impala nu putea trece neobservată. În ultima vreme, Agnes se arătase suspicioasă. Dabney își imagina că fata ar fi fost în stare să facă sensul giratoriu și să pornească pe urmele mamei sale. Era nevoită să renunțe.

Însă Agnes fie visa cu ochii deschiși, fie vorbea la telefon cu CJ, fiindcă ieși din sensul giratoriu și se îndreptă spre casă. Dabney apăsă pe accelerație.

∵

— Am avut o întâlnire cu Elizabeth Jennings, îi povesti Clen.

Dabney simți o durere ascuțită în stomac, ca și cum niște cuțite extrem de tăioase i-ar fi sfâșiat organele interne.

— O întâlnire?

— M-a invitat la cină. Am presupus că mai avea și alți invitați, dar am fost numai noi doi.

Dabney și Clen stăteau tolăniți pe așternutul lui de lux, în pielea goală. Sărutul prelung pentru care venise Dabney le zăpăcise mințile amândurora, deși Dabney îi spusese lui Clen că nu avea prea mult timp la dispoziție.

Oare Agnes o văzuse? se întrebă Dabney. Nu cumva va da buzna peste Box şi Miranda într-un moment nepotrivit, anunţând: *Tocmai am văzut-o pe mama la volan în sensul giratoriu. Unde s-a dus*?

Dar îngrijorarea ei pălea la gândul că Clen şi Elizabeth luaseră cina între patru ochi.

— Şi cum a fost? întrebă ea cu glas răguşit.

— M-a servit cu friptură, răspunse Clen. Pe care n-am putut s-o tai.

Dabney făcu o grimasă.

— Au! exclamă ea. Şi despre ce-aţi discutat?

— Ne-am amintit de zilele frumoase de odinioară, de sosul de peşte şi de toaletele din Asia. M-a întrebat ce s-a întâmplat cu braţul meu.

— I-ai spus adevărul?

— Da.

Dabney pufni prelung. Durerea care-i ardea măruntaiele era atât de ascuţită, că-i venea să ţipe. Avea senzaţia că trupul îi era tranşat ca pentru friptură de zece bucătari japonezi.

— E ceva destul de intim, comentă Dabney. Aţi fost şi mai intimi de atât?

— A vrut să mă sărute, îi spuse Clen.

Oh, Doamne, nu! Dabney scoase un geamăt şi se ghemui cu genunchii la gură, poziţie în care durerea deveni şi mai insuportabilă, începu să plângă. Avea să piardă totul şi pe toţi. Îşi aminti cum îi surprinsese pe Clen şi pe Jocelyn, cu treizeci de ani în urmă, la picnicul „din portbagaj” de după meciul disputat între Yale şi Harvard, Jocelyn cu mâinile afundate în părul des al lui Clen.

Clen o cuprinse cu braţul.

— Nu plânge, Cupe. Nu i-am răspuns la sărut. Am fost chiar necioplit, am împins-o într-o parte şi am plecat. O muşcă uşor pe Dabney de ceafa. Ştii bine că eu trebuie să trăiesc cu gândul că tu dormi alături de economist noapte de noapte.

— Ştiu, hohoti Dabney.

— Dar pentru mine nu există altă femeie pe lume, adăugă Clen. Pur şi simplu nu există. Eşti unica.

∵

Când Dabney opri maşina pe alee, casa era cufundată în întuneric, aşa că răsuflă uşurată. Nu voise să plece de lângă Clen, mai ales după întâlnirea lui cu Elizabeth Jennings. *Oricine, dar nu Elizabeth Jennings,* îşi zise Dabney. Nu-şi dădea seama care era izvorul acestei aversiuni. Elizabeth era superficială şi inofensivă... şi totuşi, Dabney trebuia să admită că Elizabeth nu era nici superficială, nici inofensivă. La şedinţele Camerei, se arăta a fi o fire decisă şi perseverentă. Dintre toţi membrii consiliului, Elizabeth era

singura pe care Dabney simţea nevoia s-o impresioneze. Poate din pricina averii sau a originii ei aristocratice. Elizabeth şi Clen aveau amintiri comune despre o lume pe care Dabney nu putea nici măcar să şi-o imagineze. Elizabeth îl va prinde în laţ pe Clen, îl va trage după ea la Washington, îl va introduce în toate mediile importante.

Clen va ajunge să publice la *Post.* O va însoţi pe Elizabeth la Kennedy Center şi la baluri de inaugurare. Va preda un curs la Georgetown şi va bea la Clubul Naţional de Presă. Clen va deveni alt om.

Dabney zăbovise acasă la Clen mai mult decât avusese de gând, lăsându-l s-o calmeze, aşteptând să se mai domolească junghiurile ascuţite din abdomen, ca să se poată ridica în picioare.

— Mi se pare că ai slăbit cam mult, Cupe, îi spusese Clen înainte de plecare. Te-ai gândit să mergi la doctor?

Dabney scosese un icnet involuntar.

— La doctor?

— Eşti foarte slabă, adăugase el. Numai piele şi oase. Iar pielea ta a căpătat o tentă ciudată. Mi-ai spus şi că a fost cât pe ce să leşini în sala de şedinţe. Îmi fac griji pentru tine.

Dabney îşi imprimase un surâs pe faţă, şui ca un tablou înclinat pe o parte.

— Sunt bolnavă de dragoste, zise ea.

— Te tot aud spunând asta. Totuşi, Cupe...

Dabney îl sărutase de rămas-bun şi pornise grăbită spre maşină.

∵

Ajunsă acasă, deschise încet uşa de la intrare, pe care cei ai casei o foloseau rareori. Când păşi înăuntru, scoase un ţipăt de surpriză.

Box stătea în picioare în faţa ei, barându-i drumul spre scări.

— Unde-ai fost? întrebă el scurt.

— Poftim?

— Adevărul, Dabney.

— M-am plimbat cu maşina cu capota ridicată, răspunse ea. Aveam nevoie de aer.

— Te-ai plimbat cu maşina?

— Da.

— Şi nu te-ai oprit nicăieri? insistă el. Nu te-ai văzut cu nimeni?

Până în acel moment, Dabney îi spusese oarecum adevărul.

— Am nişte dureri cumplite, Box, îi mărturisi ea. Tot nu mă simt bine.

El o privi printre pleoapele îngustate.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Te-ai oprit undeva? Te-ai văzut cu cineva?

Dabney nu-i putea spune adevărul, dar nici nu-l putea minţi.

— Nu pot să cred că mă întrebi aşa ceva, zise ea. Nu pot să cred că-ţi *pasă. Ani* întregi, nu mi-ai acordat nici cea mai mică atenţie, Box.

Şi acum, dintr-odată, te interesează unde-am *fost,* dacă m-am *oprit pe* undeva, dacă m-am *văzut* cu cineva?

— Eşti soţia mea, răspunse el.

— Da, întări ea. Sunt.

— Spune-mi adevărul!

Spune-i adevărul se îndemnă ea. Ţi-a cerut-o singur. Merită asta.

— M-am plimbat cu maşina, zise Dabney. M-am plimbat pe insulă. Mersul cu maşina îmi face bine.

— Lasă tâmpeniile! răcni el. Ceva se întâmplă, şi vreau să ştiu şi eu ce anume.

Trânti cu putere uşa, de se zguduiră toţi pereţii din temelii. Şi totuşi, Dabney răsufla uşurată că uşa de la intrare era acum închisă, fiindcă zărise cu coada ochiului cum se aprinde lumina peste drum, la casa familiei Roseman. Ce-or fi zicând York şi Dolly Roseman de ţipetele care răsunau dinspre locuinţa familiei Beech, unde locuiau doi dintre cei mai civilizaţi oameni pe care-i cunoşteau? Oare le-ar veni să creadă? Nu, îşi vor închipui că se întâmplă ceva cumplit. Vor chema poliţia.

— Nu mă simt bine, repetă Dabney. Antibioticele nu m-au ajutat. Am crezut că e alergie la gluten, dar...

— Trebuie să mergi la un doctor, declară Box.

— Da, şopti ea.

— Un doctor adevărat, adăugă Box. La Boston.

— Bine.

Dabney spera că, dacă acceptă, o lasă în pace.

— Încă ceva, continuă Box. Când am stat de vorbă cu necioplitul ăla de Hughes, la petrecerea lui Elizabeth, mi-a spus că v-aţi întâlnit întâmplător pe Main Street. Ai stat de vorbă cu individul ăsta, şi mie nu mi-ai spus nimic. Dar nu asta-i problema. Problema e că i-ai spus că eram la Washington, la discuţii cu preşedintele!

Doamne, Dumnezeule! se gândi ea. Acum era momentul. Nu trebuia decât să rostească cuvintele.

— Iartă-mă, zise ea.

— E reporter de ziar şi, după toate aparenţele, un lup neînduplecat şi însetat de sânge. Nu vreau ca implicarea mea în treburile administraţiei prezidenţiale să ajungă în *Times* sau în *Journal* ori în altă parte!

— Sigur că nu, dragule, îl linişti Dabney. Clen n-ar face niciodată...

— Habar n-avem *ce anume* n-ar face el.

— N-ar folosi nimic din ce i-am spus ca să scrie un *articol de ziar,* explică Dabney. Pot să te asigur de asta.

— Nu ştiam că l-ai iertat cu atâta generozitate, spuse Box. Şi n-am ştiut că sunteţi în relaţii atât de amicale.

— Nu suntem în relaţii amicale, obiectă Dabney.

— Să nu mă minţi! ţipă ascuţit Box.

Avea stropi de salivă pe buza de jos, şi ochelarii îi alunecaseră pe nas, gata să-i cadă pe jos. Era cu totul alt om.

— Te rog, încercă să-l calmeze Dabney. Te rog, nu mai răcni. Ai s-o trezeşti pe Miranda.

— Puţin îmi pasă de Miranda!

— Cred că ţine mult la tine, spuse Dabney. De când a venit aici, e toată roz.

— Mă doare-n cot dacă Miranda e roz sau nu! nu se lăsă Box. Şi sunt cât se poate de sigur că răspunsul este „nu". E logodită şi urmează să se căsătorească, Dabney.

— Dar te iubeşte pe tine, spuse Dabney. Iar eu văd asta.

— Tu vezi asta! Tu vezi asta! se răsti Box. Puţin îmi pasă mie dacă vezi sau nu! Am auzit destul despre aure roz şi perechi perfecte, cât să-mi ajungă pentru toată viaţa! Nu cred în aşa ceva, Dabney. Nu cred în asta nici cât negru sub unghie!

— Nu m-am înşelat niciodată, preciză Dabney.

— Te înşeli în privinţa mea şi a Mirandei! De asta *pot* să te asigur!

În acel moment, Dabney zări silueta Mirandei în capul scărilor.

— Plec mâine-dimineaţă, anunţă ea. N-am ştiut... n-am... ştiut... că treceţi printr-o... perioadă grea.

— Nu! protestă Dabney. Te rog, rămâi! Mâine organizăm un picnic pe plajă. Am făcut şi rezervare pentru cină la Boarding House.

Miranda se clătină pe picioare. Chiar şi în penumbra scărilor, Dabney îi putea desluşi aura trandafirie.

— Las-o pe Miranda să plece, spuse Box. Vrea să plece.

— Nu *vreau* să plec, preciză Miranda. Dar simt că aşa e cazul.

— Nu vrea să plece! întări Dabney.

Box îşi îndreptă umerii şi se întoarse spre Miranda, ca să i se poată adresa cum se cuvine:

— Îmi cer iertare, Miranda, dar cred că ar fi mai bine să pleci mâine. Am nevoie să rămân singur cu soţia mea.

Agnes

În toată copilăria ei, Agnes nu-şi auzise părinţii nici măcar ciondănindu-se. Rareori se întâmpla să nu fie de acord în vreo privinţă – Box era republican, iar Dabney democrată, aşa că existau interminabile dispute pe teme politice. Din când în când, Box dorea să ia cina la Boarding House, în timp ce Dabney ţinea să meargă la Cru sau la Ventuno. Agnes ştia că între ei existau motive mai profunde de disensiune – ocupaţia lui Dabney legată de peţit sau obsesia lui Box pentru munca sa –, dar acestea nu fuseseră absolut niciodată tranşate astfel încât să ajungă la urechile lui Agnes.

Prin urmare, ţipetele din miez de noapte o luară prin surprindere. Agnes auzea fiecare cuvânt, auzea urletele lui Box şi ţipetele lui Dabney. Într-un târziu, glasul Mirandei. Era o femeie curajoasă, mai curajoasă decât Agnes, care se ghemuise în pat ca un copil. Era destul de tulburată ca să ia telefonul şi să-l sune pe CJ, numai că CJ n-ar fi putut să-i ofere cine ştie ce sprijin. CJ i-ar fi ţinut partea lui Box.

Persoana cu care Agnes chiar simţea nevoia să vorbească la telefon era Riley. Mai devreme, Agnes fusese cu Riley şi cu Celerie la barul hotelului Summer House, ascultând un concert de pian, bând cocktailuri cu şampanie, petrecând ceea ce Celerie numise „o seară de oameni mari". Celerie o târâse pe Agnes după ea la toaletă şi, într-una din confidenţe dintre cele care puteau să aibă loc doar într-o toaletă înghesuită, după trei cocktailuri cu şampanie, îi mărturisise: „Riley te place pe tine, nu pe mine". Spusese asta pe un ton resemnat, lipsit de invidie, enunţând un simplu fapt. Sunase de parcă şi-ar fi dat acordul ca Agnes să-l placă şi ea pe Riley.

Agnes ştia că Riley o plăcea pe ea, nu pe Celerie. Asta se ghicea limpede din gesturile lui şi din fiecare cuvânt rostit de el.

— Sunt logodită, răspunsese Agnes.

Celerie ridicase din umeri.

— Da, dar nu poţi nega că e un tip grozav şi că-i place de tine. Asta trebuie să-ţi dea un sentiment plăcut.

Riley era un tip grozav, o prezenţă agreabilă, prietenoasă, amuzantă, era inteligent şi încântător, un gentleman, iar lui Agnes îi plăcuse să-l asculte interpretând alături de pianist şi bătând ritmul pe tejgheaua barului. Îi făcea bine să ştie că Riley o place şi, în timp ce asculta vocile părinţilor ei la parter, ştia că-l putea suna ca să-i explice situaţia, iar el va găsi cuvinte de mângâiere.

O înţelegea pe Dabney, o aprecia şi punea preţ pe ciudăţeniile ei aşa cum puţini făceau, cu excepţia lui Agnes.

Însă în clipa în care Agnes se hotărâse să-l sune pe Riley, discuţia încetă. Se încheiase. Agnes auzi paşi pe scări, apoi uşa de la dormitor închizându-se.

Te-ai oprit undeva? Te-ai văzut cu cineva?

Box punea abia acum întrebările care pe Agnes o frământau de săptămâni întregi.

Dabney

Trebuia să fie tare. Dimineaţă, se duse să-şi facă plimbarea obişnuită, salutând cu mâna aceleaşi persoane, mângâind aceiaşi câini. Când se înapoie acasă, toţi ceilalţi dormeau încă, aşa încât se apucă să stoarcă portocale pentru suc, să prăjească costiţă şi să pregătească clătite cu afine.

Era în faţa aragazului, când Miranda coborî scările cu valiza în mână.

— Chiar aş dori să rămâi, îi spuse Dabney. Spera ca aromele din bucătărie să fie indiciul unei reveniri la normalitate. As, ne-am lăsat prea mult conduşi de emoţii, plus că am băut cu toţii cam mult. Ştiu că Box vrea să rămâi.

Pe chipul Mirandei se aşternu o umbră. Pentru o clipă, păru că e pe punctul de a izbucni în plâns. *În cazul ăsta, aş fi pusă în situaţia de a o consola pe femeia asta pentru iubirea neîmpărtăşită pe care i-o poartă soţului meu*, îşi zise Dabney. *Cum de ajung eu în astfel de situaţii? se întrebă ea. Darul peţitului cu care sunt înzestrată îmi scapă de sub control. Agnes se va mărita tot cu CJ, Clen a fost la o întâlnire cu Elizabeth Jennings, iar eu am comis un dezastru cu Box şi cu Miranda.*

— Te rog, rămâi, insistă Dabney.

— Nu pot, suspină Miranda. Pur şi simplu nu pot.

Agnes

Luni, după serviciu, Agnes îşi luă rămas-bun de la excursioniştii ei şi porni cu maşina spre Polpis Road numărul 436. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era îngrozită la gândul că va descoperi secretul mamei sale, şi totuşi, trebuia să-l afle.

Din nou, avu impulsul de a-i telefona lui Riley. El era cel care făcuse munca de cercetaş. Ar fi trebuit să fie alături de ea, un fel de Watson lângă Agnes-Sherlock Holmes.

Găsi căsuţa poştală cu numărul 436 şi coti pe alee. Avea nervii încordaţi la maximum. Oare ce avea să descopere acolo?

Înaintă încet pe aleea lungă, cauciucurile automobilului Prius scrâşnind pe pietriş, până ajunse la un loc mai larg, în faţa unei imense clădiri, asemănătoare altor case de vacanţă spectaculoase de pe insulă – o splendoare cu podele exterioare din lemn şi balcoane, ţigle cenuşii din lemn de cedru, zugrăvită într-un alb impecabil, cu un geamlâc în formă de semilună deasupra uşii de la intrare. Casa părea nelocuită. Toate ferestrele erau închise, nu se vedea niciun semn de viaţă. Agnes simţi că i se ia o greutate de pe inimă, dar în acelaşi timp, era şi uşor dezamăgită. Aceasta era adresa primită de la Riley, dar aici nu era nimic.

Pe urmă, Agnes observă că aleea cotea pe după casă şi porni într-acolo. Trecu pe lângă o superbă piscină dreptunghiulară, ascunsă privirilor de nişte tufe de lemn-câinesc. Observă o masă, scaune, o umbrelă roşie din pânză şi un grătar tip aragaz. În clipa următoare, zări o clădire mai mică, despre care presupuse că este casa de oaspeţi.

Un bărbat şedea într-un şezlong pe verandă, trăgând dintr-o ţigară.

O privea circumspect, şi Agnes intră în panică. Fără îndoială, încălcase o proprietate privată, dar ar fi putut pur şi simplu pretexta că greşise aleea, că se rătăcise. O căuta pe mama ei, Dabney Kimball Beech. Va avea oare curajul să spună asta?

Bărbatul aruncă mucul de ţigară într-un borcan cu apă. Se ridică în picioare şi se desprinse din umbrele verandei, ieşind în lumina soarelui de amiază. Agnes îi observă infirmitatea. Ceva îi reţinu atenţia la el. Nu-l mai văzuse până atunci, îşi zise ea, dar cumva îl cunoştea.

Lăsă în jos gemul portierei, ca să poată vorbi cu el, deşi bărbatul era solid, bărbos, înfricoşător la prima vedere şi putea fi periculos. Bărbatul o privi atent pe fata de la volan, şi chipul i se lumină de efectul surprizei. *M-a recunoscut.* Şi alt gând îi năvăli imediat în minte: *Dumnezeule!*

Era tatăl ei.

Perechea numărul 14: Shannon Wright şi David Kimball, căsătoriţi timp de şaisprezece ani

Perechea numărul 29: Shannon Wright Kimball şi Hal Green, împreună de patru ani

Shannon: Sunt singura persoană căreia Dabney i-a găsit partener de două ori. Prima oară a fost, desigur, cu tatăl ei.

Am început să lucrez cu David Kimball, la secţia de poliţie, în 1973. Tatăl meu era şi el angajat în poliţie, la Brockton, astfel încât, deşi am venit în

Nantucket în vara anului 1972, cu gând să servesc la mese şi să mă bronzez, n-a fost de mirare că am sfârşit prin a mă angaja centralistă la secţia de poliţie din Nantucket.

L-am cunoscut pe David cu un an înainte ca soţia lui să se facă nevăzută. Prima mea impresie a fost: un tip solid, veteran din Vietnam, poate cam temperamental, plin de amărăciune ca oricare alt veteran. Era un patriot, serios, devotat slujbei lui de apărător al legii. Familia lui se stabilise pe insulă în urmă cu patru generaţii, moştenise un domeniu frumuşel şi auzisem că era însurat cu o sezonieră simandicoasă, membră a Clubului Sankaty Beach şi altele asemenea. Avea o fetiţă pe nume Dabney, a cărei fotografie o ţinea pe birou, dar în acel prim an, eu una nu i-am cunoscut nici soţia, nici fetiţa. Nu veneau niciodată să-l vadă, cum făceau membrii altor familii.

Pe urmă, în decembrie 1974, soţia lui, Patty Benson, a făcut un gest incredibil. Şi-a dus fetiţa la Boston, la spectacolul *Spărgătorul de nuci.* David vorbea despre această viitoare călătorie mai mult decât despre orice altceva: fotoliile de orchestră, apartamentul de la hotelul Park Piaza din centru, paltonaşul din catifea neagră pentru Dabney.

— Patty se pricepe să facă lucrurile ca la carte, spunea el.

Într-adevăr, Patty s-a priceput să facă lucrurile ca la carte. A abandonat copilul în apartamentul de hotel şi a dispărut, lăsându-i douăzeci de dolari portarului şi dându-i un telefon lui David ca să-l anunţe: *Vino la Boston s-o iei pe fiica noastră.*

David n-a mai primit de atunci nicio veste de la ea, şi eu mă întrebam: *Oare nu-l arde curiozitatea, măcar atât?* Apoi, într-o noapte, târziu, când ne aflam amândoi la secţia de poliţie, a recunoscut faţă de mine că angajase un detectiv particular care descoperise că Patty trăia în Midland, Texas, unde lucra ca stewardesă pe un avion particular.

— Ai de gând să te duci s-o vezi? Sau să-i telefonezi? Ori să-i trimiţi o scrisoare?

— La ce bun? mi-a răspuns el. Nu vrea să fie cu mine.

În anii care au urmat, David a devenit un om trist şi resemnat. Trăia pentru fiica lui, dar să creşti singur o fată e o chestiune delicată. O avea de ajutor pe mama lui, Agnes Bernadette, dar Agnes Bernadette era o mare figură, o femeie straşnică, cu un părul roşu ca focul, chiar şi la cei şaptezeci de ani ai săi, şi cu un pronunţat accent irlandez. Prin urmare, l-am ajutat şi eu, din umbră, s-o crească pe Dabney. Mergeam la farmacia din Nantucket să cumpăr tampoane când îi venea ciclul. Îl sfătuiam pe David în probleme delicate precum sutienele pentru adolescente, ora de întoarcere acasă şi discuţiile deschise despre sex.

În acest punct al relatării, aş vrea să consemnez că l-am sfătuit şi în favoarea mijloacelor contraceptive. Dar Agnes Bernadette era catolică de viţă veche, şi David se temea să treacă peste voinţa ei. Dabney n-a primit nicio informaţie despre mijloacele contraceptive, şi uite ce s-a întâmplat.

Vă întrebaţi dacă m-a interesat David, din punctul de vedere al unei relaţii, în toţi aceşti ani? Aş spune că, în cea mai mare parte a timpului, relaţia noastră a fost una profesională şi platonică. David avea dispoziţii schimbătoare, cea mai mare parte a timpului fiind marcat de o seriozitate concentrată, vecină cu îmbufnarea. Nu era genul care să glumească sau să flirteze. Dar au existat şi ocazii când munceam noaptea şi când David se întorcea de la vreun apel extrem de neplăcut – vreun conflict domestic, vreun beţiv care îi spărsese nasul soţiei –, şi atunci îmi relata toată tărăşenia, după care se uita la mine într-un anume fel şi-mi dădeam seama că simte ceva. Eu mai fusesem căsătorită o dată, cu un pescar de scoici, pe nume Benjamin Copper, care plecase de pe insulă, stabilindu-se în Alaska. Ben era plecat de mult şi, deşi ocazional mai avusesem câte o aventură de o noapte, când nu eram pe insulă, nu simţisem niciodată nevoia să-l înlocuiesc.

Într-o seară târzie, în secţia pustie şi tăcută, David a fost la un pas să mă sărute. Dar şi-a reprimat pornirea, din motive pe care nu le-am aflat niciodată.

∵

Pe urmă, s-a implicat Dabney. Era în ultimul an de liceu şi tocmai fusese acceptată la Harvard. Agnes Bernadette era foarte bolnavă şi nu mai avea multe zile de trăit. Poate că Dabney era îngrijorată că tatăl ei va rămâne singur. De Paşte, Dabney a telefonat la secţie şi m-a invitat la cină. Am acceptat fără să stau pe gânduri. Pentru o femeie singură, o sărbătoare precum Paştele era greu de îndurat. În anii precedenţi, mă dusesem la liturghie, după care sărbătorisem vizionând *Vrăjitorul din Oz* şi ronţăind un iepuraş de ciocolată.

De cum am acceptat, am început să-mi pun întrebări.

— Stai puţin, am spus. Tatăl tău ştie de invitaţia asta?

— Nu chiar, mi-a răspuns Dabney. Dar o să-i facă plăcere, Shannon. Crede-mă.

M-am prezentat la locuinţa familiei Kimball cu un ghiveci cu lalele, străduindu-mă să nu mă simt ca un musafir nepoftit. Lucram cu David de zece ani, dar nu fusesem niciodată invitată la el acasă. David m-a întâmpinat la uşă, îmbrăcat la cămaşă şi cravată. Se vedea limpede că făcuse un efort să arate bine şi mirosea frumos. Eu purtam o rochie pe care o cumpărasem pentru botezul nepoatei mele. Era vaporoasă şi înflorată, poate puţin prea

primăvăratică pentru ziua aceea rece şi mohorâtă de început de aprilie, dar simţeam că-mi stă bine în ea. Niciodată nu purtam aşa ceva la serviciu.

— Ooo! a exclamat David. Ce bine arăţi, Shannon!

Nu ştiam nici ce să spun, nici ce să fac. Niciodată până atunci nu ne salutasem altfel decât într-o ambianţă profesională. Dar era Paştele şi mă bucuram mult că sunt acolo, aşa încât m-am întins şi l-am sărutat pe colţul gurii. O clipă, a părut şocat, apoi s-a înroşit şi a luat lalelele.

Deşi avea doar şaptesprezece ani, Dabney gătea excepţional. Pregătise bulete de caşcaval fierbinţi şi un sos de crab pentru apetitiv, iar la felul principal, muşchi de vită în crustă de hrean, cremă de spanac şi cartofi la cuptor. Dabney şi Agnes Bernadette beau apă, dar eu şi David am împărţit o sticlă de vin roşu. Vinul fusese ideea lui Dabney. Îl adusese din pivniţă, un vin bun, primit în dar de David de la un cetăţean recunoscător şi păstrat pentru o ocazie specială.

— Azi e o ocazie specială, nu? a spus Dabney. E Paştele şi o avem la noi pe Shannon.

— Domnul fie cu noi! a spus cu glas melodios Agnes Bernadette.

Preparatele au fost delicioase, şi vinul ne-a mai dezlegat puţin limbile. Am început să trec cu David în revistă cele mai memorabile apeluri la 911, pe care le primisem în decursul anilor: femeia care pretindea că soţul ei o sileşte să bea lichid de spălat geamuri, un tată cu o constituţie corpolentă care se înţepenise în hornul casei în ajun de Crăciun, costumat în Moş Crăciun. Dabney asculta şi punea tot felul de întrebări, în timp ce Agnes Bernadette făcea comentarii care se potriveau ca nuca în perete.

La desert am servit plăcintă de lămâie cu bezea, o reţetă improvizată de Dabney, care mi-a oferit apoi un coşuleţ de Paşti cu ouă umplute cu cremă de unt şi jeleuri. A fost una dintre cele mai frumoase sărbători de Paşti din câte îmi amintesc.

Dabney s-a ridicat de la masă.

— O conduc pe buni acasă, pe urmă mă duc la Clendenin. Mă întorc diseară la zece.

David a încuviinţat din cap, deşi, din câte îmi spusese, ştiam că nu-l place pe Clendenin Hughes. David intuia că puştiul nu era chiar de încredere, era prea plin de el şi prea inteligent pentru binele lui.

Mi-am pus şervetul mototolit pe masă.

— Ar trebui să plec şi eu, am spus.

— Nu! a protestat Dabney. Rămâi! Te rog, rămâi!

M-am uitat la David.

— Rămâi, a spus şi el. Ne putem uita la *Vrăjitorul din Oz.*

∵

Curând după aceea, am început să mă văd cu David. Păstram în mare parte secretul, făcându-ne apariția în public doar ca simpli „prieteni”, dar nu cred că păcăleam pe cineva. Agnes Bernadette a murit în ianuarie, iar la următorul Paşte, în ziua de duminică, David m-a cerut în căsătorie de față cu Dabney, la masa de Paşti pregătită şi de data asta tot de ea.

— Voi doi vă potriviți perfect. Văd asta foarte clar.

Problema însă era că David nu se putea căsători cu mine, fiindcă era în continuare însurat cu Patty Benson. N-o căutase niciodată şi nici nu-i ceruse să divorțeze oficial. Când în sfârşit s-a hotărât să facă uz de informațiile obținute de la detectivul particular ca să dea de urma lui Patty în Texas, a aflat că luase o supradoză de valium cu un an înainte şi că murise.

David se temuse să-i dea vestea lui Dabney. Era convins că Dabney îşi petrecuse toată viața aşteptând să se întoarcă mama ei. Mersese la psiholog ani la rând, ca să-şi vindece teama de a pleca de pe insulă, legată – din câte bănuiau atât David, cât şi psihologul lui Dabney, doctorul Donegal – de faptul că fusese abandonată. Dar Dabney primise vestea ca pe ceva normal.

— Oh! exclamase ea, ridicând din umeri. Poate că ar trebui să fiu tristă? Dar abia dacă mi-o mai amintesc.

În relația cu Clendenin, Dabney nu era la fel de rațională. Legătura lor a rezistat, deşi ea a mers la Harvard, iar Clen, la Yale. A urmat acel dezastruos sfârşit de săptămână, disputarea meciului Yale-Harvard la New Haven, pe când Dabney era în anul doi. Şi eu, şi David am crezut că totul se va încheia definitiv, dar Dabney n-a renunțat.

Pe urmă, Dabney s-a trezit gravidă la douăzeci şi doi de ani. Clen era deja la Bangkok. I-a trimis un bilet de avion, dar Dabney a refuzat să părăsească insula. Urma să-şi crească sigură copilul, după cum ea însăşi a declarat.

A existat un moment, în timpul sarcinii, când David lucra două schimburi la rând, şi eu am auzit-o pe Dabney plângând în camera ei. Am bătut încet la uşă şi am deschis. Dabney şi-a ridicat obrazul de pe pernă şi mi-a spus:

— Urăsc dragostea, Shannon! Dragostea e cel mai rău lucru din lume!

M-am aşezat lângă ea şi am rămas acolo un răstimp, mângâind-o pe spate. Mă încercau oarecare sentimente materne față de ea. Am întrebat-o dacă îi e dor de Clendenin şi mi-a răspuns că fiecare părticică din ființa ei îi duce dorul. Am întrebat-o dacă e supărată pe Clen că nu se întoarce în Nantucket. Mi-a spus că ea îl rugase s-o lase în pace. Să nu-i telefoneze, să nu-i scrie, să nu mai ia niciodată legătura cu ea, în niciun fel. Pentru mine, asta era o noutate şi eram sigură că va fi o noutate şi pentru David.

— Visul lui e acolo. Nu puteam să-i cer să rămână în Nantucket, Shannon. M-ar fi urât şi ar fi urât şi acest copil... aşa cum...

Nu şi-a mai dus fraza până la capăt.

— Aşa cum ce, Dabney? am întrebat-o cu blândeţe.
— Aşa cum m-a urât şi mama mea pe mine, a spus ea.
— Mama ta nu te-a urât, am zis eu.
Dar aceste cuvinte mă scoteau din zona mea de confort. Cine eram eu ca să-i explic motivul pentru care Patty Benson făcuse ceea ce făcuse?
Dabney a început din nou să plângă.
— Am crezut că eu şi Clen formăm cuplul perfect. Nu m-am înșelat în privinţa nici unui alt cuplu. De ce am dat greş doar în privinţa mea? Nu-i cinstit!
În această privinţă, eram de acord. Nu era cinstit.
∵
David a murit în somn, în urma unui atac de cord, când Dabney avea treizeci şi patru de ani, iar Agnes, aproape doisprezece. Au fost momente triste pentru noi toţi, deşi Box era acolo, ca să ne ajute să îndeplinim cele necesare.
Eu am rămas angajată la secţia de poliţie până am împlinit treizeci de ani de vechime şi m-am putut pensiona. Pe urmă, am decis să plec din Nantucket. Mi se aşternea în faţă spectrul singurătăţii – o femeie de aproape şaizeci şi cinci de ani, singură pe insulă. Aveam niște verişori în Virginia şi îmi surâdea ideea să mă mut în sud, într-un loc cu climă mai blândă.
Atunci a intervenit iar Dabney. M-a întrebat dacă-l cunosc pe Hal Green, care venise pe insulă ani întregi, vară de vară, avea o casă în Eel Point, şi acum se mutase definitiv în Nantucket. Soţia lui murise de cancer cu câţiva ani în urmă, iar el era un om extrem de cumsecade. Dabney îl cunoştea, fiindcă Hal îşi înscria Fordul model A la parada din Weekendul Narciselor Galbene, în fiecare an.
— Nu, Dabney, i-am răspuns. Nu-l cunosc pe Hal Green.
— Perfect, a comentat Dabney. Asta înseamnă că n-a avut conflicte cu legea.
Eu n-am zâmbit. Ştiam ce e în mintea lui Dabney.
— Cred că ar trebui să-l cunoşti pe Hal Green, a continuat ea. Cred că o să-ţi placă de el.
— Aşa crezi tu? am întrebat.
— Vino la cină sâmbătă. Am să-l invit şi pe el, mi-a spus Dabney.
— Dabney...
— Te rog, a insistat ea. Tu vino!
Sunt căsătorită cu Hal de patru ani.

Arăta ca Dabney în urmă cu douăzeci de ani, acea Dabney care stătuse pe cheiul Steamship înainte de plecarea lui. Dar îi mai atrăgea ceva atenția la femeia asta: ochii căprui și o anumită expresie a feței pe care el o vedea doar în oglindă.

Își încleștă pumnul drept și simți încleștându-i-se fantoma pumnului său stâng. Își simțea întregul braț stâng, așa cum nu i se mai întâmplase de luni întregi decât în vis.

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Agnes? murmură el cu glas abia perceptibil.

— Da, răspunse ea.

∵

Lui Clen îi luă ceva timp ca s-o convingă să intre în casă. Îi înțelegea imboldul de a o lua la fugă. Această întâlnire neașteptată, neanunțată – și pentru el nesperată – stârnea teamă și confuzie.

— Pot să-ți ofer o ceașcă de cafea? Sau niște ceai?

Ea clipea spre el, incapabilă să articuleze vreun cuvânt.

— Să știi că nu mușc, spuse el.

Fata își mișcă imperceptibil capul, în semn de acceptare sau refuz, Clen nu era sigur.

— Am bourbon, zise el.

Ea opri motorul mașinii hibrid, mai curând jucărie decât automobil. Clen se întrebă ce părere avea Dabney despre Priusul lui Agnes.

Clen turnă două pahare de whisky Gentleman Jack, sec, și Agnes îl goli pe al ei dintr-o singură înghițitură, fără să clipească. Fiica lui.

— Mama vine aici, începu ea.

El nu-și dădea seama dacă era o întrebare sau o aserțiune.

— Da, îi răspunse. Suntem prieteni.

— Prieteni, repetă Agnes.

Clen își bău whisky-ul, după care umplu din nou paharele. Nu știa cum să procedeze în continuare. Nu știa ce-i spusese Dabney fiicei lor.

— Cum ai știut să vii aici? întrebă el.

— Asta nu pot să-ți spun.

El râse, nu pentru că ar fi fost ceva amuzant, ci fiindcă ea îi semăna atât de mult. Se simțea de parcă ar fi renăscut. Fiica lui, copilul lui, progenitura lui, ADN-ul lui, a lui, a lui, a lui. Cum de se lipsise de toate astea până atunci? Îi dădură lacrimile. Era prea mult, emoțiile îl copleșeau. Privea țintă lemnul de stejar al mesei. Agnes păstra la rândul ei tăcerea. Altă fată de vârsta ei poate

ar fi ţipat, ar fi făcut o criză de nervi, ar fi fost furibundă sau ar fi făcut scandal.

Oh, Dabney, se gândi el. *Te rog, iartă-mă.*

Nu-şi dăduse seama la ce renunţase – practic vorbind – până în acest moment.

— Mama ta ştie că eşti aici? o întrebă el.

— Nu.

— Ai de gând să-i spui că ne-am văzut?

— Încă nu m-am hotărât.

— Ţi-am răspuns la scrisoare cu ani în urmă. Dar n-am mai primit niciun semn de la tine. Ai primit scrisoarea mea?

— Da, răspunse Agnes. Mulţumesc. Mi-a făcut bine s-o citesc, şi asta mi-a fost de ajuns.

— Nici pe *departe,* o contrazise Clen. Meritai mult mai mult.

— Să nu mai reluăm acum aceeaşi discuţie, i-o reteză Agnes. Bine?

— Bine, încuviinţă el uşurat.

— Vreau să vorbim despre tine şi despre mama, îi ceru Agnes.

Sentimentul de uşurare i se risipi.

— Cred că asta ar trebui s-o întrebi pe mama ta.

— Am întrebat-o, îi explică Agnes. Toată vara a dispărut, a plecat de la birou la trei şi a lipsit câte patru ore. Îi spune Ninei că are „probleme personale”. Acum câteva săptămâni, am văzut-o din întâmplare la niciun kilometru de aici şi, când am luat-o la întrebări, mi-a spus că a luat prânzul la Sankaty.

Clen încuviinţă din cap. Niciun cunoscut al lui Dabney n-ar fi crezut povestea cu Sankaty.

— Evident, o minciună gogonată, comentă Agnes.

Clen îşi goli al doilea pahar de bourbon. Îi ardea buza după o ţigară.

— Mama vine aici ca să te vadă. Vine în fiecare zi?

— Nu chiar.

— Sunteţi... amanţi?

— Agnes...

— Sunteţi amanţi? Da sau nu?

Tonul ei nu era furios, ci doar ferm. Revendica un răspuns. Oare Clen trebuia să-i mărturisească adevărul, să-i spună fiicei lui că, într-adevăr, el şi mama ei erau amanţi?

— Da, răspunse el.

— De cât timp? întrebă Agnes.

Clen își turnă încă un pahar de bourbon, deși primele două îl ameţiseră complet. Poate că alt bărbat ar fi fost în stare să poarte această conversaţie şi fără a consuma alcool, nu însă și el.

— M-am întors pe insulă în aprilie. Totul a început câteva săptămâni mai târziu.

— Oooooodaaaaaaaaaaaa! exclamă Agnes.

Clen nu-şi dădea seama dacă tonul ei era de oroare sau de dezaprobare.

— Eu și Dabney ne iubim, Agnes. Pe noi doi ne leagă o iubire profundă, autentică, pătimaşă. Aşa a fost înainte ca tu să te fi născut, aşa este şi acum. Ba chiar mai mult acum, când fiecare din noi a dus o viaţă ruptă de celălalt. Dabney Kimball este raţiunea mea de a trăi şi răspunsul tuturor întrebărilor mele. În acest moment, spre ruşinea lui, glasul începu să-i tremure. Nu mai pot renunţa la ea şi de data asta.

Agnes

Când ieşi de pe aleea din dreptul casei cu numărul 436, Polpis Road, Agnes era cu totul alt om.

Secretul mamei sale fusese scos la lumină: Clendenin Hughes, tatăl ei.

Agnes trebuia să vorbească cu cineva despre asta. Nu suporta să trăiască singură această revelaţie. Ieşind din casa lui Clendenin, găsise în căsuţa vocală patru mesaje de la CJ. Primul era curios („Unde-i cea mai frumoasă fata a mea?"), al doilea, sec („Mm... alo?" *Clic),* al treilea, enervat („Iisuse Hristoase, Agnes, nu vrei să răspunzi odată la nenorocitul ăla de telefon?"). Dar al patrulea o lăsă pe Agnes fără grai. CJ pur şi simplu răcnea cu o furie necontrolată: *Unde dracu' eşti?*

Agnes se gândi la Manny Partida: *Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă nu ţi-aş fi spus... Cică ar fi tras-o de păr, i-ar fi sucit braţul, oricum, ceva nu prea frumos... Atât te rog, Agnes, ai grijă...* Își aminti expresia feţei lui CJ în timp ce Agnes era tunsă. O expresie triumfătoare, mândră de puterea pe care o avea asupra ei.

Agnes şterse toate mesajele, cu excepţia ultimului. Nu-i putea vorbi lui CJ despre întâlnirea cu Clendenin. Își dădu seama că, de fapt, nu putea vorbi cu CJ despre nimic în afară de propria lui persoană.

Își imagină că era aşteptată acasă la cină – nu-i spusese lui Dabney că ar avea alt program –, dar nu era în stare să stea la masă cu Box şi cu Dabney şi să discute tot felul de fleacuri.

Clendenin o rugase pe Agnes să păstreze secretul. O implorase, deşi îşi dădea seama că nu avea niciun drept s-o roage asta, iar ea avea şi mai puţine motive să fie de acord.

— Astea sunt chestiuni de adulţi, declarase el.

Ea se încordă.

— Sunt adultă.

— E vorba de o chestiune care ne priveşte pe mama ta şi pe mine. Şi pe mama ta şi pe profesor. *Ești* adultă, aşa că te rog să-i laşi mamei tale timpul şi spaţiul ca să găsească o soluţie.

— Şi crezi că va găsi? întrebă Agnes.

— Da.

Nu se aşteptase să aibă parte de o asemenea vară. Oriîncotro întorcea capul, dădea doar peste secrete.

∵

Îi telefonă lui Riley şi-i răspunse robotul. O năpădi un val de furie iraţională. Avea nevoie de Riley! Nu avea pe nimeni altcineva cu care să poată vorbi! Afară, poate, de Nina Mobley. Oare s-o sune pe Nina Mobley? În timp ce medita asupra acestei decizii, sună telefonul. Era Riley.

— Bună, zise el. Iartă-mă, tocmai am terminat surfingul.

— Unde eşti? îl întrebă Agnes.

— Pe plaja Antenna, răspunse el.

— Rămâi acolo, îi ceru ea. Mă duc să iau câteva sandvişuri. În douăzeci de minute, sunt acolo.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Celerie să mergem la un film, zise el. La Dreamland, e săptămâna Diablo Cody şi diseară rulează *Juno.* Celerie mi-a spus că e filmul ei preferat. De trei zile îmi spune „Bleek".

— Există şanse să anulezi întâlnirea? întrebă Agnes. Se simţea o mare ticăloasă cerându-i acest lucru, dar insistenţa ei era provocată de o urgenţă cum Agnes nu şi-ar fi imaginat niciodată că poate trăi. Chiar trebuie să vorbim.

— Anulez întâlnirea cu Celerie, acceptă Riley.

∵

În mai puţin de o oră, Agnes şi Riley beau bere şi mâncau rulouri cu homar, admirând asfinţitul. Şedeau în jeepul decapotabil al lui Riley, pe marginea falezei. Băiatul era tot în costumul de surfing, deşi îşi scosese partea de sus, aşa că Agnes îi putea admira în voie umerii, pieptul şi abdomenul. Se simţea ruşinată că-l priveşte. Mai recepţionase încă două mesaje vocale de la CJ, pe care nu apucase să le asculte.

— S-a supărat Celerie că ai anulat întâlnirea? întrebă Agnes.

— A fost distrusă, răspunse Riley. Dar n-a plâns. Mi-a spus că o va convinge pe colega ei de cameră s-o însoţească. Speră, zicea ea, că prietena cu care trebuie să stau de vorbă ştie cât e de norocoasă.

— Dar nu i-ai spus că-i vorba de mine, nu?

— Nu i-am spus că-i vorba de tine, o asigură Riley. Dar cine alta ar fi putut să fie?

Agnes oftă. Celerie nu trebuia să afle de acea situaţie. Nu, nu, nu.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Riley.

— M-am luat după indiciul tău şi m-am dus pe Polpis Road numărul 436.

— Şi ce-ai găsit acolo? întrebă Riley.

— Pe tatăl meu. Tatăl meu natural, pe care nu l-am cunoscut niciodată. Până azi.

Riley sorbi din bere şi rămase cu ochii pironiţi la valurile înspumate, dezlănţuite ale oceanului.

— Ce ţi-am spus încă din prima zi când te-am întâlnit? Care au fost cuvintele mele, Agnes? *Vârful aisbergului.*

— Da, încuviinţă Agnes. Ai avut dreptate.

Apoi îi explică cum Clendenin Hughes, pe care ea nu-l cunoscuse până atunci, care trăise în celălalt capăt al lumii, care câştigase un Premiu Pulitzer, care-şi pierduse un braţ documentându-se pentru un articol, care se întorsese în Nantucket cu trei luni în urmă, acel Clendenin era secretul lui Dabney. Amantul ei.

— Ce fel de om e? întrebă Riley.

Ce fel de om era Clendenin Hughes? Agnes nu petrecuse suficient timp cu el ca să-l cunoască. Primul cuvânt care-i veni în minte fu *complex.* Se uitase la el şi văzuse un tumult de gânduri şi emoţii. Clendenin nu se înapoiase în Statele Unite şi nu-şi dusese existenţa ca soţ al lui Dabney şi tată al lui Agnes. *N-a vrut mama ta,* îi spusese el. *A vrut să se descurce singură.* Însă ştia că, în adâncul sufletului, Dabney şi-l dorise alături. Un bărbat mai puternic, un bărbat cu simţul răspunderii ar fi făcut ce se cuvenea şi s-ar fi întors acasă. Clendenin nu putea pretinde că se comportase onorabil. Îl mustrau regretul şi ruşinea, aşa îi mărturisise, zile, luni, ani, ruşinea fusese cel mai pregnant sentiment în viaţa lui. Declarase fără echivoc că *nu* avea dreptul să-i ceară iertare lui Agnes. Dar îi mai spusese şi că unicul motiv pentru care revenise în Nantucket era Dabney.

Când mi-am pierdut braţul, am înţeles un lucru, îi mărturisise el. Şi anume că nu-mi pierdusem doar un braţ. Îmi pierdusem inima. Inima mea a rămas cu mama ta. Acolo a fost întotdeauna.

Singura lui opţiune fusese să se întoarcă pe insulă. Simţea că aşa îi fusese scris, că Providenţa îl împinsese la asta.

Crezi în Dumnezeu? îl întrebase Agnes.

Cred în ceva mai mare, mai înalt și mai important decât noi și care e dincolo de puterea noastră omenească de înțelegere, răspunsese Clendenin. *Da, cred.*

∵

Agnes îl prinse pe Riley de braţ.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat aşa ceva. Azi l-am cunoscut pe tatăl meu. Jumătate din sângele meu, din genele mele, din fiinţa mea biologică.

— Grozav! comentă Riley. Nemaipomenit! Ai de gând să-i spui mamei tale?

— Poate, răspunse Agnes. Dar deocamdată, nu.

— Ai să te mai duci să-l vezi?

— Joi, răspunse Agnes. Joi, după serviciu. Mi-a spus că vrea să-i povestesc despre mine.

— Ce simţi acum faţă de tatăl tău? întrebă Riley. Mă refer la profesor.

— Box, preciză Agnes. El e tatăl meu adevărat. Clendenin e... nu ştiu cum să spun... În afară de ADN-ul meu, nu ştiu ce e în raport cu mine. Dar vreau să aflu. Întrebarea e: dacă vreau să aflu înseamnă că-l trădez pe Box? Mai sorbi câteva înghiţituri de bere. Nu ştiu. Sunt atât de descumpănită.

— Vrei să-ţi spun părerea mea? întrebă Riley.

— Te rog.

— Mama ta e o femeie extraordinară, în viaţa căreia există doi bărbaţi. Probabil că-i iubeşte pe amândoi.

— Probabil, aprobă Agnes.

— Probabil că aşa ceva se întâmplă mai des decât am crede, urmă Riley. Deşi eu sunt genul care nu umblă cu mai multe femei deodată. Totuşi, părinţii mei m-au sfătuit întotdeauna să dau dovadă de deschidere în privinţa a ceea ce ei numeau „spectrul larg al experienţei umane”. Înainte să mă nasc eu, amândoi au făcut parte din organizaţia Peace Corps în Malawi, aşa încât susţin toleranţa, blândeţea şi îngăduinţa. Riley îşi puse palma pe mâna lui Agnes, care continua să-l ţină de braţ. Cred că e în regulă să-i iubeşti şi tu pe amândoi, Agnes.

Agnes se uită la braţul lui, la mâna ei, din nou la mâna lui, şi începu să plângă.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, spuse ea. Tu eşti atât de înţelegător, ai anulat întâlnirea cu Celerie pentru mine, îmi e atât de uşor să-ţi fac confidenţe... situaţia asta e aşa de aiurea, şi totuşi, tu îmi dai sentimentul că *nu-i* nici pe departe aşa, că am de-a face doar cu un aspect normal din spectrul experienţei omeneşti şi că totul se va sfârşi cu bine.

— Şi de-asta plângi? întrebă el.

Scoase din torpedou o cutie cu şerveţele şi trase afară unul pentru Agnes.

Ceea ce Agnes nu-i spunea era că CJ, bărbatul cu care era logodită şi cu care urma să se căsătorească, *nu ar fi fost* la fel de înţelegător. Pentru că era vorba de Dabney, CJ ar fi judecat-o. Şi nu numai pe Dabney, ci şi pe Agnes. Ar fi zis că mama ei e o ipocrită şi o desfrânată, ajungând la concluzia că şi Agnes era la fel. Agnes şi-l imagina pe CJ trăgând-o de păr pe Annabelle Pippin şi sucindu-i braţul. Dacă CJ ar fi văzut-o pe Agnes acum, în jeepul lui Riley, ar fi putut reacţiona violent. Era foarte posibil. Agnes ştia că aura verzuie şi de rău augur, pe care Dabney o vedea plutind în aer peste ea şi CJ, nu era o invenţie. CJ lua în derâdere darul peţitului cu care era înzestrată Dabney, dar mama ei nu se înşela niciodată. Iar Agnes se temea că nici Manny Partida nu se înşela. *Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă nu ţi-aş fi spus.*

Agnes nu-i spunea nici că era geloasă pe viitorii pacienţi ai lui Riley. Toţi îl vor considera cel mai bun stomatolog din lume. Riley se va mişca prin cabinet ca pe nişte patine cu rotile. Se va uita la un pacient recalcitrant de şapte ani şi-l va întreba: „Ai început să săruţi fetele, Sam?” Iar când nu va reuşi să-l convingă pe Sam să deschidă gura, va spune: „Hei, ghici ce-am primit eu de Crăciun. Caca de om de zăpadă!” Sam va începe să râdă, iar Riley va îndeplini cu îndemânare actul medical.

Agnes era geloasă şi pe fetele din public care-l vor asculta pe Riley interpretând la chitară şi vocal melodii ale lui Jack Johnson, cu atâta talent încât Jack Johnson în persoană şi l-ar fi dorit pe Riley cavaler de onoare la nunta lui sau naş de botez pentru copii. Dar cel mai *mult* era geloasă pe femeia care va fi într-o bună zi soţia lui Riley, femeia care se va trezi alături de el în fiecare dimineaţă şi care va beneficia mereu de firea lui generoasă.

Totuşi, Agnes nu spuse nimic din toate acestea. Îşi retrase încet mâna de pe braţul lui, îşi şterse ochii cu şerveţelul şi respiră adânc, lăsând aerul purificator să-i pătrundă întreaga fiinţă. Cerul era brăzdat de rozul sângeriu al soarelui care cobora la orizont, şi Agnes se întrebă dacă aceea este culoarea pe care o vede Dabney când doi oameni alcătuiesc perechea perfectă.

∵

Ajungând acasă, Agnes ascultă din nou cel de-al patrulea mesaj vocal lăsat de CJ. *Unde dracu' eşti?* Pe urmă, ascultă, cu inima cât un purice, următoarele două mesaje, care nu conţineau niciun cuvânt, se auzea doar răsuflarea lui CJ. Acestea erau, cumva, şi mai înspăimântătoare. Agnes luă cutioara din catifea de pe măsuţa de toaletă şi-şi privi lung inelul de logodnă.

Mâine i-l va trimite înapoi.

Dabney

În ziua în care plecă Miranda, Box declară faptul că-și dădea seama că în ultimii trei sau patru (a se citi: opt sau nouă) ani își neglijase îndatoririle de soț. Nu-i acordase lui Dabney atenția pe care o merita, n-o iubise și n-o apreciase îndeajuns. Acum însă, totul avea să se schimbe.

Prin urmare, decise să n-o mai lase singură pe Dabney nicio clipă.

Când se trezi Dabney, Box era deja la parter, în bucătărie, pregătindu-i cafeaua. Lăsă *Wall Street Journal* neatins pe masă, făcând în schimb conversație cu Dabney. Cum dormise? Ce visase?

— Ce-am visat? se miră Dabney. Cine-și mai amintește ce-a visat?

Răspunsul avea menirea să ascundă faptul că-l visase pe Clen. Îl visa pe Clen aproape întotdeauna. Seara trecută, ea și Clen dansaseră în pielea goală, mână în mână. Adevărate modele pentru pânza *Dansul* a lui Matisse.

Pe urmă Box o întrebă ce mai era pe la Cameră. Cum se descurcă noii asistenți? Se înfiripase vreo idilă între ei? Ce mai face Nina Mobley? Copiii ei trebuie să fi crescut mari. Vreunul dintre ei urma să meargă la colegiu? Dar George Mobley? Tot mai pierde bani la jocuri de noroc?

Dabney îl privea pe Box fără să-și creadă ochilor. Poate că în urmă cu trei sau patru, ori opt sau nouă ani, și-ar fi dorit din tot sufletul ca Box să manifeste un interes cât de mic față de detaliile cotidiene ale vieții ei. Ani la rând, ba chiar decenii, ea vorbise despre diverse lucruri, fără ca Box să-i acorde nici jumătate sau măcar un sfert din atenția lui. Era ca și cum el ar fi înmagazinat fiecare amănunt relatat de ea în cine știe ce seif mental pe care abia acum se hotărâse să-l descuie, cu multă generozitate. Dabney și-ar fi dorit ca Box să-și ia ziarul și s-o lase să-și bea cafeaua liniștită. Oare era urât din partea ei să aibă asemenea gânduri?

Box o întrebă despre data și locul următoarei reuniuni de socializare. Voia s-o însoțească pe Dabney la eveniment. Acolo veneau persoane pe care el nu le mai văzuse de ani de zile și cu care voia să reînnoade legătura. Ba chiar îi propuse să iasă împreună la restaurant săptămâna aceea. La Lola Burger sau la The Propretors? Ar fi oportun s-o invite și pe Agnes sau era mai romantic doar în doi?

Romantic? își zise Dabney.

— Mă duc să-mi fac plimbarea, anunță ea.

— Dabney, o chemă Box.

Ea se opri în ușă și se întoarse spre el.

— Trebuie să te programezi la doctor, zise Box.

— Da, știu, răspunse ea.

— Dacă n-ai timp să dai telefon, o fac eu, se oferi el.
— Am să sun eu, spuse Dabney.
— Te mai doare? întrebă el.
— Nici n-ai idee, răspunse ea.

∵

Slavă Domnului că mergea la serviciu! La birou era liberă. Nina știa tot, așa că Dabney nu trebuia să mintă sau să se prefacă. Își petrecu toată dimineața făcând planuri pentru următoarea reuniune de socializare, care avea să se țină în sediul agenției imobiliare Grey Lady, mâncarea fiind livrată de restaurantul Met on Main. Dabney chicoti gândindu-se cât de rapid avea să bată în retragere Box aflând unde se va organiza evenimentul. El îi detesta pe toți agenții imobiliari. Urmând exemplul lui Holden Caulfield[44], Box îi considera pe toți niște prefăcuți și mari bârfitori. În plus, niciodată nu voise să meargă la Met on Main, fiindcă la Boston, pe Newbury Street, exista un restaurant din același lanț, considerat mult mai bun. Nu, silit de împrejurări, Box va renunța la reuniune.

În biroul din spate, Celerie și Riley vorbeau la telefon. Agitația care ținea până în august era în toi.

∵

La amiază, Dabney spuse:
— Eu ies cu niște treburi.

Nina încuviință din cap, și Dabney se trecu în registru.

Pe fișetul din spatele biroului la care ședea Nina se ofileau crinii primiți de ea de la doctorul Marcus Cobb, cu o săptămână în urmă. Nina și Marcus Cobb erau tot mai legați unul de celălalt, și asta fără ajutorul lui Dabney. Dacă Dabney ar fi intervenit în acest punct al relației, n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile. Darul ei de a peți părea să se fi blocat.

Dabney se întoarse să plece, dar în acel moment auziră amândouă ușa de la parter deschizându-se și apoi închizându-se cu putere, după care răsunară niște pași pe scări. Dabney se temea că e Vaughan Oglethorpe și că din clipă în clipă biroul avea să fie inundat de duhoarea lichidului de îmbălsămat. Dabney va trebui să se ocupe de Vaughan și apoi să aprindă lumânările ei parfumate cu aromă de măr verde. Voia să ajungă la Clen. Nu-l văzuse de patru zile și începea să se ofilească la fel ca florile Ninei.

— Bună ziua, doamnelor!

Persoana care tocmai intra în birou era... Box.

Nina icni, iar Dabney se sperie atât de rău la vederea lui, încât se prinse cu mâna de biroul Ninei.

---

44 Personajul principal al romanului *De veghe în lanul de secară* de J.D. Salinger.

— Iubitule! exclamă ea. Ce-i cu tine aici?

— Tocmai lucram acasă, când am avut o revelaţie, explică Box. Mi-am amintit ce mult îţi place poemul acela de William Carlos Williams, aşa că ţi-am adus o prună de la frigider.

Dabney îl privea cu gura căscată. *Poemul acela de William Carlos Williams?* „This is Just to Say”[45] – da. Lui Dabney îi plăcuse întotdeauna poezia aceea. În copilăria lui Agnes, pe uşa frigiderului stătuse lipită o foaie cu poezia. Era o poezie pentru iertare – *iartă-mă, erau delicioase, atât de dulci şi răcoroase.* Box îi întinse pruna şi o sticlă de Pérrier de la gheaţă, cu un zâmbet nătâng.

Celerie îşi alese fix acel moment ca să iasă din birou pentru pauza de masă.

— Ce-i *asta*? exclamă ea. Îl studie pe bărbatul cu păr alb care ţinea în mână apa şi pruna. Nu cumva sunteţi *domnul profesor Beech7*

El se înclină uşor.

— Ba da.

— Soţul dumneavoastră! exclamă Celerie, de parcă i l-ar fi prezentat lui Dabney. V-a adus fructe şi apă. Ce drăguţ!

Dabney se simţi încolţită. Ce se întâmpla aici? Luă pruna şi apa şi, negăsind cuvinte ca să-i facă şi pe Box, şi pe Celerie să dispară, muşcă din prună. Era zemoasă, şi zeama i se scurse pe bărbie. Box scoase din buzunar un şerveţel. Se gândise la toate.

— Presupun că tu eşti Celerie, zise Box, întinzându-i mâna. Sunt John Beech, te rog să-mi spui Box.

— O s-o dau gata pe colega mea de cameră când am să-i spun că v-am cunoscut, zise Celerie. A absolvit la Universitatea din Pennsylvania în specialitatea economie. *A învăţat după manualul scris de dumneavoastră!*

Box era obişnuit cu acest statut de semizeu în rândul studenţilor şi al proaspeţilor absolvenţi de facultate.

— Sper să n-o dai gata de tot, replică el.

Celerie îşi împreună palmele la piept, parcă pregătindu-se să aplaude. Dabney *trebuia* să scape de acolo, dar cum? O privi cu înţeles pe Nina, care-şi sugea neliniştită cruciuliţa de aur.

— Dabney, ar trebui să pleci, zise ea. Ai să-ntârzii.

— Să pleci? se miră Box. Unde? Unde trebuie să mergi?

— Dabney are întâlnire cu un posibil viitor membru al Camerei, spuse Nina.

---

45 „Doar ca să-ţi spun“.

Niciodată n-o iubise Dabney pe Nina mai mult ca în acel moment. În drum spre casă, după ce se va vedea cu Clen, va telefona şi va comanda un buchet de flori proaspete pentru Nina.

— Zău? întrebă Box. Şi cine-i posibilul viitor membru?

Nina râse. *Cine e posibilul viitor membru?* se gândi Dabney.

— Oh, cine mai ştie? zise Nina. Toată ziua a zbârnâit telefonul.

— Adevărat! întări Celerie, scuturându-şi părul blond.

— Dar sigur ştii cu cine te întâlneşti, i se adresă Box lui Dabney.

— Ştiu, răspunse Dabney. Mai muşcă o dată din prună, apoi îşi şterse buzele. Un *start-up*[46] pe internet.

— O asemenea companie va deveni membră a Camerei?

— Cu baza în Nantucket, explică Dabney. Aruncă sâmburele de prună şi şerveţelul la coşul de gunoi. Trebuie să plec.

— Contramandează întâlnirea, îi propuse Box. Te duc să luăm prânzul la Clubul de Yachting.

— Ooo! se entuziasmă Celerie. Ce drăguţ!

— Nu pot să *contramandez* întâlnirea aşa, din senin, spuse Dabney. Trebuia să plec încă de acum cinci minute.

— Contramandeaz-o, repetă Box.

Tonul lui era ferm. Brusc, discuţia se transformase într-o confruntare, şi Dabney se încordă. Nu-i plăcea să-i spună Box ce să facă. Nu voia să anuleze întâlnirea ei imaginară. Voia să fie cu Clen.

Brusc, Celerie păru să-şi dea seama că era prinsă într-o situaţie delicată. Se trecu în registru, după care porni spre scări.

— La revedere!

— Mi-a părut bine de cunoştinţă! strigă Box în urma ei.

Se uită în registru.

— Văd că aici ai scris „probleme personale", spuse el. Parcă trebuia să mergi la o întâlnire.

— Aşa e, răspunse fără vlagă Dabney. Voiam să rezolv nişte treburi după aceea.

— Nina, te rog anulează „întâlnirea" lui Dabney, i se adresă Box Ninei. O duc pe soţia mea să luăm prânzul împreună.

∵

Dabney nu reuşi să-i trimită mesaj lui Clen decât o oră şi jumătate mai târziu, după ce suportase calvarul unui prânz la Clubul de Yachting. De fapt, prânzul la Club fusese încântător – o masă în aer liber, cu vedere spre port, pe fundalul şlagărelor interpretate de Diane la pian, o salată de crab albastru

[46] Termen care defineşte o companie nou-creată, în faza de dezvoltare.

şi avocado, ceai la gheaţă pentru Dabney şi un pahar de Bordeaux alb pentru Box, copii cu colaci de salvare participând la cursuri de navigaţie, cupluri îmbrăcate în alb venind de la terenurile de tenis, asudaţi şi chicotind între ei. Dabney şi-ar fi dorit să se poată relaxa şi să se bucure de toate acestea, dar abia se stăpânea să nu bată nerăbdătoare din picior. Voia ca măcar să-i trimită mesaj lui Clen, să-l anunţe că nu putea veni. Nu suporta ideea că el stătea pe verandă, în balansoar, aşteptând zadarnic. Probabil pregătise sandvişuri, eventual şi nişte margarita. Dabney îşi luase costumul de baie în poşetă, cu gând că va înota în piscină.

Fiecare bărbat sau femeie peste optzeci de ani, care lua prânzul la Clubul de Yachting, ţinea să se oprească şi să stea de vorbă cu Box şi cu Dabney. Toţi purtau aparate auditive, aşa că o bună parte a conversaţiei trebuia repetată de două sau trei ori. Unii erau prieteni ai tatălui ei, părinţi ai vechilor ei prieteni, alţii, cunoştinţe ale lui Box, care voiau să afle de ce nu prea dădeau roade investiţiile lor. Box era economist! Lui Dabney îi venea să urle. Box era teoretician! Cei care se întrebau ce se întâmplă cu investiţiile lor ar fi trebuit să-şi sune agenţii de bursă!

— Vrei desert? o întrebă Box.

— Dumnezeule, nu! răspunse Dabney. Trebuie să mă întorc la birou.

∵

Îi trimise mesaj lui Clen: îmi pare rău, Bestie, am fost prinsă într-o conjunctură din care n-am avut cum să scap. Pot să vin să te văd la ora cinci?

Clen îi răspunse la mesaj: *La ora cinci am alt program.*

Clendenin

Se simţea ca un om lihnit de foame în faţa unui bufet gemând de bunătăţi. Trebuia să se abţină şi să nu se îndoape ca un hămesit. Voia să afle totul despre Agnes. Când învăţase să meargă pe bicicletă? Cine îi dăduse lecţii de pian? Ce carte îi schimbase viaţa? Fusese numele lui pomenit vreodată la ea în casă? Ce fel de muzică îi plăcea? De ce se dusese la Dartmouth, şi nu la Harvard, unde preda economistul şi unde studiase şi Dabney? Strănuta de câte trei ori la rând, cum i se întâmpla şi lui?

— Da, răspunse ea la ultima întrebare. Chiar aşa fac.

Şi amândoi izbucniră în râs.

Ea voia să afle despre Vietnam, Cambodgia, Vietnam, despre viaţa lui pe acele meleaguri. Douăzeci de ani, şi totuşi amintirile pe care le păstrase erau puţine, mai curând generalităţi decât detalii – căldura înăbuşitoare, aerul

dens ca gelatina, aproape că puteai să-l mesteci. Duhoarea de combustibil diesel şi fum de ţigară. Gunoaiele, traficul, şuvoaiele nesfârşite de oameni, enorm de mulţi, cum să nu te pierzi printre ei?

Copii mici pe motociclete, fetiţe în bordeluri, aceeaşi întrebare care revenea la infinit în mintea lui Clen: *Cine e răspunzător de toate astea?*

— Vorbeşte-mi despre logodnicul tău, o rugă Clen.

Agnes

Nu prea ştia ce să-i spună lui Clen despre logodnicul ei, care practic nu-i mai era logodnic. Agnes îi trimisese înapoi inelul prin Federal Express, împreună cu o scurtă scrisoare: „Nu ştiu precis ce vreau. Te rog, nu mă mai suna şi nu-mi mai trimite mesaje pe telefon. Am nevoie de un timp de gândire. Te sun când mă întorc la New York, pe întâi septembrie". Urmărise stadiul coletului: ajunsese în după-amiaza precedentă şi, spre surprinderea ei, nu primise niciun telefon, nici pe mobil, nici pe fix. CJ îi respecta dorinţa. Cantonamentul pentru jucătorii lui din Liga Naţională de Fotbal urma să înceapă în mai puţin de o săptămână. CJ era probabil ocupat să finalizeze negocierea pentru Bantam Killjoy. Era posibil să nu mai aibă timp şi pentru sentimentele rănite de Agnes. Poate că se uita la inel şi-şi spunea că Agnes nu ştie să aprecieze ce e bun, că se lăsa influenţată de vrăjitoarea aia de maică-sa. Va lua inelul şi i-l va oferi următoarei femei cu care va începe o relaţie, după ce o va curta cu cadouri, cu flori şi cu masa lui specială de la restaurantul Nougatine.

Pe Clen atât îl întrebă:

— Poţi să păstrezi un secret?

— Chiar vorbeşti serios? i-o întoarse Clen.

Ce întrebare prostească! Clen era persoana potrivită, neutră, cu care Agnes putea să discute pe tema aceasta.

— Ţi-a zis mama ceva despre CJ?

— Nu chiar, răspunse Clen. Doar că nu e de acord. Nu vede aura trandafirie sau ce-o fi acolo. Nu sunteţi o pereche potrivită.

— Nu-i de acord, întări Agnes. Dar nu de-asta am făcut ce-am făcut. Sau, mă rog, nu numai de asta.

— Ce-ai făcut?

— I-am trimis înapoi inelul, răspunse Agnes. Sunt departe de CJ de trei săptămâni şi două zile şi mă simt grozav. Îmi aparţin din nou mie însemi.

Clen ridică din sprâncene.

— CJ e foarte sigur pe el, continuă Agnes. Gen Stăpânul Universului. Pocneşte din degete, şi dorinţele i se împlinesc. Locuri în rândul întâi la echipa Knicks, la spectacole pe Broadway, acces preferenţial la Madison Square Garden. Maşină la scară în permanenţă, cu o sticlă de Veuve Cliquot în frapieră, fiindcă ştie că e şampania mea preferată. Flori la serviciu, bileţele de dragoste pe pernă. Victor Cruz, care joacă la New York Giants, a venit la Morningside Heights să dea autografe copiilor. Lucruri cu adevărat frumoase. Agnes clipi. *Ce făcuse?* Nu cumva comisese cea mai mare greşeală din viaţa ei? E mult mai în vârstă decât mine, cu optsprezece ani, şi pretinde să mă comport într-un anumit fel. De un an încoace, m-am tot străduit să fiu o fată bună, aşa cum vrea el. Poate c-am regăsit în el o figură paternă.

Se uită la Clen şi râse forţat.

— Tot ce se poate, comentă el.

— Dar de când am venit acasă, mi-am dat seama că relaţia mea cu CJ nu-i una sănătoasă. Ţine să aibă control total asupra mea. Sunt un fel de marionetă. Nu pot să am altă părere, nu pot să iau propriile decizii. Îi displăceau prietenii mei, aşa că nu mă mai văd cu ei. Relaţia asta pare foarte bună în ochii celor mai mulţi – Box ţine mult la CJ, sunt prieteni la cataramă –, dar nu e bine. E chiar foarte rău. Mama a avut dreptate.

— De regulă, are dreptate, zise Clen.

— Întotdeauna, sublinie Agnes. E foarte straniu.

Rămaseră tăcuţi câteva momente. Apoi Clen aduse două pahare din dulap.

— Vrei bourbon? întrebă el.

— Da, te rog.

— Nu i-ai spus mamei tale că ai înapoiat inelul?

— Nu, răspunse Agnes. Deocamdată, nu vreau să ştie. Nu vreau să ştie despre CJ şi nu vreau să ştie despre tine.

— Îmi pare rău pentru tipul ăsta, zise Clen. A ratat un viitor alături de tine.

— Va găsi pe altcineva cât ai bate din palme, îl asigură Agnes. Goli paharul dintr-o înghiţitură. Îmi place de băiatul care lucrează pentru mama. Îl cheamă Riley şi e student la stomatologie.

— Am auzit-o pe mama ta vorbind despre dentist, spuse Clen. Face surfing şi cântă la chitară. Mi-am zis că poate mamei tale i-o fi plăcând de el.

— Are şi-aşa prea mulţi bărbaţi în viaţa ei.

— De acord, aprobă Clen.

∵

În aceeaşi seară, în timp ce Agnes ieşea de pe aleea casei lui Clendenin, un Mercedes cu o blondă la volan tocmai vira pe alee. Cât pe ce să se ciocnească, numai că Priusul era micuţ şi condus cu îndemânare, aşa că Agnes se trase

într-o parte, făcându-i blondei un semn cu mâna. Femeia o studie pe Agnes cu mare interes, după care îi oferi un zâmbet eluziv, şi acela abia schiţat.

Abia când ajunse pe Polpis Road, Agnes se întrebă cine era femeia. Din câte spunea Clen, proprietarii vilei nu plănuiau să sosească pe insulă decât în august. Poate era menajera, dar ce menajeră conduce un Mercedes?

Vreo prietenă a lui Clen? Vreo femeie cu care se întâlnea? Pe lângă toate emoţiile neaşteptate din vara aceea, Agnes mai avea parte de încă una: era geloasă în contul mamei sale.

Dabney

Box era neînduplecat. Acum o însoţea pretutindeni. Nu era singură nicio clipă. Mergeau să ia cina împreună, citeau împreună, se duceau la culcare împreună. Box nu avea totuşi tentative de a iniţia vreo partidă de amor, ceea ce era o binecuvântare.

În timpul plimbării de dimineaţă, îi telefonă lui Clen.

— Iisuse, femeie, când te mai văd şi eu?

— Am fost liberă ieri la cinci, dar mi-ai spus că ai alt program. Ce program?

— Nu pot să-ţi spun.

— Elizabeth Jennings? întrebă ea.

— Regret s-o spun, Cupe, dar am impresia că eşti geloasă, zise el.

— Chiar sunt, confirmă Dabney. Ce program?

— Nu pot să-ţi spun, repetă el. Dar nu e vorba de Elizabeth. Totuşi, mi-a lăsat pe verandă o plăcintă de casă cu afine şi-un bileţel.

— O plăcintă de casă? Elizabeth? se miră Dabney. Probabil făcută de bucătarul ei.

— Geloasă şi răutăcioasă! zise Clen.

Tonul lui era plin de încântare.

— Pot veni azi la cinci, îl anunţă Dabney. Sau iar ai alt program?

— N-am niciun program, o asigură el. Decât să te devorez pe tine.

∵

Dabney se duse să-l vadă pe Clen la cinci, anunţând că se duce la coafor ca să se tundă. Îşi făcea socoteala că, în felul acesta, va câştiga vreo oră şi jumătate, răgaz de care şi ea, şi Clen aveau o nevoie disperată. Îi ascultă vocea murmurându-i la ureche, îi simţi pe limbă gustul pielii, se lăsă strânsă în braţe de el – Mă doare! Dar strânge-mă mai tare! –, totul petrecându-se de

parcă n-ar fi lipsit nicio clipă de lângă el. Era al ei, era a lui, erau o singură ființă.

Apoi începu numărătoarea inversă. Mai aveau un sfert de oră, zece minute, cinci.

— O să-ți fie dor de mine? îl întrebă ea.

— Mi-e dor de ține de pe-acum, răspunse el.

Dabney își luă cheile de la mașină, în timp ce pe chipul lui se așternea o umbră, asemenea celei pogorâte peste inima ei. O durea sufletul că trebuia să plece de lângă el.

— Trebuie să-i spun lui Box, declară ea. Vreau să fiu cu tine tot timpul.

— Atunci, spune-i, o îndemnă el.

Ea încuviință din cap.

— Așa am să fac.

Dar imediat îi veni în minte gândul: *Numai că nu pot.*

∵

Îl întrebase încă o dată pe Clen ce program avusese la ora cinci, cu o zi înainte, dar el refuzase să-i răspundă și de astă dată, reproșându-i, în glumă, că e băgăreață. Instinctul îi șoptea lui Dabney că e vorba de Elizabeth Jennings, ceea ce Clen refuza să recunoască, numai că se simțiseră atât de bine împreună, încât Dabney nu voia să strice ziua stârnind o controversă presărată cu acuzații și dezmințiri.

Merita și el să aibă propriile secrete, se gândi ea. Deși nu era prea convinsă de asta.

∵

Când ajunse acasă, Box îi privi cu atenție părul printre pleoapele îngustate.

— Mi se pare că arată la fel, zise el.

— Părul meu arată întotdeauna la fel, explică Dabney. Întotdeauna a arătat la fel, încă din clasa a patra, de când bunica mi-a cumpărat prima bentiță. Una de grogrenă roz, cu balene bleumarin, luată de la Murray's Toggery. Dabney miji la rândul ei ochii spre Box. Doamne, cât de bine îmi amintesc ziua aia! Ce crezi, oare de ce? Din pricina bentiței? Bunica mea nu cheltuia bani pe lucruri frumoase, dar mi-a cumpărat bentița ca să nu-mi vină părul în ochi, iar mie mi-a plăcut la nebunie.

Box veni lângă ea, îi apucă o șuviță de păr pe care o mirosi.

— Nu miroase ca de fiecare dată când vii de la coafor.

Dabney îl plesni peste mână.

— Ce tot *spui* acolo?

— Spun că părul tău nu miroase a coafor și că arată la fel ca atunci când ai plecat.

Lui Dabney nu-i venea să creadă. Box nu remarcase niciodată „mirosul de coafor” al părului ei.

— Dabney, chiar ai fost la coafor? o întrebă el.

— Da! răspunse ea. Exasperarea răzbătea din tonul ei, pentru că se vedea pusă în situaţia să mintă. Telefonează la coafor, dacă nu mă crezi!

Pentru o clipă, îşi închipui că Box exact asta va face. Încercă să-şi imagineze ce lovitură ar suferi prestigiul lui dacă s-ar coborî până într-acolo încât să sune la coafor şi să întrebe dacă soţia lui chiar avusese programare acolo. Ce va zice Box când Lindsey, recepţionera, îi va spune că nu o văzuseră pe Dabney în după-amiaza aceea şi că avea programare abia pentru sâmbătă după-masă (aşa încât părul ei să arate bine şi să miroasă frumos la petrecerea anuală organizată de soţii Levinson la Abrams Point)?

Slavă Domnului, nu mai avea motiv de îngrijorare, întrucât Box lăsă baltă subiectul, şi Dabney răsuflă uşurată. În seara aceea se duseră la restaurantul Propretors împreună cu Agnes – care părea preocupată şi neobişnuit de tăcută –, aşa că lucrurile reveniră oarecum la normal.

Dar seara, când ea şi Box se spălară pe dinţi şi se suiră în pat, Dabney se gândi: *Numai că eu nu vreau normalitate.*

Ea îl voia pe Clendenin.

Box

Primi vestea despre demisia Mirandei, nu la telefon, cum s-ar fi aşteptat, ci într-o scrisoare trimisă pe adresa din Nantucket. Scrisoarea fusese scrisă pe hârtie groasă, crem. Iniţial, Box crezuse că era o scrisoare de mulţumire pentru weekendul petrecut pe insulă, care începuse şi se sfârşise prost. Dar când începu să citească, îşi dădu seama că era vorba despre cu totul altceva.

Dragul meu Box,

Îţi scriu ca să-ţi mulţumesc pentru cei mai frumoşi şi incitanţi ani pe care şi i-ar putea dori un economist. A fost o bucurie şi o binecuvântare să lucrez cu tine.

Un anumit concurs de împrejurări mă obligă să plec de la Harvard. Am rupt logodna cu Christian, din motive pe care nu îndrăznesc să le menţionez în această scrisoare şi, aproape în acelaşi timp, am fost abordată de dr. Wilma Dresdalay de la Universitatea Columbia, care mi-a oferit o şansă să lucrez în cercetare. Atât din motive personale, cât şi profesionale, consider că mutarea de la Harvard şi Cambridge la Columbia şi Manhattan este

oportună. New York-ul este epicentrul gândirii economice, cum bine știi, așa încât nu pot da cu piciorul la această șansă.

O să-ți simt teribil de mult lipsa – inteligența și răbdarea ta, bunătatea și înțelepciunea ta.

Am să-ți trimit o nouă adresă de e-mail, precum și adresa locuinței de îndată ce voi avea posibilitatea, astfel încât să ținem legătura.

Cu afecțiune și recunoștință nețărmurite,
Miranda

Box puse scrisoarea pe foaia de sugativă și se lansă într-un oftat prelung de mâhnire.

— La dracu'!

O pierdea pe Miranda. Lucra cu el de mult timp, mai mult decât oricare alt asistent cu studii doctorale finalizate. Colaboraseră extraordinar de bine. Nu va mai găsi niciodată pe cineva ca ea, nu, nici pe departe.

— La dracu'!

Dabney era undeva prin casă. Fără îndoială că-l auzise răcnind, dar nu-i bătu la ușă. Ușa închisă de la biroul lui îi tăia orice elan.

Box reciti scrisoarea. Câteva aspecte nu-i dădeau pace, începând chiar cu primul cuvânt, *Dragul meu. „Dragul meu Box".*

Oare chiar era dragul ei? Sau totul avea legătură cu tâmpeniile imaginate de Dabney? Era oare Miranda Gilbert îndrăgostită de Box, așa cum susținuse Dabney?

Pe urmă cuvântul *incitanți.*

Urma vestea cu ruperea logodnei, despre care ea nu îndrăznea să dea detalii. Logodnă ruptă, azi, când în urmă cu o săptămână totul mergea ca pe roate? Box întrebase ce mai face doctorul, iar Miranda îi spusese că Christian era foarte prins cu munca lui, dar nu afla ceva nou.

Din motive pe care nu îndrăznesc să le menționez în această scrisoare. Ce însemna asta? Box avea senzația că, după plecarea din Nantucket, Miranda se dusese direct acasă și pusese capăt relației.

Ce-i *spusese* Dabney?

Pe urmă, vestea că Miranda se muta la New York, la Columbia, ca să lucreze cu Wilma Dresdalay. Numele Wilmei fusese menționat ca din întâmplare, de parcă Miranda *n-ar fi știut* că Wilma era unicul economist în viață a cărui operă Box o admira fără rezerve, ba chiar o invidia. Exista o singură persoană pentru care merita ca Miranda să-l părăsească pe Box, și aceea era Wilma. Nu-i putea găsi nici cea mai mică vină.

Apoi afirmația *o să-ți simt teribil de mult lipsa.* Acestea erau cuvintele care îl obsedau cel mai mult pe Box. Îi va simți teribil de mult lipsa. Părea o

mărturisire pornită din inimă, cu iz romantic. Ei bine, da, şi Box avea să-i simtă teribil de mult lipsa. Era deosebită, extraordinară. Box se strădui să nu-şi aducă aminte cum lumina biroul cu surâsul ei sau cum se delecta cu accentul ei asemenea unui meloman captivat de muzică, ori cum, atunci când mergeau la cinema, ea îl prindea de braţ, entuziasmată sau temătoare. Când ieşea la cină cu colegii, ea apărea în toată splendoarea, cu părul zmeuriu prins într-un coc lejer, îmbrăcată în haine vaporoase şi feminine. Se îmbrăca des în crem şi în nuanţe de galben-portocaliu, care-i puneau tenul în valoare. Era bună cunoscătoare a soiurilor de vin, îi plăcea să deguste noi sortimente şi întotdeauna alegea vinuri despre care ştia că-i vor plăcea şi-i vor stârni interesul lui Box.

Recunoscu în sinea lui că şi el îi va simţi teribil de mult lipsa Mirandei Gilbert, şi nu doar în calitate de colegă. Gândul plecării ei îi făcea inima să-i bată ca un motor defectat. Poate că, mai mult decât orice, Miranda îi fusese prietenă.

Cu afecţiune şi recunoştinţă neţărmurite. Aceste cuvinte erau cât se poate de potrivite şi reciproc valabile.

— La dracu’!

Al treilea strigăt o aduse pe Dabney în faţa uşii.

— Box? întrebă ea, ciocănind uşor la uşă. S-a întâmplat ceva?

El deschise uşa şi-i înfipse lui Dabney scrisoarea în mână, fără să aştepte ca ea s-o citească.

— Miranda şi-a dat demisia, pleacă la Columbia să lucreze cu Wilma. Îşi drese glasul. Se pare că a rupt şi logodna cu Christian.

— Oh! exclamă Dabney. Asta-i bună!

Agnes

Cinci zile de tăcere din partea lui CJ. Se ajunsese la un impas. El aştepta ca ea să cedeze şi să se răzgândească. Totuşi, tăcerea lui era bizară. Agnes nu-l crezuse în stare de aşa ceva.

Începu să-l însoţească pe Riley în excursiile lui la plajă după orele de serviciu. Ea înota în timp ce el făcea surfing, după care se tolăneau pe pătura lui roşie, ca două foci, şi se bucurau de ora de aur, cea în care soarele era blând. În tot zbuciumul acelei veri, alături de Riley, Agnes simţea cum se relaxează.

Într-o seară, îl lăsă pe Clendenin să-i pregătească cina. Orez prăjit, cu condimente autentice, comandate pe internet – orezul aromat, de un galben

intens, era presărat cu bucăţele de carne de porc caramelizate, delicioase, stafide aurii, creveţi, care semănau cu nişte mici nestemate. În seara aceea, Clen îi povesti despre Dabney în vremea liceului – cât de populară şi de sigură pe ea era, despre complicatele ei strategii prin care forma cupluri, chiar şi în facultate, despre dragostea ei pentru Nantucket. Dabney absolvise a doua în promoţia lor, iar Clen primul. O depăşise cu trei sutimi la media de absolvire, patruzeci de puncte la ştiinţe umaniste şi zece puncte la ştiinţele exacte, în cadrul examenului final SAT, după care ea intrase la Harvard, iar el, nu. Pe atunci, era mai simplu să intri la Harvard dacă erai fată, sau cel puţin aşa îşi spusese Clen la vremea respectivă. Dabney avea un carneţel, povesti el, în care îşi nota străzile preferate de pe insulă. Charter Street, din zona pescăriilor, era preferata ei. Voia ca atunci când se va face mare să locuiască pe Charter Street sau, dacă nu acolo, măcar pe Quince sau Lily.

După cină, Clen turnă câte un pahar de bourbon pentru fiecare şi fumă o ţigară pe verandă, în timp ce Agnes spăla vasele. Pe urmă, Agnes veni lângă el pe verandă şi admirară stelele pe cer şi casa uriaşă, întunecată, de care Clen avea misiunea să se îngrijească.

— Ai să rămâi aici, în Nantucket? îl întrebă Agnes.

— Nu mă văd plecând din nou, răspunse Clendenin. Afară de cazul în care s-ar întâmpla ceva cu mama ta. Pentru mine insula asta înseamnă acasă, şi asta numai datorită lui Dabney. M-am mutat aici la paisprezece ani. Abia venisem de trei săptămâni, când ne-am şi împrietenit, şi din acel moment nici nu mi-am mai dorit să plec vreodată. Ea dă sens insulei ăsteia. Dabney, Nantucket, Nantucket, Dabney. Răsuflă adânc. Cât timp va fi ea aici, voi fi şi eu.

Agnes ar fi vrut să-l întrebe ce credea el că se va întâmpla. Îşi închipuia că Dabney îl va părăsi pe Box? Şi... se va mărita cu el? Dar în acel moment, îşi dădu seama că se implicase prea mult în acest triunghi amoros. Mama ei, tatăl ei şi celălalt tată.

Îşi luă cheile de la Prius.

— Ar fi cazul să plec, zise ea.

Dabney

Era la fermă, alegând ştiuleţi de porumb pentru cină. Se simţea atât de rău şi de obosită, că abia se mai ţinea pe picioare. Ar fi trebuit să telefoneze la doctor cu câteva săptămâni în urmă, dar, de fiecare dată când lua această hotărâre, se simţea mai bine sau intervenea câte ceva. În dimineaţa aceea,

doctorul Marcus Cobb, iubitul Ninei, se dusese la pescuit şi prinsese cinci bibani vărgaţi.

Când sosise la birou ca s-o scoată pe Nina în oraş pentru masa de prânz, îi oferise lui Dabney o pungă grea cu fileuri proaspete.

Dabney fusese încântată să primească peştele. Imediat îşi făcuse planul pentru cină: biban la grătar, ştiuleţi de porumb, legume verzi de la fermă cu un sos lejer. La prânz, i se păruse a fi meniul ideal, dar acum, la ora cinci, Dabney avea asemenea dureri încât nu-şi dorea decât să ia o pastilă şi să doarmă până a doua zi de dimineaţă.

Fii tare. Va alege ştiuleţii. Peştele era pus deja la marinat pe bufetul din bucătărie. Urmând câteva instrucţiuni simple, Agnes ar fi putut încropi cina.

Deodată, văzu în magazia de porumb pe cineva care încerca să-i atragă atenţia. Era Elizabeth Jennings.

— Elizabeth! o salută Dabney. Bună!

Avea dureri prea mari ca să poată sta de vorbă cu Elizabeth. Resimţea durerea ca pe o lespede de marmură care o ţinea prizonieră dedesubt.

— Dabney! o întâmpină Elizabeth. Mă bucur grozav că te-am întâlnit. Am pentru tine o veste cum nu se poate mai interesantă.

Dabney era circumspectă în privinţa „veştilor interesante”, fiindcă de regulă se dovedeau a fi simple zvonuri sau bârfe, şi totuşi oamenii veneau mereu la ea cu „veşti interesante”. Dabney *nu* voia să audă nicio veste interesantă de la Elizabeth Jennings, de asta era sigură.

— Mă grăbesc teribil, spuse Dabney.

Luă ultimii doi ştiuleţi, fără să-i mai verifice, şi-i îndesă în punga de cumpărături din material reciclabil.

Dar Elizabeth fie n-o auzise, fie alesese să ignore spusele lui Dabney.

— Eşti prietenă cu Clendenin Hughes, aşa-i? întrebă ea.

Dabney încremeni. Simţi cum toate măruntaiele i se strâng într-un ghem. Bolnavă de dragoste.

— Când am luat cina împreună, acum câteva săptămâni, mi-a spus că voi doi vă cunoaşteţi încă din liceu. Ce drăguţ! zâmbi Elizabeth, arătându-şi dinţii îmbrăcaţi.

Purta o rochie alb cu turcoaz şi sandale în ton, tot turcoaz.

Dabney observă că până şi unghiile de la picioare erau date cu ojă în aceeaşi nuanţă de turcoaz. Oare Elizabeth Jennings îşi făcea pedichiura în fiecare zi, ca să se asorteze cu vestimentaţia? Nu era imposibil. Ce altă treabă avea, în afară de a bârfi şi a umbla după Clendenin? Nici măcar nu venise la fermă ca să ia *porumb,* îşi dădu seama Dabney. Venise doar ca s-o hărţuiască pe ea!

— Trebuie să plec, spuse Dabney.

Se întoarse spre căruciorul de cumpărături şi-şi puse marfa în el.

— M-am dus la Clen acasă să-i duc o plăcintă făcută de mine, urmă Elizabeth.

Dabney clătină din cap cu un gest involuntar. Elizabeth n-ar fi făcut plăcintă *în vecii vecilor.*

— Chiar când soseam eu, tocmai ieşea de pe alee o fată. O fată tânără şi foarte frumoasă. Cred că Clendenin are o iubită.

∵

Dabney nici nu ajunse bine la automobilul Impala, că durerea îi deveni insuportabilă. Elizabeth Jennings era geloasă, chiar invidioasă, şi se prea poate să fi bănuit ceva despre relaţia lui Dabney cu Clen. Fie voise ca Dabney să-i spună cine era misterioasa tânără, fie dorise ca Dabney să se întristeze. Bărbaţii umblă întotdeauna după femei mai tinere. Viaţa este nedreaptă din multe puncte de vedere, dar asta era poate cea mai mare nedreptate.

Măcar acum, Dabney ştia că musafirul de la ora cinci nu fusese Elizabeth Jennings. Era vorba de altcineva.

Îi telefonă lui Clen din parcare.

— Cu cine-ai avut program zilele trecute? Când am vrut să vin la ora cinci şi mi-ai spus că eşti ocupat?

El oftă.

— Îmi pare rău, Cupe. Nu pot să-ţi spun.

— Clen! ţipă ea.

Avea dureri *crunte,* şi acum mai primise şi această veste.

— O fată tânără? O fată tânără şi frumoasă?

— Dabney, repetă el. Nu pot să-ţi spun.

∵

Nişte cuţite ascuţite îi sfâşiau abdomenul... Gemu de durere. Milioane de lame minuscule îi tocau măruntaiele.

Cred că Clendenin are o iubită!

Îmi pre rău, Cupe. Nu pot să-ţi spun.

Bolnavă de dragoste.

Nu, îşi zise ea.

∵

În dimineaţa următoare o sună pe Genevieve la cabinetul doctorului Field.

— Trebuie să vorbesc cu Ted, zise ea. Te rog, cred că e o urgenţă.

— O urgenţă de genul camera de gardă? întrebă Genevieve.

— Te rog, Genevieve, insistă Dabney. Trebuie să vorbesc cu Ted. Poţi face asta pentru mine?

— Pentru tine, pot orice.

∵

Ted Field se ocupă de toate. Trimise probele de sânge ale lui Dabney la persoana potrivită din spitalul Mass General şi îi făcu programare la investigaţii tomografice pentru joi dimineaţă.

— Cred că-ţi dai seama că va trebui să mergi la Boston, îi zise Ted Field.

— Da, încuviinţă Dabney.

Dintotdeauna repetase că nu va pleca de pe insulă decât în chestiuni de viaţă şi de moarte. Acum căpătase brusc certitudinea că trăia o chestiune de viaţă şi de moarte.

Primul pe care îl înștiință fu Box.

— Am vorbit cu Ted Field, zise ea. Mă duc la Boston pentru o tomografie.

— Pare ceva serios, spuse el. Merg cu tine.

— Nu, se opuse Dabney. Mă duc singură.

— E oraşul meu, iar tu n-ai mai mers singură acolo sau în altă parte de nu mai ştiu când. Dă-mi voie să merg cu tine. Putem încheia ziua cu o cină la Harvest, pe urmă dormim în apartamentul meu şi ne întoarcem a doua zi de dimineaţă.

— Asta înţelegi tu prin a petrece bine, zise Dabney. Eu vreau să mă duc şi să mă întorc în aceeași zi şi merg sigură.

— Cred că glumeşti, se împotrivi Box.

— Plec joi cu primul avion spre Boston şi mă întorc tot joi, cu ultima cursă.

— Doar nu vrei să te cred că mergi singură, insistă el.

— Merg singură, repetă Dabney.

∵

Cea de-a doua persoană căreia îi spuse era Clen.

— Joi plec la Boston, îl anunţă ea. Trebuie să fac nişte analize.

— Nu-mi place cum sună asta, zise el. Lasă-mă să merg cu tine.

— Nu poţi.

— Pui pariu?

— Clen.

El se încruntă.

— Te însoţeşte economistul?

— Nu, răspunse ea. Mă duc singură.

∵

Următoarele persoane pe care le anunţă fură Agnes şi Nina. Joi, la Boston, pentru analize.

— Merg singură, spuse Dabney înainte ca vreuna din ele să deschidă gura.

*

La aeroport, îşi luă tichetul de îmbarcare, gândindu-se: *Chiar fac asta?* Ar fi fost mult mai simplu cu Box sau cu Clen sau cu Agnes sau cu Nina alături, ca s-o sprijine. Simţea însă că este important să meargă singură, susţinută doar de propriile picioare.

În clipa când avionul se ridică de la sol, ceva se prăbuşi la pământ. Spiritul, sufletul, eul ei. Nu mai era decât o carcasă lipsită de substanţă.

∵

Taxi, tunelul Ted Williams, Cambridge Street, Mass General. În timp ce ateriza, văzuse Clădirea Prudenţial şi Turnul Hancock. Zgârie-nori, lumea largă. Nu era decât oraşul Boston, îşi reaminti ea, la doar o sută cincizeci de kilometri de casă. Studiase la colegiul de pe celălalt mal al râului, reuşise să ajungă la capătul a patru ani de învăţământ superior, va reuşi să ajungă şi la capătul acelei zile.

Tensiune, temperatură, ace, sute de întrebări medicale, culminând cu tomografia, care era ceva parcă scos dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

Pe urmă, o aşteptare îndelungată, timp în care medicul interpreta tomografia. Tot personalul spitalului era extrem de îndatoritor. Rosemary, asistenta de la Imagistică, se purta cu Dabney de parcă ar fi fost o mică celebritate.

— Ne grăbim cât putem, o asigură ea. Ştim că vreţi să mergeţi acasă.

Dabney presupuse că doctorul Field avea oarecare influenţă acolo sau poate Box, prin doctorul Christian Bartelby.

Mâncă un sandviş cu ton la autoservire. Se uită în jur la toţi ceilalţi – unii bolnavi, alţii sănătoşi, iar alţii, angajaţi ai spitalului. Existau atâţia oameni pe lume, oameni pe care ea nu-i cunoştea şi care n-o cunoşteau pe ea. Poate că asta o speria mai mult decât orice.

∵

Doctorul Chand Rohatgi era un indian chipeş, cu privire blândă.

— V-a însoţit cineva la spital? întrebă el.

— Nu, răspunse Dabney. Am venit singură.

El încuviinţă din cap, cu o expresie îndurerată.

— Spuneţi-mi, şopti ea. Vă rog.

— Mă tem că nu am veşti prea grozave, zise doctorul.

*

Cancer pacreatic, deja cu metastază la ficat. După toate probabilităţile, urmau plămânii. Tumoarea nu se putea extirpa şi, dată fiind intensitatea durerilor, Dabney n-ar fi fost suficient de rezistentă pentru a urma chimioterapie. În plus, nu existau niciun fel de garanţii că chimioterapia ar fi dat alt rezultat decât înrăutăţirea stării sale. Ajuns în acest punct al

explicaţiilor, doctorul Rohatgi îi spuse că nu se putea face mare lucru, doar să spere că tumoarea va progresa lent. O putea ajuta să facă faţă durerilor.

— Cât timp...? întrebă ea.

— Greu de spus.

— Apuc să văd luminile de pe Main Street la Plimbarea de Crăciun? În ceea ce mă priveşte, e cel mai ocupat sfârşit de săptămână din tot anul.

Doctorul o privi nedumerit. Nu auzise despre Plimbarea de Crăciun, îi explică el, dar dacă avea loc în decembrie, poate că existau şanse. Din nou, greu de prognozat.

Poate că există şanse? îşi zise Dabney. Plimbarea de Crăciun avea loc peste doar patru luni. Oare doctorul intenţiona să-i dea de înţeles că nu mai are de trăit nici măcar *patru luni*? Lovitura venise pe neaşteptate. Nimeni n-ar trebui să-ţi poată spune că eşti pe moarte.

Nu era de mirare că se simţea ca o carcasă golită de conţinut. Măruntaiele ei erau devorate de boală.

— Întotdeauna am fost o fire intuitivă, zise ea. Am crezut că-i vorba de altceva. Mi-am închipuit că sunt... bolnavă de dragoste.

— Da, pot să înţeleg cum vine asta, încuviinţă medicul. Probabil că simptomele sunt asemănătoare.

∵

Sau poate că doctorul Rohatgi nu spusese *probabil că simptomele sunt asemănătoare*, poate nu spusese *poate că există şanse*, poate nu spusese *deja cu metastază la ficat.* Dabney plecă de la spital extrem de tulburată, iar cel mai tulburător lucru era că nu se gândea la Agnes, la Clen sau la Box. Se gândea la mama ei.

În decursul celor opt sau nouă ani cât Dabney mersese la doctorul Donegal, el îi ceruse în repetate rânduri să-i descrie ce se întâmplase în noaptea în care plecase mama ei. De fiecare dată, Dabney îl privise ţintă, fără să scoată un cuvânt, fiindcă nu-şi aducea aminte.

Atunci de ce, după atâţia ani, odată cu primirea acestei... veşti... scena de atunci îi apărea atât de clar în minte? Apartamentul de la hotelul Park Piaza, o vază de ceramică în care se găseau pene de struţ, candelabrul din hol, uriaş şi strălucitor ca o văpaie, patul imens în care Dabney avusese voie să ţopăie cât timp mama ei se machiase, locurile în primul rând, poziţionate în centrul sălii de spectacole, la *Spărgătorul de nuci*, mama ei bătând uşor ritmul pe mâna lui Dabney în timpul „Dansului Zânei Dulciurilor”, Dabney privind cu gura căscată la superba balerină, uluită de abilitatea ei de a pluti, de a face piruete, de a zbura prin aer. Mai târziu, la hotel, sunaseră la room-service şi li se aduseseră cheeseburgeri, iar pentru Dabney, o îngheţată cu sos caramel. Mama ei băuse vin roşu, la fel cum bea şi acasă, şi i se albăstriseră dinţii,

ceea ce pe Dabney o amuza grozav. *De ce albaştri şi nu roşii, mami?* Dabney îşi amintea că se făcuse foarte târziu, afară era un întuneric de nepătruns şi începuse să ningă, iar mama ei o ridicase în braţe la fereastră ca să vadă fulgii. Dabney era îmbrăcată în cămăşuţa ei de noapte albă din flanel, pe care vărsase ciocolată, lucru care o întristase nespus şi începuse să plângă, fiindcă era obosită. Se spălase pe dinţi, se suise în patul cel mare, iar mama ei se aşezase pe marginea patului, îndepărtându-i părul de pe obraz. Mama ei era învăluită într-o ceaţă verzuie, poate unde şi băuse cam mult, limba i se cam împleticea în timp ce spunea unele lucruri despre tatăl lui Dabney, pe care fetiţa nu le înţelegea: cum se întorsese el din război, jurând *Nantucket, pentru totdeauna Nantucket*, cum mama ei nu mai suporta şi cum tatăl ei refuza să se mute în altă parte.

Am să te iubesc întotdeauna, Dabney; tu ai să fii mereu fetiţa mea, îmi e aşa de greu, aşa de greu. Parfumul mamei sale mirosea a bomboane, sau aşa i se păruse lui Dabney în seara aceea. Perlele ei străluceau chiar şi prin întunericul din cameră. Era chiar acolo, pe marginea patului, iar când Dabney se trezise, mama ei dispăruse. În locul ei rămăsese May, camerista irlandeză.

∵

Mami! Unde-i mami a mea?
Vine tăticul tău să te ia, iubito.
Bye bye Miss American Pie.
Mami!

∵

Dabney se sui într-un taxi. Abia reuşi să-i dea indicaţii şoferului, „Aeroportul Logan, Terminalul C, vă rog”, apoi lacrimile îi umeziră colţul ochilor. Nu plângea pentru vestea primită, fiindcă aceasta depăşea puterea ei de înţelegere. Plânse tot drumul până la aeroport pentru că mama ei o părăsise şi pentru că tot timpul până în ziua aceea, lui Dabney îi fusese dor de ea.

∵

Îi era imposibil să fie raţională. Pur şi simplu, nu era cu putinţă, vestea fusese prea îngrozitoare ca să aibă sens. Era foarte bolnavă. Va muri. Va muri? Va păşi printr-o uşă, fără să ştie ce se află dincolo de ea. Bunica ei, Agnes Bernadette, credea în existenţa raiului, cu norişori pufoşi, îngeri, harfe, serenitate, iar Dabney crescuse şi ea cu aceeaşi credinţă. Dar acum, când se confrunta cu realitatea concretă, se întreba: îngeri? Harfe?

Toţi oamenii mor; absolut toţi, nimeni nu scapă, îşi urmă ea firul gândurilor. Prin urmare, unica opţiune înţeleaptă era să se concentreze asupra timpului care-i mai rămăsese de trăit.

Doctorul Rohatgi o îndemnase să nu-şi facă planuri pe termen lung. *Luaţi lucrurile aşa cum vin,* îi recomandase el. Îi dăduse nişte broşuri de citit, pe care ea le îndesase în poşetă, şi o reţetă, pentru ameliorarea durerilor.

Se gândi la Clen, Box, Agnes, Nina Mobley, Riley, Celerie, Vaughan Oglethorpe, Diana de la farmacie, care-i făcea cafeaua, oameni care-i erau dragi, care o făceau să fie cea care era. Nu va spune nimănui. Dar oare era posibil? Deja ascundea atâtea secrete. Cât mai dura până când avea să se năruie ca un zid?

Viaţa lui Dabney fusese sigură alături de mama ei, după aceea devenise nesigură. Din nou urmase o perioadă de siguranţă, iar când plecase Clendenin, nesiguranţa revenise. Apoi avusese parte de siguranţă o lungă perioadă şi acum, din nou, nesiguranţă. În viaţa oricui există momente şi momente. Îi plăcea să creadă că ea era altfel datorită situaţiilor cărora le supravieţuise, numai că de data asta nu va mai supravieţui. De neînţeles. Lecturile primite de la doctor erau menite s-o ajute să facă faţă stadiului de boală terminală, dar cine scrie astfel de lucruri? De unde cunosc cei care scriu asemenea informaţii cele mai bune strategii pentru a face faţă unei asemenea situaţii? Nimeni nu ştie ce urmează.

Respiră uşurată când desluşi conturul insulei Nantucket – casele şi farurile de importanţă istorică, lacurile şi mlaştinile, panglica albă şi albastră a oceanului care se izbea veşnic de ţărm. Singurul lucru pe care şi-l dorise Dabney întreaga zi fusese să se întoarcă acasă.

∵

În maşină, în drum spre casă, decise că va aştepta până luni şi abia atunci le va da vestea tuturor. Se gândi la vorbele doctorului Rohatgi: *Luaţi lucrurile aşa cum vin.* Voia să meargă la restaurantul Levinsons Backyard BBQ sâmbătă seară, voia să danseze, voia să bea vin, să râdă şi să se distreze.

Voia să aibă parte de un ultim weekend de vară perfect.

Primul o întrebă Box, apoi Agnes, apoi Nina şi apoi Clen: *Ce-ai făcut la spital*?

— Mi-au făcut o sumedenie de analize, răspunse Dabney. De un lucru sunt sigură, că n-am alergie la gluten.

∵

Într-o bună zi, avea să fie prea bolnavă ca să meargă la o petrecere, dar încă nu se simţea atât de rău, aşa încât vineri-dimineaţă se trecu în registru, menţionând *probleme personale,* şi se duse să-l vadă pe Clen, apoi merse la magazinul Hepburn ca să-şi cumpere o rochie nouă. Alese o rochie de vară albă Dolce Vita, cu o singură bretea pe mijlocul spatelui şi volan în jurul taliei, care avea să salte în timpul dansului. La urma urmei, asta putea fi ultima ocazie. Îşi cumpără sandale noi, albe, în ton cu rochia – fără toc, nu

foarte elegante. Rochia nouă şi sandalele noi îi plăceau grozav. Agăţă rochia pe uşa şifonierului, ca s-o poată admira. Când se trezi, în timpul nopţii, văzu albul strălucitor al rochiei. Părea o fantomă.

Oare va bântui această casă atunci când ea nu va mai fi?

Presupunea că totul era posibil.

În timp ce Dabney se pregătea pentru petrecere, Box îi aduse un pahar cu vin în dormitor.

— Poftim, iubito. Box puse paharul pe biroul ei. Mai iei câte o gură cât timp te îmbraci.

Dabney se duse să-şi îmbrăţişeze soţul şi se agăţă de el cu un gest care putea fi calificat drept teatral, dar ce mai conta acum? Spre uimirea ei, Box o îmbrăţişă şi el.

— Mi-e drag să te ţin în braţe, zise el.

Dabney îşi strânse pleoapele. Nu exista nicio aură trandafirie alături de Box, nu existase niciodată, însă Box era un om cumsecade.

Box o conduse spre pat şi, pentru o clipă, Dabney se temu că avea anumite intenţii, că poate voia să facă dragoste cu ea, ceea ce cu siguranţă i-ar fi pus pe amândoi într-o situaţie penibilă. Dar se aşeză pe pat lângă Dabney, ţinându-i mâna între palmele lui.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise soţul ei.

— Da? întrebă ea.

— Am fost îngrozitor de gelos pe Clendenin Hughes, urmă el. Din clipa în care am aflat de existenţa lui. Chiar aşa. Dar cu atât mai mult acum, că s-a întors în Nantucket.

Dabney ţinea ochii în jos.

— Ştiu că vechea ta relaţie cu el e complicată, continuă Box. Poate dincolo de înţelegerea mea limitată. Sunt convins că încă mai simţi ceva pentru el şi, deşi nu ştiu cât de intense sunt aceste sentimente, totuşi vreau să-ţi cer iertare pentru comportamentul meu din vara asta, care a mai avut unele derapaje din pricina geloziei mele faţă de el.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare, spuse Dabney.

— Vreau doar să ştii că nu am inima atât de împietrită cum poate îţi închipui. Şi nici nu sunt un om nerezonabil. Ar fi bine să-ţi clarifici sentimentele pentru Hughes şi când ajungi la o concluzie şi la o stare de pace interioară în ceea ce priveşte relaţia ta cu el, să-mi spui şi mie, ca să pot în sfârşit să alung şi eu demonul din mine. Box o bătu uşor pe Dabney pe mână. Nu mă îndoiesc că ţi-e greu, acum că s-a întors pe insulă.

— Ei, sigur! mărturisi ea. Era o mare uşurare să poată rosti în sfârşit câteva cuvinte adevărate despre Clen. Chiar mi-e greu.

— Mi-am închipuit, spuse Box. Se ridică în picioare. Hai să ne distrăm diseară, da?

∵

La petrecere, erau angajaţi valeţi care duceau maşinile în parcare. O blondă drăguţă de la firma de catering stătea la intrare, lângă o masă cu cocktailuri de un portocaliu intens. Dabney era atât de fascinată de coloritul viu al băuturilor încât îi luă câteva secunde ca să-şi dea seama că blonda aceea drăguţă era Celerie.

— Dabney! o strigă Celerie.

Dabney tresări, apoi încercă să-şi revină rapid, în timp ce Celerie o îmbrăţişa strâns.

— Lucrezi pentru...?

— Firma de catering din Nantucket! răspunse Celerie, deschizându-şi palmele ca un V. Este şi Riley aici. Cântă la chitară în grădină!

— Oh! exclamă Dabney. Cum ai...?

— Colega mea de cameră lucrează la firma asta şi, cum aveau nevoie de oameni în plus pentru evenimentul din seara asta, m-am oferit să dau o mână de ajutor. E vorba şi de o sumă bunicică, aşa că l-am tras şi pe Riley după mine, zâmbi ea cu gura până la urechi. Când soţii Levinson au aflat că lucrăm amândoi la Cameră, au fost absolut încântaţi! Te adoră! Au spus că *datorită ţie* sunt împreună!

Celerie vorbea cu acea „voce a ei stridentă, de stadion", socotea Dabney, motiv pentru care se simţea uşor jenată.

— Eh, da, spuse ea. Cu asta mă ocup.

Box se strecură strategic pe lângă Celerie şi băuturile acelea de un portocaliu intens – „Universul mandarinelor", aşa le prezentase Celerie – şi intră în sală înaintea lui Dabney. Când păşi şi ea pe sub bolta cu plante agăţătoare, Box tocmai dădea mâna cu Larry Levinson. Marguerite Levinson veni imediat spre Dabney, prinzându-i amândouă mâinile într-ale ei.

— Dabney, se bucură ea. Ce mai *faci*?

Dabney o adora pe Marguerite Levinson încă de când se cunoscuseră, cu doisprezece ani în urmă, în zona Tupancy Links, unde îşi plimbau câinii, pe faleză. Labradorul cafeniu al lui Dabney, Henry, încă trăia pe atunci, iar retrieverul auriu al lui Marguerite, Unchiul Frank, era pui. Pe vremea aceea, Larry venea deseori la Tupancy cu retrieverul *lui* auriu, Arthur Fielder. Dabney i-o prezentase pe noua ei prietenă, Marguerite, mai vechiului ei prieten, Larry, şi amândoi fuseseră învăluiţi de aura trandafirie încă înainte de a apuca să le arunce câinilor prima jucărie.

Ce mai *făcea*?

Sunt pe moarte, răspunse ea în gând. Şi-mi arde *inima după Clen.* În dormitor, Box îi vorbise cu atâta blândeţe şi chibzuinţă, se dovedise a fi un om superior, încercase să-i spună că, oricare ar fi sentimentele ei pentru Clendenin, el va înţelege. Lui Dabney i se ivise o ocazie... dar o ratase.

Fii tare.

— Ce seară frumoasă! i se adresă ea lui Marguerite. E petrecerea mea preferată din an, ştii bine. *Abia* aştept să dansez!

Dabney îşi legănă şoldurile, făcând să fluture volanul rochiei albe.

Marguerite scoase o exclamaţie încântată.

— Grozav! spuse ea. Atunci, hai să ne distrăm!

Dabney îşi termină cocktailul „Universul mandarinelor”. Era neaşteptat de gustos şi poate şi-ar fi mai fi luat un pahar, dar se gândi că e mai bine să-şi conserve energia şi să nu se întoarcă la măsuţa cu cocktailuri, ca să nu îi distragă atenţia lui Celerie de la ceilalţi invitaţi. Se aşeză la rând la bar pentru două pahare cu vin, unul pentru ea, unul pentru Box. Era o seară superbă, cu cer limpede, albastru, fără urmă de insecte, iar proprietatea soţilor Levinson de la Abrams Point avea priveliște spre sud, asupra portului. Briza sufla atât cât să facă drapelul să fâlfâie uşor şi să poarte vocea lui Riley Alsopp pe deasupra peluzei.

Luaţi lucrurile aşa cum vin. Puţine momente din viaţa ei îi umpluseră sufletul de frumuseţe ca acestea.

Cu paharul de vin în mână, Dabney îl găsi pe Box şi se îndreptară împreună spre bufetul de crudităţi, ca să se înfrupte cu nişte stridii.

∵

Avea cu cine să stea de vorbă, erau prezenţi foarte mulţi oameni. Dabney îi cunoştea pe toţi, deşi pe unii îi ştia doar fiindcă îi întâlnea la această petrecere an de an – Donald şi Irene din Newport Beach, California, şi fratele celibatar al lui Marguerite, Charles Baldwin. Charles era un tip înţepat şi vorbea cu accentul tipic aristocraţilor din nord-estul Statelor Unite, abia mişcându-şi buzele şi limba. Avea o firmă cu capital privat şi o casă în Potomac, Maryland. Numai că era singur, îi mărturisise Marguerite, care nu înceta să spere că Dabney îi va găsi o fată minunată pe potriva lui. Charles apelase la toate agenţiile matrimoniale posibile de pe internet – e-Harmony, Match.com, It’s Just Lunch –, în zadar însă.

Dabney îi promisese lui Marguerite că nu va uita de Charles. Cu ani în urmă, aproape îi aranjase o întâlnire cu Nina Mobley, după care se răzgândise. Trebuia să admită că probabil nu avea nicio săgeată în tolbă pentru Charles Baldwin.

Luaţi lucrurile aşa cum vin. Îi făcu plăcere să stea de vorbă cu Charles sau, mai degrabă, să asculte conversaţia lui Charles cu Box (Box excela în

discuţiile cu persoane plicticoase), în timp ce Riley interpreta piesele lui James Taylor, şi ea gusta din toate apetitivele – creveţi în crustă de nucă de cocos, cu sos de mango, curry şi usturoi, frigărui de porc, coşuleţe din aluat cu homar şi salată de porumb – şi se bucura de lumina blândă a soarelui, care-i încălzea obrazul.

La sfârşitul unei melodii a lui James Taylor, răsunară câteva aplauze răzleţe, şi Riley prinse privirea lui Dabney. Se îndreptă spre el.

— Ce să vezi! exclamă ea.

El se ridică şi se îndepărtă de microfon.

— Sper să nu te superi că am o slujbă de noapte, zise el. Îmi dau seama că poate ar fi trebuit să-ţi cer acordul.

Dabney râse. Oare mai folosise cineva expresia „slujbă de noapte” din 1989 încoace?

— Sunt încântată că ai ocazia să-ţi faci cunoscut talentul şi totodată să mai şi scoţi un ban.

— Eh, ce câştig eu aici e o nimica toată, zise el.

Gândul lui Dabney rătăcea ca un căţel scăpat din lesă. *Riley, te rog, nu pleca de la Cameră.* Riley avea un labrador cafeniu pe nume Sadie, amănunt care îi atrăsese atenţia lui Dabney, fiindcă îi lipsea mult Henry, atât de mult, încât nu-şi mai luase alt câine. Îşi dorea să poată retrăi zilele din Tupancy Links – cu Henry, cu Unchiul Frank şi cu Arthur Fielder –, petrecute pe dealurile verzi cu pante line de deasupra golfului Sound, în timp ce zeci de jucării aruncate câinilor în acelaşi timp se profilau roşii, purpurii şi galbene pe albastrul văzduhului. Pe atunci, Agnes era încă în liceu, iar Clen trăia într-un loc atât de îndepărtat, încât lui Dabney i se părea că există doar în imaginaţia ei.

Riley Riley Riley – ar fi perfect pentru Agnes. Mult mai uşor i-ar fi lui Dabney să părăsească această lume dacă ar şti că viitorul lui Agnes este legat de cel al lui Riley Alsopp. Agnes va moşteni casa de pe Charter Street. Ea şi Riley şi-ar putea aduce copiii în Nantucket pe timpul verii. Nepoţii lui Dabney, nepoţii pe care ea nu-i va cunoaşte niciodată. Se gândi că i-ar plăcea să fie un spirit în acea casă. În acest fel, şi-ar putea vedea nepoţii şi i-ar putea săruta în timp ce dorm.

Riley tocmai o întreba ceva.

— Poftim? zise Dabney.

— Unde-i Agnes în seara asta? repetă el.

Dabney clipi. Chiar aşa, unde *era* Agnes? Dabney şi Box plecaseră de acasă înainte ca Agnes să se întoarcă de la serviciu. Dabney îi lăsase un bilet ca să-i spună că are în frigider salată de pui şi biscuiţi cu caşcaval, în caz că vrea să mănânce ceva la cină. În ultima vreme, Agnes ieşise adesea singură în oraş

şi, în unica ocazie când Dabney o întrebase despre asta, fiica ei răspunsese că muncea peste program. Dabney se întrebă dacă Agnes îl plăcea pe Dave Patterson, şeful ei. Ar fi fost bine. Nu se potriveau perfect, dar oricare relaţie care ar fi smuls-o pe Agnes de lângă CJ era binevenită. Oricine, în afară de CJ! Dacă se gândea bine, Dabney n-o mai auzise pe Agnes vorbind despre CJ de ceva timp, cel puţin o săptămână sau zece zile, şi nici n-o mai auzise conversând cu el la telefon în dormitor. Şi, bineînţeles, CJ nu se arătase aici, în Nantucket. Dabney se întrebă dacă nu cumva ar trebui să cerceteze mai îndeaproape situaţia lui Agnes; dar Agnes avea douăzeci şi şase de ani, era om în toată firea şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să-i spună mamei sale tot ce făcea. Dacă dorea să vorbească, avea să vină singură la Dabney.

Şi totuşi, Dabney fusese preocupată doar de propria persoană. Poate chiar prea mult.

— Nu ştiu unde e, răspunse Dabney.

Agnes

Chiar când pleca de la serviciu, Agnes primi un apel pe mobil de la un număr necunoscut. Se temu să răspundă şi lăsă să intre căsuţa vocală. Nu ascultă mesajul decât când ajunse pe aleea din faţa casei. Apelul venea de la Rocky DeMotta, unul dintre colegii de serviciu ai lui CJ. Agnes îl cunoscuse pe Rocky la US Open, cu un an în urmă, în luna septembrie. Rocky îi telefona pentru că CJ era... de negăsit. Dispăruse fără să anunţe pe nimeni unde este. De-abia se uscase cerneala pe contractul lui Bantam Killjoy cu Chiefs, cantonamentul începuse cu o zi în urmă, iar CJ ar fi trebuit să fie în Kansas City împreună cu Bantam, numai că nu-şi făcuse apariţia la meciul lui. Nu venise la birou, nici nu sunase şi nici măcar nu-şi verificase e-mailul. Nu răspundea nici la telefon, nici la mesaje.

„Toţi suntem îngrijoraţi din pricina lui”, explica Rocky. „Destul cât să iau numărul tău de telefon din agenda noastră, şi-mi cer scuze, dar te rugăm să ne suni dacă e cu tine sau dacă ai primit vreo veste de la el”.

Agnes icni. *E mort, e mort, e mort,* îşi spuse ea. *L-am omorât.*

Ascultă din nou mesajul. Rocky părea speriat, sigur că era speriat. Niciodată, absolut niciodată, nu se întâmpla ca CJ să nu poată fi contactat. Avea la el în permanenţă un Blackberry, două iPhone-uri şi un laptop. Şi ce motiv ar fi avut să nu prindă avionul spre Kansas City? Se spânzurase în

apartamentul lui, după ce lăsase un bilet pentru a justifica gestul, proptit de inelul de logodnă returnat de ea?

În Priusul ei închis erau o sută de grade şi, cu toate astea, Agnes tremura. Îi era îngrozitor de frig. Intră în casă. Avea nevoie de mama ei.

Dar casa era pustie, deşi pe masa din bucătărie o aştepta un bilet lăsat de Dabney cu explicaţii pentru cină. La finalul biletului era scris: „Eu şi tata suntem la soţii Levinson. Nu ne aştepta, sperăm să ne întoarcem acasă foarte, foarte târziu!"

Soţii Levinson. Lui Dabney îi plăceau mult petrecerile soţilor Levinson, le aştepta cu nerăbdare. Agnes nu-i putea suna pe ai ei acasă la Levinsoni şi nu le putea strica seara doar pentru că CJ nu răspundea la telefon.

Agnes se aşeză la masa din bucătărie şi începu să-şi roadă unghiile. Încercă să găsească un motiv plauzibil pentru care CJ nu prinsese avionul. Dacă păţise ceva sau se îmbolnăvise, ar fi anunţat la birou. Unde altundeva putea fi? Fusese lovit de vreun autobuz? Nu se trezise din beţie toată săptămâna de când primise înapoi inelul, şi acum zăcea prin cine ştie care bar? Ar trebui să telefoneze Agnes cuiva? Amândoi părinţii lui CJ muriseră. Mai avea un frate undeva la nord de New York, dar nu mai vorbeau cu CJ. CJ cunoştea foarte mulţi oameni, dar nu era apropiat de nimeni, în afară de Agnes. Iar Rocky... CJ juca squash cu Rocky. Urmase liceul la Collegiate, în Upper West Side, după care făcuse un an la Berkshire School, înainte de a merge la Universitatea din Florida. Nu vorbea niciodată despre colegii de liceu sau facultate, în afară de echipa de fotbal Gators, care ulterior deveniseră clienţii lui. Agnes se gândi din nou la Annabelle Pippin, în reşedinţa ei de pe faleză, în Boca Raton. Oare ar trebui s-o sune pe Annabelle şi s-o întrebe despre CJ... despre... Charlie Pippin, fostul ei soţ? Nu era bizar că CJ îşi schimbase numele după divorţ? Agnes era la un pas de a lua decizia să nu se mărite cu CJ, cel puţin nu în viitorul apropiat – aşa că ce-i păsa ei dacă CJ era de negăsit?

La această întrebare Agnes nu avea răspuns, dar îi păsa. Se simţea răspunzătoare.

Ce să facă?

Îl sună pe Riley. Riley va reuşi s-o liniştească.

Numai că telefonul lui Riley era închis, lucru neobişnuit. Agnes stătu în cumpănă dacă să meargă cu maşina până la Antenna Beach; poate că Riley făcea surfing. Rămase cu ochii la telefon. Avea nevoie de mai mulţi prieteni. Era vina lui CJ că nu avea prieteni.

Încercă din nou să-l sune pe Riley – din nou, căsuţa vocală. Atunci o apelă pe Celerie. Fata nu-i putea fi de niciun ajutor, dar Agnes avea nevoie de o persoană optimistă, iar Celerie, ce să mai, Celerie era majoretă.

Şi apelul către Celerie intră tot în căsuţa vocală, lucru şi mai bizar. Celerie era nedezlipită de telefonul ei mobil.

Agnes se întrebă dacă nu cumva Riley şi Celerie erau la o întâlnire amoroasă. Dacă nu cumva, în acel moment, erau amândoi în pat. Trebuia să recunoască, gândul acesta o irita.

Ce să facă? S-o sune pe mama ei? Să meargă cu maşina până la Antenna Beach, în căutarea lui Riley? Să-i telefoneze lui Rocky DeMotta?

Aproape involuntar tastă numărul lui CJ, storcându-şi creierii cum să formuleze mesajul. Ar trebui să spună *Bună, eu sunt?* Sau *Bună, sunt Agnes?* Acum, că-i înapoiase inelul, îşi imagina că renunţase în bună măsură la dreptul de a spune *Bună, eu sunt.*

— Alo?

Surpriza fu atât de mare, încât Agnes aproape scăpă telefonul din mână. CJ răspunsese la apel.

— Bună, zise ea.

Vorbea pe un ton vesel, firesc, dar gândurile ei roiau ca un banc de peşti înspăimântaţi. Ce-i va *spune*?

— Bună, Agnes, o salută CJ. Glasul lui era calm şi oarecum sec. Unde eşti?

— În Nantucket, răspunse ea. Acasă la ai mei. Unde eşti tu?

Clic. CJ închisese telefonul.

Dabney

În timp ce stătea la rând la bufet, cu ochii la piureul de cartofi şi gândind *costiţă, arpagic, ciuperci sote,* ceapă *caramelizată, caşcaval, o lingură de smântână,* îl zări pe Clendenin intrând în cort împreună cu Elizabeth Jennings.

Cu neputinţă.

Şi totuşi, iată-i. Împreună, fără doar şi poate împreună. Clen făcea... ce? Îi dădea întâlnire? O minţea pe Dabney?

Farfuria groasă din porţelan alb se clătină în mâna ei. Dabney simţi că i se face negru înaintea ochilor. Nu mai era în stare să-şi pună în farfurie nici piure, nici coadă de homar la grătar, nici muşchi de vită, nici roşii cu cremă de brânză. În clipa aceea, nu putea mânca nimic. Simţea că poate nici nu va mai putea mânca vreodată. Dar nici nu putea da ocol mesei cu farfuria goală. Box era chiar în spatele ei, iar ea cunoştea pe *toată lumea* invitată la petrecere. Îşi luă o lingură de cartofi, o coadă de homar, câteva fire de sparanghel la grătar şi o roşie, apoi se uită după un scaun ca să se aşeze. La

masa soţilor Levinson erau două locuri libere, numai că în starea de spirit în care se afla, Dabney nu voia să mănânce alături de cele două gazde.

Simţi o atingere pe spate şi se întoarse. Clen şi Elizabeth.

— Bună, Dabney! o salută Elizabeth.

Avea expresia unei pisici care tocmai devorase un canar.

— Bună, răspunse Dabney. Era de-a dreptul dureros să schiţeze un zâmbet, dar făcu acest efort. Ca să vezi, sunteţi împreună.

Clen purta o cămaşă impecabilă, din bumbac alb cu albastru, cu mâneca suflecată elegant la încheietura dreaptă, şi-şi mai tunsese barba. Cu toate astea, avea o expresie extrem de abătută. Se uita la Dabney aşa cum l-ar fi privit şi ea dacă nu s-ar fi străduit din răsputeri să-şi ascundă sentimentele.

— Dabney, o salută şi Clen.

Se aplecă şi o sărută în colţul gurii. Aşa cum ai săruta un străin.

— Unde-i obrăznicătura de bărbată-tu? Încă sunt supărată pe el c-a plecat de la petrecerea mea fără să-şi ia la revedere, zise Elizabeth.

Dabney îl căută din priviri pe Box. Stătuse la rând la bufet chiar în spatele ei. Toată seara nu se depărtase de ea mai mult de un metru. Acum însă, Dabney îl văzu aşezat lângă soţii Levinson. Probabil îl remarcase pe Clen şi se îndepărtase. Îi făcu semn cu mâna lui Dabney din celălalt capăt al cortului.

Dabney îi răspunse cu acelaşi gest.

— Uite-l acolo, i-l arătă ea lui Elizabeth. Du-te şi salută-l.

— Mă duc, spuse Elizabeth. Mă întorc imediat, i se adresă ea lui Clen.

Dabney aşteptă până când Elizabeth ajunse lângă Box şi-şi ridică ochii spre Clen.

— Hai să plecăm de-aici, îi propuse el.

— Poftim?! exclamă ea.

El îi luă din mână farfuria cu mâncare şi o puse pe tava goală a unui chelner.

— Vino cu mine pe peluză, ca să stăm de vorbă.

— Eşti nebun? se împotrivi Dabney. Toţi sunt cu ochii pe noi.

— Puţin îmi pasă, replică Clen.

— Ei bine, mie-mi pasă, spuse Dabney.

Dabney auzi râsul colorat al lui Elizabeth, dar ştia că, oricât de amuzant încerca să fie Box, nu o slăbea o clipă din ochi pe soţia lui.

— Hai afară pe peluză, repetă Clen. Trebuie să stăm de vorbă.

Se strecură printre două mese şi porni spre deschizătura laterală a cortului, către noaptea albastră de afară.

Dabney îşi dădu seama că era un moment de răscruce. *Fiecare om are dreptul să aleagă.*

Îl urmă afară din cort.

∵

M-ai minţit. Te întâlneşti cu Elizabeth Jennings.

N-am venit împreună. Ne-am întâlnit la intrare şi de-acolo s-a ţinut scai de mine. A fost o coincidenţă nenorocită.

Chiar te aştepţi să te cred.

Am venit cu bicicleta. Bănuiesc că ea a venit cu vechiul Mercedes al lui Mingus.

Adică nu v-aţi înţeles să vă întâlniţi aici?

Nu.

Cine e fata frumoasă despre care tot vorbeşte Elizabeth?

Dabney.

Spune-mi!

Vorbise îndeajuns de tare încât să se aştearnă liniştea în tot cortul – dar nu, asta se petrecea doar în imaginaţia lui Dabney. În realitate, din cort răzbătea zvon de glasuri şi de râsete, precum şi sunetele formaţiei care îşi acorda instrumentele.

E noua mea menajeră, zise Clen. Mi-a luat ceva timp până am ajuns s-o cunosc.

Dabney se încruntă. Cu câteva săptămâni în urmă, îi trimisese lui Clen o nouă menajeră, din Brazilia, pe nume Opaline.

Vorbeşti de Opaline?

Da, de Opaline.

Dabney simţea că ceva nu e în regulă. Opaline avea aproape patruzeci de ani şi era mama a cinci băieţi care locuiau la Rio. Nu era genul de persoană pe care Dabney s-o considere tânără sau frumoasă, îşi vopsise părul în portocaliu şi gura ei avea o expresie aspră.

Elizabeth ţi-a pus gând rău. Chiar tu mi-ai spus că a încercat să te sărute.

Da, a încercat. Numai că un sărut implică două persoane.

De ce nu poţi să te ţii departe de ea? Spune-i să te lase în pace. Ce faci? Încerci să mă chinui pe mine?

Nu, Cupe, nu încerc să te chinui.

Ba da, exact asta faci!

Dabney începu să plângă.

Cum crezi că mă simt eu, ştiind că tu trăieşti tot alături de economist? Că împărţiţi acelaşi pat? Mi-ai tot repetat că ai de gând să-l părăseşti, dar ştii ce, Dabney?

Faptul că i se adresase cu numele ei adevărat o înspăimânta.

Ce?

N-ai să-l părăseşti niciodată. Eu vreau să fii numai a mea, dar asta nu se va întâmpla. Niciodată.

Dabney făcu un pas spre el, şi Clendenin o strânse în braţe.

Of, tont ce eşti! Prostule, căposule, om dificil ce eşti. Întotdeauna am fost numai a ta.

∵

Clen o strânse cu atâta putere, încât tot abdomenul ei ţipă de durere. Apoi o sărută până când privirea i se împăienjeni şi văzu numai stele înaintea ochilor. Era gata să leşine din iubire, să moară din iubire aici, pe loc.

— Dabney!

Dabney nu se mai obosi să se întoarcă spre Box şi nici nu se desprinse din îmbrăţişarea lui Clendenin. În clipa aceea îi era totuna.

Agnes

Îi telefonă din nou lui CJ, de trei ori, dar el nu-i mai răspunse. Agnes presupuse că ar trebui să răsufle uşurată. Oricum, nu avea nimic să-i spună lui CJ. Era doar bucuroasă să-l ştie în viaţă. Dacă nu voise să-şi facă apariţia pentru clientul lui, nu voise şi gata. Nu era treaba lui Agnes.

Ar fi vrut ca Riley să răspundă la telefon sau să-i asculte mesajele şi s-o sune el, ori Celerie. Ar fi vrut ca părinţii ei să se întoarcă acasă.

Niciodată până atunci nu se simţise înfricoşată sau altfel decât în largul ei în casa părintească, dar acum îi era frică. Deschise televizorul ca să alunge acea tăcere apăsătoare şi-şi luă nişte salată de pui făcută de mama ei şi un biscuit cu caşcaval, pe care îl încălzi şi-l unse din belşug cu unt, numai că era prea neliniştită ca să mănânce. Presupunea că ar fi putut ieşi singură în oraş, la Straight Wharf sau la Cru, pentru un pahar de şampanie şi nişte stridii. Avea portofelul doldora de bani – Box îi îndesa în mână bancnote de douăzeci, de cincizeci şi de o sută de dolari de fiecare dată când pleca de acasă. Poate va întâlni pe cineva drăguţ, o persoană nouă, bărbat sau femeie. Îi venea să-şi plângă de milă pentru faptul că ajunsese să aibă foarte puţini prieteni.

I se păru că aude un zgomot afară, un foşnet, ca şi cum cineva şi-ar fi făcut loc printre tufele de hortensii ale mamei sale. Îi era frică să se uite pe fereastră. Îşi făcu singură tot felul de reproşuri. Nantucket era unul dintre cele mai sigure locuri din lume. Jumătate din vecinii lor nici măcar nu-şi încuiau uşile la casă. Dabney şi Box le încuiau numai din pricina obiectelor de artă pe care le deţineau.

Apartamentul lui Agnes din New York avea patru încuietori.

Îşi luă cheile de la maşină. Nu putea rămâne singură în casă.

∵

Se trezi conducând maşina spre Polpis Road, spre casa lui Clendenin. Probabil că era acasă. El însuşi se descria ca o persoană solitară, iar Dabney era la soţii Levinson, împreună cu Box, aşa că nu exista niciun risc să le tulbure careva întrevederea. Lui Agnes îi era uşor să stea de vorbă cu Clen. Clen ştia să asculte aşa cum puţini bărbaţi erau în stare s-o facă, inclusiv Box. Box te asculta din trei în trei cuvinte, nu se concentra decât atunci când subiectul conversaţiei era economia. Agnes înţelegea cât i-ar fi plăcut lui Dabney să ştie că fiecare cuvânt al fiicei sale era ascultat cu drag şi apreciat.

Va sta de vorbă cu Clendenin.

Intră pe alee, dar casa era cufundată în întuneric. Agnes simţi cum i se strânge inima.

Unde *erau* toţi astă-seară? Se simţea părăsită de toată lumea. Casa cea mare era luminată ca de obicei, cu becuri cu temporizator. Clendenin îi spusese lui Agnes că proprietarii, soţii Jones, nu aveau să vină în Nantucket vara aceea, plănuind să plece în sudul Franţei.

Agnes se opri pe aleea din faţa căsuţei lui Clendenin şi-şi sprijini fruntea de volanul automobilului Prius.

Brusc, nişte faruri luminară aleea, semn că Clen se întorcea acasă. Slavă Domnului! Clen folosea maşina Volvo a familiei Jones doar când făcea cumpărături sau când avea vreo altă treabă la care bicicleta nu-i era de folos.

Farurile se aţintiră direct spre parbrizul lui Agnes, orbind-o, iar ea îşi dădu seama că nu era vorba de Clen şi de Volvo. O clipă, intră în panică – aici în Polpis era mult mai linişte, nu exista niciun vecin prin apropiere care s-o audă strigând după ajutor –, dar se consolă cu gândul că poate era cineva care rătăcise drumul şi intrase pe altă alee. Agnes coborî din maşină, cu gând să-l ajute pe bietul om, apoi să-i lase un bilet lui Clen şi să pornească spre centru, ca să bea ceva.

Din cealaltă maşină coborî un bărbat care se îndreptă spre ea.

Agnes clipi.

Era CJ.

Dabney

Box nu spunea nimic, închipuindu-şi, spera Dabney, că soţia lui îşi clarifică sentimentele faţă de Clendenin Hughes, încercând să-şi găsească liniştea sufletească, drept care se va înapoia în cort.

Necazul era că Elizabeth Jennings ieşise şi ea în urma lui Box.

Dabney se desprinse din braţele lui Clendenin cu un aer firesc şi se opri în faţa lui Box şi a lui Elizabeth.

— Totul e-n regulă, zise ea. Pur şi simplu nu mă simţeam bine.

Box îl sfredeli cu privirea pe Clendenin, şi o clipă, Dabney se temu că va urma o nouă încăierare. Şi-ar fi dorit să se poată face nevăzută, îi vuia mintea de scandalul pe cale să explodeze. Mâine, toată lumea va vorbi despre Dabney Kimball Beech. Cea mai îndrăgită rezidentă a insulei şi cea mai împătimită susţinătoare a acelor meleaguri va fi demascată drept o impostoare, punându-i-se anatema infidelităţii.

Dar, în acelaşi timp, îşi dădu seama că *asta* era şansa ei. Toate celelalte oportunităţi nu fuseseră decât nişte repetiţii ale acestui moment. Nu ştia dacă crede în destin, dar era convinsă că Clendenin Hughes îşi pierduse braţul şi se întorsese în Nantucket cu un scop. Îi era scris să se împace cu Dabney înainte de a fi prea târziu. *Luaţi lucrurile aşa cum vin.*

Dabney îşi drese glasul şi i se adresă soţului ei, care afişase imperturbabil o atitudine incredibil de demnă. Nu-i păsa de Elizabeth nici cât negru sub unghie.

— Azi mi-ai vorbit despre presupunerea ta că mai simt ceva pentru Clendenin, dar că nu ştii ce fel de sentimente am pentru el. Răspunsul e că... îl iubesc. Tăcu, mirându-se că tocmai rostise acele cuvinte. L-am iubit toată viaţa mea. Îmi pare nespus de rău.

Box încuviinţă din cap, totuşi părea că tot nu înţelege. Oare Dabney ar fi putut vorbi mai limpede şi mai blând de atât?

— Mulţumesc, spuse el într-un târziu. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Am crezut că o să-mi pierd minţile. Mă bucur să ştiu că intuiţia mea nu m-a înşelat şi că cel puţin sănătatea mintală mi-e intactă.

Şi cu aceste vorbe, se îndepărtă. Dabney îl urmări cu privirea, strălucitul şi respectatul ei profesor, omul care o salvase, omul care o iubise şi-i îngăduise să fie ea însăşi, omul care o crescuse pe Agnes ca pe copilul lui, acest om bun şi principial. Dabney decise să-i facă favoarea de a nu se duce după el şi de a nu face şi mai mult teatru.

Elizabeth scoase un sunet – un suspin sau o exclamaţie abia auzită – apoi spuse:

— N-am ştiut.

— Zău aşa, Elizabeth, nu-i treaba ta.

— Mi-am dat eu seama că se întâmplă ceva, zise Elizabeth. Am înţeles asta pe 4 Iulie. Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gândurile, după care îi adresă lui Dabney un zâmbet eluziv. Ai intrat într-un triunghi amoros în toată regula.

Oare există ceva în toată regula într-un triunghi amoros? se întrebă Dabney. Poate că da. Poate cu ani în urmă, „peste ocean”, când însăşi Elizabeth fusese implicată într-un triunghi amoros cu Clen – sau îşi dorise să fie. Ce ştia Dabney? În acel moment o copleşi regretul. Din pricina ei, se alegea praful de tot. Aşa cum privea cortul, cu pereţii lui transparenţi prin care răzbătea lumina, cu mâncarea, muzica şi conversaţiile din interior, îşi dădu seama că unul dintre lucrurile pe care le regreta era că nu va dansa în seara aceea.

— Mă duc înăuntru, spuse Elizabeth. Presupun că ne vedem mai târziu.

— O seară frumoasă! îi ură Clen.

Elizabeth se întorcea grăbită la petrecere cu un anumit scop. Dabney se cutremură de un fior. Reputaţia ei era pe cale de a fi distrusă.

— Ei, bine? întrebă Clen.

— Ei bine, ce? zise Dabney.

— Va trebui să mergi acasă pe ghidon, răspunse Clen.

Agnes

CJ ţinea în mână o sticlă de vodcă Grey Goose, golită pe trei sferturi. Agnes o văzu, la fel cum remarcă şi costumul lui mototolit, care arăta de parcă CJ ar fi dormit îmbrăcat trei zile la rând. Avea părul ciufulit şi dinţii îi sclipeau într-un rânjet. Era o imagine absolut înspăimântătoare.

— Bună, iubito! o salută el.

— Bună.

Glasul lui şi aspectul deplorabil îi stârniră un val de emoţii. CJ era aici: nu se dusese să-l vadă pe nepreţuitul lui Bantam Killjoy, în schimb venise în Nantucket s-o vadă pe ea. Alegerea lui izvora parcă dintr-un sentiment de disperare şi romantism, şi Agnes simţi că e pe cale să se răzgândească.

El îi întinse sticla cu vodcă, întrebând:

— Vrei?

Ea luă sticla. Era sloi. O duse la buze şi trase o duşcă zdravănă, bucurându-se de arsura alcoolului rece pe gâtlej şi apoi în piept. Răsuflă adânc. Puse sticla pe capota Priusului.

Ce să-i spună?

Nu prea ştia. Aşteptă.

CJ îi prinse obrazul în palme şi o sărută apăsat, înfigându-şi dinţii în buzele ei. O înşfacă de păr, care în timpul verii îi crescuse, acoperindu-i

ceafa, şi-i trase brusc capul pe spate, la fel ca unei păpuşi căreia ar fi vrut să-i rupă gâtul.

— Mi-ai trimis inelul înapoi, zise el.

— Eu...

Nu putea vorbi. În acea poziţie, simţea că i se sfâşie pielea. O durea şi abia mai putea să respire.

— Dă-mi... drumul, gâfâi ea.

El îşi lipi gura de ea, muşcându-i clavicula, înfigându-şi dinţii în ea ca un câine turbat. Chiar o *agresa.*

— Lasă-mă-n pace! îi ceru ea.

Continuând s-o ţină de păr, CJ o apucă de încheietura stângă, ceva mai jos de brăţara Cartier care-i era ei atât de dragă. O strângea ca într-o menghină. O îmbrânci, lipind-o de Prius. Ea îi simţi erecţia pe picior, dar asta nu-i stârni câtuşi de puţin simţurile. Doar nu era să facă sex cu CJ aici, pe aleea din faţa casei lui Clendenin.

Încercă să-l împingă la o parte, dar el nu făcu decât s-o strângă de încheietură cu şi mai multă forţă.

Vânătăi, se gândi ea. O *să-mi lase vânătăi.*

— Dă-mi drumul, îl rugă din nou.

El o ţinea zdravăn de păr.

— Mă doare, CJ.

— Te doare? repetă CJ. *Te doare?* răcni el. Hai să vedem cine pe cine răneşte. Mi-ai trimis inelul înapoi! După tot ce-am făcut pentru tine!

— Da, răspunse Agnes, încercând să-l calmeze. Ai făcut multe pentru mine...

— Nu ştii nici măcar pe jumătate! urlă el. Micii tăi favoriţi, ăia pentru care-ţi făceai atâtea griji. Quincy şi...

— Dahlia, abia reuşi Agnes să îngaime.

— I-am cumpărat mamei lor un apartament! răcni CJ. Un nenorocit de apartament, ca să aibă o casă. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Oh, Doamne! exclamă Agnes.

CJ cumpărase un apartament pentru mama lui Quincy şi a Dahliei? Agnes nu-şi putea crede urechilor. Şi totuşi, era exact genul de lucruri pe care le făcea CJ. Era anormal de generos cu lucrurile materiale tocmai pentru că în inima lui sălăşluia un mare gol.

— Mulţumesc, zise Agnes. A fost un gest frumos...

— *Frumos?* Crezi că am făcut doar un gest *frumos?* Am făcut asta pentru că *te iubesc!*

— Ia-ţi mâna din părul meu, CJ, ceru ea. Şi dă-mi drumul la braţ.

În urechi îi răsunară clar vorbele lui Manny Partida: *Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă nu ţi-aş fi spus.*

— Ţi-am trimis inelul înapoi, începu Agnes, pentru că...

— Pentru că ce?

— Pentru că nu vreau să mă mărit cu tine, CJ.

El îi trase capul în jos, până aproape de pieptul lui, apoi o izbi cu capul de maşină. Agnes icni. Mâine-dimineaţă, o mă trezesc cu ditamai cucuiul, se gândi ea. Mare cât un ou.

— Opreşte-te, îl imploră ea. Te rog, CJ.

— Te rog, Charlie, o corectă el. Te rog, Charlie, te rog, Charlie, te rog, Charlie, te rog, Charlie.

O izbi în repetate rânduri cu capul de maşină. Agnes nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Simţi ceva cald şi umed în păr. Oare sângera?

— Nenorocito! urlă el. După câte-am făcut pentru tine! Ai venit aici şi-ai început să ţi-o tragi cu altul!

— Nu, protestă ea. Nu-i adevărat! Jur că nu!

El o dădu încă odată cu capul de maşină, şi de data asta durerea o făcu să nu se mai poată ţine pe picioare. CJ o ridică, trăgând-o de braţ. Avea să i-l smulgă din încheietură. *Cică ar fi tras-o de păr, i-ar fi sucit braţul, oricum, ceva nu prea frumos.* Era pe punctul să leşine. *E un tip de treabă logodnicul tău?* La ceafa i se prelingea ceva lipicios. Agnes vomită pe prundişul aleii.

— *Ce mama dracului se întâmplă aici?*

O altă voce, ca un mârâit de urs. Apoi un ţipăt ascuţit, pe care Agnes îl recunoscu ca fiind al mamei sale.

— *Scumpa mea!*

CJ îi dădu drumul lui Agnes, care se prăvăli la pământ. Îşi duse mâna la cap. Sânge. Nu-şi mai simţea braţul stâng.

Auzi zgomotul unei încleştări, gâfâieli, izbituri de pumni. CJ se bătea cu Clendenin. Cu Clen, care avea un singur braţ.

— Clen, opreşte-te, o să te lovească! ţipă Dabney.

Lovit, gândi Agnes. *Lovitlovitlovitlovitlovit.*

Sângele care-i şiroia la ceafa era pe jumătate sângele lui Clendenin.

Agnes deschise ochii la timp cât s-o vadă pe mama ei suind treptele verandei. *Cheamă poliţia, mamă! o* îndemnă ea în gând. *Du-te în casă şi cheamă poliţia!* Nu era în stare să articuleze cuvintele. CJ îl lovea pe Clen aşa cum îl văzuse făcând cu sacul de box la sala de sport. Lovitură după lovitură. Şi totuşi, Clen continua să rămână în picioare, folosindu-se de braţul drept.

Agnes îşi aminti momentul în care îi fusese prezentat CJ Pippin, în sala de dans de la Waldorf, în timp ce orchestra cânta în fundal şi li se serveau sandvişuri pe tăvi din argint. Gala de binefacere contrastase puternic cu

cauza pentru care se strângeau bani. Agnes îşi aminti cât de dezamăgită se simţise, deşi ştia că organizarea de petreceri fastuoase este un mod de a atrage tot mai mulţi filantropi. CJ o invitase la dans, apoi îi adusese un pahar de şampanie. Mai târziu, la licitaţie, ridicase mâna şi donase o sută de mii de dolari. Agnes fusese cucerită de generozitatea lui. Pe atunci, în ochii ei era un erou.

— Lasă-l în pace, monstrule! îi ceru Dabney.

Stătea pe ultima treaptă a verandei, cu o puşcă în mână.

O *puşcă?* se întrebă Agnes. *Mama?*

Îşi dădu seama că era arma BB a lui Clendenin. Dar, în întuneric, arma avea un aspect înfricoşător sau, cel puţin, aşa i se păru lui CJ, pentru că imediat se îndepărtă de Clendenin şi ridică ambele mâini în aer.

— Eşti nebună, strigă el lui Dabney. Nebună de legat. Ştii?

— Ştiu, răspunse Dabney, apropiindu-se de CJ cu puşca în mână şi aţintind ţeava spre obrazul lui. Îmi dau seama de asta foarte bine.

Agnes închise ochii. Se simţea dintr-odată epuizată. *Mama* ţinteşte *cu o puşcă spre CJ. Mama e nebună,* se gândi ea. *Dar o iubesc. O iubesc nespus de mult.*

Box

Îşi făcu valiza, ceea ce nu era deloc ieşit din comun. Toată viaţa lui alături de Dabney îşi făcuse valiza în fiecare zi de luni şi o despachetase în fiecare vineri. Toată viaţa lui alături de Dabney constase de fapt din două vieţi: cea de aici, din Nantucket, alături de ea, şi viaţa lui de la Cambridge – sau Washington, New York, Londra –, fără ea.

Asta să fi fost problema?

Care din cele două fusese viaţa lui „adevărată”? Niciodată nu avusese ocazia să-şi pună această întrebare, deşi în primele zile ale căsniciei lor, Dabney obişnuia să-l întrebe continuu: Iubeşte Harvardul mai mult decât pe ea? Iubeşte economia mai mult decât pe ea?

Eşti soţia mea, răspundea el de fiecare dată. *Te iubesc într-un fel în care n-ai cum să iubeşti o universitate sau un domeniu de studiu.*

Dabney îi adresase această întrebare, în urmă cu cincisprezece – douăzeci de ani, fiindcă ea iubea altceva mai mult decât îl iubea pe el, iubea pe altcineva, pe băiatul care plecase. Niciodată nu-l minţise pe Box în privinţa asta. În ziua în care Box o ceruse în căsătorie, Dabney îi spusese: *Am să mă mărit cu tine, dar trebuie să ştii că n-am să mă vindec niciodată de*

sentimentele mele pentru Clendenin Hughes. Nu numai că mi-a frânt inima, dar mi-a luat-o cu el.

Îl prevenise.

Alt bărbat poate că ar fi bătut în retragere. La urma urmei, cine vrea să fie pe locul doi? Adevărul era însă că pe Box nu-l deranjase niciodată spectrul lui Clendenin Hughes. Clendenin Hughes locuia în celălalt capăt al lumii. Nu avea să se mai întoarcă niciodată şi, chiar de s-ar fi întors, ar fi dat piept cu ruina a ceea ce lăsase în urmă. Cu siguranţă nu ar fi avut prilejul de a revendica vreun drept asupra lui Dabney sau a lui Agnes.

Aşa gândise Box.

Poate că, dacă Box s-ar fi arătat un soţ mai grijuliu, Dabney ar fi fost capabilă să gestioneze altfel întoarcerea lui Hughes. Box purta vina de a fi fost ocupat şi distant, de a fi considerat că Dabney era de drept a lui, de a fi lăsat suficient spaţiu în căsnicia lor ca Dabney să umble încoace şi încolo neobservată. Ştia că în căsnicii mai reuşite, mai sudate, nu existau asemenea posibilităţi de evadare. Sau poate că sentimentele lui Dabney pentru Hughes deveniseră mai intense şi mai profunde tocmai pentru că renunţase la el. Box nu fusese niciodată suficient de perspicace cât să înţeleagă complexităţile semenilor – sau, din păcate, complexităţile propriei fiinţe –, totuşi îşi dădea seama că imposibilitatea de a atinge un ideal era un puternic afrodiziac, aproape imposibil de combătut.

Umplu o valiză, două, trei. Lua cu el tot ce socotea important, chiar şi lucruri din care mai avea un exemplar la Cambridge. Poate era o copilărie, dar voia ca în seara aceea, Dabney să intre în dormitor şi să-i simtă lipsa.

Îl iubesc pe Clendenin. L-am iubit toată viaţa mea. Îmi pare nespus de rău.

Îi pare rău? se întrebă Box. Îi pare rău?

Oricât ar fi întors situaţia pe toate părţile, adevărul era că se găsea într-o criză, viaţa lui ajunsese la o răscruce. Va pleca din casa asta. Va părăsi femeia cea mai deosebită pe care o întâlnise în viaţa lui – da, continua să creadă asta. El era John Boxmiller Beech, profesor la Harvard, autor de manuale, consultant al preşedintelui SUA pe probleme de economie, dar nimic din toate astea nu conta fără Dabney.

Clendenin

Se duse la secţia de poliţie împreună cu CJ şi cu poliţistul care-l arestase, în timp ce Dabney o ducea pe Agnes la urgenţă. Până la urmă, se dovedi a fi o noapte lungă. CJ era acuzat de comiterea infracţiunii de vătămare corporală

în formă agravată, iar Agnes se alese cu treizeci şi cinci de copci pe cap, fiind oprită peste noapte la spital, pentru a fi ţinută sub observaţie.

Când Clen şi Dabney se întâlniră, într-un târziu, în căsuţa lui Clen, pe la patru dimineaţa, Clen turnă un pahar de Gentleman Jack pentru el şi un pahar de vin pentru Dabney, după care se aşezară la masa lui mare din lemn de stejar, pe întuneric. Clen îşi goli paharul dintr-o înghiţitură. Nici el nu se simţea prea grozav. Graţie lui CJ, avea buza spartă, o vânătaie pe obraz şi o umflătură urâtă la ochi. În drum spre el, venind de la spital, Dabney oprise la o băcănie şi cumpărase o pungă cu mazăre congelată şi o bucată de carne de vită.

— Ca să-ţi pui pe faţă, precizase ea.

— Şi poate mâine-seară o vom mânca la cină, replicase el.

Dabney sorbi din vin.

— Cum rămâne cu fata cea frumoasă cu care te vedeai? E vorba despre Agnes?

Clen îşi mai turnă un pahar, dar nu se atinse de el. Începu să-l răsucească încet pe masă.

— Da, răspunse el. A venit aici să te caute pe tine şi a dat peste mine.

Ochii lui Dabney pluteau în lacrimi. De fericire, spera Clen, dar nu putea fi sigur.

— Şi cum a fost... între voi doi?

Clen ştia că răspunsul lui era important. Fusese o noapte cu un mare impact emoţional. Nu exista altă cale decât cea dreaptă, calea adevărului.

— Totul a decurs minunat, spuse el. Goli din nou paharul dintr-o înghiţitură. Ai crescut un copil inteligent, cumpătat, bun la suflet. E fiica ta, Dabney. Nu emit niciun fel de pretenţii asupra ei.

— Box e un tată ireproşabil, zise Dabney. Nici nu puteam visa la un om mai bun. Însă Agnes are tot felul de gesturi în care te recunosc pe tine.

— Am băgat şi eu de seamă, spuse Clen. În ciuda scurtei perioade de când ne-am cunoscut.

— Ei bine, acum că ai găsit-o, n-o mai lăsa să plece de lângă tine. Negăsind o replică potrivită, Clen o luă de mână pe Dabney şi o duse către pat.

Agnes

Când Agnes se trezi din somn la spital, Dabney stătea pe scaun lângă patul ei. Purta bentiţa şi perlele, dar arăta istovită.

— Ai stat aici toată noaptea? întrebă Agnes.

— Nu, răspunse Dabney. M-am întors acasă la Clendenin o vreme, am făcut duş, am tras un pui de somn, dar am vrut să mă găseşti aici când te trezeşti.

Agnes remarcă precizarea *m-am întors acasă la Clendenin,* dar nu ştia cum s-o interpreteze.

— Unde-i tata? întrebă ea.

— La Cambridge, răspunse Dabney. A prins ultimul feribot aseară. Trebuia... să se întoarcă.

— Ştie ce s-a-ntâmplat?

— I-am telefonat şi i-am lăsat mesaj, spuse Dabney. Sunt sigură că te va suna sau va veni să te vadă. Te iubeşte foarte mult.

— Ştiu, încuviinţă Agnes.

Se rezemă de pernă. O durea capul şi-i era sete.

— Ai avut dreptate, mamă. CJ nu era pentru mine.

Dabney o strânse de mână.

— Într-o bună zi, îţi *vei găsi* alesul, scumpo, spuse ea. De asta sunt sigură.

∵

Arestarea lui CJ ocupa o ştire de câteva rânduri la rubrica sportivă a ziarului *New York Post,* iar Agnes primi un mesaj pe mobil din partea unui producător al canalului de televiziune ESPN, care dorea să facă un reportaj despre „Căderea din rai” a lui Charlie Pippin. Annabelle Pippin deja acceptase să i se ia interviu, preciza producătorul.

Agnes nu-i răspunse la apel. N-avea decât să vorbească Annabelle despre căderea din rai a lui Charlie Pippin. Agnes voia să uite de existenţa acestui om.

Fusese acuzat de săvârşirea infracţiunii de vătămare corporală, dar intenţiona să încheie un acord de recunoaştere a vinovăţiei. Avea să fie condamnat la pedeapsa cu închisoare un an sau un an şi jumătate, urmând să participe la şedinţe de gestionare a furiei şi să presteze ore de muncă în folosul comunităţii. Fusese concediat de la firmă. Acum, Bantam Killjoy era reprezentat de Tom Condon.

Era vina lui. Agnes rupsese logodna şi-i frânsese inima, dar existau şi alte modalităţi de abordare a unei asemenea situaţii în afară de a o lovi cu capul de maşină. CJ avea nevoie de ajutor. Dacă nu primea ajutor, avea să procedeze la fel cu următoarea femeie din viaţa lui.

În următoarele zile, Agnes fu asaltată de mesaje în căsuţa vocală: Wilder de la serviciu, Manny Partida, Dave Patterson de la Island Adventures, Jane Meyer, colega ei de cameră de la Dartmouth (citise ştirea în *Post),* Rocky DeMotta, ca să-şi exprime regretul pentru cele întâmplate, în numele său şi al colegilor de la firmă; Celerie şi Riley.

În realitate, singurul mesaj care conta pentru Agnes era cel de la Riley. „Bună, Agnes, am auzit ce s-a întâmplat. Te las puţin să-ţi revii, dar când eşti pregătită, putem sta de vorbă. Ne putem plimba până la plajă, să ne jucăm cu mingea cu Sadie”.

∵

Agnes urma să lipsească o săptămână de la serviciu. I se prescrisese Percocet; rănile de la cap trebuiau să se vindece. Avea la dispoziţie tot timpul din lume să stea în pat şi să se gândească.

∵

Mama ei îi aducea tăvi cu mâncare, medicamentele, apă cu gheaţă şi felii subţiri de lămâie, îi aducea DVD-uri şi romane. Agnes nu avea poftă de mâncare şi nu se putea concentra să citească sau să se uite la televizor. Tot ce-şi dorea erau apa cu gheaţă şi medicamentele, camera cufundată în întuneric, pernele moi şi prezenţa lui Dabney. Îi revenea mereu în minte imaginea în care se plimba cu Riley pe Ladies Beach, sub un cer tot mai trandafiriu, în timp ce o minge de tenis zbura prin aer. *După ea, Sadie! Fugi!*

∵

Mama ei veni să se aşeze pe marginea patului şi o bătu uşor pe picior.

— Te simţi mai bine azi? întrebă Dabney.

— Da, răspunse Agnes. Să ştii că da.

Vederea i se limpezise, îşi simţea capul mai uşor, durerea începea să cedeze. Era pregătită să se dea jos din pat şi să-şi vadă de ale ei.

Numai că mama ei avea ceva să-i spună.

— Poate ai remarcat că Box n-a fost aici.

— Mi-a telefonat în fiecare zi, zise Agnes. A vrut să se întoarcă, dar i-am spus să nu-şi facă griji. Mă simt mai bine.

Dabney răsuflă adânc.

— Box a plecat, iubito. M-a părăsit, a plecat. A aflat despre Clendenin... a aflat că eu şi Clen suntem iar împreună. Că ne iubim.

— Oh! exclamă Agnes.

— Am făcut-o de oaie, spuse Dabney. Rău de tot.

Dabney îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă. Agnes se simţea suficient de întremată ca să se întindă spre ea şi s-o ia în braţe. Deşi nu fusese binecuvântată cu vreun har sau cu darul clarviziunii, era în stare să înţeleagă că mama ei iubeşte doi bărbaţi. Agnes era dispusă s-o ierte, fiindcă ştia că Dabney nu are de ales.

Vineri, Agnes era îndeajuns de întremată ca să rămână singură acasă, iar Dabney să se poată înapoia la Cameră. Primise numeroase mesaje de la Nina Mobley, care o ruga din suflet să-i telefoneze – la birou, acasă, indiferent de oră –, dar Dabney nu avusese altă grijă decât Agnes. Îi telefonase zilnic lui Box, ca să-l ţină la curent cu starea fetei, dar de fiecare dată intrase căsuţa vocală. În afară de Clen, Dabney nu mai vorbise cu nimeni.

La nouă fără zece, Dabney o găsi pe Nina Mobley stând pe banca de la intrarea Camerei, cu două pahare de cafea în mână.

Ochii Ninei se umplură de lacrimi.

— Slavă Domnului! zise ea. Săptămâna asta am cumpărat zilnic câte două cafele, în speranţa că ai să vii, şi în fiecare zi a trebuit să le beau eu pe amândouă. Nu-ţi spun în ce hal sunt cu nervii din cauza cafeinei.

Dabney luă unul din pahare. Cafeaua era perfectă, preparată de Diana de la farmacia de peste drum, cu frişcă şi şase cuburi de zahăr. Dabney se aşeză pe bancă lângă Nina, cu ochii la faţada clădirii Camerei, care-i era atât de familiară de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă.

— Nu ştiu cum să-ţi spun... începu Nina.

— Dă-i drumul, o îndemnă Dabney.

— Vaughan Oglethorpe e sus şi te aşteaptă, o anunţă Nina.

Dabney sorbi din cafea. Nu-şi dădea seama de ce, dar vestea o lua prin surprindere. Vaughan venise ca s-o concedieze. De ce nu? Era o desfrânată, o ipocrită, o ruşine pentru comunitate.

— În cazul ăsta, poate-ar fi bine să mă duc sus, zise Dabney. El ştie tot?

— Ar fi trebuit să mă suni când ţi-am lăsat vorbă, spuse Nina. A fost cât pe ce să vin la tine acasă, dar m-am gândit că tu şi Agnes aveţi nevoie de intimitate.

— Mulţumesc, spuse Dabney.

— Vaughan a luat registrul, o anunţă Nina. Ţi-am zis să nu te treci în el. Ţi-am zis că te acopăr eu.

— N-am vrut să fii nevoită să minţi, explică Dabney.

Mai sorbi o înghiţitură de cafea. Cafeaua era singurul lucru care o împiedica să nu ţipe.

— Ţie ţi-au mai ajuns la urechi nişte bârfe. Ce zice lumea?

— Se putea şi mai rău, răspunse Nina. Ştii cum sunt oamenii aici pe insulă.

Da, Dabney ştia cum erau oamenii aici, pe insulă – bârfeau fără milă, uzurpau reputaţia semenilor fără remuşcări. Închise ochii, amintindu-şi cât

de nemiloşi fuseseră cu Tammy Block când se dusese vestea despre ea şi Flynn Sheehan. Dabney se cutremură de un fior. Era *răspunzătoare* de asta – sau măcar în parte. Numai ea văzuse aura trandafirie din jurul lor.

— Ce anume ai auzit? întrebă Dabney.

— Că ai recunoscut că eşti îndrăgostită de Clendenin. Că te-ai văzut cu el pe ascuns de când s-a întors pe insulă. Că ai ţinut în secret legătura cu el în ultimii douăzeci şi şapte de ani. Că i-ai trimis bani în Asia.

— *N-am* ţinut legătura douăzeci şi şapte de ani! protestă Dabney. Şi *nu* i-am trimis bani în Asia!

Dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că bârfa nu face distincţia între adevăr şi minciună.

— Mai umblă vorba că tu şi Box aveaţi o „înţelegere”, fiindcă Box e homosexual şi are o relaţie cu preşedintele Sistemului Federal de Rezerve.

— Cred că glumeşti! zise Dabney. Chiar a rostit cineva asemenea vorbe? O relaţie sexuală cu preşedintele Băncii Centrale?

— Da, întări Nina. Comedia absurdului. Nu ştiu de unde scorneşte lumea asemenea idei.

Rămase cu ochii în paharul de cafea, de parcă ar fi privit în fundul unei fântâni.

— Să-ţi zic una şi mai tare. Cineva a auzit că ai cancer în ultimul stadiu şi că ai vrut să fii cu Clen înainte să mori.

Oh, Doamne! îşi zise Dabney. Se simţea ameţită, pe punctul de a leşina. Îşi concentră atenţia asupra pantofilor fără toc, aşa cum îi ţinea lipiţi unul de altul, de parcă ar fi privit la orizont.

— Rău ai făcut că nu m-ai sunat, repetă Nina. Ţi-aş fi spus să-i telefonezi lui Vaughan, să i-o iei înainte. Te adoră, Dabney. E sever cu tine, dar la fel ca un profesor cu elevul preferat. I-ai fi putut explica.

— Ce-ar fi de explicat? întrebă Dabney. Omul ăsta mă ştie de-o viaţă. Mă îndoiesc c-a fost surprins.

— Eu aş fi ars registrul sau l-aş fi aruncat în apă de pe cheiul Old North, zise Nina. Sau poate că nici n-ar fi fost nevoie. Poate că Vaughan te-ar fi iertat pentru absenţele de la birou. În definitiv, Camera funcţionează ca un ceasornic, veniturile noastre sunt în permanenţă mari, datorită ţie. Nina îşi băgă în gură cruciuliţa de aur, după care o scoase şi începu s-o plimbe pe lănţişor. A existat însă un membru al consiliului, întotdeauna se găseşte câte unul, care ţi-a cerut capul.

— Elizabeth Jennings, spuse Dabney.

Nina încuviinţă din cap posomorâtă.

— Eh, e cazul să mă duc sus, zise Dabney.

∵

Vaughan Oglethorpe şedea pe scaunul lui Dabney, cu picioarele pe biroul ei, atitudine care lui Dabney i se păru jignitoare. Era vechiul birou *Dragnet* al tatălui ei, pe care Dabney îl iubea mai mult decât orice alt obiect de artă sau piesă de mobilier de acasă. Vaughan ţinea în poală registrul deschis şi-l frunzărea, făcând însemnări pe un blocnotes. Când o văzu pe Dabney, se ridică în picioare.

Avea şaptezeci şi opt de ani, atât cât ar fi avut şi mama ei. Vaughan şi Patty Benson fuseseră împreună timp de o vară: băuseră gin tonic, luaseră cina şi dansaseră la Clubul Sankaty Beach, se plimbaseră pe Milestone Road în Morrisul decapotabil al lui Vaughan, pe care el îl conducea atunci când nu conducea dricul, la cererea tatălui său. Era singura persoană, dintre cele care o cunoscuseră bine pe mama ei, cu care Dabney încă mai ţinea legătura. Dar Patty îl părăsise pe Vaughan, şi Dabney bănuia că Vaughan avusese întotdeauna oarece resentimente şi faţă de ea din pricina asta, în ciuda faptului că îi arăta o afecţiune familială.

Toată încăperea mirosea a lichid de îmbălsămare.

Dabney decise că va lăsa vorbă să fie incinerată.

— Dabney, i se adresă Vaughan.

Glasul lui era gros şi sumbru ca un nor de furtună. Dabney presupunea că Vaughan nu fusese niciodată înlocuit din postul de preşedinte, fiindcă toţi se temeau de el la fel cum se temeau de Moartea cu Coasa.

— Vaughan, îl salută ea.

Zâmbet încântător. Avea o faţă odihnită, arăta bine cu bentiţa şi cu perlele, deşi toată săptămâna nu dormise mai mult de zece ore şi ajunsese la mai puţin de patruzeci şi cinci de kilograme. Poate că totuşi n-o va concedia. Spera la un avertisment.

— Mi-a ajuns la ureche că ai avut probleme personale care te-au împiedicat să-ţi faci munca. Îi arătă registrul. Începând cu Weekendul Narciselor Galbene, ai lipsit paisprezece zile întregi, iar în zilele când ai venit, ai lipsit de la birou în total o sută nouăzeci şi două de ore.

Chiar *atât* să fi fost? Toate acele prânzuri pe fugă, după-amiezile petrecute cu Clen pe plajă. Zilele în care chiar fusese ţintuită la pat, fiindcă se simţise rău. Ultimele patru zile, în care o îngrijise pe Agnes. Prânzul acela stupid la Clubul de Yachting împreună cu Box. Clen Clen Clen. Lipsise o sută nouăzeci şi două de ore. Era îngrozită. S-ar fi concediat singură.

— Consiliul e nemulţumit, continuă Vaughan. Mai ales unul dintre membri, care consideră că viaţa personală ţi-a afectat calitatea muncii.

Îl vrea pe Clen, îşi zise Dabney. La urma urmei, ce căuta Elizabeth în consiliu? Nu avea nicio firmă în Nantucket şi nici nu lucra la vreuna. În schimb, avea bani şi influenţă, era o rezidentă de sezon, căreia „îi păsa" de

Nantucket. Făcuse uz de farmecele ei pe lângă Vaughan Oglethorpe, îşi fluturase genele, îi trecuse pe sub nas manichiura impecabilă, poate chiar îi promisese să-l scarpine pe spate.

Dabney tăcea. Oare urma bomba?

— Consiliul a votat şi s-a decis că e timpul să-ţi cerem să te retragi.

În clipa aceea, Dabney îşi dădu seama că Riley şi Celerie erau fiecare la masa lui de lucru, tăcând mâlc, cu ochii la biroul ei, ascultând fiecare cuvânt.

— Să mă retrag? repetă Dabney.

— Dabney, îţi cer să-ţi dai demisia, spuse Vaughan.

Îi cerea să-şi dea demisia? Îi cerea să se retragă? Ea, Dabney Kimball Beech *era* Camera de Comerţ din Nantucket. Cu ajutorul Ninei, făcuse din Nantucket înfloritoarea comunitate de afaceri care era azi. În 1992, Camera avea 340 de membri, un buget de 175.000 de dolari şi 30.000 de turişti în fiecare an. Douăzeci şi doi de ani mai târziu, cu Dabney în funcţia de director, existau 620 membri, un buget de 1,2 milioane de dolari şi 75.000 de turişti anual.

Oare trebuia să-i reamintească aceste statistici? Fără îndoială că Vaughan le cunoştea. Dar nu conta, fiindcă ea, Dabney Kimball Beech, făcuse ceea ce atâţia oameni importanţi făcuseră înaintea ei. Se dovedise a fi o fiinţă omenească.

— Bine, acceptă Dabney. Numai să-mi adun lucrurile.

Se uită de jur-împrejur prin încăpere, întrebându-se de unde să înceapă. Birourile erau ale ei, la fel şi covoarele orientale, fotografiile originale cu Abigail Pease despre care fiecare vizitator avea ceva de comentat, parfumul de mere verzi ai lumânărilor. Cum ar fi putut lua cu ea acel parfum?

— Am să-i cer Ninei Mobley să preia funcţia de director executiv, declară Vaughan. Presupun că eşti de acord cu alegerea mea.

— Da, abia reuşi să îngaime Dabney.

∵

Cu Agnes, desigur, situaţia era mult mai dificilă. Una era să-ţi laşi în urmă soţul sau iubitul şi cu totul altceva să-ţi laşi copilul.

Dabney îi spuse lui Agnes la micul dejun – pâine prăjită cu piersici proaspete, costiţă crocantă, cartofi prăjiţi făcuţi în casă, cu verdeţuri din grădină. Dar nu conta cât de bună era mâncarea. De îndată ce Dabney avea să deschidă gura, niciuna din ele nu va mai putea înghiţi nimic. Şi totuşi, lui Dabney îi stătea în fire să hrănească oamenii. Nu se putea opri acum.

— Sunt bolnavă, scumpo, începu Dabney.

Agnes rămase cu felia galben-aurie de piersică în aer, deasupra farfuriei.

— Poftim?! exclamă ea. Cum adică bolnavă?

— Scumpa mea... spuse Dabney.

Pe Agnes o podidiră lacrimile. Erau lacrimile Fetiţei Agnes – acea copilă care se julise la genunchi pe pietrele ascuţite ale digului, care avusese un coşmar –, iar pentru Dabney suspinele ei erau aproape imposibil de suportat.

∵

Totuşi, unele zile erau încă bune. Dabney se ducea să-şi facă plimbarea, saluta aceiaşi oameni şi mângâia aceiaşi câini. Apoi se ducea să-l vadă pe Clendenin şi înotau în piscina imensă, Clendenin pregătea sandvişuri, şi Dabney le mânca încet, evitând să ajungă la ultima îmbucătură. După-amiaza, aţipea puţin, trebuia să aţipească, de acum se simţea extrem de obosită şi avea dureri aproape tot timpul. Dormea în patul uriaş al lui Clen, cu aşternuturi albe, luxoase, în timp ce Clen îşi citea ziarele la masa din lemn de stejar.

În unele seri, Dabney rămânea la el şi-i gătea, alteori mergea acasă s-o vadă pe Agnes. Agnes petrecea mult timp cu Riley. Se întâlnea cu el pe plajă după serviciu, mergeau să mănânce stridii la Cru sau cumpărau *tacos* la restaurantul cu specific mexican Easy Street Cantina.

Aura trandafirie care-i învăluia pe Agnes şi pe Riley era atât de strălucitoare, încât Dabney ar fi văzut-o şi pe întuneric. Ar fi vrut să întrebe dacă se înfiripase ceva între ei, dar după patruzeci şi două de cupluri, învăţase când să intervină şi când să lase lucrurile să meargă de la sine. După toate câte se întâmplaseră în vara aceea, Agnes avea nevoie de un prieten, nu de un iubit.

Dar asta n-o împiedica pe Dabney să spere în continuare.

*

Dabney îi telefonă Ninei, dându-i întâlnire pe banca din faţa clădirii Camerei. Aduse două cafele de la farmacie, o îngheţată pentru Nina şi un teanc de şerveţele, în caz că Nina va vărsa cafeaua la auzul veştii.

Dar când Dabney îi spuse, Nina îşi puse încet cafeaua jos, între picioare, după care îşi îngropă faţa în palme şi izbucni în plâns. Dabney îi dădu şerveţelele să-şi şteargă obrajii şi să-şi sufle nasul.

∵

Dabney nu ştia ce să facă, să creadă sau să simtă în ceea ce îl priveşte pe Box.

Box lăsase o pereche de ochelari lângă chiuveta din baie. Toţi cei pe care-i cunoştea Dabney îşi cumpărau ochelarii de la farmacie, dar singurul lucru la care Box ţinea foarte mult era să-şi facă ochelari pe comandă, cu acele rame negre, pătrate, care îi erau caracteristice. Dabney nu se putea uita la ochelarii lui Box fără să-şi aducă aminte de ochii lui de un albastru uluitor,

culoarea gheţarilor – ochi reci, îşi spusese ea întotdeauna. Ochi de gheaţă, indiferenţi, superiori, gândea ea când era supărată pe el.

Ochii lui trădaseră nespus de multă suferinţă în seara petrecută acasă la Elizabeth Jennings şi apoi acasă la soţii Levinson. Dabney îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată până atunci pe Box îndurerat. Şi tocmai ea era aceea care-l făcuse să sufere.

∵

Ar fi vrut să stea de vorbă cu el, să-i spună despre boala ei, dar încă nu reuşea să îşi ia inima-n dinţi. Box şi-ar fi putut închipui că soţia lui inventa o poveste ca să-i trezească compasiunea. Ar fi putut crede că Dabney se folosea de boală ca de un fel de scuză pentru ceea ce făcuse. Ar fi putut crede că era forma supremă de teatralism – şi, la urma urmei, nu era? *Sunt pe moarte, Box, te rog, iartă-mă!* Nu-l suna, fiindcă nu avea niciun drept să facă apel la mila lui, indiferent de situaţie.

— Tata ştie că eşti bolnavă? o întrebă Agnes.

— Nu, răspunse Dabney.

— Vrei să-i spun eu? se oferi Agnes.

— Nu. Te rog să n-o faci. Nu tu trebuie să-i spui, ci eu.

— Dar trebuie să-i spui, mamă. Eu risc să nu găsesc calea cea mai potrivită.

— Da, încuviinţă, Dabney. Îmi dau seama de asta.

Faptul că-i ascunsese lui Box unele lucruri nu dusese la nimic bun.

Dabney îi telefonă lui Box, dar, ca de fiecare dată, intră căsuţa vocală.

— Box, vorbi ea în telefon. Te rog, *te rog,* sună-mă. Îşi înghiţi nodul din gât. Te rog.

∵

Lui Dabney îi lipsea slujba ei. Se apropia sezonul nunţilor şi sosise vremea festivalurilor de toamnă. Cine avea să aprecieze cel mai bun *chutney* de merişoare, cine va pune fundă celui mai mare dovleac, dacă nu Dabney? Se gândea tot timpul la Cameră, zi şi noapte. Îşi făcea griji ca pentru un copil care ar fi fost luat de sub aripa ei şi dus la orfelinat.

Nu-i venea să creadă că n-o suna nimeni să-i ceară ajutorul sau sfatul. Se apropia auditul de toamnă, termenul pentru înaintarea propunerii de burse consiliului de turism bătea la uşă. Nimeni în afară de Dabney nu se putea ocupa de aceste probleme. Ce se întâmpla acolo?

∵

Nina Mobley fusese imediat angajată în funcţia de director de departamentul de PR la spitalul Nantucket Cottage. Era un post excelent, cu mult mai multe avantaje şi o creştere semnificativă de salariu. Dabney se

simţea cumva vinovată. Nu cumva ea o ţinuse pe Nina tot timpul departe de o asemenea oportunitate?

— Slujba mea la Cameră n-a fost niciodată un serviciu propriu-zis, îi explică Nina când Dabney veni s-o viziteze pentru prima oară la spital. Nina avea un birou cu vedere spre vechea moară, Old Mill. Eu n-am vrut decât să lucrez cu tine. Să fac parte din inima vie a acestei insule. Să beau frappé de zmeură, să te văd rozându-ţi perlele şi făcând glume pe seama lui Vaughan Oglethorpe, să mă uit cine mai trece cu maşina pe Main Street, să beau cafeaua perfectă făcută de Diana, îmi plăcea cum trec zilele care s-au făcut săptămâni, luni, ani. Împreună. Nina clipi, şi lacrimi i se prelinseră pe obraz. Optsprezece ani şi jumătate am lucrat alături de cea mai bună prietenă a mea. Ştiu că ar trebui să mă socotesc binecuvântată.

— Nina, o opri Dabney. Te rog, încetează. Sunt încă aici.

— Ştiu, răspunse Nina. Singurul mod în care pot face faţă situaţiei e să-mi repet că vom trăi veşnic amândouă.

∵

Riley îşi găsi o slujbă la Brotherhood of Thieves, unde urma să cânte la chitară trei nopţi pe săptămână. Într-o seară, Dabney, Clen şi Agnes se duseră să-l vadă. Dabney avea senzaţia că toţi sunt cu ochii pe ea – se afişa în public cu amantul!

Dar nu-şi făcuse cunoscute întregii lumi dorinţele inimii ei ca să stea amândoi sechestraţi în casă. Curajul ei dădu roade: petrecură toţi o seară minunată. Comandară un platou cu brânzeturi pentru Agnes, felul ei preferat încă din copilărie, iar ei doi, sandvişuri, *chowder*[47] şi cartofi pai, băură halbe cu bere la gheaţă şi-l ascultară cântând pe Riley.

Riley interpretă „Brown Eyed Girl” a lui Van Morrison. Dabney îl rugase în secret să cânte piesa aceea şi, la primul acord, îl luă de mână pe Clen şi dansară amândoi în spaţiul limitat din faţa meselor. Erau un cuplu în suferinţă – Clen, infirm, Dabney, bolnavă de cancer –, dar încă puteau dansa ca în liceu sau la colegiu, sau aproape ca atunci, în timp ce lumea din jur îi aclama.

Am făcut dragoste cu tine în iarba verde din spatele stadionului...

În timp ce lua loc pe scaun, gâfâind, cu perlele azvârlite într-o parte, Dabney îşi dădu seama că poate nu va mai dansa niciodată. Puţin îi păsa. Se simţise atât de bine: sălbatică, liberă, preţioasă, neîngrădită de nicio constrângere, aşa cum trebuie de fapt să se simtă oricine dansează.

Restaurantul era plin de figuri cunoscute – Julia de la magazinul de birotică, Genevieve de la cabinetul doctorului Field, Diana de la farmacie –, şi

---

47 Supă îngroşată cu smântână şi biscuiţi săraţi, fărâmiţaţi.

toţi veniră la Dabney să-şi exprime regretul pentru că plecase de la Cameră şi că Nantucketul fără ea acolo nu va mai fi niciodată acelaşi.

*

Agnes o anunţă pe Dabney că Celerie nu se simţea bine. O doborâse vestea despre boala lui Dabney. Îşi pusese în minte să urmeze o carieră la Cameră, ceea ce nu avea să se mai întâmple. Agnes o informă că Celerie zăcea în pat şi nimeni n-o putea convinge să iasă din casă.

— Zace în pat? se miră Dabney. Îi era greu să şi-o închipuie pe Celerie stând la orizontală, fata asta era veşnic în mişcare. Vorbeşti serios?

— E cumva... ucenica ta... eleva ta... explică Agnes. Uită-te la ea, mamă. Poartă bentiţă. Şi perle. Nu vezi?

Celerie lucra ocazional la firma de catering, dar nu avea un plan de perspectivă dincolo de activitatea voluntară ca antrenor de majorete la Clubul Boys & Girls. Chiar se gândea să se înapoieze în Minnesota.

Dabney decise să-l sune pe Vaughan Oglethorpe. Clen era lângă ea, în cameră.

— Nu pot să cred că-i telefonezi acelui nemernic, comentă el.

— Trebuie să fac asta, zise Dabney.

Vaughan se arătă bucuros să primească o veste de la Dabney. Tonul lui redevenise cel dinainte de concedierea lui Dabney – tonul unui unchi stând de vorbă cu nepoata preferată, de care nu mai ştia nimic de multă vreme.

— Dabney! exclamă el. Vocea ta e adevărată muzică pentru urechile mele.

Dabney chiar auzea muzică în fundal – acordurile greoaie, sumbre ale *Toccatei* şi ale *Fugii* lui Bach. Muzică de înmormântare. Orice voce ar fi fost mai plăcută decât aşa ceva.

— Aş vrea să discutăm într-o problemă, zise Dabney.

— Sper că mă suni să-mi spui că vrei să-ţi recapeţi slujba, spuse Vaughan. De când ţi-am cerut demisia, m-am tot gândit să-mi retrag cuvintele. Camera nu înseamnă nimic fără tine, Dabney. Din secunda în care-ai plecat, totul a-nceput să se ducă de râpă. Am fost nevoit să angajez pe cineva, provizoriu, iar Elizabeth Jennings a acceptat să răspundă la telefoane, dar numai la nişte ore convenabile ei. Sunt în mare încurcătură. Am nevoie să te întorci. Sunt dispus să-ţi ofer şi o mărire de salariu.

Dabney reuşi să îşi stăpânească râsul. Ceea ce nu înţelegea Vaughan era că Dabney şi-ar fi reluat slujba pentru jumătate sau un sfert din salariu. La naiba, ar fi făcut-o şi gratis.

— Nu mă întorc acolo, Vaughan, îl anunţă ea. Dar am o propunere pentru noul director.

E drept că Celerie era tânără, dar avea energie, entuziasm şi o viziune nouă. Era isteaţă şi învăţa repede. Era pasionată de acea muncă, în plus, ar fi avut acces permanent la Dabney. Dabney o va îndruma până când...

— Ei bine, până când nu voi mai fi în stare s-o îndrum, încheie ea.

Vaughan scoase un sunet gutural, ca şi cum şi-ar fi dres glasul, şi Dabney ghici că sunetul acela îi ascundea sentimentul de uşurare.

— Bine, acceptă el. Spune-i lui Celerie să-mi trimită CV-ul pe e-mail. Urgent.

∵

Următorul pas – o vizită acasă la Celerie. Fata locuia cu chirie într-o căsuţă amărâtă de pe Hooper Farm Road. De îndată ce coti cu maşina pe alee, Dabney îşi dădu seama că era căsuţa pe care obişnuiau s-o închirieze prietenii ei Moe şi Curly. Moe şi Curly făcuseră surfing pe plaja Madequecham pe vremea când Clen şi Dabney erau la liceu şi apoi la facultate. Dabney venise la petreceri în această casă. Vomitase în curtea din spate, după prea multă vodcă cu suc de struguri.

Se îndreptă spre uşă, râzând în sinea ei. Existau două Dabney, cea de acum şi cea de atunci, dar era vorba de două persoane diferite.

Uneori, viaţa pare foarte lungă.

Alteori, nu.

Dabney bătu la uşă, şi Celerie îi deschise imediat. Ţinea în mână un exemplar din romanul *Emma* de Jane Austen. Purta un halat scurt, albastru, din frotir. Şi perle. Şi bentiţa bleumarin cu steluţe albe.

Dabney înţelese că procedase bine că venise.

Celerie scoase un scurt sunet de surpriză, la fel cum alte fete de vârsta ei ar fi reacţionat la vizita lui Justin Beiber sau cum ar fi reacţionat bunica lui Dabney, Agnes Bernadette, la vizita Sanctităţii Sale, Papa Ioan Paul al II-lea.

— Ştii că e cartea mea preferată? întrebă Dabney.

— Da, încuviinţă Celerie, şi ochii i se umplură de lacrimi. Ştiu.

— Îmi permiţi să intru ca să stăm de vorbă un minut? întrebă Dabney.

— Sigur. Celerie schiţă un gest pentru a o invita pe Dabney în camera din faţa ei, unde se găseau o canapea cenuşie, aparent din stofa, un covor mare, pătrat, un televizor voluminos cu antene în formă de V şi un telefon cu furcă. Eu am botezat camera asta „muzeu", fiindcă nimic din ce-i aici nu funcţionează.

Dabney râse. Mirosul de marijuana de acum treizeci de ani abia se mai simţea. Parcă întrezărea siluetele lui Moe şi Curly, precum şi pe o fată pe nume Meg Târfa Beată, adunaţi în jurul unui vas roşu din sticlă, cu gât lung.

Celerie îşi şterse ochii.

— Tocmai mi-am făcut nişte limonadă cu pepene verde. Vrei un pahar?

— Da, răspunse Dabney. Chiar mi-ar face plăcere nişte limonadă cu pepene verde.

Celerie dispăru în bucătărie, care, din câte vedea Dabney, era dotată cu acelaşi linoleum şi cu acelaşi mobilier din pal laminat ca în urmă cu treizeci de ani. Frigiderul era cândva ticsit cu bere Miller şi mult temuta vodcă cu suc de struguri Welch. Moe şi Curly se lăudau tot timpul că cheltuiau zece dolari pe săptămână pe cumpărături, păstrând restul veniturilor pentru băutură, droguri şi ceară pentru placa de surfing.

Dabney era singura persoană din câte cunoştea care mai păstra în memorie aceste amănunte.

Se aşeză la un capăt al canapelei. În celălalt capăt, se găsea o pernă de puf care mai păstra urma capului lui Celerie.

Fata se înapoie cu un pahar roz, brumat de la gheaţă.

Dabney gustă băutura.

— Perfecţiunea întruchipată! declară ea.

Celerie zâmbi larg şi se aşeză alături de Dabney.

— Mai întâi, îţi datorez scuze, începu Dabney.

— Nu, protestă Celerie. Nici vorbă. Am înţeles situaţia.

— Păi... urmă Dabney, n-ar prea trebui. Ar trebui să fii furioasă la culme pe mine. Am chiulit enorm de mult de la serviciu vara asta. Mi-am înşelat nu numai soţul, ci şi comunitatea din Nantucket. Te-am înşelat pe tine, pe Riley, pe biata Nina, care a fost nevoită să ţină totul pe linia de plutire.

— Tu ai ţinut totul pe linia de plutire, declară Celerie. Pentru că, şi atunci când lipseai, era ca şi cum ai fi fost acolo.

— Îţi mulţumesc că spui asta, zise Dabney. Dar să ştii că n-am venit aici ca să primesc complimente. Am venit ca să-ţi fac *eu* ţie un compliment. Vara asta ai făcut o treabă extraordinară. Nici n-aş fi putut visa o asistentă mai bună ca tine. Şi acum, acestea fiind zise, vreau să-ţi pun o întrebare.

— O întrebare? se miră Celerie. Şi anume?

— Nu vrei... te rog... să-i trimiţi CV-ul tău lui Vaughan Oglethorpe? Dacă se poate, chiar azi? Vreau să aplici pentru postul de director executiv al Camerei de Comerţ din Nantucket. Eu am să te îndrum şi am să te consiliez cât am să mai pot.

Celerie rămase nemişcată o clipă, apoi izbucni într-un chiot războinic şi-şi ridică braţele în aer.

— *Da!* zise ea.

Box

Nu exista niciun motiv să mai amâne inevitabilul, aşa încât îşi programă o cină la restaurantul Abe & Louies cu Michael Ohner, avocatul specialist în divorţuri. Ohner îi vorbi toată seara despre depoziţii, citaţii pentru cărţile de credit, returnare de taxe, declaraţii fiscale, bunuri comune şi pensie alimentară.

— Ai accepta să-i laşi lui Dabney casa din Nantucket ca să plăteşti mai puţin? Pentru că, oricât de nedrept ţi s-ar părea în cazul de faţă, va trebui să-i plăteşti ceva lui Dabney.

Box dădu indiferent din mână.

— Poate să ia ce vrea.

— N-am să te las să renunţi la fermă, declară Ohner. Ai de gând să-l consideri pe Hughes ăsta a terţa parte?

A terţa parte? se întrebă Box. Existase un timp, cu zeci de ani în urmă, când Box s-ar fi considerat pe sine a terţa parte.

∵

A doua zi, Box îi telefonă lui Dabney, ca s-o prevină că urmează să intenteze divorţ. În căsuţa vocală avea o sumedenie de mesaje de la ea, inclusiv unul disperat, primit cam cu o săptămână în urmă. Se prea poate ca Dabney să fi băut câteva pahare de vin şi o mustra conştiinţa pentru felul în care îl făcuse de râs în mod public. Sau se dezmeticise şi-şi dăduse seama că Clendenin Hughes nu era demn de ea în nicio privinţă. Aşa-zisa ei iubire pentru el nu era nimic altceva decât reminiscenţa unei fantezii romantice din anii adolescenţei.

Dabney răspunse imediat.

— Alo? Box? Tu eşti? întrebă ea.

Ceva din tonul ei îi atrase atenţia lui Box. Poate că pentru prima oară în douăzeci şi patru de ani avea o premoniţie în legătură cu soţia lui.

— Dabney? Eşti bine? întrebă el.

— Nu, răspunse ea. Nu sunt bine deloc.

∵

Când închise telefonul, Box tremura din toate încheieturile. Abia se împăcase cu ideea de a-şi continua viaţa fără Dabney. Dar vestea că ea nu mai avea mult de trăit şi că în câteva *luni* el va trăi într-o lume fără Dabney îi străpunsese inima ca un ac lung şi ascuţit, secătuind-o de sângele ce mai pulsa prin ea.

Îi scrise repede un e-mail lui Michael Ohner, informându-l că până la urmă nu va mai avea nevoie de serviciile lui.

PARTEA A TREIA

TOAMNA

Agnes

Urma să rămână în Nantucket toată toamna, poate şi pe timpul iernii.

Urma să rămână în Nantucket până când...

Îi telefonă lui Manny Partida, cu rugămintea să-i aprobe să lipsească de la Clubul Morningside Heights Boys & Girls. Wilder urma să-i ţină locul cât timp era plecată. Agnes putea lucra la programul de *after school* de la Island Adventures douăzeci de ore pe săptămână. Dave Patterson era încântat s-o aibă la club.

CJ pledă vinovat, aşa cum Agnes fusese sigură că se va întâmpla. Se alese cu nouăzeci de zile de detenţie şi un an şi jumătate liberare condiţionată. I se impusese şi un ordin de restricţie. În următorii cinci ani, CJ nu avea voie să se apropie la mai puţin de o sută de metri de Agnes.

Cum avea să fie viaţa lui Agnes peste cinci ani?

∵

La o săptămână după Ziua Muncii, Riley trebuia să se înapoieze la facultatea de stomatologie a Universităţii din Pennsylvania. Agnes îi duse cu maşina la aeroport pe el şi pe Sadie. Nu-i venea să creadă cât se simţea de tristă. Parcă trecuseră secole de la noaptea în care mâncase cheeseburgeri împreună cu Riley, apoi porniseră aiurea pe străzi în căutarea lui Dabney şi totuşi, parcă nu se săturase de prezenţa lui.

Stăteau amândoi în terminalul aglomerat al aeroportului. Toţi plecau, înapoindu-se în Manhattan sau la Washington D.C. ori Los Angeles, la muncă sau la studii, la ţinute vestimentare elegante, la meciuri de fotbal şi premiere pe Broadway. Vara se sfârşise. La fel se întâmpla în fiecare an, dar anul acesta, Agnes era afectată cel mai mult, fiindcă vara în Nantucket avea o particularitate, şi anume aceea că toţi voiau să nu se sfârşească niciodată.

Agnes se temea că o va podidi plânsul.

— Tu mi-ai salvat vara, zise ea. Îţi mulţumesc pentru prietenie, îţi mulţumesc că m-ai ajutat să-l găsesc pe Clen. Îţi mulţumesc că ţii la mama mea. Îţi mulţumesc că... eşti tu.

— Ei, spuse Riley. O prinse pe Agnes de bărbie, şi ea simţi că-i zvâcneşte inima în piept. N-ai de ce să-mi mulţumeşti.

Se aplecă şi o sărută. Se sărutară prelung, cât pentru toată vara ce trecuse, până când răsună anunţul pentru zborul lui, şi Riley se văzu nevoit să se desprindă de Agnes şi să se îmbarce, cu tot lătratul lui Sadie în semn de protest.

Clendenin

De cum începu să se răcorească aerul nopţii, Dabney se îndepărtă uşor de el, ca o corabie în derivă.

Ca o corabie în derivă. Expresia îi veni spontan în minte, datând de la începuturile legăturii lor, de la una dintre primele întâlniri, la săniuş, în decembrie 1980, în timpul unui viscol iscat din senin.

În decembrie 1980, Clen şi Dabney nu depăşiseră stadiul ţinutului de mână, ceea ce nu însemna că nu aveau o relaţie.

Dabney se ţinuse de capul lui Clen cu un entuziasm pe care el îl bănuia provenit din milă. El era elevul cel nou, mai inteligent decât colegii lui, prea inteligent ca să-şi facă vreun prieten. Dabney îl abordase într-o zi, după ora de engleză, întrebându-l dacă-l citise pe Cheever.

Îl lua peste picior?

Bineînţeles, răspunsese el. Cu un an înainte, devorase volumul roşu de povestiri, la recomandarea lui Eleanor, tânăra şi agera bibliotecară din Attleboro. Acum ştia totul despre trenuri de navetişti, gin tonic şi adulter.

Dabney începuse să-l antreneze în conversaţii despre cărţi – ei îi plăcea Jane Austen, favoriţii lui erau Cehov şi Kafka – şi, pornind de aici, încercase să afle câte ceva despre viaţa lui de până atunci. Ce afinităţi avea cu ruşii ăia deprimanţi? Venise în Nantucket din gulag? Clen ezita să vorbească despre propria persoană, totuşi lăsase să-i scape câteva amănunte: stătea cu mama lui, îi spusese el lui Dabney. Era singur la părinţi. Mama lui era chelneriţă la restaurantul Lobster Trap. Locuiau într-o căsuţă din spatele restaurantului.

Grozav! se entuziasmase Dabney. *Ai avut vreodată ocazia să mănânci homar gratis?*

Clen încuviinţase din cap. Mama lui aducea acasă homar pentru cină în fiecare seară, precum şi chiftele de crab şi cartofiori tăvăliţi prin unt congelat, care arăta ca ceara de albine. Era sătul până în gât de homar, deşi nu-i spusese asta.

Dabney începuse să se așeze lângă el în restaurantul cu autoservire și în sala de studiu, unde mâzgălea cu un aer absent pe marginea foilor din blocnotesul lui Clen. Treptat, mâzgălelile deveniseră însemnări. Şi eu sunt singură la părinți, scria Dabney. *Nu am mamă.*

Citind această ultimă însemnare, el ridicase din sprâncene. *A murit?* scrisese el dedesubt.

Nu știu, răspunsese Dabney. *Probabil că nu.*

Taică-meu a murit de băutură, scrisese apoi Clen.

La această destăinuire ea desenase un chip încruntat, cu două lacrimi mari.

Clen ținuse ca ea să știe că el nu plânsese la moartea tatălui său. Nu-i păruse rău, trăise doar un sentiment de ușurare, fiindcă taică-său fusese un bărbat foarte solid, care avusese o problemă foarte gravă cu băutura și... asta era. Clen fusese mirat s-o vadă pe mama lui plângând, dar deloc mirat când ea îl anunțase că urmau să se mute.

Avem nevoie de aerul oceanului, explicase ea.

Clen voise să meargă la oraș, la Boston. Voia să-și încerce norocul la Boston Latin sau Buckingham Browne & Nichols, unde ar fi putut să studieze *cu adevărat,* dar opinia lui nu contase. Decizia fusese luată pentru Nantucket.

Chiar atât de mult urăști locul ăsta? întrebase Dabney.

El o privise. În după-amiaza aceea, erau învăluiți în tăcerea bibliotecii liceului. Dabney purta bentița ei obișnuită și un șirag de perle care, presupunea el, erau false – sau poate nu, fiindcă ceva din personalitatea ei denota *opulență,* deși Clen știa că tatăl ei era un simplu polițist. Dabney avea nasul pistruiat și niște ochi mari și căprui care păreau să reverse o lumină caldă asupra lui.

Nu, scrisese el drept răspuns.

Când prima zăpadă îi luase prin surprindere, încă nu aveau o relație, dar între ei se înfiripase totuși ceva. Zăpada căzuse abundent, și Dabney îi scrisese pe marginea blocnotesului: *Valea Dead Horse, ora 4 pm. Îmbracă-te bine. Aduc sania.*

Clen practicase săniușul și alte sporturi de iarnă la Attleboro, dar niciunul nu-i plăcuse. Era solid și greoi, neîndemânatic pe schiuri și pe patine. Când ningea, prefera să stea în casă și să citească.

Bine, se învoise el.

Atmosfera din Valea Dead Horse după orele de școală, la prima ninsoare din an, era frenetică, dar majoritatea copiilor erau mai mici. Ceilalți liceeni, presupunea Clen, probabil se îngrămădiseră acasă la vreunul dintre ei, ca să bea bere și să fumeze canabis.

Dabney îl aştepta chiar în drum, îmbrăcată în pantaloni de iarnă bleumarin, canadiană de un roz-aprins şi un fes roz cu ciucure alb. Avea cea mai frumoasă sanie pe care o văzuse Clen în viaţa lui: din lemn de nuc lustruit, cu o muchie elegant rotunjită în faţă. Pe sanie era prinsă bine o saltea verde.

— E prea frumoasă ca să ne dăm cu ea, spusese el.

— Eu şi tata o folosim de când eram eu mică, explicase Dabney. Avem mare grijă de ea.

Clen încuviinţase din cap şi din nou se gândise: *Opulenţă.* În căsuţa lui închiriată nu exista nici măcar o singură piesă de mobilier frumoasă ca sania aceea.

Dabney se aşezase în faţă şi apucase sfoara.

— Grozav! se bucurase ea. Poţi s-o împingi. O să *zburăm*!

Clen nu se temea de viteză, deşi panta dealului părea abruptă şi plină de denivelări, iar el se întreba cum naiba de exista un deal atât de abrupt pe o insulă cu altitudinea maximă de treizeci şi doi de metri. Ceilalţi copii – cei de zece şi doisprezece ani – alunecau la vale cu chiote zglobii, unele sănii aruncându-i pe jos pe ocupanţi la jumătatea pârtiei, altele zburând prin aer la câte un hop şi aterizând cu o bufnitură surdă, pentru ca apoi să prindă şi mai mare viteză. Ceea ce-l speria pe Clen era fapta de vitejie de care trebuia să dea dovadă, adică să împingă sania, fugind în spatele ei, ca apoi să se arunce pe sanie în spatele lui Dabney, cu picioarele de-o parte şi de alta. Nu credea că va fi în stare de aşa ceva.

Totuşi, pentru ea, va face o încercare.

Se aplecase în faţă, punându-şi mâinile înmănuşate pe sanie, apoi, cu capul în jos, începuse să alerge, împingând sania cu toată puterea. Dabney chiuise încântată. Clen simţise cum panta îl trăgea înainte. Inerţia era o realitate palpabilă. Nu-şi putea opri picioarele din alergat. Nu avea să fie în veci în stare să se salte pe sanie în spatele ei. În veci.

Împinsese sania la vale şi se mai poticnise câţiva paşi în urma ei, după care făcuse un spectaculos plonjon cu faţa în jos în zăpadă. Ridicase capul şi văzuse cum Dabney într-adevăr zbura. Sania cea elegantă putea la fel de bine să fi fost un covor magic. Dabney lunecase pe panta dealului, îndepărtându-se de el, făcându-se tot mai mică şi mai mică, până dispăruse în spatele unui pâlc de brazi. O pierduse.

Când se întoarce aici în vârful dealului, am s-o sărut, îşi spusese el. O să fac să fie a mea.

∵

Trecuseră vreo treizeci de ani, dar exista o stranie asemănare între Dabney, cea care se dădea cu sania pe dealul din Valea Dead Horse şi

degradarea treptată a sănătăţii ei, începând de la sfârşitul lui septembrie. Clen se simţea la fel de neajutorat, de inutil şi de neputincios ca atunci. Dabney era în pragul marii plecări. Iar el nu putea s-o însoţească.

De zile întregi zăcea în pat. Durerea, durerea! Agnes îi telefonase doctorului Rohatgi. Nu era nimic de făcut, asta era evoluţia bolii.

Trupul ei era mâncat pe interior. Asta şi simţea, spunea ea. Mii de lame minuscule, ascuţite. Celulele ei sănătoase erau atacate şi cotropite de celulele canceroase. Exista medicaţie contra durerii, dar de multe ori Dabney plângea în timpul nopţii. Plângea în primul rând pentru el, dar şi pentru Agnes şi pentru mama ei.

Mamă!

Clen se încordă, crezând că nu auzise bine. Apoi însă Dabney rosti din nou cuvântul, cu un glas mult mai tânăr decât cel al lui Dabney, femeia în toată firea.

Mamă!

Existaseră momente în adolescenţă – la liceu sau la colegiu – când vorbiseră despre mama lui Dabney, Patty Benson, şi despre fapta ei.

Dabney vorbise întotdeauna pe un ton pe care Clen l-ar fi etichetat drept „indiferent şi resemnat”. *Nu era făcută să fie părinte. Asta e. La fel se întâmplă cu mulţi alţii. Nu m-a sufocat cu perna, nici nu m-a înecat în cadă, pur şi simplu a plecat. M-a lăsat pe mâini bune. Pentru asta îi sunt recunoscătoare. Sunt convinsă că are şi ea mustrările ei de conştiinţă, pe unde-o fi.*

Clen încercase să-şi explice atitudinea ei. Ştia că Dabney făcuse ani întregi de terapie cu doctorul Donegal ca să ajungă la această stare de resemnare. Dar chiar aşa, nu era deloc supărată? Clen era furios pe tatăl lui, pe sticlele goale de Wild Turkey de pe măsuţa de cafea, pe orele nesfârşite petrecute la bar după serviciu şi tot weekendul, în loc să-l înveţe pe Clen cum să facă o pasă la rugby sau cum să alerge după o sanie şi apoi să sară pe ea. Lui taică-său îi păsase doar de băutură, băutură şi iar băutură, până când băutura îi curmase zilele.

Clen simţi crudul adevăr ca pe un pumn în plex: nu era cu nimic mai bun decât tatăl lui sau decât mama lui Dabney. Cu nimic mai bun.

Mamă!

Clen şterse fruntea lui Dabney cu o cârpă umezită şi o privi cum clipeşte din gene şi apoi cum închide ochii.

∵

Erau şi zile mai bune, când Dabney se dădea jos din pat zâmbind şi pleca să-şi facă plimbarea, deşi mai încet, din ce în ce mai încet, într-o zi, veni acasă şi spuse:

— Domnul Lawson s-a oferit să mă ducă acasă cu maşina. L-am refuzat, dar el tot a redus viteza şi a mers în urma mea pe ultimele şase sute de metri. Chiar atât de rău arăt?

Clen o sărută pe vârful nasului.

— Nu, răspunse el. Eşti frumoasă.

Era conştient că nisipul se scurge din clepsidră. Nu mai avea timp să-i spună cât e de frumoasă, cât de mult o iubeşte sau cât de rău, cât de cumplit de rău, cât de groaznic de *rău* îi pare că nu venise imediat acasă de la Bangkok. Ar fi trebuit *să se întoarcă imediat acasă!*

Irosise douăzeci şi şapte de ani!

Douăzeci şi şapte de ani, i se părea imposibil. Unde zburaseră? Îi trebuiseră şapte ani ca să cunoască Vietnamul, ca să înveţe cum să trăiască în preajma oamenilor care-l priveau cu teamă şi neîncredere. Nu avea talent la limbi străine: se descurcase cu franceza şi o engleză stricată. Ţara aceea era fierbinte ca o supă. Singurul loc care-i plăcuse cu adevărat fusese Dalat, între dealuri. Cei de la *Times* îi rezervaseră o cameră la Dalat Palace, şi în fiecare dimineaţă deschidea obloanele din lemn şi admira lacul. În fiecare noapte golea douăsprezece sticle de cocktail 333 de la gheaţă şi juca biliard în barul amenajat ca o grotă de piatră. Cea mai bună masă de biliard din sud-estul Asiei, putea să jure. Lumea venea şi pleca – francezi, australieni, soldaţi, doctori, antreprenori, care susţineau că nu va rezista regimul comunist. Era în firea omenească să vrei să-ţi câştigi banul tău, indiferent că trăiai la Dalat sau la Detroit.

Clen ar fi putut fi cu Dabney în tot acest timp. Fumase atâtea ţigări, mâncase atâtea castroane de *pho*[48] şi *banh mi*[49], pregătite la marginea drumului de o femeie cu pălărie triunghiulară, care stătea ghemuită lângă un grătar, întorcând carnea pe o parte şi pe alta, punând-o pe bagheta proaspăt feliată, adăugând morcovi, mentă, coriandru, castravete şi un sos divin.

Ar fi putut fi cu Dabney.

Trăise cinci ani cu Mi Linh, care refuzase să meargă la Bangkok cu el. Bangkok era o cloacă, aşa îi spusese. El avusese noroc să scape de acolo după primul an. De ce să se întoarcă? Fata avusese dreptate, Bangkokul era o cloacă, chiar mai urâtă decât atunci când îl văzuse pentru a doua oară. Apoi îşi pierduse braţul.

Nu deplângea pierderea braţului cum deplângea toţi acei ani fără Dabney.

În timp ce Dabney dormea, Clen îi pregătea o surpriză. Îi luase ore întregi să realizeze interviurile şi să le transcrie, dar rezultatul era tot incomplet.

---

48 Supă vietnameză.

49 Pâine vietnameză.

Pur şi simplu nu avea resurse. Agnes îl ajuta când putea. Tot ea îl asigurase că făcea ceva grandios în cel mai adevărat sens al cuvântului. *E cel mai bun lucru,* îi repeta ea. *Cu adevărat cel mai bun lucru.*

Dabney se simţi suficient de întremată cât să meargă la Festivalul Merişoarelor. Îşi donă puloverul roşu tricotat, fusta de aceeaşi culoare, iar după aceea, ea, Agnes şi Clen merseră spre mlaştini în automobilul Impala, cu capota lăsată. Vremea era superbă: un cer dureros de albastru şi un soare blând, un adevărat dar la mijloc de octombrie.

— Nu vor mai fi zile la fel de frumoase ca asta, zise Dabney.

Pentru prima oară, îi îngăduise lui Clen să conducă maşina Impala. Nu-i spusese explicit, dar era prea slăbită ca să şofeze, aşa că îşi lăsase capul pe spate, cu faţa spre soare.

Până ajunseră la mlaştini, deja dormea.

— Ce facem? întrebă Clen de îndată ce parcară în spaţiul rezervat pentru ei. Pe pancartă scria EVALUATOR EVENIMENT, fiindcă Dabney urma să evalueze *chutney*-ul şi brioşele.

— Trezeşte-o, îl îndemnă Agnes, coborând de pe locul din spate. Lasă c-o trezesc eu.

O scutură uşor de umăr pe Dabney.

— Mamă! Mamă, am ajuns.

Dabney deschise ochii şi se ridică în capul oaselor, potrivindu-şi ochelarii de soare.

— Bine! zise ea. Sunt gata!

Mlaştinile erau ticsite de vizitatori. Dabney era încântată să vadă atâta lume: părinţi cu copii, localnici vârstnici, toţi ştiind-o pe nume. Baloane gratis, chipuri vopsite, şase chioşcuri cu mâncare – *chutney,* fursecuri, sos, suc, brioşi –, toate făcute din fructele culese la câteva zeci de metri depărtare. Clen gustă din fiecare, deşi nu se dădea în vânt după merişoare.

Deodată, îşi făcu apariţia Celerie, cu părul împletit într-o coadă lungă pe spate, cu obrajii roşii ca merele. Purta o rochie de lână de culoarea merişoarelor şi ciorapi negri. Bentiţă şi perle. Era o versiune mai tânără şi mai blondă a lui Dabney. Clen fusese prevenit în privinţa asta, dar tot chicoti când o văzu.

— Oaspetele de onoare! zise Celerie.

O strânse în braţe pe Dabney cu atâta putere încât Clen o văzu crispându-se de durere. Dabney era fragilă, o durea tot trupul, avea dureri când se spăla pe dinţi, după cum chiar ea spusese, sau când împăturea un şerveţel, şi Clen vru s-o atenţioneze pe Celerie să aibă grijă, dar chiar în acel moment fata îi dădu drumul din îmbrăţişare, iar Dabney zâmbi uşurată şi spuse:

— Ai făcut o treabă excelentă!

Celerie zâmbi cu gura până la urechi, apoi se întoarse spre Clen:

— Sunt onorată să vă cunosc, domnule Hughes.

Clen se înclină şi-i răspunse:

— Onoarea e de partea mea, domnişoară Truman.

— Dabney mi-a vorbit mult despre tine, ziseră amândoi în acelaşi timp.

Dabney se aşeză la masa juriului, alături de Nina Mobley, de doctorul Ted Field şi de Jordan Randolph, editorul publicaţiei *Nantucket Standard*. Li se aduseră mostre din diverse produse, iar Dabney făcu însemnări în blocnotes. Clen se trase înapoi câţiva paşi, ca s-o observe în elementul ei. Ştia că Dabney ar fi vrut să ofere fiecărui participant câte o fundă albastră.

La un moment dat, ea ridică ochii şi cercetă din priviri mulţimea. Clen îşi dădu seama că se uita după *el*! Ridică braţul şi-i făcu semn cu mâna.

Aici sunt, Cupe. Sunt aici.

∵

După sărbătoare, Clen, Dabney şi Agnes se îndreptară spre aeroport, ca să-l ia pe Riley, care urma să rămână pe insulă două nopţi, ca să se bucure de Nantucket toamna. Voise să vină mai devreme, dar în dimineaţa aceea avusese de dat o probă practică.

Agnes ardea de nerăbdare. Când Clen opri în faţa aeroportului, Agnes sări de pe locul ei din spate, zicând:

— Mă duc să-l aduc.

Dabney o privi alergând spre intrare.

— E trandafirie, spuse ea. Un trandafiriu cum n-am văzut în viaţa mea.

*

În seara aceea, Dabney găti cina pentru toţi patru în bucătăria elegantă din casa cea mare a familiei Jones. Clen făcu un foc de buşteni în enormul şemineu din piatră şi toţi se tolăniră pe canapeaua şi în fotoliile moi şi încăpătoare, în timp ce Dabney aducea platou după platou cu delicatese – curmale umplute cu brânză cu mucegai şi înfăşurate în costiţă, *ceviche*[50] cu scoici din golful Nantucket, caju dulce-picant, prăjit în unt. Era un adevărat festin, deşi se aflau abia la apetitive. Riley se ocupa de băuturi, turnând şampanie pentru Agnes, umplând cu scotch paharul lui Clen şi pregătind pentru el o serie de cocktailuri Dark and Stormy din ce în ce mai tari, pe care le gustară cu toţii, chiar şi Dabney. Riley povesti despre rigorile facultăţii de stomatologie, Agnes le spuse istorioare cu copiii de la programul ei de *after school*, iar Dabney se îngrijea ca toţi să mănânce şi totul să fie delicios.

În drum spre bucătărie, se opri şi-l sărută pe Clen.

— Eşti frumoasă, îi şopti el.

---

[50] Mâncare din fructe de mare.

Nu mai avea suficient timp.

Dabney decise că era atât de plăcut în faţa şemineului încât ar fi trebuit să mănânce acolo, ca la un picnic, în loc să stea la masă. Cina consta din friptură de vită Wellington cu sote de ciuperci, pateu de ficat adevărat şi pateuri de casă, cartofi cu brânză la cuptor, sparanghel călit în tigaie, cu seminţe de pin prăjite şi sos de smântână cu muştar, salată de pere cu merişoare şi crutoane din pâine de secară.

— Mami, zise Agnes.

Clen observă că acum îi spunea tot timpul „mami” sau poate aşa îi spusese întotdeauna. De unde să ştie el?

— Te-ai întrecut pe tine.

— De-abia mă mai pot mişca, zise Riley. Se lăsă pe spate, afundându-se în fotoliu. Farfuria lui era lacrimă. Înfulecase rapid din fiecare preparat, ceea ce o făcuse pe Dabney să fie şi mai grijulie, dacă era cu putinţă. A fost delicios, şefa.

— Prima oară când am făcut friptură de vită Wellington a fost în primăvara lui 1982, îşi aminti Dabney. Înainte ca eu şi Clen să mergem la Balul Bobocilor.

— Asta de azi a fost şi mai bună, declară Clen.

Dabney se cuibări sub braţul lui drept, şi el o simţi zâmbind la pieptul lui. Dabney nu mâncase aproape nimic, dar Clen şi Agnes nici n-o îndemnaseră, fiindcă n-ar fi avut niciun rost. Dabney mânca atunci când îi era foame, ceea ce însemna cam o dată la trei zile. Era adevărat că se întrecuse pe ea. Clen ştia că aceasta era ultima cină gătită de ea.

Desigur că exista şi un desert sofisticat şi pretenţios, care-i aştepta undeva în uriaşul frigider al soţilor Jones, dar niciunul dintre ei nu avea să se înfrupte din el în seara asta. Dabney dormea dusă cu capul pe pieptul lui Clen. Agnes şi Riley se ridicară în tăcere ca să spele vasele, în timp ce Clen se bucura de ultimele pâlpâiri ale focului, înainte să ia în braţe trupul de patruzeci şi trei de kilograme al lui Dabney Kimball şi să-l ducă în patul din căsuţa lui.

Opreşte-te, timpule, se rugă el. *Acum. Opreşte-te acum.*

Dabney

Era ceva ce şi-ar fi dorit, dar nu avea curajul să ceară.

Agnes

Spre sfârşitul lui octombrie, mama ei ajunsese în scaunul cu rotile. Acum dormea aproape tot timpul şi, la dorinţa ei, locuia în căsuţa lui Clen. Dabney era numai piele şi oase. Slăbise atât de mult, de parcă o parte din ea ar fi dispărut pur şi simplu.

Agnes nu ştia ce să facă. Vorbea la telefon cu Riley în fiecare seară. Mama ei era pe moarte. Plimbarea de Crăciun nu părea o perspectivă realistă. Agnes va fi nevoită să angajeze o asistentă la domiciliu, şi asta curând.

Clendenin

Pe şase noiembrie era ziua lui Dabney. Împlinea patruzeci şi nouă de ani.

Clen o întrebă cum ar fi vrut să sărbătorească, iar ea îi răspunse că vrea să comande sandvişuri cubaneze de la restaurantul Foods for Here and There şi să vizioneze filmul *Love Story* împreună cu Clen şi Agnes.

— Fără tort? se miră el.

Când venea vorba de aniversări, Dabney ţinea ca totul să fie făcut ca la carte: tort, lumânări, felicitări şi cadouri. Aşa procedase când era adolescentă, şi el presupunea că aşa va face şi acum.

Dabney clătină din cap.

— Doar sandvişuri şi filmul, spuse ea.

— Nu crezi că *Love Story* s-ar putea să fie prea... trist? întrebă el.

— E filmul meu preferat, zise ea. Aş vrea să-l mai văd o dată.

∵

Agnes veni la el acasă foarte abătută. Ea şi Clen luaseră decizia să apeleze la serviciile unei asistente la domiciliu. O vor lăsa pe Dabney să se bucure de aniversare, după care asistenta va veni zilnic, atât timp cât va fi nevoie.

Dabney nu va mai apuca aniversarea de cincizeci de ani.

∵

Înainte de sandvişuri şi de film, Clen decise să-i ofere lui Dabney cadoul. Ea îl puse în poală, admirând ambalajul cadrilat cu bleumarin, roşu de Nantucket şi vernil.

— Îmi place mult hârtia asta de împachetat, zise ea. Aş fi vrut ca toate cadourile pe care le-am primit de-a lungul timpului să fi fost ambalate în aşa ceva.

Un început bun, îşi zise el. Hârtia fusese aleasă de Agnes.

Dabney mai pipăi puţin cadoul, atingându-i muchiile. Nu se grăbea să deschidă ultimul cadou pe care avea să-l primească vreodată.

— Cred că e o carte! spuse ea.

— Deschide-l, mami, o îndemnă Agnes.

Dabney despachetă cadoul. Coperta cărţii era de un trandafiriu ce bătea în mov. Pe copertă stătea scris cu litere negre titlul: PEŢITOAREA: DABNEY KIMBALL BEECH.

— Oh! exclamă Dabney.

Întoarse prima pagină. Perechea numărul 1: Ginger (născută O'Brien) şi Phil Bruschelli, căsătoriţi de douăzeci şi nouă de ani. Ginger: *Ar fi prea îndrăzneţ din partea mea să mă consider cea mai bună prietenă a lui Dabney, întrucât, chiar şi în 1981, pe când era elevă în primul an, Dabney era cea mai simpatizată fată din liceu.*

Şi aşa mai departe: Tammy Block şi Flynn Sheehan, doctorul Donegal, soţii Levinson, Genevieve şi Brian Lefebvre, relaţia eşuată a Ninei Mobley. Clen reuşise să adune nouăsprezece din cele patruzeci şi două de povestiri. Tot el realizase interviurile şi editase fiecare relatare ca să poată fi citită.

Dabney răsfoi cartea, râzând, murmurând şi repetând întruna: *Da, da, îmi amintesc de asta!* Când ridică privirea spre Clen, ochii îi erau înecaţi în lacrimi.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, zise ea. E cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată.

— Ai adus atât de multă iubire în lume, mami, spuse Agnes.

— M-am gândit că e important, vorbi şi Clen. Cartea va rămâne la Agnes. O vor citi copiii ei. Şi copiii copiilor lor. Te vor cunoaşte din aceste povestiri.

Dabney clipi. Câteva lacrimi picurară pe pagini.

— Mulţumesc, şopti ea.

Dabney

Îşi dorea ceva. Dar îi era teamă să ceară. *Fii tare,* îşi spunea. Numai că timpul un curgea în favoarea ei.

Era în toiul nopţii, trei sau patru dimineaţa, ziua ei se încheiase. Cartea primită în dar o copleşise. Era o poveste vie, însăşi povestea vieţii ei, o poveste pe care o vor citi nepoţii şi strănepoţii ei. Poate se vor gândi la ea aşa cum se gândea ea la Dabney Margaret Wright, la Winford Dabney Wright şi la toate antecesoarele ei. Nu făcea decât să-şi ocupe locul în rândul lor.

Sandvişurile cubaneze fuseseră delicioase, iar *Love Story* se derulase fără probleme până în punctul în care Oliver îi spunea tatălui său că Jenny murise.

— Opreşte-l, ceruse Dabney.

— Sigur? întrebase Clen.

— Da.

Dabney ştia ce scenă urmează şi nu suporta să-l vadă pe Oliver stând singur pe zăpadă.

Nu moartea e tristă, îşi spusese ea, ci faptul că laşi în urmă nişte oameni.

∵

Voia ceva. Era fix 3.44 dimineaţa. Dabney dormea aproape toată ziua, dar la ore târzii, atât de târzii care însemnau de fapt devreme, adesea nu mai avea somn. *Fii tare.* Străbunica ei, Winford Dabney Wright, stătuse în intersecţia dintre Main Street şi Federal Street opt ore pe zi vreme de şase săptămâni, susţinând dreptul la vot pentru femei şi pledându-şi punctul de vedere faţă de oricine era dispus s-o asculte. Scumpa ei bunică, Agnes Bernadette, schimbase aşternuturi şi spălase toalete şase zile şi jumătate pe săptămână în primii cinci ani petrecuţi pe insulă. Îşi luase liber doar duminica dimineaţa, ca să meargă la biserică.

Dabney îl înghionti pe Clen în coaste până când el începu să se foiască.

— Ce e? o întrebă.

Întotdeauna se trezea părând perfect conştient, dar Dabney ştia că era foarte posibil ca el să nu-şi mai amintească a doua zi discuţia purtată. Trebuia să se asigure că e complet treaz. Se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina. Gestul îi cerea un efort considerabil.

Clen se săltă şi el în capul oaselor, clipind des. Se uită la ceas şi bău câteva înghiţituri din paharul cu apă.

— Dabney? Vrei o pastilă? întrebă el.

— Nu, răspunse ea.

— Vrei să stăm de vorbă? continuă el. Ţi-e frică?

Ea clătină din cap. Avuseseră câteva conversaţii cu adevărat înspăimântătoare despre ceea ce avea să urmeze. Ce se va întâmpla după moartea lui Dabney? Cum va fi? Dabney aprecia sinceritatea lui Clen: *Nu ştim, Cupe*. *Nimeni nu ştie*. Aşa încât Dabney luase hotărârea ca deocamdată să se preocupe doar de timpul cât mai era în viaţă. Uşa morţii rămânea închisă.

Timpul cât mai era în viaţă.

— Vreau să-l văd pe Box, spuse ea.

Clen tăcu, aşa cum îşi închipuise şi ea că va reacţiona. Se întinse şi-i atinse ciotul braţului stâng.

— Vreau să-i telefonezi tu şi să-l rogi să vină.

— Eu? exclamă Clen. De ce eu? Ar trebui să-l suni tu, sau Agnes.

— Nu, zise Dabney. M-am gândit mult la asta. Vreau să-l suni tu. Dabney întinse mâna după paharul de apă cu gheaţă. Avea doar atâta putere cât să ridice paharul. Luă o pastilă. Clen era persoana pe care Box ar fi refuzat-o cel mai uşor, aşa încât, dacă accepta, Dabney ar fi ştiut că vine pentru că voia cu adevărat să vină. Vreau să-i telefonezi mâine-dimineaţă.

Clen oftă, aşa cum se aşteptase Dabney. Dar ea se gândise şi că ar fi putut s-o refuze.

— Bine, acceptă el.

Box

Nu avea o clipă liberă în niciuna din zile. Era în plin semestru şi preda la trei grupe: două seminare şi un curs. În mod normal, o lăsa pe Miranda sau pe alt asistent din facultate să preia majoritatea orelor de curs, dar anul acesta făcea totul singur. Era ocupat până peste cap. Colegii mai îndrăzneţi sau mai sensibili îl întrebau ce mai „face”. Ştiau că Miranda se transferase cu postul în altă parte şi poate auziseră că Dabney era bolnavă, dar nu cunoşteau toată povestea sau, cel puţin, aşa spera Box.

Nu avea ore vinerea, prin urmare în această zi luă cursa Delta spre Washington.

Tocmai se găsea în Aripa de Vest a Casei Albe, când primi un apel. Avea telefonul dat pe modul silenţios, dar simţi vibraţiile şi se uită o dată pe furiş: număr necunoscut. Va vedea mai târziu despre ce era vorba.

Dar la mai puţin de o oră, o funcţionară intră în sală cu un mesaj scris pentru Box.

— Îmi cer scuze, spuse ea, dar se pare că e urgent.

Box văzu numele *Clendenin Hughes* şi simţi gust de fiere în gură – nu doar fiindcă îl dispreţuia pe acest om, ci fiindcă presupunea că mesajul nu putea însemna decât un singur lucru.

Murise Dabney? se întrebă Box. Cu o zi înainte, fusese ziua ei de naştere, şi el îi trimisese doisprezece trandafiri. Trandafiri roz, pe când, de regulă, de ziua ei, de aniversarea lor şi de Sf. Valentin îi trimitea trandafiri roşii. Acum însă nu-i putuse oferi trandafiri roşii, trandafirii *iubirii,* deşi bineînţeles că o iubea. O iubea îndeajuns de mult cât să mute munţii din loc. Îi trimisese trandafiri roz ca să-i dea de înţeles ceva. Că situaţia se schimbase. Cu siguranţă Dabney îşi dăduse seama. Era extrem de atentă la detalii.

Îi trimisese mesaj pe telefon lui Agnes ca s-o întrebe dacă trandafirii ajunseseră la destinaţie, iar ea răspunsese afirmativ şi că, deşi Dabney nu era acasă în clipa aceea, o va anunţa că primise nişte trandafiri.

Ultima propoziţie a lui Agnes fusese: *Eşti un om atât de bun, tati!*

Box reţinuse cuvintele *nu era acasă în clipa aceea*. Nu era acasă ca să primească trandafirii, ca să remarce că aveau altă culoare. Aproape că îşi regreta gestul.

Îşi imaginase că Dabney îşi serba ziua de naştere cu bădăranul ăla incult, dar citind mesajul abia primit, se întrebă, îngrijorat, dacă nu cumva Agnes îi ascunsese faptul că Dabney era la spital.

Se ridică, aproape răsturnându-şi scaunul. *A murit,* se gândi el. *Soţia mea a murit.* Ministrul de finanţe şi adjuncţii lui îl priviră îngrijoraţi.

— Domnule profesor, i se adresă ministrul. S-a întâmplat ceva?

— Vă rog să mă scuzaţi, zise scurt Box.

∵

Un funcţionar îi găsi un birou gol şi liniştit de unde să poată telefona. Hughes răspunse la primul apel.

— Trăieşte, spuse el. Ea a insistat să te sun. Vrea să te vadă.

Box trăia un sentiment mai puternic decât supărarea, mai puternic decât furia. Dar în acelaşi timp, simţea şi uşurare. Dabney trăia. *Respiră, respiră.* Dabney trăia.

— Ce face? întrebă Box. Spune-mi adevărul. Cât timp mai are de trăit?

— Nu se ştie, răspunse Hughes. Câteva săptămâni, poate o lună? Poate mai mult sau poate nu. Agnes a chemat o infirmieră la domiciliu. Urmează să vină cineva începând de luni. Vrem să ne asigurăm că are parte de cea mai bună îngrijire.

— Să *ne* asigurăm? comentă Box fără voia lui.

Hughes îşi drese glasul.

— Vrea să te vadă. A întrebat de tine.

— Da, spuse Box. Te-am auzit.

— A insistat să-ţi telefonez, continuă Hughes. Crede-mă că nu inventez nimic.

— Nu, zise Box. Îmi închipui că nu.

∵

Dabney voia să-l vadă. Furia luă locul sentimentului de uşurare, redeschizând vechile răni. Voia să-l vadă *acum,* după ce-l minţise, după ce-l înşelase – ce cuvânt oribil, ce situaţie inimaginabilă! Dabney Kimball îl minţise şi-l înşelase. Cu ce greşise el ca să fie astfel umilit în public, fără pic de milă? Dabney îl minţise în repetate rânduri! Iar *acum* voia să-l vadă, după ce, de atâtea ori, voise să-l vadă doar pe Hughes.

Box ştia că ea nu se dusese la coafor! Şi totuşi socotise că e sub demnitatea lui s-o ia la întrebări.

Îşi bătuse joc de el! Îşi bătuse joc de John Boxmiller Beech.

De ce-l pusese pe Hughes să-l sune? De ce nu-l sunase ea? De ce-i ceruse lui asta? L-ar fi putut suna Agnes. De ce Hughes?

Box nu era expert în drame umane, nici în chestiuni sentimentale. Dispreţuia emoţiile sumbre, mai ales când era vorba de el însuşi. Prefera să se ţină departe de astfel de lucruri. Dar chiar şi aşa, o parte a lui înţelegea ce e în mintea lui Dabney. Încerca să-i apropie pe el şi pe Hughes. O împletire de destine cât se poate de perversă. De data asta, lucrurile nu vor ieşi cum voia ea.

Box decise să nu se ducă.

Îngrijire la domiciliu, săptămâni, luni, o viaţă întreagă fără Dabney. Gustul plăcintei cu căpşune, berea de ghimbir rece ca gheaţa. Dabney voia să-l vrea pe el, dar inima ei era în altă parte, văzuse asta chiar şi la petrecerea lor de nuntă, în grădina casei unde locuia bunica ei, pe North Liberty Street, dar nu luase în seamă umbra din privirea ei, fiindcă era nespus de fericit că Dabney devenise doamna Dabney Kimball Beech.

Era mai bine să nu-l mai vadă niciodată. Şi l-ar fi putut aminti aşa cum era: demn până la capăt, măcar asta putea să afirme despre el. Dacă s-ar mai fi întâlnit cu Dabney, cine ştie ce ar fi spus sau ce ar fi făcut. Cum să-şi ascundă durerea, suferinţa, neputinţa de a crede şi cealaltă emoţie, cea din spatele supărării şi a furiei? Nu va reuşi niciodată să-i ascundă faptul că-i frânsese inima, de asta era sigur, şi nu voia ca ea să moară cu povara acestui sentiment de vinovăţie pe suflet.

Nu se va duce.

Clen

Dabney îi spuse că doreşte să-şi petreacă ultimele zile acasă, asta însemnând casa de pe Charter Street.

Te iubesc, îi spusese ea. *Am preţuit şi păstrez în suflet timpul petrecut cu tine în această căsuţă, numai că nu e casa mea.* Îşi înghiţise nodul din gât. *Vreau să merg acasă şi, dacă vrei să fii cu mine, aşa cum sper că vrei, atunci te implor să vii cu mine pe Charter Street.*

Clen se crispase. Acum, spre sfârşit, îi cerea nişte lucruri foarte dificile. Dabney se aştepta ca el să stea în casa cumpărată de ea şi în care trăise

douăzeci şi patru de ani împreună cu economistul. Ca să ce? Să doarmă acolo? În camera de oaspeţi?

Şi totuşi, înţelegea că în căsuţa lui, Dabney nu se simţea acasă. Nici el nu se simţea acasă. În plus, spaţiul era prea strâmt ca asistentele şi personalul care se ocupa de îngrijirea la domiciliu să se mişte în voie. Dabney trebuia să se întoarcă în locuinţa ei.

— Nu vreau să te las să pleci, îi zise el.

Abia îşi reţinea lacrimile, dar îi promisese lui Dabney că nu va plânge, aşa că îşi turnă un pahar de bourbon şi o sună pe Agnes, ca s-o anunţe că vin acasă.

Agnes

Atâta lume voia să vină s-o vadă pe Dabney, încât Agnes se văzu nevoită să facă programări: două persoane pe zi, câte zece minute fiecare. Dabney stătea proptită în perne, cu bentiţa pe cap şi cu perlele la gât. Uneori era în stare să susţină o conversaţie, alteori, nu.

Morfină. Spunea că morfina o face să se simtă ca o libelulă pe suprafaţa unui lac.

— În vara anului când ai împlinit trei ani te-am dus de vreo douăsprezece ori la lacul Jewel, îi spuse Dabney. Era greu de ajuns acolo şi de mai multe ori m-am împotmolit în nisip cu Nova, dar ţie îţi plăcea să arunci cu pietre în lac şi amândouă căutam ţestoase. În lumina soarelui, lacul chiar scânteia ca o nestemată. Uneori era de culoarea smaraldului, alteori de culoarea safirului. Mai ţii minte?

Agnes răspunse că îşi aminteşte, dar nu era adevărat. Îi plăcea tabloul descris de Dabney: Agnes şi Dabney singure, lângă un lac, departe de lume, Agnes intrând în apă până la glezne ca să arunce pietre, sub privirile lui Dabney, care stătea lungită pe prosop, sub umbrela în dungi roşu cu alb. Agnes, dormind cu faţa în jos pe prosop, în timp ce Dabney o mângâia pe spate şi citea un roman de Jane Austen.

Agnes şi mama ei, singure într-o bulă a timpului, timpul fericirii şi al lipsei de griji. Dacă Agnes avea trei ani înseamnă că Box exista deja în viaţa lor. Box fusese „tatăl” ei, o adoptase în primele luni după căsătoria lui cu Dabney. Dar el muncea, călătorea, ţinea conferinţe, preda, scria.

Agnes îi reproşa mamei sale un singur lucru, un reproş vechi de zece ani, dar care devenise un reproş de o viaţă: că aşteptase şaisprezece ani ca să-i dezvăluie identitatea tatălui ei natural. Şaisprezece ani. Întotdeauna i se

păruse o greşeală fundamentală din partea lui Dabney. Agnes ar fi trebuit să afle cu mult timp înainte. Ar fi trebuit *să crească ştiind acest lucru.* Îşi amintea un comentariu al doamnei Annapale, profesoara ei de la şcoala de duminică, proprietara pensiunii unde locuise Box cât timp o curtase pe Dabney. Doamna Annapale spusese, referindu-se la Box: „A locuit la mine în fiecare weekend până când mama ta a acceptat să se mărite cu el. Uneori mama ta te aducea şi pe tine. Erai un copil tare drăgălaş!"

Cum vine asta? se întrebase Agnes în sinea ei.

Când Agnes îi relatase mamei sale discuţia, în prima clipă Dabney se arătase foarte îngrijorată, după care comentase că doamna Annapale îmbătrânea şi un mai lipsea mult până să o confunde pe Maria Magdalena cu Fecioara Maria.

Fusese o minciună, sau aproape o minciună. Faptul că Dabney nu-i spusese lui Agnes despre Clendenin fusese o minciună prin omisiune, deliberată şi una dintre cele mai grave.

Sau cel puţin aşa crezuse Agnes până acum, până azi, până în vara aceasta, când îl cunoscuse pe Clendenin. Acum înţelegea cum nu înţelesese niciodată în trecut cât de *plecat* fusese Clendenin pentru Dabney. Trăise în celălalt capăt de lume. Singurul mod în care Dabney reuşise să meargă mai departe fusese să pretindă inexistenţa lui. Agnes înţelegea, de asemenea, cât îl iubea mama ei pe acest bărbat şi cât îl iubise întotdeauna. Dragostea şi suferinţa amestecate în inima lui Dabney fuseseră îndeajuns de puternice încât s-o împiedice să-i spună lui Agnes adevărul. În plus, în viaţa ei mai apăruse şi Box, care se dovedise un adevărat tată în toate privinţele, în afară de legătura de sânge. *Ce importanţă are?* întrebase imperturbabilă Dabney, care se confrunta cu criza de isterie a fiicei sale de şaisprezece ani. Clendenin Hughes nu era decât un simplu nume. Înrudirea cu el era doar o chestiune de biologie. Nu fusese niciodată un tată pentru Agnes, îi explicase Dabney cu zece ani în urmă, şi nici nu avea să fie vreodată.

Dar acum, el însemna ceva. Agnes nu-şi dădea seama prea bine ce anume. În cel mai rău caz, era încă o persoană care o iubea pe mama ei. Prin asta, era un companion, unul de-ai lor, posibil chiar un prieten.

Într-o seară, în timp ce întunericul se lăsa treptat – toamna se întuneca devreme –, Agnes şedea privind-o pe Dabney cum respiră în somn.

— Te iert, mami, şopti ea.

∵

Tammy Block veni s-o vadă pe Dabney, apoi veni Marguerite Levinson cu retrieverul ei auriu, Unchiul Frank. Veni şi Genevieve Lefebvre, veni şi Vaughan Oglethorpe, mirosind a lichid de îmbălsămare. O dată la trei-patru

zile venea Celerie, ca să discute diverse strategii pentru activitatea viitoare a Camerei.

Veni şi Nina Mobley, ca să anunţe vestea logodnei ei cu doctorul Marcus Cobb! Dabney o rugă pe Agnes să destupe o sticlă de şampanie, deşi ea una nu putea bea nicio picătură.

Veni şi femeia pe care Agnes o văzuse o dată intrând cu maşina pe aleea casei lui Clen. Spuse că se numeşte Elizabeth Jennings, dar când Agnes urcă în dormitor ca s-o anunţe pe mama ei despre musafiră, Dabney gemu şi zise:

— Spune-i că dorm.

Când Agnes se înapoie să-i spună lui Elizabeth Jennings că Dabney doarme, Elizabeth dădu scurt din cap şi zise:

— Ştiam că n-o să vrea să mă vadă. Transmite-i, te rog, că-i cer iertare şi dă-i asta din partea mea. Îi întinse lui Agnes o tartă cu mere. Mi-ar plăcea să spun că am făcut-o eu, dar e opera bucătarului meu.

— Oh! exclamă Agnes.

Tarta arăta apetisant, cu bucăţi aurii de măr şi zahăr caramelizat, dar Dabney nu mai mâncase hrană solidă de peste o săptămână.

— Bine, mulţumesc.

Fostul psiholog al lui Dabney, doctorul Donegal, veni şi rămase cu ea peste limita îngăduită de zece minute. Medicul zăbovi lângă Dabney aproape o oră şi coborî înapoi la parter ştergându-şi ochii cu batista.

*

Veni şi cel mai neaşteptat vizitator. Sau poate că nu. La urma urmei, Agnes se întrebase, sperase, se rugase, dar nu îndrăznise să-i ceară să vină.

Când auzi paşi în hol, crezu că e Clen. Acesta rămânea la locuinţa din Charter Street în cele mai multe nopţi, stând cu Dabney până când ea adormea, după care se ducea să se culce în dormitorul înghesuit şi oribil de la mansardă. *Ca o fată în casă,* glumise el. Refuzase să stea în camera de oaspeţi, fiindcă simţea că locul lui nu era aici. Camera de la mansardă avea un singur pat dublu. Agnes nu-şi dădea seama cum de reuşea Clen să doarmă cât de cât, dar el refuzase altă cameră, în ciuda insistenţelor fiicei lui.

Numai că paşii din hol nu erau ai lui Clen. Agnes ridică privirea. Omul care stătea în pragul bucătăriei era tatăl ei.

Box.

În clipa aceea, Agnes nu se mai putu stăpâni şi izbucni în plâns.

Avea tot ce-i trebuia. În afară de...

Infirmierele erau nişte îngeri albi, cu aripi şi glasuri blajine. Îi ştergeau fruntea, îi netezeau părul, îi masau picioarele. Îi administrau morfină. Morfina anihila nevoia de a se ţine tare. Asta era de acum ceva ce ţinea de oamenii sănătoşi, de oamenii vii. Infirmierele îi citeau cu glas tare relatări din cartea alcătuită de Clen pentru ea. Uneori, venea Agnes şi-i citea.

Ah, se gândea Dabney. Ginger O'Brien şi Phil Bruschelli, clasa a noua, mirosul sălii de sport unde se juca baschet în timpul iernii, scârţâitul adidaşilor, bufniturile mingii pe podeaua lustruită, zarva, ovaţiile şi pălăvrăgeala copiilor din tribune. Dabney obişnuia să treacă prin sala de sport pentru câteva minute, după ce termina munca la Anuar. Făcea machete pentru paginile Anuarului folosind adeziv şi avea pe mâini resturi uscate de lipici. Purta perlele ei de fiecare zi, o bluză cu mânecă lungă şi jeanşii Levi's, decoloraţi şi uzaţi, pe care-i spăla numai duminica şi-i călca doar când urmărea la televizor emisiunea Şaizeci de minute. Pantofii fără toc, şi ei scâlciaţi, înlocuiţi cu alţii noi de la Murray's Toggery în fiecare an de întâi august, ca să-i poată purta prin casă o lună înainte să meargă la şcoală, să se acomodeze cu ei.

Se putea întoarce oare la acele zile când era fericită şi în siguranţă?

— În clasa a noua aveai amândouă braţele, îi zise ea lui Clen.

— Aşa e, răspunse el.

Clen stătea lângă ea. Le mai oferea câte o pauză infirmierelor sau ele îi mai lăsau singuri, Dabney nu ştia precis cum stăteau lucrurile. Clen îi dădea lui Dabney cuburi gheaţă sfărâmată, îi ungea buzele cu balsam, întinzându-i-l cu vârful degetului, şi amândoi vărsau câteva lacrimi, fiindcă cealaltă mână a lui Clen, mâna stângă, care fusese şi ea frumoasă şi puternică, nu mai exista. Se prefăcuse în ţărână, undeva pe vreun continent îndepărtat, presupunea Dabney.

— Ai să ştii când să chemi preotul? îl întrebă ea pe Clen.

El încuviinţă din cap, strângând din buze cu atâta putere încât i se albiră. Nu voia să cheme un preot, poate fiindcă nu credea în catolicism. Sau nu voia să-l cheme pentru că asta ar fi însemnat sfârşitul. Pentru Dabney, preotul era important, voia să-şi mărturisească păcatele, voia să primească sfânta împărtăşanie, voia să primească binecuvântarea de a trece dincolo, indiferent ce avea să găsească acolo. Bunica ei, Agnes Bernadette, primise ultima binecuvântare a preotului şi chipul ei se destinsese imediat, căpătând o expresie liniştită şi resemnată, ca o Madonă de marmură.

Clen îi făgăduise că va chema preotul.

Dar nu încă. Nu încă.

Fulgi de gheață, îngeri, mâini care-i alinau picioarele suferinde. Glasul lui Clen, glasul lui răsunător. Cum de trăise douăzeci și șapte de ani fără acest glas? Cum de trăise fără ochii de culoarea poienilor înverzite și a ceaiului diluat?

— Va trebui să-ți găsești pe cineva. Am vrut să te ajut, dar...

— Taci, o rugă el.

— N-am suportat ideea, urmă Dabney. Am fost egoistă, te-am vrut numai pentru mine. Dar nu poți rămâne singur, Clen.

— Cupe, te rog, spuse el.

— Promite-mi c-ai să încerci.

— Nu, refuză el. N-am să încerc.

Clen, Agnes, infirmierele și, în cele din urmă, preotul. Nu părintele Healey, care o botezase și-i dăduse prima împărtășanie, ci un preot nou, tânăr, prea frumos pentru a purta sutană, se gândi Dabney. Părintele Carlos avea accent spaniol și ochi căprui, blânzi. Se așeză la căpătâiul lui Dabney, o luă de mână și-i spuse:

— Roagă-te împreună cu mine.

*

Avea tot ce-și dorea, în afară de... Era momentul să nu mai tânjească după asta. *În numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh, Amin.* Își mărturisise păcatele, primise iertare, dar adevărata pedeapsă era că va pleca din această lume fără singurul lucru de care avea nevoie.

Călătoria ei se apropia de sfârșit. Patruzeci și nouă de ani. Sperase să ajungă până la nouăzeci și nouă, nu așa spera toată lumea? Dar nu se putea plânge. Nu făcuse plajă pe țărmurile aurii din San Tropez, nu vizitase Taj Mahalul, nu văzuse niciodată emblema de la Hollywood, nici Muntele Rushmore, nici piramidele. Nu făcuse cumpărături în piețe marocane, nici nu mâncase în vreo speluncă de pe Route 66.

Dar știa că avusese insula Nantucket. Aici se născuse și crescuse, lucrase douăzeci și doi de ani în slujba acestei insule și aici avea să moară. Fusese credincioasă insulei Nantucket. Insula îi fusese mamă mai mult decât propria ei mamă.

Avea tot ce-și dorea. În afară de un singur lucru.

∵

Apoi îi auzi glasul, sau i se păru că-l aude. El vorbise prea încet ca să-și dea seama.

— Iubito?

Nu-i venea să creadă. Visa sau delira de la morfină.

Acum îi era greu să facă deosebirea între realitate şi amintirile din alte vremuri care îi dădeau târcoale. Imaginea lui Agnes la trei ani, aruncând pietre ca să tulbure suprafaţa încremenită, de smarald, a lacului Jewel, era la fel de reală ca imaginea lui Agnes cu o zi în urmă, când îi citea lui Dabney ultimele pagini ale romanului *Emma*.

Iubito.

Dabney deschise ochii. El era acolo. Box. Dacă ar mai fi fost în stare să plângă, să strige, să zâmbească sau să râdă, ar fi făcut-o.

Se strădui să articuleze un cuvânt. *Aici!* Voia să spună *Eşti aici! Ai venit! Nu m-ai abandonat cum te-am abandonat eu cu atâta nepăsare. Iubito? Chiar mă iubeşti? Ai găsit putere în tine să te întorci la noi acasă şi să-mi spui „iubito”.*

Box deduse că *aici* însemna *Aşază-te aici.* Se aşeză alături de ea şi o luă de mână.

— Oh, Dabney, murmură el.

Dabney nu mai auzise niciodată până atunci acel ton. Încărcat de durere, tristeţe, regret, iubire. Nu mai îndura să-l audă rostind alt cuvânt. Ce altceva i-ar mai fi putut spune?

— Te iubesc, îi zise el. Am să te iubesc mereu, mereu, mereu, Dabney Kimball Beech.

Dabney reuşi să clipească spre el. Ochii erau tot ce-i mai rămânea, dar ea îşi dădea seama că nu pentru multă vreme.

Făcu un nou efort să-i vorbească.

— Te rog.

El încuviinţă din cap.

— Ssst, totul e bine.

— Te rog, spuse ea, sau încercă să spună.

Efortul era mult prea mare. Se simţea atât de obosită. Închise ochii.

∵

Auzea voci, simţea lucruri, dar nu ştia ce anume. Auzi glasul lui May, camerista irlandeză, cântând „American Pie”.

Unde-i mami?

Mami! Unde-i mami a mea?

Vine tăticul tău să te ia, scumpo.

Mami!

Dabney petrecuse o sâmbătă întreagă din viaţa ei învăţând cum să gătească friptură de vită Wellington, ca s-o poată pregăti pentru Clen înainte de Balul Bobocilor. Secretul unui aluat fraged – care trebuia făcut de mână, nu cumpărat de la Pepperidge Farm – era ca *untul să fie foarte rece.*

Maestrul bucătar de la Club Car, în vârstă pe vremea când Dabney era în liceu, îi repetase de mai multe ori: *untul să fie foarte rece.*

Albert Maku o găsise pe Dabney plângând pe treptele de la Grays Hall. Toţi ceilalţi erau încântaţi să înceapă cursurile la Harvard, în afară de Dabney şi de Albert. El îi vorbise în Zulu, şi ea plânsese, pentru că lumea îi părea cumplit de străină şi de stranie fără Clen alături de ea. Clen era la peste două sute de kilometri depărtare, în New Haven.

Viscol în Weekendul Narciselor Galbene, ce absurditate! Nina Mobley aproape că-şi rosese cruciuliţa de pe lănţişor în timp ce privea împreună cu Dabney cum creştea stratul de zăpadă pe Main Street.

Stridii – Island Creek şi Kumamoto. Ar fi putut mânca de zece ori pe atâtea, şi tot nu s-ar fi săturat.

O maşină Corvette Stingray 1963, cu geamuri duble pe spate, albastră, cu numere de aceeaşi culoare. Şi aşa ceva i-ar fi plăcut să aibă, deşi unde-ar fi putut merge cu ea? Tot farmecul acestei maşini consta în faptul că şi-o dorise tot timpul.

Matisse. *Dansul.* Poate că aşa arăta şi raiul. Albastru, verde, trupuri goale dansând, dansând în cercuri nesfârşite, fiecare rotire la fel de minunată ca prima.

Sarcina: o privise în diverse feluri. În primele opt luni după plecarea lui Clen, rămăsese acasă, gătind şi spălând pentru tatăl ei, jucând solitaire şi citind romane având ca tematică ruşinea – *Tess d'Urberville* şi *Bâlciul deşertăciunilor* –, în timp ce pântecele ei creştea, se rotunjea şi devenea tot mai mult un motiv de ruşine de la o zi la alta. Prietenii ei din liceu şi din facultate erau atât de şocaţi, încât nu mai dădeau niciun semn de viaţă. O evitau. Era mai singură ca oricând.

În sala de naşteri nu fuseseră decât Dabney, o asistentă pe nume Mary Beth şi doctorul Benton. Din câte îşi amintea Dabney, născuse fără dureri, probabil fiindcă puţin îi păsa dacă acel copil va trăi sau nu, ori dacă ea însăşi va supravieţui sau nu. Ce importanţă mai avea totul în absenţa lui Clendenin?

Pe urmă, bineînţeles, îi fusese pus în braţe bebeluşul, şi singurătatea ei se topise ca prin farmec. Mama e mamă.

Agnes!

∵

Dabney ţopăia în pat, în timp ce mama ei îşi dădea cu rimel la măsuţa de toaletă.

Uite ce sus pot să sar! strigase Dabney. Era îmbrăcată cu rochiţa roşie de Crăciun şi cu ciorapi albi. Mama ei îi spusese să-şi scoată pantofiorii cu baretă.

Văd, scumpa mea, spusese mama ei, aruncându-i o privire din oglindă. *Chiar foarte sus. Fii atentă. Nu cumva să cazi și să-ți rupi ceva.*

*

— Mami.

Dabney deschise ochii – da, încă se deschideau. Agnes stătea la picioarele patului, împreună cu Riley. Se ţineau de mână şi erau învăluiţi în norişori trandafirii şi pufoşi ca vata de zahăr.

Agnes, la carnaval, transpirată în arşiţa verii, cu vată de zahăr mânjită pe toată faţa şi în păr, rugând-o pe Dabney să se dea împreună în carusel.

Mi-e frică! protestase Dabney.

Dar tu ești mare, ripostase Agnes. *Oamenilor mari nu trebuie să le fie frică.*

Agnes şi Riley, în aură trandafirie. Dabney ştiuse. Da, ştiuse!

Clendenin era în stânga ei, ţinând-o de mână. Iar Box, în dreapta, ţinând-o de mână şi el. Erau amândoi acolo. Dabney simţea că nu merită asta, dar era recunoscătoare. Avea tot ce-i trebuia. Inima ei era un zmeu de hârtie ţintuit la pământ de două sfori, numai că venise vremea să se desprindă de ele, ca să poată pluti spre înalturi.

Era o libelulă zburând la suprafaţa apei. Poate că raiul e o maşină Corvette Stingray în văzduh.

Raiul era faptul că-i avea pe toţi acolo, lângă ea.

Clen o strânse uşor de mână.

— Cupe, şopti el.

— Mi-e teamă că se duce, zise Box.

Era bine. În final, după tot şi toate, era plăcut, la fel ca libertatea.

— Mami! o strigă şi Agnes.

Când Dabney închise ochii, totul era trandafiriu. Un trandafiriu intens.

Perechea numărul 43: Agnes Bernadette Beech şi Riley Alsopp, împreună de şase luni

Agnes: în vinerea dinaintea Weekendului Narciselor Galbene, am îngropat cenuşa mamei mele în locul de veci al familiei, acolo unde odihnesc tatăl ei, bunica ei, străbunicii şi stră-străbunicii şi stră-stră-străbunica, prima Dabney. Mama spunea că detestă ideea de a pleca din Nantucket, fiindcă se temea că ar putea să moară şi să nu se mai întoarcă aici niciodată, aşa încât a fost o uşurare pentru mine – şi pentru Box şi Clen, cred eu – s-o ştim acoperită de ţărâna insulei. Ceremonia s-a desfăşurat în cadru restrâns, am fost prezenţi numai noi trei, Riley şi Nina Mobley, dar a doua zi, la picnicul din portbagaj de după Parada Maşinilor de Epocă, lumea s-a adunat în jurul

automobilului Impala ca să-şi prezinte omagiile, râzând, plângând, povestindu-şi unii altora diverse întâmplări cu Dabney. Celerie pregătise un platou uriaş cu sandvişuri în straturi, în cinstea mamei mele, şi anul ăsta s-au mâncat până la ultimul, iar singurul gând care mi-a venit în minte a fost că mama ar fi fost din cale-afară de fericită.

Cu un an în urmă, acceptasem să mă mărit cu CJ.

Lui Riley îi place să spună că s-a îndrăgostit de mine încă dinainte să mă cunoască, din clipa când a văzut fotografia mea pe biroul mamei de la Camera de Comerţ. Mi-a zis că, dând cu ochii de fotografie, a rămas ţintuit locului şi şi-a spus: *Asta-i femeia cu care-am să mă însor.* Mi-a mai spus că niciodată până atunci nu suferise din dragoste, dar că a fost la un pas de o asemenea dramă în clipa când a aflat că eram logodită.

Sentimentele mele pentru Riley s-au dezvoltat treptat, lucru pe care el l-a înţeles. Eram foarte încărcată emoţional: CJ, mama, Clendenin. Ştiu că-l iubesc, ştiu că e cel mai blând, mai încântător, mai frumos şi mai talentat stomatolog şi surfer din lume şi că aş fi nebună să-l las să plece de lângă mine, dar încă nu sunt pregătită să vorbesc despre căsătorie. Mai ales în acest weekend. Am căzut de acord amândoi să aşteptăm să vedem cum va fi la vară – vom rămâne amândoi în Nantucket – şi poate, poate la toamnă, am să mă mut cu el la Philadelphia.

Mama ar fi în culmea încântării.

∵

După ce picnicul din portbagaj a luat sfârşit şi maşinile de epocă s-au înapoiat în oraş pe Milestone Road, i-am făcut semn de rămas-bun lui Box. Se întorcea la pensiune, împreună cu soţii Levinson. A doua zi de dimineaţă, urma să bem cafeaua împreună, după care aveam să-l duc cu maşina la aeroport – cum făcea mama de fiecare dată fiindcă pleca la Cambridge.

Clen venise la festivităţile din Weekendul Narciselor Galbene călare pe bicicletă, iar acum se pregătea să se întoarcă acasă. Îmi făceam griji pentru Clen aşa cum nu-mi făceam pentru Box. L-am lăsat pe Riley să împacheteze cele necesare pentru picnic şi s-o ajute pe Celerie la ultimele treburi pe care le mai avea de făcut şi m-am dus să vorbesc cu Clen, care tocmai încăleca pe bicicletă.

— Ce faci diseară? l-am întrebat.

— Bourbon. Orez prăjit, dacă-mi pun ambiţia. Poate-am să ascult un meci de fotbal la radio.

— Eu şi Riley inaugurăm noul grătar. Vrei să vii şi tu?

El a clătinat din cap.

— Frumos din partea ta că mă întrebi, dar sunt bine.

— Sigur? am insistat.

În câteva seri, mă dusesem la căsuţa lui Clen, băusem bourbon împreună şi ne dăduseră lacrimile, când mie, când lui, fiindcă *ne era foarte dor de ea.* Unde plecase? Fusese aici, în viaţă, cea mai vivace persoană pe care o cunoscuserăm vreodată, iar acum nu mai era. Cât ai pocni din degete: pac, şi gata.

Când a început să plângă Clen, cu suspine care-i zguduiau tot pieptul, cu hohote sfâşietoare, m-am gândit: *E tatăl meu, plânge după mama mea.* Era adevărat, dar mi se părea atât de straniu încât a trebuit să-mi repet acele vorbe ca să le pot prinde sensul. Cum ar fi fost vieţile noastre dacă el ar fi rămas în Nantucket ca să mă crească? Sau dacă mama ar fi avut destul curaj să meargă în Thailanda?

— Agnes, a început Clen.

Mi-am dat seama că urma ceva important.

— Da? am spus eu.

— Mi s-a oferit o slujbă, a continuat el. Şef de redacţie la *Washington Post* în Singapore. E postul pe care mi l-am dorit toată viaţa. Mi se pune la dispoziţie un apartament cu două dormitoare chiar lângă Orchard Road. Probabil a observat expresia de pe chipul meu, fiindcă a început să vorbească mai repede: Elizabeth Jennings a menţionat numele meu cuiva care îi era dator soţului ei, Mingus, pentru mai multe lucruri. Cred că s-a simţit vinovată pentru felul în care s-a purtat cu mama ta.

— Şi tu accepţi favoruri de la Elizabeth Jennings? am întrebat eu.

— E slujba pe care mi-am dorit-o întotdeauna, a repetat Clen. Am să îmbătrânesc bând cocktailuri Singapore Slings la Long Bar din hotelul Raffles. Mi-a zâmbit fără convingere. Agnes, nu pot rămâne aici dacă ea nu mai este. Fiecare zi e un chin pentru mine. Nu pot sta aici fără ea şi nu am unde să mă duc în altă parte.

Adică mă părăseşte când abia ne-am regăsit. Acea parte a lumii îl va înghiţi pe Clen pentru alţi douăzeci şi şapte de ani, şi eu n-am să-l mai văd niciodată.

— Am acceptat postul cu condiţia să mi se îngăduie să mă întorc în Nantucket în luna august în fiecare an, a continuat el. În Asia e perioada musonului, aproape toată lumea ia vacanţă. Aşa că vei avea parte de mine treizeci şi una de zile pe an, când îţi promit că-ţi voi sta la dispoziţie.

Am simţit cum mă destind. Luna august în fiecare an era un compromis acceptabil.

— Tu şi Riley puteţi veni oricând în vizită. Puteţi veni la Singapore în luna de miere!

În aceeaşi clipă, Riley a apărut în spatele meu şi m-a îmbrăţişat cu atâta putere încât m-a săltat de la pământ.

— A zis cineva ceva de luna de miere? a întrebat el.

Perechea numărul 44: John Boxmiller Beech şi Miranda Gilbert. Împreună.

Box: Am avut tot timpul de lucru. Harvard, manualul pe care-l redactez, ministrul de finanţe, care acum propunea numele meu în dreapta şi-n stânga pentru funcţia de preşedinte al Sistemului Federal de Rezerve, întrucât actualul preşedinte era implicat într-un scandal şi probabil avea să demisioneze. În iunie urma să predau un seminar la Facultatea de Economie din Londra şi să fiu principalul locutor la conferinţa anuală de Macroeconomie, organizată anul acesta în Atlanta.

Dintr-un capriciu personal, am ajuns la New York. Aveam un fost student, pe nume Edward Jin, care renunţase la cariera în domeniul economic, alegând în schimb să se pregătească să devină maestru bucătar. Se pare că era chiar talentat şi avea succes. Îşi asigurase suficiente fonduri ca să-şi deschidă propriul restaurant, denumit The Dividend, pe Bowery, şi mă invitase la o inaugurare desfăşurată într-un cadru restrâns. Întâmplarea a făcut să nu am niciun program în acel weekend, şi am o slăbiciune pentru Manhattan primăvara. I-am telefonat lui Edward Jin şi i-am spus că voi veni la inaugurare, după care mi-am rezervat un apartament la hotelul St. Regis.

Inaugurarea restaurantului The Dividend a fost un eveniment intim: vreo treizeci de prieteni, familia şi investitorii lui Edward Jin s-au adunat în barul cu podele din lemn salvate de la o fermă din Lancaster, Pennsylvania, cu un candelabru improvizat dintr-o veche roată de căruţă, cu o mulţime de vase din cupru, lumânări şi cocktailuri amestecate manual, preparate din ingrediente precum varză şi ghimbir. Cam aşa erau majoritatea restaurantelor acum: ofereau produse organice achiziţionate direct de la fermă şi carne cumpărată din surse atent verificate. Totul foarte bun, rafinat şi de bună calitate, numai că mie îmi lipseau preparatele gătite de Dabney.

Nu cunoşteam pe nimeni în afară de Edward Jin, iar el era, desigur, prea ocupat ca să-mi adreseze vreun cuvânt în afară de un călduros bun venit şi o unică prezentare, către sora lui căsătorită, care locuia în Brooklyn şi era casnică în concediu de maternitate. I-am spus în treacăt că fusesem profesorul lui Edward la Harvard. Ea mi-a răspuns că toată familia rămăsese uluită când Edward fusese acceptat la Harvard după ce fusese respins de Brown, Duke şi Dartmouth, iar eu am comentat că într-adevăr, admiterile la universităţi erau arbitrare.

Cu asta, am cam epuizat orice temă de conversaţie. Am intrat în panică şi mi-am dorit cu ardoare ca Dabney să fi fost acolo; ea era în stare să poarte o discuţie chiar şi cu un bivol sau cu un opritor de uşă.

Cu toate astea, am fost salvat, fiindcă în acel moment şi-a făcut apariţia Miranda Gilbert.

Dacă aş spune că mi-a stat inima în loc sau că mi s-a tăiat respiraţia, ar suna precum replica unei eroine de roman englezesc, dintre cele atât de dragi lui Dabney. Mi-a sărit inima din piept, am încetat să mai respir, nici nu ştiu cum să descriu ce am simţit, dar ceva s-a întâmplat cu mine când am văzut-o pe Miranda.

Ce căuta acolo?

Pe urmă, mi-am dat seama că, sigur, fusese asistenta mea la mai multe cursuri frecventate de Edward Jin şi mi-am amintit că se înţelegeau destul de bine şi că mai beau câte o bere împreună la restaurantul Rathskeller, lucru cu care eu unul nu eram de acord, fiindcă la urma urmei ea era cea care-i dădea note lui Edward Jin.

În prima clipă, am simţit un ghimpe de gelozie. Oare Miranda avea actualmente o relaţie cu Edward Jin?

Miranda a scos un icnet de surpriză şi a venit direct la mine. Lumina din restaurant era destul de difuză, totuşi mi s-a părut că se înroşise la faţă.

— Box! m-a salutat ea. Doamne, nu mi-am închipuit c-am să te întâlnesc aici.

— Nici eu nu m-am aşteptat să te întâlnesc, i-am spus.

Am sărutat-o pe obraz, în timp ce ne ţineam de mână. Avea acelaşi parfum dintotdeauna, caisă sau ceva la fel de delicat şi încântător.

— Mi-a părut rău când am auzit de Dabney, mi-a spus ea. Ai primit scrisoarea de la mine?

— Da, am răspuns. Mulţumesc.

Primisem multe, multe scrisori, printre care şi cea de la Miranda, dar le lăsasem nedeschise, fiindcă mi-ar fi fost prea greu să le citesc. Le pusesem într-un plic mai mare şi i le trimisesem lui Agnes.

— A fost o femeie deosebită, mi-a spus Miranda. Avea darul iubirii, la fel cum alţii au simţul culorilor.

Era purul adevăr, şi am simţit cum mă înţeapă ochii, aşa că am clipit de câteva ori.

— Da, am încuviinţat. Aşa e. Întotdeauna avea dreptate când era vorba de iubire. Lucru straniu.

Am făcut schimb de cărţi de vizită cu Miranda, astfel încât să stăm unul lângă celălalt la masa lungă, cu bănci din lemn. Am petrecut seara cu mâncare bună, vin şi mai bun şi conversaţii pe teme de specialitate, de la care ceilalţi invitaţi erau excluşi.

— Te-ai mai văzut cu Edward de când ai venit la New York? am întrebat-o.

— Cu Edward? s-a încruntat ea, ca şi cum n-ar fi înţeles despre ce vorbeam.

— Gazda noastră. Maestrul bucătar, am precizat eu.

— Nu, a râs Miranda. Nu l-am mai văzut până în seara asta. Nici nu ştiam că e-n oraş. El m-a găsit pe Facebook.

M-a bucurat vestea asta. Miranda şi Edward nu erau împreună. Dar asta nu însemna că e liberă.

— Ai... vreun iubit? am întrebat. În locul doctorului.

Ea a sorbit o înghiţitură de vin şi şi-a împins ochelarii spre rădăcina nasului cu un gest care mi s-a părut fascinant.

— Nu, mi-a răspuns.

Dabney spusese că Miranda Gilbert e aleasa, dar eu nu-i acordasem atenţie.

Nu-i acordasem atenţie, Dabney, fiindcă eram căsătorit cu tine. Cu tine cu tine cu tine.

Acum însă mi-au răsunat în minte cuvintele lui Dabney: *Miranda Gilbert. Te iubeşte, Box.*

Dabney nu se înşela niciodată. Avea darul iubirii, la fel cum alţii au simţul culorilor.

Când s-a încheiat seara, i-am ţinut Mirandei pardesiul.

— Vrei să mai bem ceva? am întrebat-o.

— Îmi pare rău, Box, dar sunt frântă de oboseală. Mâine la prima oră am o întâlnire. Regret, dar trebuie să merg acasă.

— Nu! am exclamat eu.

Eram conştient că-mi trădam zbuciumul din suflet.

Ea mi-a zâmbit într-un fel care m-a înfiorat de plăcere.

— Nu vrei să mă inviţi la cină mâine-seară? Undeva unde să fim numai noi doi.

Am acceptat.

Zis şi făcut.

Şi undeva în înalturi, îndrăznesc să spun în ceruri, spiritul altei femei suspina de bucurie că avusese dreptate şi de data asta.

Clendenin

Seara de primăvară târzie era caldă, aşa că el rămase pe puntea feribotului, de unde putea privi cum se pierdeau în depărtare luminile Nantucketului.

Urma să rămână peste noapte la Boston, pentru că a doua zi să ia avionul până la Londra şi de acolo spre Singapore. Îşi luase un singur cufăr, care avea să ajungă la destinaţie înaintea lui, aşa că acum călătorea cu o valiză mare, pe rotile, uşor de manevrat cu o singură mână.

Singapore. Nu-i venea să creadă. Aşteptase atâta timp fără niciun rezultat, întotdeauna fusese un ideal pe care nu-l putuse atinge, iar acum era un măr de aur care tocmai îi picase în palmă.

O sunase pe Elizabeth Jennings ca să-i mulţumească, iar ea îi răspunsese:

— Eu n-am nimic de-a face cu numirea ta pe post. Atâta doar că i-am spus lui Jack că te cunosc. El a reţinut informaţia şi a folosit-o. N-ai de ce să te miri, Clen. Ai câştigat un Pulitzer. Orice redacţie din străinătate s-ar socoti norocoasă să te aibă.

Frumoase vorbe. Clen se îndoia că aşa stăteau lucrurile, dar nu avea de gând s-o contrazică.

Singapore i se potrivea mănuşă.

Îşi amintea o altă călătorie cu feribotul, cu mai bine de un sfert de secol în urmă.

Un bărbat tânăr, de douăzeci şi trei de ani, cu două braţe întregi şi zdravene, împboldit de spiritul aventurii şi de un vis grandios, pornea să cucerească lumea.

Îi făcuse semne disperate cu mâna lui Dabney, strigându-i *Te iubesc* la nesfârşit.

Dabney îi spusese în repetate rânduri: *Suntem făcuţi unul pentru altul indiferent ce se va întâmpla, până la urmă tot vom fi împreună.*

Tot vom fi împreună. Da, presupunea că aşa se şi întâmplase.

∵

Sirena de ceaţă răsună prelung, solitară. Dabney nu mai era. Iar el urma să trăiască veşnic în temniţa acestei absenţe.

Totuşi, avusese noroc. Ea îi oferise o a doua şansă: şase luni de fericire deplină, cum nu mai cunoscuse vreodată. Îşi aminti de Dabney intrând pe aleea din faţa casei lui, la volanul maşinii Impala, apoi suind cele trei trepte ale verandei. Mâinile ei cuprinzându-i obrajii. Zâmbetul ei.

Băgă mâna în buzunar şi pipăi perlele ei. I le dăduse într-una din ultimele zile. Prima oară când le ţinuse în mână mai păstrau căldura gâtului ei.

Păstrează-le, îi spusese ea. Şi gândeşte-te la *mine.*

De parcă ar fi fost cu putinţă altfel.

ÎN SEARA ASTA, VORBEȘTE-MI DE IUBIRE

ELIN HILDERBRAND

virtual-project.eu

violin